

Josip Pečarić: Mario Filipi

JOSIP PEČARIĆ

MARIO FILIPI

ZAGREB, 2021.

© Josip Pečarić

KAZALO

UVOD	9
PREDGOVOR KNJIGE MARIJA FILIPIJA <i>NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE</i>	10
VELIKA ULOGA MARIJA FILIPIJA U RASKRINKAVANJU	
NAMJERA RADOVANA DOBRONIĆA	14
DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS	14
MARIO FILIPI , OTVORENO PISMO DOBRONIĆU	20
PRILOG: KAD NE VOLE HRVATSKU NE VOLE NI ZDS	24
BITI HRVAT U CRNOJ GORI	32
DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS, 2.	41
(DOBRONIĆ, JB TITO I JA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 3.)	47
PRILOZI: HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM –	
19 RUJAN 2021 GOD.	51
MIRA O PISMIMA PREDSJEDNICIMA	58
JOSIP JOVIĆ, ORJUNA REDIVIVA: PORFIRIJEVI POKLONICI I TUĐMANOVI MRZITELJI	64
'OKLOPNO PRAVOSLAVLJE'	68
FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U 'HRVATSKOM TJEDNIKU' 72	72
ODGOVOR DR. SC. MIRKU VALENTIĆU	90
LILI BENČIK O DOBRONIĆU, JB TITU I IDS-u (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 4.)	98
PRILOG: GOSPODINE PREDSJEDNIČE VRHOVNOG SUDA ZAŠTO NISTE 19.SIJEČNJA 1992. GODINE HRVATSKIM BRANITELJIMA U POŽEGI KOD POLAGANJA PRISEGE OBJASNILI DA ZA DOM SPREMNI NIJE DOPUSTIV NI U KOJOJ PRILICI!?	108

SKEJO, DOBRONIĆ I DVA JOSIPA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 5.)	116
PRILOG: GENERAL RAHIM ADEMI, SAMO ISTINA	126
TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 6.)	135
TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA 2. (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 7.)	140
PRILOG: PISMO PREDSJEDNICIMA, 16.	151
ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU (TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA 3.)	158
KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'?	164
 MARIO FILIPI U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	169
M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA,ZAGREB, 2008.	169
HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERTA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA	169
RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.	182
REFERENDUM POSLIJE PRESUDE HRVATSKIM GENERALIMA!	182
NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA!	188
VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH ...	191
VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.	201
MARIO FILIPI REAGIRA	201
BISKUP VLADO KOŠIĆ, PROTUNARODNA VLAST	206
'AKO VOLIŠ HRVATSku SVOJU', ZAGREB, 2014.	207
PREDGOVOR KNJIGE MLAĐENA PAVKOVIĆA "VELJKO MARIĆ - NISAM KRIV"	207
OTVORENO PISMO	211
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	224
PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH INTERESA	224
RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM	229
OTVORENO PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU	235
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	243
NOVO PISMO USTAVNOM SUDU RH	243
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	247
JOSIP STJEPANDIĆ, MENTALNI BLJESAK I TEKSTOVNA OLUJA ZA ISTINU I PRAVDU	247
MARIO FILIPI, LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI	253
JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?	256

ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA	261
TUĐMANOVSKI PRIJEDLOG MLADOG JASTREBA	269
PISMO HAZU	272
J. PEĆARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	282
GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?	282
ODGOVOR MARIU FILIPIU	288
"ZA DOM SPREMNI" I EDUKACIJA	294
PISMO PREDSJEDNICI - TKO POTPISUJE?	298
DNEVNIK U ZNAKU 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2017.	303
TRIBINA "NA HRVATSKU ŠUTNU NISMO SPREMNI" U KRAPINI ...	303
USTAVNOM SUDU RH JE DOMOVINSKI RAT ZAPRAVO "POTICANJE MRŽNJE NA TEMELJU RASNE, NACIONALNE I VJERSKE PRIPADNOSTI"	307
M. MEĐIMOREC, J. PEĆARIĆ, GENERAL PRALJAK, ZAGREB, 2017.	317
OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR	317
J. PEĆARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.	248
HAJKA NA IGORA VUKIĆA	248
ZAVRŠNI TEKST.....	358
UZALUD JE ŠATOR STAJAO 555 DANA	358
AKADEMIK JOSIP PEĆARIĆ – ŽIVOTOPIS	365

UVOD

Veliko zadovoljstvo i čast predstavlja mi suradnja s g. Marijom Filipijem Stopostotnim invalidom Domovinskog rata i vukovarskim dragovoljcem iz Zagreba, Teško je stradao braneći Vukovar. U eksploziji tenkovske granate ostao je bez lijeve ruke i desne noge. Danas je kolumnist portala *dragovoljac.com* i publicist.

. Ova knjiga govori o toj suradnji. Godinama sam branio Domovinski rat i hrvatske branitelje od napada onih koji napadaju hrvatske svetinje i prvenstveno naše branitelje i Domovinski rat. Od pojave velikosrpskog Memoranduma SANU 2. pokazalo se da je zadnja crta te obrane pozdrav ZA DOM SPREMNI koji je dio od hrvatskih vlasti legaliziranog pozdrava. I u toj borbi i ne samo toj veliku pomoć sam imao i od Marija Filipija. Pokazalo se u najnovijem napadu na ZDS i hrvatske branitelje od strane novoizabranog predsjednika Vrhovnog suda RH Radovana Dobronića da je presudnu ulogu u obrani tog 'konačnog' udara na ZDS i Domovinski rat odigrao Mario Filipi. Tome je i posvećen prvi dio ove knjige, U drugom dijelu dani su tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje ili ih je pisao Filipi. Uz ovaj Uvod dajem i Predgovor koji sam napisao za njegovu knjigu o Nikoli Tesli. Završni tekst u knjizi je njegov najnoviji intervju iz „Hrvatskog tjednika“.

Akademik Josip Pečarić

PREDGOVOR KNJIGE MARIJA FILIPIJA *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE*

(Proširena verzija)

Pred nama je treće dopunjeno izdanje knjige Marija Filipija *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE*.

Koliko je Tesla stalna aktualna tema osobito u Srbiji pokazuje reakcija tamošnjih medija na izjavu legendarnog tenisača Novaka Đokovića. On je nehotice izazvao buru u medijima kada je spomenuo **Nikolu Teslu**. Tijekom razgovora s dugogodišnjim suradnikom po pitanju sportske prehrane **Chervinom Jafariehom** kazao da se divi geniju rođenom u Smiljanima.

Srpski portali su Đokovićevu izjavu doživjeli ovako: Kako piše Maxportal srpski portali taj su razgovor u srijedu prenijeli uz naslove “Đoković otkrio kojem se Srbinu divi”, a dan kasnije zamjerili hrvatskim kolegama što su u svojim tekstovima napisali da je “Đoković otkrio da se divi geniju rođenom u Hrvatskoj”. Zamjerili su i napali one koji su napisali istinu!

Priča me je podsjetila na jednu priču iz Australije. Za vrijeme Domovinskog rata bilo je puno doseljenika iz Hrvatske i Srba i Hrvata. Morali su učiti Engleski pa su bili u istim razredima. Tako mi je jedna Hrvatica ispričala da je s njom u istu grupu bila i jedna Srpskinja koja je na predstavljanju tvrdila da je ona iz Knina koji je u Srbiji. Ona je intervenirala tvrdeći da je Knin u Hrvatskoj. Profesorica je morala donijeti kartu i pokazalo se da je Knin u Hrvatskoj. Srpskinja je plačući vikala: *Nije u Hrvatskoj - u Srbiji je!*

Odavno sam naučio kako Srbi fanatično brane svoje laži. Pa i Dobrica Čosić je rekao da je Srbima laž najviše pomogla u povijesti.

Mediji često spominju Čitajući tekst na Maxportalu nailazim i na Teslinu izjavu u koju malo tko u Hrvatskoj sumnja: “*ponosim se svojim srpskim rodom i hrvatskom domovinom*”, Ona se pripisuje Tesli, ali je nedokazana. Priča glasi:

Dr. Vladko Maček, tadašnji predsjednik HSS-a, je 1936. uputio uputio čestitku Tesli povodom 80. rođendana u kojoj je napisao: “Obraćam vam se kao sinu srpskoga roda i hrvatske domovine” na što je Tesla uzvratio da se ponosi i jednim i drugim, što se kasnije pogrešno uzelo kao glavni dokaz osobnoga nacionalnoga izjašnjanja Nikole Tesle.

<https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/sto-je-tocno-rekao-nikola-tesla-kad-su-ga-pitali-je-li-hrvat-ili-srbin/>

Zašto o tome pišem u ovom Predgovoru?

Zato što o mnogim pitanjima o životu i radu velikog znanstvenika možete naći u ovoj knjizi.

Tako je Mačekovom telegramu posvećena u knjizi sekcija pod naslovom **FALSIFICIRANI TELEGRAMI**. U njoj autor na temelju analiza tih telegrama koje su napravili stručnjaci za poštansku telegrafiju dokazuje da su telegrami vrlo naivna krivotvorina. Ispada da je Maček poslao telegram po kompaniji koja u ovom dijelu Europe uopće nije radila. On svoje ime piše pogrešno, što nikada nije radio nitko. Telegrami su navodno putovali 25. i 26. svibnja kada izumitelj nije slavio ništa, jer njegov rođendan je punih mjesec i pol kasnije. No najvažnije je da je polazni telegram napisan teleprinterom, a dolazni pisaćim strojem, što je po naravi posla nemoguće. Uza sve to autor tog uradka napravio je još niz pogrešaka jer nije znao tehnologiju tog posla, pa se je time odao. Ta dva teleograma dokazuju samo to da je netko silno želio Nikoli Tesli pripisati tu rečenicu, ali ti telegrami naprosto nikada nisu poslati.

Ipak, s približavanjem 150. obljetnice Teslinog rođenja, promotori Tesle Srbina osjetili su potrebu za objavljivanjem nečeg konkretnog. Tako je neposredno uoči glavne svečanosti „uskrsnuo“ Teslin telegram koji se je u javnosti pojavio već 1979. i tada nije izazvao nikakvu buku, kojega je izumitelj navodno poslao Vladku Mačeku kao odgovor na njegovu čestitku u kojoj je navodno Maček prvi spomenuo „srpski rod i hrvatsku domovinu“, a Tesla to onda potvrđuje (Slike 38 i 39).

Tu međutim mnogo toga „ne drži vodu“. Postavlja se pitanje otkud telegram Tesle Mačeku u beogradskom muzeju, a također i kako to da je „pronađen“ tek dva desetljeća nakon osnutka muzeja? Napokon, tog telegrama nema u velikoj i opsežnoj monografiji o Teslinoj 80. obljetnici u kojoj se citiraju neki drugi Teslini telegrami. Također u stranci HSS nikada nisu čuli za takve telegrame. Također je odmah bilo sumnjivo zašto su se identični telegrami (samo manje „ofarbani“ Photoshopom) našli na internetu bez žiga beogradskog muzeja. Netko je neoprezno pustio u javnost telegrame prije nego su dobili žig.

Ali ono glavno dolazi do izražaja tek kada se analizira sadržaj i izgled ta dva teleograma. Tu postaje jasno da se radi o vrlo lošoj i amaterskoj krivotvorini.

Autor tih telegrama prikazao ih je kao da su poslati po dvije različite kompanije. To je trebalo biti uvjerljivo. Međutim kompanija RCA (Radio Corporation of America) nije radila u to vrijeme ni u Jugoslaviji ni oko nje. Najблиže postaje imali su u Rimu, Zürichu i Berlinu. Dakle Maček je poslao Tesli telegram po nepostojećoj kompaniji. Maček je također svoje ime napisao krivo – Vlatko, umjesto Vladko kako je ispravno. Nitko ne piše krivo svoje ime, što je

dokaz da to nije pisao Maček. Mačekov telegram nosi datum 25. svibnja kada Tesla nije ništa slavio.

Falsifikator je međutim napravio početničku pogrešku. Telegram Mačeka Tesli napisan je pisaćim strojem, a telegram Tesle Mačeku teleprinterom. To se lako može zapaziti, jer prsti nikada ne pišu savršeno ritmički, nego se neka slova „ljube“, a neka se „gledaju iz daleka“. Teleprinter naprotiv piše savršeno ujednačeno. To bi bilo u redu da su telegrami nađeni kod Mačeka. Za njega je njegov telegram polazni pa se piše pisaćim strojem, a Teslin prijemni i isprintan je teleprinterom. Ali s Tesline strane je obratno. Mačekov telegram trebao je biti isprintan teleprinterom jer je za Teslu prijemni, a Teslin odgovor pisaćim strojem jer je polazni. Uza sve to Teslin telegram je trebao imati oznaku Copy jer je to kopija koja se šalje pošiljatelju, budući da je Tesla telegrame diktirao iz svoje hotelske sobe. Da bi Teslin odgovor bio prijemni trebao je biti nađen kod Mačeka i to na jugoslavenskom formularu.

Na telegramima ima još mnogo nedostataka koje ne radi ni jedna telegrafska kompanija. Tako je pao u vodu jedini navodni pisani dokaz da je ikad Tesla spomenuo svoj „srpski rod i hrvatsku domovinu“. Usmeno spominjanje te navodne Tesline rečenice dogodilo se je prvi put na proslavi Teslinog 80. rođendana u Zagrebu. Spomenuo ju je predsjednik Odbora osnovanog u tu svrhu inž. **Đuro Stipetić**, ali nije rekao ni kada ni kome je to Tesla rekao. Ni jedan Teslin stvarni prijatelj, niti Hrvat niti Amerikanac, ne spominje tu rečenicu koja je kasnije ponovljena na milijune puta uvijek bez ikakvih dokaza. Iz svega proizlazi da je ta rečenica lijepa i romantična izmišljotina „jugoslovena“, osobito u vrijeme Titovoga komunizma.

Ipak, tu rečenicu spominje u više navrata **Bogdan Radica**, čovjek koji zapravo nije bio Teslin prijatelj, već ga je po vlastitim riječima video svega nekoliko puta. On u svojim člancima koje je pisao u 80-tim godinama prošlog stoljeća u više navrata spominje da mu je Tesla prilikom svakog susreta rekao da je iz srpskog roda i hrvatske domovine. Bilo bi to doista čudno da je to Tesla govorio relativno nepoznatom čovjeku iz jugoslavenske administracije u Americi. Uostalom, tko prilikom susreta s jedva poznatim čovjekom spominje svoje etničko podrijetlo? Budući da to ne potvrđuju Teslini pravi prijatelji kao što su Ivan Meštirović, Marijan Matijević, „Fritzie“ Živić i dr, pa niti Teslini biografi i novinari koji su se s njime družili, može se jedino zaključiti da je Radica to tako napadno naglašavao iz nekog osobnog ili političkog razloga. Ustvari, bilo je to još vrijeme Jugoslavije prije raspada. Hrvati su se tada pomirili s dogmom da je Tesla Srbin, pa im se je učinilo da je „hrvatska domovina“ jedini način „spašavanja komadića Tesle“.

Već na ovom primjeru pokazano je koliko je značajna knjiga Marija Filipija

Filipi je Zagrebcan rođen 24. ožujka 1950. godine, politolog, dugogodišnji novinar u više redakcija, u mladosti uspješan veslač, u ratu dragovoljac, zatim 100% invalid kao posljedica ratnog stradanja. Prva knjiga „Nikola Tesla ispod paučine“ je njegova prva knjiga uopće, a ovo je njezino treće izdanje. U međuvremenu je objavio knjigu svojih ratnih svjedočanstava „Na istočnom pragu Domovine“, kao i zbirku pjesama „Od mira do rata i natrag“. Također sklada pjesme koje sam i pjeva.

A koliko je talentiran Mario Filipi govori i njegova Stand up komedija “Kako glumiti normalnog čovjeka“.

Akademik Josip Pečarić

VELIKA ULOGA MARIJA FILIPIJA U RASKRINKAVANJU NAMJERA RADOVANA DOBRONIĆA

DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS

U nizu tekstova upozoravao sam kako se istaknuti hrvatski političari i dužnosnici moraju dokazivati svoje sluganstvo svjetskim moćnicima napadanjem na pozdrav ZA DOM SPREMNI. Naime svjetski moćnici su odobrili ili su naložili, a i na razne načine i pomagala naci-fašističku agresiju Srbije na Hrvatsku. Međutim, HRVATSKI predsjednik Franjo Tuđman je porazio agresore, a i ponizio i njih i njihove nalogodavce jer je od navodno moćne srpske agresorske vojske napravio vojsku sastavljenu od zečeva. Ti svjetski moćnici neće odustati od svojih ciljeva jer dobro znaju koliko u RH ima onih koji strasno mrze svoj narod (Šegedin) ili da u njoj ima više izdajica od svih drugih europskih naroda zajedno (Matoš). Srbi su tim svjetskim moćnicima pomagali u ostvarivanju njihovih (i svojih) ciljeva, pa je prirodno nastaviti ostvarenje istih ciljeva samo drugim metodama. O tome i govori Memorandum SNU 2. koji tako zorno opisuje današnju Hrvatsku (i ne samo nju) iako je pisan prije 12 godina.

Kako su Hrvati pobjednici u ratu idealno je napadati ZDS.

To je pokazala bivša predsjednica još 2015 kada je napala Peticiju ZDS kojom se branilo „Bojnu Čavoglave“. U to vrijeme Predsjedniku Vlade Milanoviću nije smetao amblem HOS-a sa ZDS.

Karamarko nije napadao ZDS. Nije mogao bini ni predsjednik Vlade iako je PET puta pobjeđivao na izborima. Smijenjen je i doveden je

Plenković koji je odmah dokazao odanost svjetskim moćnicima uklanjanje spomen-ploče piginulim HOS-ovcima jer je na njoj bio hrvatskim zakonima odobren amblem sa ZDS. Koja odanost: Predsjedniku vlade jedne države važnije su želje svjetskih moćnika od zakona države kojoj su na čelu!

Predsjednica nije pokazala čvrstinu u svom odnosu prema ZDS. Nije joj pomoglo ni dovođenje Vučića pa je ritualno napadom na ZDS morala pokazati da je Plenković iznad nje u hijerarhiji slugu svjetskim moćnicima. Ostala je borba za mjesto čelnika u tom slaganstvu- Kako je Milanović, sada kao predsjednik države, pobrao simpatije mnogih govoreći istinu o onima o kojima su svoje rekli Šegedin i Matoš, morao je i on dokazati svoju odanost svjetskim moćnicima oštrim napadima na HOS-ovce.

O infantilnim napadima na „Bojnu Čavoglave“ i ZDS od Predsjednika Ustavnog suda sam pisao u više navrata. Vidimo da je i novi predsjednik Vrhovnog suda izborio tu poziciju napadajući ZDS. Da se idealno uklapa u tu slugansku priču Šegedina i Matoša pokazuju već i naslovi o tom njegovom slaganstvu:

Hrvatski tjednik od 21, 10. 2021:

Tko je novi predsjednik Vrhovnog suda RH
NOVOIZABRANI PREDSJEDNIK VRHOVNOG SUDA RADOVAN
DOBROVIĆ

Pozdrav *Za dom spremni* pod kojim je branjen Vukovara, smatra fašističkim,
Agresorski mu simboli ne smetaju, lustraciju i ne spominje

Mladen Pavković reagira tekstrom:

PAVKOVIĆ: DOBROVIĆ JE U SVEZI ZA DOM SPREMNI POBRKAO KRUŠKE I JABUKE

24. listopada, 2021.

Piše: Mladen Pavković

Tek izabrani predsjednik Vrhovnog suda RH Radovan Dobrović u jednom je dnevnom listu (23.10.2021.) dao naslutiti da će svima onima koji će i dalje na ovaj ili onaj način upotrebljavati poklič „Za dom spremni“ doći kraj.

Rekao je uz ostalo da se “kod nas prikazuje kao da je taj poklič nešto što je stvar ideoloških prijepora između ljevice i desnice, pa onda su jedni za ustaše, drugi za partizane, pa je, eto, normalno da nikad ne mogu postići dogovor o tom. To je sasvim pogrešno. Kao društvo, prije svega moramo povući jasnu crtu između onoga što je crno, a što bijelo. Ne može tu biti neka fluidna razlika poput one da je u nekim uvjetima taj poklič dopušten, a u nekim nije. Stvari su jasne: pod tim su pokličem ljudi bili ubijani bez ikakvog povoda i razloga, na temelju nepojmljivih kriterija koji ne mogu i ne smiju postojati. Tu nema nikakve dvojbe. Ne može se civilizacija- a pravni sustav jest temelj civilizacije – zasnivati na tome da se veličanje zločina imalo tolerira. I u tome dijelu trebamo slijediti primjer Njemačke i Austrije. Oni su tu ideologiju na neki način uvezli u Hrvatsku, oni su se toga vrlo jasno odrekli, a mi sad lutamo- bi ne bi. A, osim toga, u Ustavu jasno i glasno piše da je Republika Hrvatska nastala na temelju stečevina ZAVNOH-a,

Ustavni sud je u više odluka rekao svoje, izdao i priopćenje o tome. Pravni poredak je jedinstven, konzistentan, i stajališta Ustavnog suda moraju se poštovati. Ali, čak i da nema odluka Ustavnog suda i da ne piše u Ustavu to što piše, to je civilizacijski pitanje, nikako ideološko. Sve stranke i svi pojedinci koji sudjeluju u javnom životu, od lijevih do krajnje desnih, ne smiju imati nikakvih problema s tim da osude taj poklič kao apsolutno nedopušten. U Austriji su upravo desne stranke uvele zabranu svih takvih pozdrava i simbola“ – objasnio je Dobronić.

Korumpirano pravosuđe

I što sad reći na sve to? Kao prvo, poklič „Za dom spremni“ nije i ne može biti „njajvažnije“ pitanje s kojim bi se Vrhovni sud pod njegovim vodstvom odmah trebao baviti, tim prije jer od kritika na račun ovog pozdrava već godinama odlično žive pojedinci, ala pupovci, teršelić, krausi, klasići, puhovski i slični. Drugo, građani Hrvatske već godinama upozoravaju da je pravosuđe korumpirano, da se optužuje i sudi po načelu „ovog hoćemo, ovog nećemo“, da se nitko ne pita odakle pojedinim sucima i tužiteljima bogatstvo kao da imaju prihode poput milijunaša, („svi“ su uglavnom bogatstva naslijedili!?), zašto se na optužnice i presude čeka godinama, zašto se ništa ne događa sucima i inima koji sude poput onog „ne treba se držati zakona kao pijan plota“, zatim zašto se ne ispita i ne objavi tko je od zaposlenih u pravosuđu u vrijeme komunizma studio i osuđivao nevine Hrvate, a danas je na još većim i boljim položajima (čak i njihova djeca) itd. i tome slično. Gospodin Dobronić je u svezi pokliča „Za dom spremni“ pomiješao kruške i jabuke. Naime, jedno je (ili bi trebao biti) ovaj poklič iz II. svjetskog rata, a drugo onaj iz hrvatskog obrambenog Domovinskoga rata, kad smo se borili protiv srpskog i inog agresora. Ako su Hrvati i to pretežno mladi, mogli i ginuti uz ovaj pozdrav za oslobođenje slobodne i samostalne hrvatske države (i to tada nikome nije smetalo!) i kad nisu imali na umu ni AVNOJ ni ZAVNOH onda ostavimo to povijesti i povjesničarima, tim više ako se Vrhovni sud želi baviti i ovakvim i sličnim temama onda se neka bavi i pokličem „Smrt fašizmu-sloboda narodu“ s kojim su partizani i komunisti pobili više nevinih ljudi nego je stradalo u čitavom Domovinskom ratu.

„Tu nema nikakve dvojbe“-rekao bi novi predsjednik Vrhovnog suda, koji bi se morao pozabaviti i pitanjima poput tko je i kako pobio, masakrirao na stotine tisuća nevinih Hrvata od Križnih putova, Maceljske šume pa do Jazovke, jer je i to civilizacijsko pitanje.

Također bi bilo važno da se Vrhovni sud zapita: kako je moguće za pet ili deset tisuća navodno pronevjerjenih kuna doći na stup srama, pa i u zatvor, a za milijune pronevjerjenih eura, pojedinim osuđenim kriminalcima naše pravosuđe može staviti sol na rep, kad im pred njihovim očima (vjerojatno i uz njihovu dozvolu) odu odmarati u BiH, dok ne nastupi zastara?

Što o tome kaže AVNOJ, a što ZAVNOH?

Također je neshvatljivo da su dosad samo Perković i Mustać u zatvoru, da ih je osudio njemački sud, dok na tisuće drugih Udbaša žive kao slobodni i ugledni (!) građani?

Je li bi u Njemačkoj ili Austriji ili Izraelu netko tko je čitav II. svjetski rad bio na istaknutoj vojnoj dužnosti fašista i nacista odmah se po njegovu završetku mogao zaposliti i u Uredu predsjednika države ili Vlade ili policije ili vojske?

Gdje je bio 1991.?

Ne znamo, je li zna novi predsjednik Vrhovnog suda da je u Hrvatskoj dosad otkriveno najmanje oko 150 masovnih grobnica iz Domovinskoga rata, a da još nitko zbog toga nije odgovarao, ili da hrvatski sudovi u 90 posto slučajeva sude srpskim četnicima i ratnim zločincima u – odsustvu?

Tko je i kada odgovarao za srušeni Vukovar, spaljenu Škabrnju, zgažen Voćin, Pakrac ili Saborsko?

Hrvatski branitelji, koje se danas sve više progoni, marginalizira i prešućuje nisu hrvatsku državu ostvarili s crvenom zvijezdom petokrakom ni kapom s tri roga, već s oružjem, krvlju i krunicom oko vrata!

Stoga, kako god okrenuli, poklič „Za dom spremni“ nije i ne može biti najvažnije pitanje s kojim bi se trebao baviti novi predsjednik Vrhovnog suda, već možebitno prije odgovoriti (zašto ne?) – gdje je bio i što je radio 1991.?

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28278-mladen-pavkovic-dobronicu-hrvatska-drzava-nije-nastala-na-stecevinama-zavnoh-a-vec-na-krvi-hrvatskih-branitelja>

<https://www.tjedno.hr/pavkovic-dobronic-je-u-svezi-za-dom-spremni-pobrkao-kruske-i-jabuke/>

Spomenut ću da sam i ranije upozoravao na takav Dobranićev stav. On je kao i svi drugi morao javno pokazati svoju odanost svjetskim moćnicima:

<https://direktно.hr/direkt/pogledajte-sto-je-radovan-dobronic-u-programu-napisao-o-izrucenju-udbasa-i-pozdravu-zds-244306/>

Internetom kruži PRISEGA 123 BRIGADE HV POŽEGA 19 01 1992

i/ili:

VIDEO POSTROJAVANJE ZA PAMĆENJE UZ ZDS! EVO KAKO SU 1992.

REAGIRALI HRVATI NA POJAVU LEGENDARNE 123.

BRIGADE...SRUŠIT ĆEMO JNA PAST ĆE SAO KRAJINA!!

<https://www.braniteljski-portal.com/postrojavanje-za-pamcenje-uz-zds-evo-kako-su-1992-reagirali-hrvati-na-pojavu-legendarne-123-brigade-srusit-cemo-jna-past-ce-sao-krajina>

Uz komentar:

Ovu snimku bi trebalo pustiti u Hrvatskom saboru da je svi zastupnici vide (posebno oni protuhrvatski), kao i nehrvatski mediji. Može li i koji zastupnik to organizirati?

Posebno zbog novo izabranog suca Vrhovnog suda Dobranića i njegove prve izjave za medije.

Zapravo ne znam što bi se postiglo s tim jer njihove gazde boli poraz u Domovinskom ratu i ona vojska zečeva u bijegu. Zastupnici su znali za

Dobronićev sluganski stav koji je pokazao napadima na ZDS pa je ipak skoro jednoglasno izabran u tom ‘Hrvatskom’ saboru.

Zato neću završiti ovaj tekst sa ZDS (već sam upozorio na tekst Marija Filipija o tisućugodišnjoj Hrvojini hrvatskih mornara sa ZDS) već s kunom, koju su napali još devedesetih godina ali ih je HRVATSKI predsjednik Franjo Tuđman brzo ušutkao. Danas je ponovo na udaru ta ista kuna. Zato za kraj pjesma Anta Nadomira Tadića Šutre o kuni. Naime, Šutra piše: *U Osoru se godine 1018. kuna prvi put spominje kao platežno sredstvo u Hrvata. Grad Osor, koji se nalazi na spoju dvaju naših otoka Lošinja i Cresa, te godine je Veneciji dao danak četrdeset kuna (odnosno njihovih krzana) za slobotinu grada. Godine Gospodnje 2018. Hrvatski(državni) sabor slavi tisućitu obljetnicu toga rijetkog jubileja. Bolje reći – trebao je slaviti, a nije. Zašto nije?*

TISUĆU KUNA

Tvoja koža u početku biše
ogrtač i vatra, voda i zrak,
al za puk naš to i jošte više;
i pripadnost, i odanost i znak.

I bila si temelj našeg naštva,
plaha i čvrsta, mater i žrtva –
junačica našega junaštva
i još vendraš jerbo nisi mrtva.

Skrivena i otkrivena kudriš,
skrušenoga pogleda od svega,
jer je neki, or'o, mudriš
na postelju tvoju staru lega.

Uklesana u osorski kamen,
osornu i vedru, čuvali te
plemstvo i svećenstvo kano znamen,
i ka mater u njidrima dite.

Čuh nečega, iz pučine mora,
oluju će užgat ka i žiška
buktinju iz – tek – daška lahora.
I lipa će šumi biti viška...

Uz mrtvu lipu smrznuta kuna,
a mi u šumi, bez pokrivača...
O, Bože moj, ima li računa –
s orl'ima se igrati skrivača?

Kako je lipa uz lipu kuna,
koja – evo – tisuć' lita dura.
Hrvate je, kroz toliko buna,
štitila kad kiši i zabura.

Uz bilicu zlatica se vere,
a oblak opet tutnji nad njima.
Drvosiča kroz šumu se dere
i mrk' brka lipi lišće cima.

Na žuljevit' nan ruke Job sida,
a lažni sjaj iz Nirvane viri,
sad bi svako nami zapovida –
poklisari, proroci i žbiri...

A kuna naša draga – nek traje
u sarc vikov, ka u dugoj niski,
slavni' predja – kroz sve zavičaje –
jer smo vazda bili s njome bliski!

Ante Nadomir Tadić Šutra

U Kninu 18. veljače godine Gospodnje 2018. (I. korizmene nedjelje) *Iz zbirke Stožina, Naklada Bošković, Split, 2019.*

Zapravo je zanimljiva i dalje utrka za prvog hrvatskog slугу. Kad je sudstvo u pitanju Predsjednik Ustavnog suda je Plenkovićev HDZ-ovac, a Predsjednik Vrhovnog suda Milanovićev čovjek. Zanimljiva utrka, zar ne?

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28292-dobronic-i-ostali-hrvatski-duznosnici-i-zds>

MARIO FILIPI**OTVORENO PISMO DOBRONIĆU**

Štovani g. Dobronić

Nije mi običaj na ovakav način komunicirati s predstavnicima najviše vlasti jer je moj stav da su oni prolaznici kroz povijest, a istina ostaje vječno. No sada činim iznimku. Razlog je i u naravi Vaše nove funkcije i u načinu na koji ste se odmah u prvim danima od imenovanja upustili u političke, ne pravne, rasprave o materiji koja je vrlo osjetljiva i glede koje bi svatko na visokoj poziciji morao dobro razmisliti koje će riječi upotrijebiti. Riječi koje ste Vi upotrijebili mogu dovesti do dramatičnih događaja ako ih dosljedno prenesete u odluke suda kojemu predsjedate. Molim Vas da imate strpljenja i ovaj dopis pročitate do kraja (ako uopće dođe do Vas), jer Vam želim priopćiti važne informacije koje Vam vjerojatno nitko do sada nije dao.

Riječ je o Vašim stavovima o sloganu „Za dom spremni“ kojeg bez rezerve nazivate „pokličem“, iako je on mnogo više od toga. Ako su moje informacije ispravne, Vi ste izjavili da su „pod tim pokličem ljudi bili ubijani bez ikakvog povoda i razloga, na temelju nepojmljivih kriterija koji ne mogu i ne smiju postojati“, kao i da je taj slogan „nedopustiv u bilo kojoj prigodi“.

Moram Vas podsjetiti da ste Vi jedna od najviše rangiranih osoba u državi. Vaša je pozicija usporediva s pozicijom predsjednika Republike, predsjednika Sabora ili premijera. Zato svaka Vaša riječ ima golemu težinu koja može bitno utjecati na političku situaciju u zemlji. Čitajući Vaše riječi, ako ste doista to rekli, sledio sam se pri pomisli da jedan sudac, pravnik i još na najvišem položaju, izgovara tako ideološki obojene riječi koje se gotovo ne razlikuju od stavova ekstremnih komunista, Srpske pravoslavne crkve i pročetničkih čelnika Srbije.

Slogan „Za dom spremni“ mnogo je stariji nego što mnogi misle, uključujući i Vas. Hrvati kroz cijelu svoju povijest njeguju umijeće mirnog suživota s drugima i nenapadanje drugih. Dolaskom na ovo mjesto gdje danas stoji naša domovina, Hrvati su, primivši kršćanstvo, sklopili s papom neku vrstu sporazuma kojim su se obvezali da nikada ne će ratovati izvan svoje domovine. Za uzvrat papa im jamči da će ih u slučaju napada neke vojske na Hrvatsku štititi svojom molitvom koja će zazvati Božju pomoć u očuvanju Hrvatske. Prema Porfirogenetu bili su to papa **Agaton** i hrvatski knez **Porga** negdje oko 680. godine. Neki povjesničari smatraju da je to moglo biti i kasnije u doba nekog drugog pape i kneza, ali bit je ista.

Principa sklopljenog u to davno vrijeme Hrvati se uz neke iznimke iz ranijih vremena drže sve do danas. Dokaz tome su branitelji i politička vlast u doba srpske agresije, kada naša vojska nije ni centimetra izišla iz tzv. „avnojske“ Hrvatske kojoj je taj Avnoj amputirao nekoliko vitalnih dijelova. Nisu čak ušli ni u one dijelove koje je čak i Avnoj ostavio Hrvatskoj, ali su se komunistički političari „drugarski“ dogovorili da Hrvatsku dodatno osakate (dio Srijema i dio oko Bihaća 1946. godine).

To suzdržavanje od agresivnih ratova prema van imalo je visoku cijenu. Nije bilo stoljeća u kojem Hrvati nisu masovno ginuli braneći svoju domovinu. Ta mučna vjekovna obrana stvorila je u svijesti i emocijama Hrvata osjećaj svetosti obrane doma kao svetinje za koju je vrijedno umrijeti. Zato je u raznim inačicama slogan „Za dom spremni“ nastao nevjerojatno rano.

U mjestu Punat na otoku Krku pučki sakupljač narodnih sjećanja na povijest **Rado Žic Mikulin** zabilježio je pjesmu koja je zapravo bila himna hrvatskih srednjovjekovnih mornara. Oni su sebe nazivali ormanci prema brodovima koji su se zvali ormanice i dominirali su Jadranom do kraja prvog milenija. U toj himni slogan „Za dom spremni“ pojavljuje se gotovo doslovno na čak tri mesta. Ovako glase stihovi u originalnoj puntarskoj čakavici i „prevedeno“ na ovaj naš današnji novoštokavski jezik.

Prva strofa:

Ormanci zi brodi smo strašnih
Ča dušmanu škujaju bok
Za dom vavik smo spravni
Na suvraga delat naskok.

Mornari smo s brodova strašnih
Što dušmanu probijaju bok
Za dom uvijek smo spremni
Na neprijatelja učiniti naskok.

Peta strofa:

Za dom vavik smo spravni
Ko triba i život dat
Aš vavik va boju jutu
Brata brani brat.

Za dom uvijek smo spremni
Ako treba i život dat'
Jer uvijek u boju ljutom
Brata brani brat.

Sedma strofa je ponovljena prva.

Gospodin Žic Mikulin je tu pjesmu i otpjevao, tako da znamo i melodiju. Ona je objavljena u knjizi o najstarijoj povijesti Hrvata kako ju je narod zapamlio. Knjiga nosi naslov „Putom Sunca – crveni bojovnici iz Horezma“. Knjiga je izišla 2019. godine u Zadru. Žic Mikulin osobno svjedoči da je pjesmu čuo od svog prastrica kada je imao 15 godina, dakle 1950. godine, a on ju je opet naučio od svojih djedova iz 19. stoljeća i još dublje u prošlost.

Pjesma je morala biti napisana onda kada su postojale ormanice, a to znači u srednjem vijeku, jer kasnije se ti brodovi više nisu gradili. Ustaše nikako nisu mogli smisliti takvu pjesmu jer uopće nisu znali što su ormanice. Punat nikako ne možemo ocijeniti kao „ustaško“ mjesto, jer je u doba kraljevine Jugoslavije bio u odličnim odnosima s kraljem Aleksandrom, pa se je neko vrijeme u čast kralja zvao Aleksandrovo. Njegovi žitelji muškarci u većem broju su 1941. otišli u – četnike jer su vjerovali da je to jugoslavenska vojska. Na posljetku, u vrijeme rata Punat je bio pod okupacijom Italije.

Sličan slogan javlja se kod **Nikole Šubića Zrinskog**. Upotrijebio ga je čak i **Ivan pl. Zajc** u istoimenoj operi. Tamo doduše nema odziva „spremni“ jer umjetnička konstrukcija marša „U boj, u boj“ ne može sadržavati odziv zbog ritma i slogova. Ali nemojte sumnjati je li odziva bilo. Isti slogan pojavljuje se kod vojnika bana Jelačića. Posebno se intenzivira u 30-tim godinama 20. stoljeća prilikom pobune poznate kao „Velebitski ustanački“, a nalazimo ga i na zastavi iseljenih Hrvata u Argentini.

Vlasti NDH taj slogan ugrađuju u svoj pozdrav. Nisu ga izmislili jer im je od ranije bio poznat. I baš zbog te činjenice on postaje „ustaški“ i mnogi uključujući i Vas ga žele po svaku cijenu ukloniti iz javnog života. Pa što su to tako strašno učinili ustaše da ih treba zajedno s njihovim pozdravom ukloniti i o njima zboriti samo ekstremno negativno?

Pojam „povampireni ustaški zločinac“, „zloglasna NDH“, „grozni ustaški ubojice“ i sl. plod su namjerno bujne mašte komunističkih propagandista. Kao „dokaz“ za takve epitete su 700.000 ubijenih ljudi u Jasenovcu, 30.000 bačenih u jamu na Velebitu, 10.000 pobijene kozaračke djece i tome slično.

A koja je stvarna istina o tim događajima?

Prema istraživanjima utedeljenima na dokumentima iz arhiva u Zagrebu i Beogradu broj umrlih od svih uzroka u Jasenovcu ne prelazi 1.700 osoba ukupno. Od toga je velika većina umrla od tifusa. Famozna „masovna strijeljanja“ odnosila su se na izvršenje smrtnih kazni na temelju presuda prijekog ratnog suda i to samo za dokazana masovna ubojstva civila. „Žrtve“ su bili najkrvoločniji četnički i partizanski komandanti.

U Šaranovoj jami na Velebitu koju su komunisti zvali jama Jadovno nema ni jedne kosti čak ni od životinja. Jama je snimljena iznutra i snimke je na internetu mogao vidjeti svatko.

U Sisak i Jastrebarsko dovezena su gotovo mrtva djeca koju su hrabri partizani ostavili u šumi i pobjegli. Bilo ih je oko 12.000. Krajnjim naporom liječnika i časnih sestara spašeno ih je oko 85%. Ipak nije bilo pomoći za 1.150 djece. Nikome nije palo na pamet ubiti dijete jer to je ideja koja može nastati samo u

teško oboljelom umu. Da su se ustaše htjeli „riješiti“ djece nisu ih trebali ubiti. Trebali su samo pričekati još nekoliko dana. Nakon toga mogli su iz šume pokupiti samo mrtva dječja tijela.

Takvih izmišljotina ima još mnogo. To ne znači da su ustaše bili svetci. U ratu ne postoji vojska čiji pripadnici ne čine zločine. Odoru redovito oblače i kriminalci kojima je zločin jedini cilj. Ali svaki zločin treba sagledati realno, bez „maštanja“ ili umnožavanja žrtava. Iako taj dio povijesti još nije realno istražen, već se sada može reći da slikovito rečeno ako komunistički zločini imaju veličinu kamiona, četnički kombija, ustaški zločini imaju veličinu dječjeg „autića“ za igru.

Na listi najvećih masovnih ubojica Tito je 10 – 14. kako na kojoj listi s procijenjenih 500.000 do 2 milijuna žrtava. Ni na jednoj listi nema imena Ante Pavelića.

S takvom bilancom zločina crvena zvijezda je „civilizacijski i moralno prihvatljiva“, kokarda je u Beogradu opće prihvaćena, a vjekovni hrvatski slogan „Za dom spremni“ treba izbaciti.

Na kraju u zaključku želim naglasiti da je „Za dom spremni“ milenijski hrvatski politički i vojni program obrane doma bez napada na tudi dom. To je potvrđeno i u Domovinskom ratu. Pod sloganom „Za dom spremni“ branili smo se, a ni u trenutku pobjede nismo ni koraka iskoračili preko nepravedne „avnojske“ granice.

Budete li zatvarali domoljube koji se ne žele odreći svog vjekovnog slogana, morati ćete sagraditi neke nove zatvore jer ima nas mnogo. A na kraju, tko se mača lati od mača gine. Batina ima dva kraja. Nitko ne zna kada će ga zadesiti onaj deblji.

Ovo pismo napisano je kao otvoreno. Moja je želja da dopre do što većeg broja ljudi.

Mario Filipi

<https://narod.hr/hrvatska/hrvi-mario-filipi-u-otvorenom-pismu-predsjedniku-vrhovnog-suda-radovanu-dobronicu>

PRILOG**KAD NE VOLE HRVATSKU NE VOLE NI ZDS**

Čitam novi broj *Hrvatskog tjednika*. Dva članka opravdavaju naslov ovog teksta, a zapravo su reklama za moju knjigu: *HOS*, Portal dragovoljac.com: <http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HOS3.pdf>

Pogledajte samo naslov:

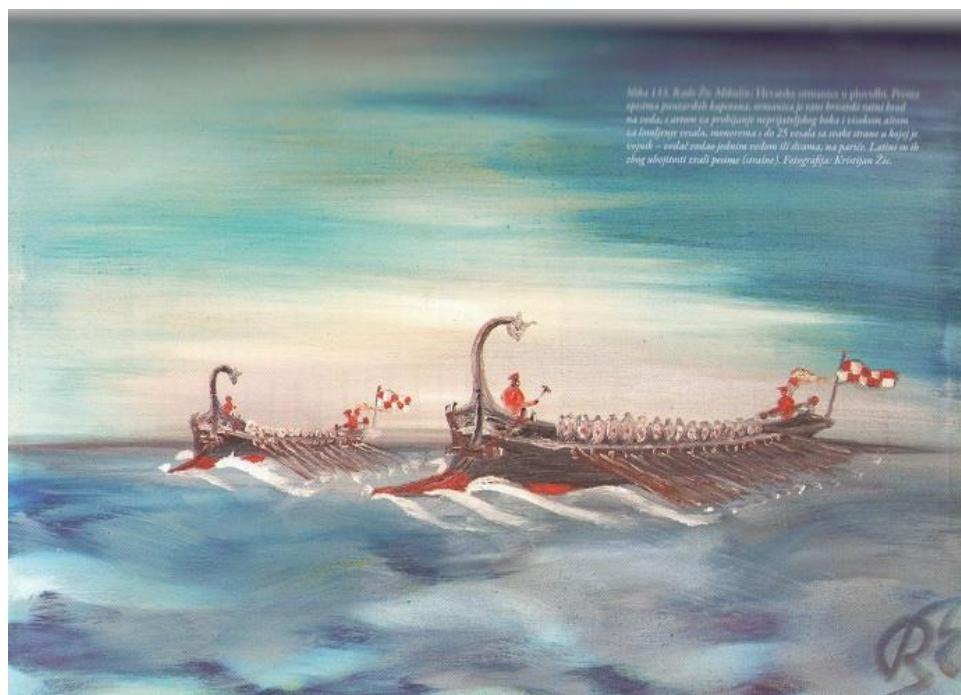
INCIDENT U SINJU: SKEJINIM HOS-OVCIMA NISU DALI U VOJARNU, A NISU SMETALI MILANOVIĆU NA PRIJMU

Stalno ponavljam u svojim tekstovima kako su laži o Stepincu, Jasenovcu i ZDS očit pokazatelj tko u RH služi svjetskim moćnicima koji od njih danas traže da budu srpske sluge, pohvalno je da ovaj put sam Predsjednik RH nije pokazao svoju 'ljubav' prema Hrvatskoj napadom na legendarne branitelje i njihov zakonit amblem s pozdravom ZDS.

Zato se njemu može i predložiti da pročita tekst Maria Filipija:

MARIO FILIPI: ORMANCI - GOSPODARI JADRANA

13 Listopad 2021

Od samog dolaska na Jadran hrvatski mornari su, koristeći svoja ranija iskustva u plovidbi Aralskim jezerom i brojnim rijekama od Amu Darje do Dona, sagradili flotilu malih ali ubožitih brodova. Oni nisu mogli ploviti daleko po „debelim morima“, pa čak ni svaki za sebe jedriti, što im nije bila ni svrha.

Zato su svojom nenadmašnom brzinom i sposobnošću brzog manevriranja dominirali među brojnim otocima i hridima na Jadranu ili kako su ga stari Hrvati zvali Sinjmor zbog sličnosti s tadašnjim Aralskim jezerom. Hrvati su ih zvali ormanice, a mornare koji na njima plove ormanci. Zbog nadmoćnih maritimnih osobina tih brodova, ali i borbenom vještinom mornara, Mlečani su ih se panično bojali. Zvali su ih *pessime* (najgore) jer se s njima nisu mogli nositi.

Ormanice su po svom obliku bile ekstremno usmjerene na brzinu. Bile su najsličnije suvremenim veslačkim čamcima. Dok veslački čamci imaju najviše osam veslača (osmerac), ormanice su imale do 40 veslača smještenih u dva reda koji su veslali „riemen“ načinom, odnosno svaki veslač je imao u ruci jedno veslo. No ako je akcija tražila da se pola posade nekud iskrca, druga polovica posade mogla je veslati „skul“ (na pariće), pri čemu svaki veslač u svakoj ruci drži po jedno veslo. To je bilo moguće jer ti brodovi nisu bili širi od 2,5 metra.

Ormanice nisu imale potpalublje. Ormanci nisu bili „galijoti“ (robovi) kao kod Mlečana. Naprotiv, biti ormanac predstavljalo je čast i za mjesto na ormanici je konkurenčija bila jaka. Ormanice su dominirale Jadranom i ni jedna strana sila nije ih mogla nadvladati. Nisu to mogli ni Franci, ni Mlečani, ni Bizant, ni Saraceni. Takva nadmoć trajala je sve dok Hrvati nisu izabrali kralja stranca. Od tog vremena polako ali sigurno nadmoć prelazi na stranu Mlečana više lukavošću i trgovinom nego ratnim umijećem.

Ormanci su imali svoju himnu koju su pjevali u posebnim prigodama. Koliko je ta pjesma stara nitko sa sigurnošću ne zna. Pretpostavlja se da je stara otprilike koliko i ormanice, dakle oko 1.200 godina, a možda i više.

Cijeli tekst pjesme, kao i mnogo drugih informacija o hrvatskoj mornarici, ali i o hrvatskoj povijesti uopće, objavljen je u knjizi „Po slidu Sunca – čerjeni bojovnici ze Horezma“ („Putom Sunca, crveni bojovnici iz Horezma“) koja je tiskana u Zadru 2019. godine u izdanju ogranka Matice hrvatske u Zadru. Autori su Rado Žic Mikulin i Leonard Eleršek.

U toj pjesmi staroj preko milenija na tri mjesta se gotovo doslovno spominje izraz „Za dom spremni“.

Prva strofa:

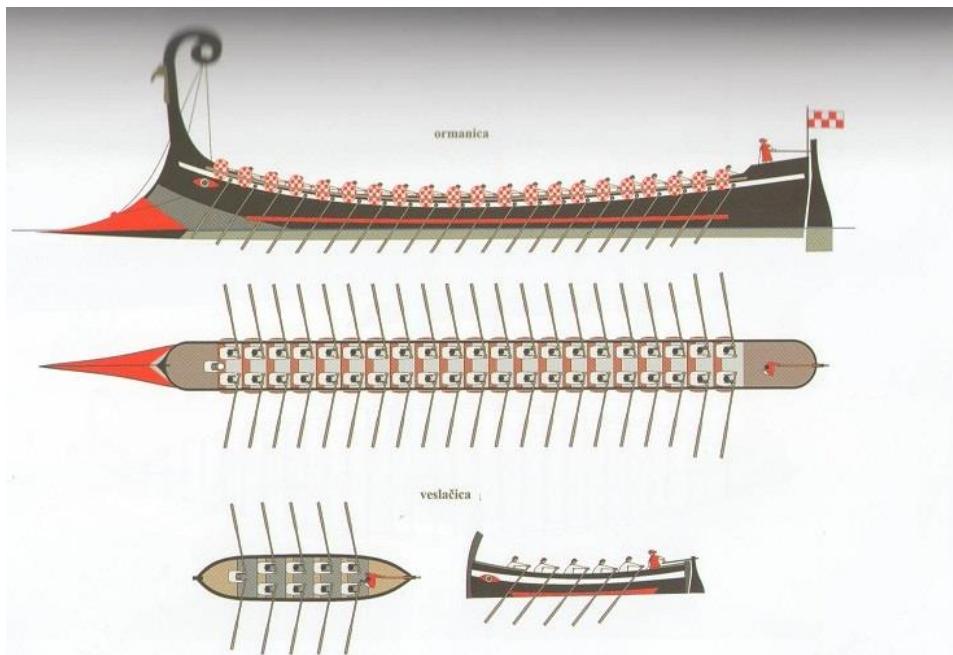
Ormancizi brodi smo strašnih
Ča dušmanuškujaju bok
Za dom vavik smo spravni
Na suvragadelatnaskok.

Peta strofa:

Za dom vavik smo spravni
Kotriba i život dat
Ašvavikva boju jutu
Brata brani brat.
Sedma strofa je ponovljena prva.

Mornari smo s brodova strašnih
Što dušmanu probijaju bok
Za dom uvijek smo spremni
Na neprijatelja učiniti naskok.

Za dom uvijek smo spremni
Ako treba i život dat'
Jer uvijek u boju ljutom
Brata brani brat.

Slika 131. Ormanica i veslačica, rekonstrukcija prema narodnoj predaji otoka Krka. Zanimljivo je da je po tim izvorima ormanica uvek opremljena pravim kormilom, iako je nevjerojatno misljenje da se ono u Evropi pojavilo tek u 11. st. dolaskom Normana. Otkriće liburnskih stela iz Novigrada dokazuje da je pravo kormilo baština stare Liburnije iz 7. ili 6. st. pr. Kr. Rekonstrukcija: L. Elerick i R. Žic Mikulin.

Iz ove pjesme se jasno vidi da je misao „Za dom spremni“ (braniti i umrijeti) duboko ukorijenjena u povijesno biće hrvatskog naroda. Ona je hrvatski milenijski politički program. Nikakva „ustaška epizoda“ iz Drugog svjetskog rata to ne može promijeniti. Sasvim je druga tema kakvi su bili i što su radili ustaše u tom ratu. I ta tema će doći u središte pozornosti. Ni ona se ne će moći izbjegći, ali sve u svoje vrijeme.

Ali spremnost Hrvata da brani svoj dom je neupitna i nju se ne može suzbiti nikakvim zabranama. Naprotiv, bilo kakvo nasilje nad tim dijelom hrvatske povijesti može samo dovesti do novih zločina nad nedužnim, a ova tekovina hrvatske povijesti kasnije će se vratiti sjajnija nego ikada.

Zato bi bilo bolje onima koji sniju Hrvatima zabranjivati njihovu povijest puno puta promisliti prije nego učine nešto bezumno. Sjetimo se riječi našega Gospodina Isusa Krista: „Tko se mača lati, od mača gine“. Ili za one koji ne vole Isusa: „Batina ima dva kraja“. Nitko ne zna hoće li ili kada izvući deblji kraj.

Mario Filipi

ORMANCI MORNARI

Ormancizi brodi smo strašnih
Ča dušmanuškujaju bok

Mornari smo s brodova strašnih
Što dušmanu probijaju bok

Za dom vavik smo spravni
 Na suvragadelatnaskok.
 Driva su vavikpronte
 Na korbanov sam mig
 Jurit čemo kako strile
 Po mornici ali na brig.
 Kada je dušman na višcu
 Proboja rugamo huć
 Zi dvi ali tri bande
 Ne damo dušmanuuć.
 Kada abordudelamo
 Sužnji lašvamo svih
 A onda plina nosimo
 Ča niti ni veli grijh.
 Za dom vavik smo spravni
 Kotriba i život dat
 Ašvavik u boju jutu
 Brata brani brat.
 Ormanice lete kostrile
 Paraju mornicu plavu
 Kada nas suvragakorži
 Čapuje se brzo za glavu.
 Ormancizidriva smo strašnih
 Ča dušmanuškujaju bok
 Za dom vavik smo spravni
 Na suvragadelatnaskok.

Za dom uvijek smo spremni
 Na neprijatelja činiti naskok.
 Brodovi su uvijek spremni
 Na kapetanov sam mig
 Jurit čemo kao strijele
 Po pučini ili na kopnu.
 Kada je dušman na vidiku
 Proboja veslamo ritam
 S dvije ili tri strane
 Ne damo dušmanupobjeć.
 Kad naskok učinimo
 Robove oslobađamo sve
 A onda plijen nosimo
 Što niti nije veliki grijeh.
 Za dom uvijek smo spremni
 Ako treba i život dat
 Jer uvijek u boju ljutom
 Brata brani brat.
 Ormanice lete ko strijele
 Paraju pučinu plavu
 Kada nas neprijatelj spazi
 Hvata se brzo za glavu.
 Mornari s brodova smo strašnih
 Koji dušmanu probijaju bok
 Za dom uvijek smo spremni
 Na neprijatelja radit naskok.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/28151-mario-filipi-ormanci-gospodari-jadrana>

Drugi tekst iz *Hrvatskog tjednika* je: *ŠEPAROVIĆ OPET IZABRAN ZA PREDSJEDNIKA USTAVNOG SUDA RH VJEROJATNO ZAHVALJUJUĆI BRILJANTNOJ OCJENI IZ USTAVNOG PRAVA – DOVOLJAN (2).*

U tekstu se ne spominje ZDS, ali jasno je da nitko ne bi dobio potporu a da ne napada ZDS. Tako na portalu narod.hr povodom tog reizbora možemo naći tekst:

<https://narod.hr/hrvatska/odabran-predsjednik-ustavnog-suda-separovic-dobio-jos-jedan-mandat>

O amblemu legendarnih HOSovaca iz Domovinskog rata koji su odobrile vlasti u RH predsjednik Ustavnog suda kaže:

Protiv ZDS-a

Tijekom rasprave o spomeniku poginulim hrvatskim braniteljima, pripadnicima HOS-a, u Jasenovcu, Šeparović je ustvrdio kako „ploči s pozdravom ‘Za dom spremni’ u Jasenovcu nije mjesto. To je simbol stradanja žrtava ustaškog režima.“

Saborska zastupnica ima drugačije primjedbe na taj reizbor:

<https://www.nacional.hr/vidovic-kristo-miroslav-separovic-covjek-je-dubioznog-zivotopisa-i-netransparentnog-bogatstva/>

Naravno ima puno stvari koje pokazuju kakav je odnos hrvatskih vlasti prema hrvatskom narodu.

Mene posebno zanimaju tri političke teme o kojima sam govorio, a kada je ZDS u pitanju treba se sjetiti slučaja velikog hrvatskog nogometnika Josipa Šimunića i velikog hrvatskog pjevača i branitelja Marka Perkovića Thompsona.

A koliko je reizabrani predsjednik Ustavnog suda i preko Thompsona i „Bojne Čavoglave“ zadužio srpske sluge u hrvatskoj vlasti govori i moje otvoreno pismo Predsjedniku Ustavnog suda:

OTVORENO PISMO PREDSJEDNIKU USTAVNOG SUDA RH

Poštovani Predsjedniče Ustavnog suda RH,

S nevjericom sam pročitao Vaše Priopćenje od 5. lipnja 2020. u kome konstatirate: „U odnosu na pozdrav ‐Za dom spremni‐. Ustavni sud je u nekoliko svojih odluka izrazio jasno stajalište da je riječ o ustaškom pozdravu Nezavisne Države Hrvatske te da taj pozdrav nije u skladu s Ustavom Republike Hrvatske.“

Vidim da ste i doktor znanosti, pa pretpostavljam da znate osnovne činjenice o tom pozdravu.

Tako poznati hrvatski povjesničar Ivo Rendić Miočević (Hrvsijet, 29. kolovoza 2017.) tvrdi:

...danас u Hrvatskoj inkriminirani (bez potrebitoga zakona) pozdrav „Za dom spremni“ kojim se Pavelić koristio u svezi s Ličkim ustankom 1932. antimonarhofsistički je poklik.

Vi ste dr. znanosti! Tvrđite da se radi o ustaškom pozdravu iz NDH! Tvrđite li Vi da je NDH postojala te 1932. godine?

Naime vidim da znate pun naziv NDH, a ne pronalazim nigdje riječ koja je povezana s ustašama u tom nazivu.

Ali, kako ste doktor znanosti pretpostavljam da ipak znate da u to vrijeme nije postojala NDH.

U knjizi dr. sc. Marija Jareba *Ustaško-domobranski pokret od nastanka do travnja 1941. godine*, Zagreb 2006. (drugo neizmijenjeno izdanje objavljeno je 2007. godine). U toj knjizi postoji prilično opširno poglavlje (stranice 344.-414.) o organizacijama Hrvatskoga domobrana, od nastanka te organizacije u Argentini 1931. godine do Drugoga svjetskog rata. Postoji, dakle, dovoljno podataka o Hrvatskome domobranu, no nešto treba i pročitati. Ta organizacija bila je dio Pavelićeva *Ustaško-domobranskog pokreta*. Pavelić je istodobno bio ustaški poglavnik i vrhovni starješina, odnosno njegov su pokret činili *Ustaša - hrvatska revolucionarna organizacija* (UHRO) i organizacije *Hrvatskoga domobrana*. Ustaška organizacija bila je malobrojna i vojnički ustrojena organizacija, a

domobranske organizacije bile su ustrojene kao masovne i legalne organizacije koje su okupljale hrvatske iseljenike (i radnike u nekim europskim zemljama).

U hrvatskoj javnosti je poznata i domobraska zastava na kojoj je pozdrav ZDS i datum 12. svibnja 1931., kao i dokumenti iz tog vremena u kojima se izrijekom tvrdi kako se radi o „domobranskom pozdravu“.

S obzirom da se tvrdi kako je Pavelić autor tog pozdrava, a bio je vođa i Ustaša i Domobrana, očito nije mu smetalo to što se tvrdilo da se radi o domobranskom pozdravu.

Dapače, kada već izričito tvrdite da je ZDS ustaški pozdrav iz NDH, morali bi znati da je odnos ustaša i ostalih u toj državi bio sličan onom o kome piše dr. Jareb. I u NDH se ZDS koristio mnogo šire i imate ogroman broj dokumenata na kojima piše ZDS, a koji nisu izdale Ustaše.

Dapače, Ustaše su ga koristile samo godinu dana a onda su tom pozdravu dodali i Poglavnika. A ZDS je ostao u širokoj upotrebi.

To sam nedavno napisao i našim povjesničarima:

A što se tiče ZDS i naših povesničara smiješno mi je kada vidim da nikome nije palo na pamet da je samom Paveliću itekako to bio domobranski pozdrav jer mu je bilo draže da je prihvaćen mnogo šire u narodu, a to je i potvrđeno u NDH jer su ga Ustaše koristile samo godinu dana.

Kao znanstveniku itekako bi i Vama trebalo biti očito da je na isti način kao što je prije rata Paveliću odgovaralo to što je ZDS domobranski pozdrav, tako mu je odgovaralo da je u hrvatskoj državi pripadao svima, a ne samo Ustašama.

Kao znanstveniku itekako bi i Vama trebalo biti očito da je takvo izjednačavanje svih s Ustašama nešto što je danas dio Memoranduma SANU 2, a tijekom Domovinskog rata pa sve do danas to čine svi koji su protiv hrvatske države.

Meni kao akademiku iz znanosti koju smatraju vrhuncem logike nikad neće biti jasno kako u tome sudjeluju i suci VS RH. Pravnici bi itekako trebali znati što je logika!

Ili Vi doista mislite da je NDH postojala i tridesetih godina prošlog stoljeća? Istina, vidimo da i danas u Srbiji, a i njihove sluge u RH tvrde kako je i danas RH zapravo ustaška država.

Kao znanstveniku meni je itekako jasno zašto prof. dr. sc. Rendić-Miočević piše kako je ZDS *danas u Hrvatskoj inkriminirani (bez potrebitoga zakona)*.

S druge strane ono što mi nije jasno jesu napadi na od vlasti odobreni grb HOS-a, a da Vrhovni sud nije izdao ovakvo priopćenje u kojem bi nam objasnio mogu li hrvatski dužnosnici uklanjati i govoriti o uklanjanju znakovlja koje je odobrila hrvatska država.

Ili se oni samo ponašaju u skladu s vama sudsima VS RH, sudeći po tvrdnji prof. Rendić-Miočevića, a i mnogih drugih?

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21790-akademik-pecaric-otvoreno-pismo-predsjedniku-ustavnog-suda-rh>

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-otvoreno-pismo-predsjedniku-ustavnog-suda-rh/>

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-separovicu-pozdrav-zds-datira-oprije-ndh-tvrdite-li-da-je-postojala-jos-1932-godine>

<https://otporas.com/akademik-pecaric-otvoreno-pismo-predsjedniku-ustavnog-suda-rh/>

<https://hrvatskonebo.org/2020/06/06/akademik-josip-pecaric-otvoreno-pismo-predsjedniku-ustavnog-suda-rh/>

PRILOZI;

Domobraska zastava sa ZDS

Priopćenje VS RH.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Broj: SuP-O-12/2020

Zagreb, 5. lipnja 2020.

Povodom učestalih novinarskih upita i zamolbi za komentar odluke sjednice svih sudaca Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske od 3. lipnja 2020. Ustavni sud Republike Hrvatske izdaje slijedeće:

PRIOPĆENJE

Ustavni sud Republike Hrvatske ne komentira odluke i rješenja sudova izvan postupaka iz njegove Ustavom propisane nadležnosti.

Na temelju Ustava Republike Hrvatske sudbena vlast je samostalna i neovisna, a sudovi sude na temelju Ustava, zakona, međunarodnih ugovora i drugih važećih izvora prava te na temelju činjenica utvrđenih u svakom pojedinom konkretnom postupku.

Ustavni sud Republike Hrvatske jamči poštivanje i primjenu Ustava Republike Hrvatske i svoje djelovanje temelji na odredbama Ustava Republike Hrvatske i Ustavnog zakona o Ustavnom судu Republike Hrvatske.

Svoja pravna stajališta i ocjene Ustavni sud izražava i iznosi u odlukama, rješenjima i izvješćima koje donosi u Ustavom propisanim ustavnosudskim postupcima.

U odnosu na pozdrav „Za dom, spremni“, Ustavni sud je u nekoliko svojih odluka izrazio jasno stajalište da je riječ o ustaškom pozdravu Nezavisne Države Hrvatske te da taj pozdrav nije u skladu s Ustavom Republike Hrvatske.

Tako nas Mario Filipi upozorava na to da Hrvati već više od 800 godina i pjesmom pokazuju kako su ZA DOM SPREMNI UMRIJETI. A ta činjenica jasno pokazuje zašto su oni koji su protiv neovisnosti hrvatskog naroda svjesni činjenice da je teško pobijediti Hrvate koji stalno i uporno ponavljaju da su ZA DOM SPREMNI UMRIJETI. Hrvatski branitelji su to pokazali u Domovinskom ratu i zato je ZDS tolika smetnja svima onima koji sprovode Memorandum SANU 2., tj. koji se bore za 'Srpski svet'. Zadaća onih za koje je veliki Šegedin rekao da „strasno mrze svoj narod“ je da Hrvate nauče da ne budu ZA DOM SPREMNI UMRIJETI. A ako ne ide da učine sve da takvog neposlušnog naroda bude što manje u Hrvatskoj.
Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28178-kad-ne-vole-hrvatsku-ne-vole-ni-zds>

BITI HRVAT U CRNOJ GORI

Crna Gora iz pogleda crnogorskih Hrvata

Nije uspio pokušaj da se hrvatska zajednica izbornim podmetanjima demoralizira, a kamoli učini indiferentnom prema vrijednostima koje smo kroz povijest stvorili i baštinili

Današnja Crna Gora sliči „teatru apsurda, gdje je okosnica radnje paradoks“; poslužit ćemo se riječima pokojnoga don Branka Sbutege pri pokušaju egzaktnog opisa trenutne situacije u kojoj se nalazi Crna Gora. Što je ono što je apsurdno i paradoksalno u sadašnjoj Crnoj Gori? Početkom trećega desetljeća trećega milenija nove ere i dalje smo primorani svjedočiti retrogradnim idejama i rušilačkim retorikama za koje smo mislili da su konačno ostale u prošlom vremenu.

Apsurdno je da danas umjesto građanske, multikulturalne, multikonfesionalne i multietničke Crne Gore, ujedinjene u ideji stvaranja moderne, proeuropske i prozapadne crnogorske države, temeljene na tekovinama najbolje europske prakse jačanja i poštivanja građanskih, ljudskih i manjinskih prava, prepoznajemo dvije civilizacijski dijамetalno suprotne i odvojene Crne Gore – prvu, kojoj pripadamo i mi, Hrvati, prije svega Boke i Primorja, gdje smo autohtono stanovništvo, sa svojom pripadnošću srednje- i južnoeuropskim civilizacijskim vrednotama i mediteranskim načinom života i poimanju bitnih civilizacijskih, kulturnih i religijskih vrijednosti, ali kojoj pripada i crnogorsko stanovništvo stare, katunske Crne Gore, koji su pružali otpor otomanskoj dominaciji, srpskom hegemonizmu i proruskoj interesnoj sferi; i drugu i posve drukčiju Crnu Goru kojom dominira proruska, antinatoovska i antiintegracijska perspektiva. Koliko apsurdno toliko i paradoksalno jest da je današnja Crna Gora, umjesto da je (p)ostala *antemurale christianitatis* postala dominion interesa koji su sve samo ne proeuropski i retrogradnih ideja koje vraćaju „oslobodenu“ Crnu Goru u okove iz kojih se uspješno oslobađala od svojega osamostaljenja, za koje smo aklamacijom glasali. Hrvati Crne Gore stoje uz prozapadnu, višenacionalnu i multikulturalnu Crnu Goru

Sukob dvije Crne Gore

Sve civilizacijske vrijednosti na kojima se gradila samostalna Crna Gora nakon prošlogodišnjih izbora i u razdoblju jednogodišnje vladavine „apostolske vlade“ dovedene su u pitanje. Retrogradne ideje retroaktivno su sve proeuropski misleće u Crnoj Gori, a tu ubrajamo i Hrvate, vratile na početak. Pod retrogradnim idejama mislimo na negiranje genocida u Srebrenici od strane bivšega ministra pravde, ljudskih i manjinskih prava, otvorenog veličanja lika i djela Draže Mihailovića od strane predsjednika Općine Nikšić, i na tvrdnju ministricе kulture, prosvjete, sporta i mladih da je ona „žena četnik“, neosuđivanje i nereagiranje od strane lokalnih čelnika tivatske općine, a i nekih drugih općina, na otvoreno i neskriveno propagiranje velikosrpskih ideja i fašističko-šovinističkih poruka upućenih pripadnicima manjina.

O govoru mržnje, koji je prevladao medijskim prostorom Crne Gore, s patološkom mržnjom, manipulacijom činjenicama, gnusnim objedama i uvredama te otvorenim prijetnjama smrću suvišno je govoriti koliko je retrogradan i kakve sve implikacije može imati ukoliko (pravna) država ne nađe mehanizme da se izbori s tim problemom i kazni počinitelje na ne samo zakonski primjeren nego i na društveno prihvatljiv način. Resocijalizaciji počinitelja kaznenih djela mora prethoditi rehabilitacija, u čemu su mentalitetske odlike one druge i drukčije Crne Gore vrlo ograničavajući faktor. U svjetlu navedenoga, teško da Hrvati Crne Gore mogu kao ozbiljnu i logičku valjanu prihvati proeuropsku retoriku nove vlasti, kao i njihove tvrdnje da žele i manjinske narode u Crnoj Gori u vlasti, dokle god se osjećamo ugroženim od strane te druge, njihove Crne Gore. Bipolarnost je prevelika u ovom slučaju, nepremostiva i nefunkcionalna.

Poguban utjecaj Srpske pravoslavne crkve

Apsurd je i paradoks način na koji je proteklog ljeta oformljena vlast u Crnoj Gori. Naime, dominantan faktor koji je doveo drugu i drukčiju Crnu Goru na vlast, a za premijera osobu za koju smatramo da ne pripada istom civilizacijskom krugu kao prva, naša Crna Gora, nije bila slobodnomisleća Crna Gora, već je to bila Srpska pravoslavna crkva (SPC), a dominantna politička ideja bila je ne samo svrgnuti s vlasti Demokratsku partiju socijalista i njezine koalicijske partnerne, ponajviše manjinske nacionalne stranke, već dezavuirati eurointegracijski put Crne Gore i uspostaviti u Crnoj Gori dominion njima oprečnih interesnih sfera. Da apsurd bude veći, političke stranke koje su sudjelovale na izborima u Crnoj Gori i osvojile većinu nisu same odlučivale o tome tko će formirati vlast, već se, kao dominantan čimbenik, iskristalizirala opcija koja je bila izbor SPC-a u Crnoj Gori. Kroz poznate litije, koje nitko od pripadnika drugih naroda nije doživljavao kao svoje,

i koje su zapravo bile politički manifest, a ne vjersko okupljanje, SPC u Crnoj Gori utječe presudno na političku opredijeljenost njezinih sljedbenika i njihovu nepodijeljenu potporu srpskoj i anticrnogorskoj opciji. Uz litije, drugi jasan dokaz utjecanja SPC-a na političke tokove u Crnoj Gori jest nedavno ustoličenje novoga mitropolita SPC-a u Crnoj Gori Joanikija.

Umjesto udaljavanja od dosega one prve, prave Crne Gore, ishod svih pritisaka zapravo je bio potpuno suprotan – dogodio se memorijski procvat u razvoju svijesti i potrebe za očuvanjem hrvatskoga identiteta

Za mjesto ustoličenja mitropolita crnogorsko-primorskog paradoksalno je izabrano upravo Cetinje, koje je kroz stoljeća i do danas ostalo brana državnoga, pravnog i političkog identiteta Crne Gore i branik vjerskog identiteta Crne Gore. Izabrali su Cetinje, na kojem je zanemariv broj vjernika SPC-a u Crnoj Gori, u odnosu na Podgoricu, recimo, koja je glavni grad Crne Gore i grad u kojem se nalazi Saborni i najveći hram u Crnoj Gori, koji je sagradila SPC uz pomoć crnogorske države, i u čijoj je kripti sahranjen prethodni mitropolit SPC-a u Crnoj Gori Amfilohije Radović. Ustoličenje u Podgorici bilo bi također po svim kanonima, a što je posebno važno, uz nazočnost vjernika SPC-a, uz daleko manje mjere osiguranja i uz vrlo malu vjerojatnost za bilo kakav incident. Ali u slučaju takva posve legitimna ustoličenja u Podgorici ne bi bila poslana poruka SPC-a i njezinih eksponenata onoj našoj Crnoj Gori. Poruka je imala doslovnu, fizičku dimenziju, u obliku akcije dolaska episkopa, odnosno budućega mitropolita SPC-a Joanikija te patrijarha Porfirija helikopterom Vojske Crne Gore na Cetinje, u srce Crne Gore i članice NATO-a. O tome svjedoči ulazak crkvenih dostojanstvenika u Cetinjski manastir prekrivenih zaštitnim pokrivačima i u pratnji specijalne policije s dugim cijevima. Njihov taktički desant, jer kako drukčije nazvati dolazak vjerskih poglavara vojnim helikopterom i bez ijednoga kršćanskog obilježja i bez križa, poruka je svima onima koji su je htjeli razumjeti – sposobni smo zauzeti srce Crne Gore i demonstriramo ovom prigodom želju za superiornošću nad Crnom Gorom, članicom NATO-a! Srce te Crne Gore jest srce one prve, i naše Crne Gore. Moglo je sve biti drukčije, kako je pokazalo i ustoličenje episkopa nikšićko-budimljanskoga Metodija, bez incidenata i u nazočnosti oko deset tisuća vjernika u Beranama, gdje je najveći broj građana pripadnika SPC-a. Ustoličenje je održano i u prisutnosti premijera Crne Gore i velikog broja ministara i lokalnih dužnosnika koji su bliski SPC-u, ali koji su kršili sve epidemiološke mjere koje su sami donijeli.

Sačuvano hrvatsko pamćenje

„Hrvatsko srce za Crnu Goru“ bio je izborni slogan jedine hrvatske političke stranke u Crnoj Gori, Hrvatske građanske inicijative, koji je naišao na nepodijeljene simpatije i naklonost. Takva Crna Gora je ona gdje će i Hrvati uvjek biti sastavni dio, aklamacijom, kao 2006, bez obzira na izborni rezultat nacionalne političke stranke. Nije uspio pokušaj da se hrvatska zajednica izbornim malverzacijama i podmetanjima demoralizira ili demotivira, a kamoli učini indiferentnom prema jedinstvenim vrijednostima koje smo tijekom povijesti stvorili i baštinili. Umjesto udaljavanja od dosega one prve Crne Gore, ishod svih pritisaka zapravo je bio potpuno suprotan – dogodio se memorijski procvat u

razvoju svijesti i potrebe za očuvanjem hrvatskoga identiteta, zahvaljujući i tome što je hrvatska autohtona zajednica u Crnoj Gori, poglavito u Boki, u zadnjem desetljeću vratila neprocjenjive povijesne, kulturne i identitetske artefakte koji će ostati upamćeni i sačuvani kao trajno dobro hrvatskoga naroda, ali i crnogorske države. Ovdje prije svega mislimo na epohalnu ediciju: Kotorski misal, Kotorski lekcionar i pontifikal, Barski oficij i Parčićev misal, čiji nastanak seže od daleke 1166. godine do početka 20. stoljeća, koje su se nalazile u Nacionalnoj biblioteci u Berlinu, Nacionalnoj biblioteci u Sankt Peterburgu, odnosno Parizu, što potvrđuje pripadnost hrvatskoga naroda u Crnoj Gori kršćansko-europskom civilizacijskom krugu.

U našim nastojanjima imali smo uvijek svesrdnu potporu Ogranka Matice hrvatske u Boki kotorskoj, finansijsku potporu kroz državne institucije za manjine one prve, multietničke Crne Gore, a imamo i svesrdnu pomoć Središnjega državnoga ureda za Hrvate izvan Republike Hrvatske, Ministarstva kulture i ostalih institucija kulture, kao i izvanrednu suradnju s vrhom vlasti u RH, napose s Ministarstvom vanjskih i europskih poslova, na čelu s ministrom Gordanom Grlićem Radmanom, koji nam pružaju otvorenu podršku za način na koji predstavljamo hrvatsku zajednicu u Crnoj Gori. Na tom tragu, pravo na podršku ostalim manjinskim narodima u Crnoj Gori od strane njihove matične države nikome ne osporavamo, ali to ne smije biti na štetu ostalih etničkih i vjerskih zajednica, suprotno interesima Crne Gore na njezinu proeuropskom putu kao ni na račun dobrosusjedskih odnosa matične države odnosne manjine i Crne Gore. Primjer koji ćemo navesti prilično je eklatantan po pitanju i dobre i loše prakse. Naime, Skupština Općine Kotor 18. kolovoza, točno na datum zatvaranja zloglasnoga logora Morinj u istoimenome mjestu u kotorskoj općini, preimenovala je zatvoreni bazen u Škaljarima. Prije je nosio ime Nikše Bućina, kojega su ubili četnici 1944., a sada je nazvan po Zoranu Džimiju Gopčeviću, poznatom sportašu i zapovjedniku straže u morinjskom logoru u kojem je mučeno više od tri stotine zarobljenika iz Dubrovačko-neretvanske županije, kao i pojedini Hrvati iz Boke kotorske koji su odbili pucati na svoju braću u Konavlima. Apsurdno je i žalosno da je prijedlog preimenovanja dao upravo izmanipulirani Kotoranin koji se izjašnjava kao Hrvat. Reakciju na prijedlog za preimenovanje bazena u Kotoru kao prvo je priopćilo Hrvatsko nacionalno vijeće Crne Gore, a zatim su reagirale i Hrvatska građanska inicijativa, hrvatske i druge nevladine udruge, neovisni intelektualci iz Crne Gore, aktualne vlasti iz Konavala, Dubrovnika i Dubrovačko-neretvanske županije i dr. Reakcija ove druge, sadašnje službene Crne Gore na brojne osude preimenovanja izostala je, ali nije ona Ministarstva vanjskih i europskih poslova RH, što je za malobrojnu hrvatsku zajednicu „vjetar u leđa“ i znak da njezini napori nisu ostali neprepoznati, već naprotiv, na što smo javno zahvalili s „Hvala, Hrvatska“.

SPC u Crnoj Gori provodi politiku žrtvovanja dijela naroda kako bi se ostvarile velikodržavne ideje gdje cilj opravdava sredstvo, a i sredstvo i cilj daleko su od evanđelja iza kojega se skrivaju. Cilj je ona druga, drukčija, sve samo ne proeuropska Crna Gora, anticrnogorska Crna Gora. Javno izražavanje ovakvih ideja, nažalost prihvaćenih od velikog dijela sljedbenika takve retorike, prisutne u

diskursu nove vlasti, te konstantno isticanje sintagme „srpski svet“, dovela je do situacije u kojoj su Hrvati u Crnoj Gori nepoželjan izbor.

Autor: Zvonimir Deković

<https://biramdobro.com/biti-hrvat-u-crnoj-gori>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/38215-z-dekovic-biti-hrvat-u-crnoj-gori.html>

Subject:EKSCLUZIVNO: Prve žestoke reakcije na Dekovićevo promišljanje na temu Hrvata u Crnoj Gori

Date: Sat, 16 Oct 2021 08:49:59 +0200

From: Odsjев

P o š t o v a n i ,

netom od nedavnog objelodanjivanja široj javnosti teksta gosp. Zvonimira Dekovića, predsjednika Hrvatskog nacionalnog vijeća Crne Gore, neočekivano su uslijedile prve žestoke reakcije, koje svakako vrijedi pomnim okom pročitati.

Otvaramo javnu polemiku na razmatranje gospodina Dekovića, i molimo sve zainteresirane aktere, da svojim konstruktivnim priopćenjima, komentarima il' pak opservacijama doprinesu *kulturi dijaloga* u današnjem svijetu medija.

Pri tome, naglašavamo da ćemo objaviti i stavove s kojima se kao Uredništvo u potpunosti ne slažemo, no, uvažavajući 'neotuđivo' pravo na slobodu mišljenja, ne samo deklarativno i figurativno...

Treba naglasiti bitno od nebitnog, iskristalizirati idejnu i istinsku suštinu od nerijetko dekorativnih provizornih i proizvoljnih sfumata (predočavanja il' pak slikanja mekim zamagljenim tonovima i rasplinutim obrisima naše poljuljane stvarnosti).

Naime, naša naizgled 'bizarna' svakodnevница - upravo potrebuje ljudi koji govore (kako bi rekli Bokelji Hrvati) 'zbore' Istину, jer bez Istine nema BUDUĆNOSTI!

LINK: *<https://biramdobro.com/ekskluzivno-prve-zestoke-reakcije-na-dekovicevo-promisljanje-na-temu-hrvata-u-crnoj-gori/>*

Hvala Vam unaprijed na suradnju, otvorenosti i dijalogu,

KOMENTAR

U svezi s tekstom g. Dekovića mogu samo dodati dio mog govora s ljetošnje promocije mojih knjiga u Tisnom koja govori upravo o položaju Hrvata u Crnoj Gori:

Predstavljanje je, zapravo, poslje Dana pobjede pa je svojevrsni doprinos proslavi veličanstvene „Oluje“. Izuzetno sam ponosan što je ovogodišnja proslava te velike hrvatske pobjede bila u znaku hrvatske pobjednice na Olimpijskim igrama Mateje Jelić ali i jednog mog Hrvata iz Boke kotorske. Radi se o predsjedniku Hrvatske građanske inicijative u Crnoj Gori Adrijanu Vuksanoviću. On je odgovorio predsjedniku crnogorske skupštine Aleksi Bećiću koji je u četvrtak objavio da se "više nikad ne ponovi Oluja":

- Imamo potrebu Vas oslobođiti svake vrste bojazni. Budite mirni. Sigurno se više nikad neće ponoviti vojno-redarstvena, oslobođiteljska akcija Oluja, jer više neće nikome pasti na pamet da osvaja hrvatske teritorije, da četiri godine vrši progon stanovništva, da bezdušno bombardira gradove diljem Republike Hrvatske, kao i njezin glavni grad.

Tako govorio moj Bokelj za razliku od Predsjednika Vlade koji se u govoru u Kninu ne usudi ni reći tko je pokrenuo fašističku agresiju na njegovu – ako smijem tako reći - državu. Govor je bio pun isprika prema hrvatskim Srbima, iako su oni kao pobunjenici većim dijelom sudjelovali u planiranoj agresiji protiv hrvatske države.

S druge strane Vuksanovićev duhovit odgovor me podsjeća na moj prijedlog koji sam dva puta slao Hrvatskom saboru. Naime predlagao sam da se 5. kolovoza obilježava i kao Dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba, po onoj poznatoj Miloševićevoj tvrdnji da su njegovi „hrabri“ vojnici bježali kao zečevi.

I dok sam se ja rugao „hrabrim“ srpskim ratnicima, čini se da je Plenković istinski pogoden tim hrvatskim genocidom pravljena zečeva od Srba. Zato im se valjda i ispričava.

S takvim Predsjednikom Vlade što drugo očekivati nego ono što se dogodilo: Usljedile su prijetnje:

Sve Hrvate iz tadašnje Jugoslavije trebalo je pobiti i protjerati, glasila je poruka upućena Adrianu Vuksanoviću.

Ali i ona posebno znakovita:

‘Ne gine ti ražanj’.

Prijetnje je osudio ministar Gordan Grlić Radman:

– Premda su malobrojni, kulturna baština je od golemog značenja za našu nacionalnu baštinu. Stoga očekujemo da se ovakvi ispadi prema hrvatskim političkim predstavnicima sankcioniraju kao govor mržnje, poglavito u kontekstu crnogorskog puta prema EU.

Dok su Mateji prijetili smrću, mom Bokelju su pokazali koliko ih je pogodila njegova poruga pa su mu zaprijetili svojim omiljenjim načinom pogubljenja – ražnjom.

<https://m.vecernji.hr/vijesti/adrian-vuksanovic-crna-gora-sad-vidi-s-cime-se-hrvatska-suocavala-90-ih-1513706> - m.vecernji.hr

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/hrvatskom-predstavniku-u-crnoj-gori-pisali-ne-gine-ti-razanj-grlic-radman-osudio-prijetnje-15093223>

Zato ne čudi što i Zvonimir Hodak u svom današnjem komentaru kaže kako poruka Adrijanu Vuksanoviću djeluje kao da je zaostala iz davnih vremena tamo negdje 27. srpnja 1941. iz "herojskog" Srba. Tada su Hrvate pozdravljali s "Ne gine ti ražanj". Usput napominjem, Crna Gora prvi put nakon šesnaest godina nije poslala vojnog izaslanika na proslavu Oluje.

<https://direktno.hr/kolumnne/podsjetimo-sto-je-milorad-pupovac-govorio-javno-1995-i-zapitajmo-se-sto-danas-prica-izvan-hrvatske-240828/>

Međutim, moram vas upozoriti da smo 27. 7. ove godine nas dva akademika Ivan Aralica i ja, sisački biskup Vlado Košić i general HV Ivan Tolj poslali otvoreno

pismo Predsjednicima Države, Sabora i Vlade tražeći da se zabrani veličanje srpskih zločina u RH. Spomenuli smo i ubojstva dva katolička svećenika.

Međutim s obzirom na prijetnje Adrijanu Vuksanoviću i Hodakov komentar spomenimo kako je stradao Juraj Gospodnetić. Kao župnik Bosanskog Grahova zvјerski od četnika mučen. Uhvatili su ga, vodili su ga po Grahovu kao medvjeda, jezivo su ga izmasakrirali, na kraju ubili te nabili na ražanj i ispekli 27. srpnja 1941. godine. Grob mu se ne zna. O tome je pisao i vrhbosanski nadbiskup koadjutor Tomo Vuksić.

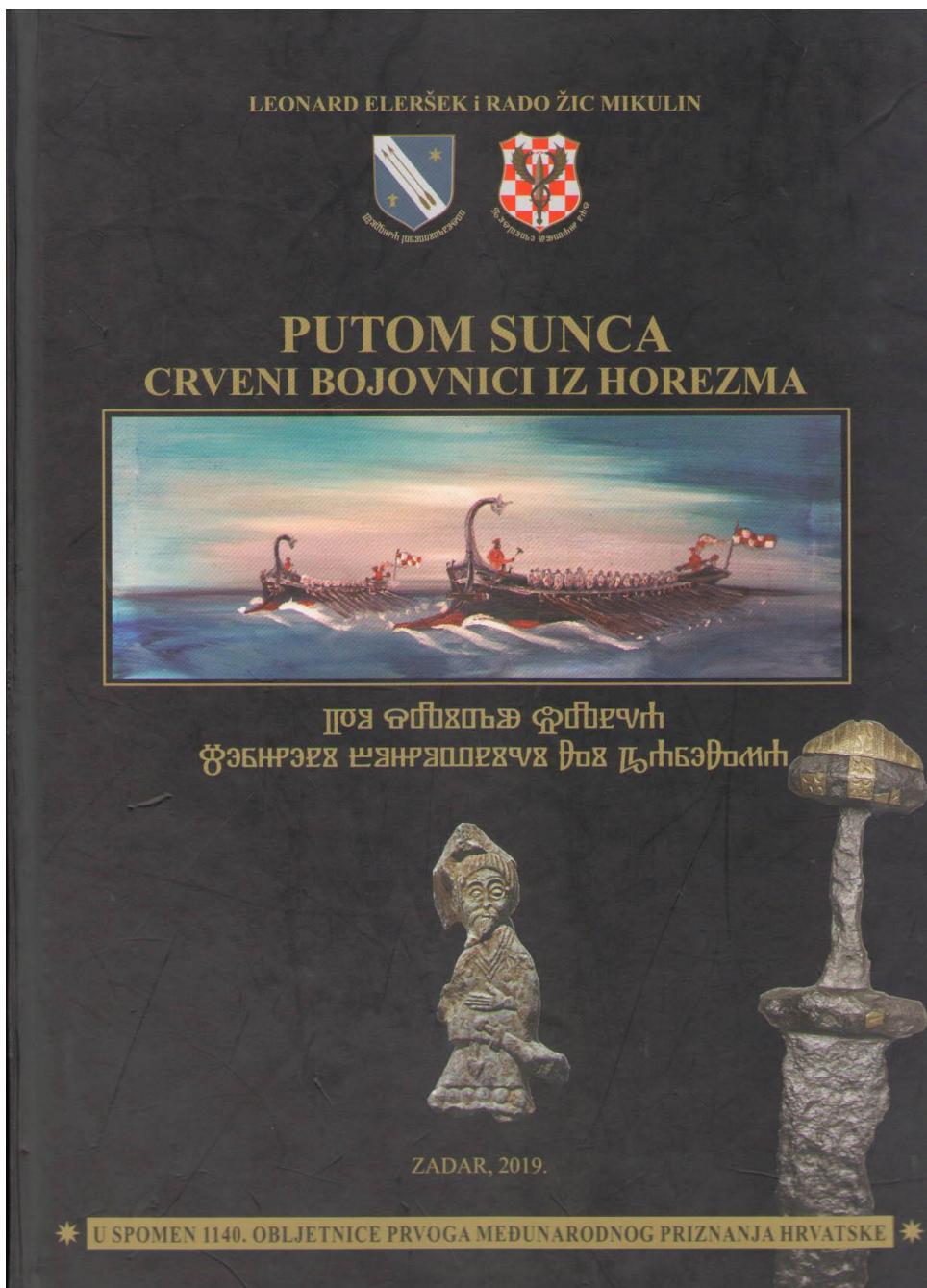
Sjetimo se svojevremenih napada i na Dekovića i Vuksanovića jer sam bio njihov gost u Tivtu prigodom mog izbora za izvanjskog člana DANU. Tada su imali problema jer su doveli čovjeka koji brani „Bojnu Čavoglave“, Thompsona i ZDS. A u jučerašnjem tekstu <https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28178-kad-ne-vole-hrvatsku-ne-vole-ni-zds>

pisao sam o tekstu Marija Filipija u kome je dana tisuću godina stara himna slavne hrvatske mornarice u kojoj imamo ZA DOM SPREMNI UMRIJETI. Filipi koristi tekst HRVATSKA MORNARICA iz knjige „*Po slidu Sunca – čerjeni bojovnici zeHorezma*“ („Putom Sunca, crveni bojovnici iz Horezma“) koja je tiskana u Zadru 2019. godine u izdanju ogranka Matice hrvatske u Zadru. Autori su Rado Žic Mikulin i Leonard Eleršek.

O tome je pisano u poglavljju HRVATSKA MORNARICA. Ono što je meni posebno drago jeste činjenica da na početku teksta daju i sliku

Bokeljske mornarice iz Tivta iz 1905. godine.

Mario Filipi mi je poslao i preslik tih stranica iz knjige pa vam šaljem i tu stranicu sa tom slikom.

ՀԱՅ ՃՐՄԻՑՈՒԹ ԳՐՄԻՐՎՆԻ - ՇՅԱԿՐԵԱՅ ՄՅԱԿՐՅՈՎԵՑՎԱՅ ԽԵՑ ԽԵԲԵԺՄԱԼԻ

HRVATSKA MORNARICA

Čini se kako postoji tisuću godina stara himna slavne hrvatske mornarice, pjesma od koje su stoljećima strepili svi dušmani i *jizdajice* Hrvata, himna pomorske sile čije je močno brodovlje, kundure i sagene u za Hrvate neprocjenjivo važnom remek-djelu *O upravljanju Carstvom* ovjekovječio bizantski car Konstantin VII. Porfirogenet. Pjesma je vrlo stara i dolazi iz vremena mnogo starijih od baruta, iz doba u kojem se vojevalo hladnim oružjem, kad su hrvatski brodovi naoružani podvodnim kljunom (*rostrum*) razbijali bokove dušmanskih galija, helandija i dromona, a hrvatski mornari naskakali na njihove palube. Tu bi davoriju naša Hrvatska ratna mornarica trebala oživjeti, uzeti je za svoju himnu i pjevati u sjećanje na sve naše plovbane, skupbane, korbane, objane, jidbane, rugbane, hućbane, sve naše hrabre ormance, mornare, naute, ali i riječne naute, efure, podsjetiti nas na sve one koji su svojom krvljku i znojem sačuvali za nas ovaj *kus* sinjega mora i *kraja*. Trebalo bi je pjevati onako kako su je pjevali naši stari, na našem lijepom čakavskom jeziku, kojim su govorili Francipanovi, Zvonimirovi, Branimirovi, Domagojevi i Burutusovi mornari. Ovo je priča o pjesmi „*Ormanci*“ (Mornari) iz priče „*Kumpanija od venca*“ (Društvo od vijenca), koju je na Puntu 1952. zapisao šesnaestogodišnji Rado Žic Mikulin. U toj Radovoj priči zapisan je samo refren, a kasnije je na međumrežju pronađena cijela pjesma, koju je Rado ondje ranije objavio uz objašnjenje: *Ormanci su bile postrojbe koje su u ormanicama vozile iz puntarske drage s donje strane otoka Krka, a ormanice iz Omišlja, vozile su gornjom stranom otoka i za vrijeme Franci-*

Slika 119. Spomen na brojne hrvatske pomorske bratovštine čuva tek nekolicina povijesnih društava, a najpoznatija među njima je Bokeljska mornarica s juga hrvatskog Jadrana. Bokeljska mornarica (prvotno Kotorska mornarica) hrvatska je bratovština kotorskih pomoraca. Prema tradiciji, nastala je 809., kada su kotorski mornari sudjelovali u preuzimanju moći sv. Tripuna, koji je postao zaštitnikom grada Kotora i bratovštine kotorskih mornara. U XII. st. poprimila je izrazito vojni značaj, a od polovice XIII. st. postaje staleškom organizacijom bokeljskih pomoraca. Prvi sačuvani Statut potječe iz 1463. Na slici je Bokeljska mornarica u Tivtu 1905. Izvor: Hrvatska enciklopedija.

DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS, 2.

Prvi dio ovog teksta objavljen je na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28292-dobronic-i-ostali-hrvatski-duznosnici-i-zds>

U jučerašnjoj 'Bujici' dana je i snimka PRISEGA 123 BRIGADE HV POŽEGA na koju sam upozorio u tom tekstu, ali i snimke drugih postrojbi HV-a koje su pozdravljale sa ZDS. I o tome sam često pisao pa i u pismima najvišim dužnosnicima u državi. To sam radio iako sam bio svjestan da od toga nema nikakve koristi jer sam odavno pisao o tome da od siječnja 2000. godine hrvatske vlasti poslušno izvršavaju želje svjetskih moćnika koji su podržavali naci-fašističku agresiju na Hrvatsku,

Spomenuo sam i da su Dobronića u Hrvatskom saboru izabrali velikom većinom. Zapravo itekako je važno naglasiti da su protiv njega bili jedino članovi Domovinskog pokreta. Tako je i u jučerašnjoj 'Bujici' gost bio njihov istaknuti član povjesničar i bivši ministar kulture dr. sc. Zlatko Hasanbegović.

Kako je poznata moja tvrdnja da odnos prema ZDS jasno govori tko jest a tko nije sluga svjetskih moćnika, tj. tko jest a tko nije sluga 'srpskom svetu', znakovito je koliko puno tih sluga ima u Saboru.

Zato ne čudi da je na intervju novog Predsjednika VHS-a reagirao Domovinski pokret:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28280-domovinski-pokret-insignije-palih-vitezova-ne-moze-nitko-zabranjivati>

Hasanbegović je reagirao i prije gostovanja u 'Bujici':

'ČEMU STVARANJE MORALNE PANIKE?'

Hasanbegović o Dobroniću i pozdravu ZDS: Riječ je o prvorazrednoj manipulaciji, moderna država nastala nasuprot tekovina ZAVNOH-a

Novi šef Vrhovnog suda smatra da je to civilizacijsko, a ne ideološko pitanje te da bi se pozdrav 'Za dom spremni' trebalo zabraniti.

"Ono se nadovezuje na jedan ulomak iz njegova konfuzno napisanog programa u kojima iznosi tvrdnje koje nemaju niti ustavno-pravno niti zakonsko utemeljenje, što ga dodatno diskvalificira za obnašanje jedne ovakve dužnosti. On je nastupio konfuzno, pozvao se na Ustav, a ja moram zanovijetati. Te tvrdnje nemaju uporište u ustavnem tekstu i ovdje je riječ o prvorazrednoj manipulaciji. Ovdje se barata floskulama, o crnom i bijelom, dobru i zlu, dakle suci primjenjuju zakone. On je rekao da nije zadaća suda da provodi zakone, nego da stvara ozračja", rekao je Hasanbegović.

"Otišao je korak dalje i govorio o stanovitim tekovinama ZAVNOH-a, očekivao sam da spomene i tekovine NOB-a. Postoji preamble Ustava, koji se uopće ne može interpretirati na takav način i iz samoga Ustava, iz povjesne zbilje je jasno da je moderna hrvatska država nastala ne na tekovinama ZAVNOH-a, nego nasuprot tekovina ZAVNOH-a", rekao je Hasanbegović.

Smatra da je Dobronić otvorio Pandorinu kutiju. "Postoje stanovite baštine i potpuno je nerazumno na ovakav neustavan i nepravni način, politikantski i ideološki otvarati Pandorinu kutiju ustavnih povijesnih prijepora. Izrijekom je rekao da je nešto zabranjeno, a mi imamo inicijative da se nešto zabrani, prema tome kako nešto može biti zabranjeno, ako imamo inicijative?", upitao je Hasanbegović.

Dodao je da ne treba stvarati moralnu paniku.

"Čemu stvaranje moralne panike i pretvaranje tog pitanja povijesnih prijepora u središnje društveno i pravno pitanje? Uostalom, Ustavni sud uopće nije u tom smislu donosio odluke. Postoje neke odluke Ustavnog suda u konkretnim situacijama, gdje se također iznose pravno povijesno neutemeljene interpretacije", rekao je Hasanbegović.

Kritizirao je i postojanje Vijeća za suočavanje s prošlošću, koje je osnovala Vlada na čelu s premijerom **Andrejom Plenkovićem**.

"U konačnici, ne može nekakvo savjetodavno tijelo donositi bilo kakve preporuke, one nikoga ne obvezuju, cilj je da se stvori vrsta psihološkog pritiska na suce kako bi u pojedinim situacijama donosili odluke. Famosno Plenkovićevo Vijeće nema nikakvu pravnu težinu, a mene osobno ili bilo koga obvezuje kao i ježeva kućica", rekao je Hasanbegović.

<https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-o-dobronicu-i-zds-na-neustavan-nacin-otvara-pandorinu-kutiju-prijepora>

<https://direktно.hr/domovina/hasanbegovic-o-dobronicu-i-pozdravu-zds-rijec-o-prvorazrednoj-manipulaciji-moderna-drzava-nastala-na-248354/>

Trebam li spomenuti da sam davno pisao o stvarnoj pomirbi u RH – POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA?

Izgledalo je samo kako je Dobronić pokazao umijeće znajući da može postati predsjednik VSH napadajući ZDS. Ali Dobronić je u tom intervjuu poslije izbora pokazao da se, zapravo, suzdržavao, pa je ignoriranjem spominjanja Domovinskog rata i branitelja koji su pozdravljali sa ZDS zapravo popljuvao Domovinski rat (ustaše su za vrijeme NDH koristile ZDS samo godinu dana, ali je mrziteljima hrvatskog naroda to mnogo više od trajanja mrskog im Domovinskog rata). Predsjednik VSH tim intervjuom pokazuje osobni stav koji mu je itekako koristan u vrijeme kada se otvoreno u RH brani sluganstvo srpskom svetu;

*Predsjednik Vrhovnog suda **Radovan Dobronić** poručio je u ponedjeljak Domovinskom pokretu (DP) da nijedna parlamentarna stranka ne bi smjela imati problem s osudom simbola povezanih s NDH, nakon što je DP negativno reagirao na njegov osuđujući stav o pozdravu Za dom spremni*

<https://direktно.hr/domovina/dobronic-porucio-domovinskom-pokretu-da-nijedna-stranka-ne-bi-smjela-imati-problema-s-osudom-ustaski-248364/>

NARAVNO POSTOJI MOGUĆNOST DA Predsjednik VHH-a misli da je Domovinski rat bio prije Drugog svjetskog rata pa mu je zato Domovinski rat manje važan. A ni to me – koliko god glupo izgledalo - ne bi iznenadilo jer sam se svojevremeno narugao i Predsjedniku Ustavnog suda RH koji je vjerovao da je NDH postojala i 1932.

Naravno, nije reagirao samo Domovinski pokret.

Otvoreno pismo Marija Filipija (koga sam spomenuo i u prethodnom tekstu jer je upozorio na ZDS u tisuću godina staroj himni hrvatskih mornara) Radovanu Dobroniću objavljeno je također portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/28305-mario-filipi-otvoreno-pismo-radovanu-dobronicu>

Meni se čini da je najteže našim pravnicima kada vide kakvi im ljudi vode pravosuđe u RH.

Svi čitamo Zvonimira Hodaka koji u zadnjoj kolumni piše:

Dobronićev posao nije inzistirati na neuspjelom pravnom abortusu...

Nakon toga, k'o melem na ranu, stigao nam je intervu dobrog Radovana Dobronića u Jutarnjem. Slavica Lukić, udarno pero, zna znanje. Neće ona pitati novog predsjednika Vrhovnog suda o cijepljenju, koroni, neriješenim predmetima na našim sudovima... Odmah u glavu: "Što mislite o ZDS-ni?". I dobri sudac je bio jasan, rezolutan i odmah usrećio našu Slavicu: "Za dom spremni nije dopustiv ni u kojoj prilici!". Unijednom zakonu nema ni riječi o tome da ZDS "nije dopustiv ni u kojoj prilici". Možda ga dobri sudac tek misli predložiti Vladu. Onako, kako to već neovisno pravosuđe smije raditi. Možda...?

Međutim, njegov je posao isključivo provoditi pozitivne propise, a ne inzistirati na neuspjelom pravnom abortusu po kojem je RH nastala na stečevinama ZAVNOH-a. Malo sutra! Ova je država nastala isključivo voljom naroda i četverogodišnjom borbom onih koji su bili protiv "zavnohovaca" i s pozdravom ZDS na usnama ginuli i krvarili. Oni su neprijatelje konačno 5. kolovoza 1995. godine posjeli na traktore i oslobođili zemlju.

Kakve uzročno-pravne veze ima jugoslavenski ZAVNOH s Domovinskim ratom... To Slavica nije pitala Radovana Dobronića. Dobri sudac "memorijski" obuhvaća Drugi svjetski rat (što je u redu), ali zaboravlja da su u Domovinskom ratu civile ubijali oni koji su na kapama nosili crvenu zvijezdu, a neki od njih i onu "zavnohovsku". Sjeća li se on što su sve radili "crveno-zvezdaši" u Vukovaru, Škabrnji, Dardi, Dubrovniku, Petrinji... Hrvatska povijest ima ishodište u Domovinskom ratu, a ne u Drugom svjetskom ratu.

Završetkom tog rata tisuće Hrvata završilo je u 750 jama diljem Hrvatske i Slovenije. I na kraju, politička zabrana pokliča hrvatskih dragovoljaca u Domovinskem ratu je čisto ideološko pitanje čiji se ishod unaprijed zna. Najavila je to i Opća sjednica sudaca Visokog prekršajnog suda kad je ogromna većina sudaca stala na stranu odluka nižih prekršajnih sudova da se ZDS iz Domovinskog rata ne smije zabraniti. Znamo da se u ideološkom loncu puno toga može skuhati. Ali pitanje je tko će to kušati i tko će dobiti grčeve u želudcu? Uglavnom, još jedan autogol... Srećom samo politički.

Drugi svjetski rat je prošlo svršeno vrijeme. Da nema prošlog svršenog vremena ne bi bilo ni djece....

[https://direktno.hr/kolumnne/kakve-veze-jugoslavenski-zavnoh-ima-s-
domovinskim-ratom-248306/](https://direktno.hr/kolumnne/kakve-veze-jugoslavenski-zavnoh-ima-s-domovinskim-ratom-248306/)

Pravnik je i Pero Kovačević koji Dobronića uči ono što bi svi u RH trebali znati, a Predsjednik Vrhovnog suda ne zna:

KOMENTAR**Dobroniću, ovo je pet ključnih podataka koje treba znati o HOS-u i njegovu znakovlju**

Ovu kolumnu pišem na traženje mojih prijatelja bojovnika HOS-a, a vezano za izjavu Radovana Dobronića, predsjednika Vrhovnog suda u svom današnjem nastupnom intervjuu za jedan dnevni list.

Dobronić je izjavio slijedeće: „poklič Za dom spremni nedopustiv je u bilo kojoj prilici. Ne može tu biti neka fluidna razlika poput one da je u nekim uvjetima taj poklič dopušten, a u nekim nije.

Stvari su jasne : pod tim su pokličem ljudi bili ubijani bez ikakvog povoda i razloga , na temelju nepojmljivih kriterija koji ne mogu i ne smiju postojati. Tu nema nikakve dvojbe. To je civilizacijsko pitanje“, završava Dobronić.

Stoga sam pozvan pravno, činjenično, ustavnopravno i povjesno podučiti sudca Radovana Dobronića i javnost koja ga podržava i koji kreće u nove napade na bojovnike HOS-a i HOS-ovo služeno znakovlje.

Prvo se treba podsjetiti tko je Radovan Dobronić?

Radovan Dobronić se preko noći s najniže sudačke razine uspeo na sam vrh te hijerarhije. Ovog ljeta je tom, sada već bivšem succu Trgovačkog suda predsjednik Zoran Milanović ponudio da bude njegov kandidat za predsjednika Vrhovnog suda. Dobronić je pristao i, nakon što ga je Sabor izabrao, ovog tjedna u ponedjeljak je prisegnuo.

Žalosno je da predsjednik Vrhovnog suda donosi politička ili čak možda osobna pravno dvojbena stajališta na temelju poznatih ideoloških „floskula“ u cilju blaćenja HOS-a i Domovinskog rata.

Pozvan sam ponovno podsjeti javnost i predsjednika Vrhovnog suda što sam govorio o zakonskim uporištima o HOS-u i njegovom znakovlju na Okruglom stolu HOS-a 2016. godine u Zagrebu:

1. Pokojna Vera Stanić i ja smo 1994. uspjeli uvjeriti predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;
2. Predsjednik Tuđman je 1. listopada 1991. donio zapovijed (koju sam ja napisao) da postrojbe HOS-a ulaze u sastav zapovjedništava zbornih područja OS RH;
3. Znakovlje postrojbi HOS-a službeno je odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno odredbama Službovnika OSRH o znakovlju postrojbi OSRH;
4. U Zakonu o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvrstio sam pripadnike HOS-a(1996.);
5. Grb Udruga HOS-a odobrile su službe Grada Zagreba i uz privolu tadašnjeg Ministarstva uprave u vrijeme SDP-ove vlade.

Prema tome, nema mesta za tvrdnje i insinuacije o refašizaciji hrvatskog društva. Govoriti danas o znakovlju HOS-a iz Domovinskog rata, sa stajališta Drugog svjetskog rata, nije niti povjesno prihvatljivo.

Pozdrav ‘Za dom spremni’ doživio je Domovinskom ratu drugačiju sudbinu.

Taj je pozdrav u srpsko-četničko-crnogorskoj agresiji postao antifašistički! Naime, ta je agresija imala sva obilježja fašizma, uključivši strategiju ubijanja civila kao primarni cilj.

Agresori su u Domovinskom ratu ubijali civile sa crvenom petokrakom i kokardom na kapi(ta činjenica Dobronića očito ne smeta!?).

Povijest ne počinje i ne završava na Drugom svjetskom ratu. Barem ne za Hrvatsku, koja je stvorena i obranjena u Domovinskom ratu od srpsko-crnogorske fašističke agresije i to razdoblje bi se konačno trebalo vrednovati u povijesti.

U Domovinskom ratu tom ratu zauvijek je obranjena neovisna Hrvatska i za Hrvate i sve građane koji u njoj žive i vole je, nema važnijeg povijesnog razdoblja. Zato to razdoblje treba poštivati i objektivno vrednovati. Vrijeme je za lustraciju hrvatske povijesti, za sve pa i za pozdrav ‘Za dom spremni’.

Dobroniću, od pozdrava „Za dom spremni“ četnicima se ledila krv u žilama u Domovinskom ratu, jel to možda pozadina izjave?. Očito je da bi mnogi rado zabranili ratni stijeg bojovnika HOS-a, službeno odobreni stijeg u Domovinskom ratu.

Pero Kovačević

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28286-odgovor-sucudobronicu-na-stav-da-je-zds-zabranjen-u-svim-prigodama>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/kovacevic-pero/38233-p-kovacevic-dobronicu-ovo-je-pet-kljucnih-podataka-koje-treba-znati-o-hos-u-injegovu-znakovlju.html>

<https://kamenjar.com/dobronicu-ovo-je-pet-kljucnih-podataka-koje-treba-znati-o-hos-u-i-njegovu-znakovlju/>

Da, Dobronićev intervju bih trebao razumjeti kao preporuku svima da čitaju moju knjiga „HOS“ koja je dostupna na portalu dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HOS3.pdf>

Dr. Željka Markić nije pravnica ali bi mogla dosta toga objasniti novom predsjedniku Vrhovnog suda:

Dr. Markić: ‘Javnosti se laže o naravi pozdrava “Za dom spremni” u Domovinskom ratu’

Povodom izjava predsjednika Vrhovnog suda Radovana Dobronića o tome da je pozdrav “Za dom spremni” nedopustiv u bilo kojoj situaciji, na svojoj Facebook stranici oglasila se **dr. Željka Markić, predsjednica udruge U ime obitelji** komentirajući video-snימку prisege hrvatskih vojnika u Požegi 1992. koju smo nedavno objavili na Narod.hr-u.

> **Predsjednik VS-a tvrdi da je pozdrav ‘ZDS’ nedopustiv: Pogledajte prisegu brigade HV-a nakon priznanja RH**

Dr. Markić ističe kako se namjerno krivotvoriti istina o naravi pozdrava “Za dom spremni” u Domovinskom ratu. To je legitimni pozdrav Hrvatske vojske – navodi dr. Markić u svojoj objavi. Objavi je priložila snimku prisege 123. brigade Hrvatske vojske u Požegi prilikom koje dragovoljci prisežu te koriste pozdrav “Za dom spremni”.

“I stotine tisuća hrabrih muškaraca koji znaju da su se odazivom “spremni” pridruživali maloj, slabo naoružanoj vojsci koja nije odustala od obrane i oslobođanja svoje okupirane domovine.” – napisala je dr. Markić.

Objavu prenosimo u cijelosti:

“Isti oni koji krivotvore komunističku prošlost Jugoslavije – skrivaju zločine Titovih partizana nakon rata i lažu o Titovom režimu – sada krivotvore istinu i o Domovinskom ratu. Ustrajno, organizirano, kroz medije i državne institucije i sada HDZ-SDSS koaliciju – lažu javnosti o naravi pozdrava “Za dom spremni” u Domovinskom ratu.

Baš kao što postoje tisuće još uvijek neoznačenih grobica Hrvata ubijenih od Titovih partizana – a oni koji su bili nositelji njegovog režima nam danas dociraju o “ljudskim pravima”, tako postoje i tisuće ovakvih video zapisa.

I stotine tisuća hrabrih muškaraca koji znaju da su se odazivom “spremni” pridruživali maloj, slabo naoružanoj vojsci koja nije odustala od obrane i oslobođanja svoje okupirane domovine. Hvala im.

Dio našeg duga prema muškarcima koje vidimo na ovoj snimci – na glavnom požeškom trgu – od kojih su neki dali svoj život za našu slobodu, neki su invalidi, neki se i danas bore s PTSP-om – je ustrajno, organizirano, kroz one medije koji ne lažu, na žalost bez HDZ-a, a suprotstavljajući se onome što zagovaraju Pupovac, Plenković i Milanović – ponavljati istinu.

Za dom spremni je legitiman pozdrav HV-a. Baš kao što potvrđuje ova snimka prisege 123. brigade HV-a u Požegi, 19.1.1992., 4 dana nakon međunarodnog priznanja RH, dva mjeseca nakon osvajanja i pokolja u Vukovaru.” – stoji u objavi dr. Željke Markić

123. požeška brigada HV-a koristila je pozdrav ‘Za dom spremni’ tijekom mimohoda, odnosno prisege u na Trgu Svetog Trojstva u Požegi.

Korištenje pozdrava ‘Za dom spremni’ možete vidjeti na snimci od 17:00 do 18:40

<https://narod.hr/hrvatska/dr-markic-javnosti-se-laze-o-naravi-pozdrava-za-dom-spremni-u-domovinskom-ratu>

Naravno baš i nisam uvjeren da bi on to što bi mu objašnjavala dr. Markić i razumio.

A Velimir Bujanac nas je zapravo sve upozorio da se Plenković i Milanović bore za Prvog slугу u Hrvata, jer svi znamo da je tu gazda Pupovac:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28279-izjava-radovana-dobronica-protiv-zds-posve-je-sigurno-glazba-za-pupovceve-usi>

Josip Pečarić

DOBRONIĆ, JB TITO I JA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 3.)

U prethodnom tekstu sam se upitao jesu li tvrdnje novog predsjednika Vrhovnog suda reklama mojoj knjizi „HOS“:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28325-dobronic-i-ostali-hrvatski-duznosnici-i-zds-ii>

Medutim treba se sjetiti da sam nedavno poslao 25 pisama predsjednicima države, vlade Sabora i HAZU. U posljednjem 25. pismu (20. 9. 2021.) kao dar sam im poslao tu knjigu i komentirao njihove laži oko pozdrava ZDS, Narugao sam im se njihovim tvrdnjama kako je ZDS ustaški pozdrav iz NDH jer su ga koristili Ustaše jednu godinu, dok su svi ostali koristili ZDS svo vrijeme trajanja NDH, a da i ne govorimo da su ga koristili naši HOS-ovci i i drugi branitelji tijekom Domovinskog rata. Poruga je bila da zapravo oni tvrde da je 1 veće od 4. Na kraju pisma sam upozorio da slično njima misli i tada kandidat za predsjednika Vrhovnog suda Dobronić:

kandidata koji ne zna objasniti matematičku ideju samog dokaza pa Titovu ideju o pijancima objašnjava ovako:

"Isto tako, bilo je puno govora o pozdravu 'Za dom spremni' i pitanju je li on dopušten u javnom prostoru ili nije. Taj pozdrav kao obilježe ustaškog pokreta (opet tvrdnja da je JEDAN VEĆE OD ČETIRI, JP) nije dopušten i to stoga jer je Ustavom RH jasno određeno da je RH, među ostalim, nastala na tekovinama ZAVNOH-a, pored toga je Ustavni sud RH u više odluka o tome iznio jasan stav. Pored toga, želim naglasiti da bi isti zaključak bio i da toga nema u Ustavu (DINUŽE TITO MI TI SE KUNEMO JP). Naime, RH članica je EU-a i NATO-a, dakle dio moderne zapadne civilizacije, koja se velikim dijelom zasniva na idejama Atlantske povelje i borbe protiv fašizma, stoga je riječ o poštivanju civilizacijskih tekovina i o potrebi da se jasno razgraniči dobro od zla. U tom dijelu nikakav pravni i ili moralni relativizam ne dolazi u obzir. Dakle, navedeno pitanje uopće nije ideološko, sve stranke - bile one lijeve ili desne - moraju prihvatići da je bilo koji oblik fašizma, dakle i ustaški, apsolutno neprihvatljiv u hrvatskom društvu"

Vidim da način kako Predsjednik Vrhovnog suda vidi svoju novu dužnost i druge podsjeća na ovo Titovo o sucima koji se drže zakona kao pijani plota. Tako poznati sudac Ivan Turudić u članku *Turudić: Dobronićeva izjava može se povezati s Titovom – da se neki suci drže zakona kao pijani plota* spominje i Dobronićevu tvrdnju o ZDS:

O stajalištima predsjednika Vrhovnog suda Dobronića i usporedbe s Titom

"Njegovi stavovi su često kontradiktorni sami sebi. Neki dan je izjavio da će se tražiti odgovornost sudaca koji donose presude koje su suprotne zdravom razumu. To ne može tražiti i takvo postupanje Vrhovnog suda bi bilo protuustavno. Pitanje je tko je taj tko odlučuje što je to zdravi razum, a iz njegovog odgovora sam

shvatio da je to upravo predsjednik Vrhovnog suda. Sudovi sude na temelju Ustava i zakona”.

“Tito je rekao da se neki suci drže zakona kao pijan plota i čini mi se da se ta Titina izjava može povezati s izjavom predsjednika Vrhovnog suda. Predsjednik Vrhovnog suda nije taj koji određuje kako će suci suditi”, ističe.

O pozdravu “Za dom spremni”

“To nije jednostavno pitanje kao što ga predstavlja sudac Dobronić, to se kod nas vodi kao prekršajna prijava, tako se trenutno tretira zakonodavno, jednakoj kao i pjevanje bilo koje pjesme pod prozorom. To je prvenstveno ideološko pitanje. U nekim zemljama je glavno svjetonazorsko pitanje zabrana pobačaja, a kod nas je to upotreba pozdrava “Za dom spremni”. Kod nas nije ista situacija kao u Njemačkoj poslije rata kad je došlo do denacifikacije jer kod nas se dogodio Domovinski rat kad je taj pozdrav korišten od vojnika koji su dali nemjerljiv doprinos u obrani zemlje. Priznala ga je i SDP-ova vlast koja ga je legalizirala”, zaključno je podsjetio Turudić.

<https://narod.hr/hrvatska/turudic-dobroniceva-izjava-moze-se-povezati-s-titovom-da-se-neki-suci-drze-zakona-kao-pijani-plota>

Kada već spominjem komentare o Dobronićevom veličanju JB Tita obavezno pogledajte i nastup dr. sc. Zlatka Hasanbegovića u 'Bujici' gdje on koo istaknuti hrvatski povjesničar, ali i političar, upozorava kao i sudac Turudić, da Dobronić ne razumije što treba raditi predsjednik Vrhovnog suda:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28333-bujica-dr-zlatko-hasanbegovic-protiv-radovana-dobronica-zds-zeli-zabraniti-duboka-drzava>

ali i komentar hrvatskog književnika i kolumniste Javora Novaka:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/38250-j-novak-korak-do-necasne-zabrane-hos-a.html>

Ali kad već spominjemo JB Tita vidim da i Mladen Pavković piše o njemu pa spominje i mene:

Kao prvo, sramota je da se malo tko od „besmrtnih“ (osim akademika Josipa Pečarića i još ponekog) buni što u svom članstvu imaju iznimno malo onih koji su od 1990.-te bili na braniku hrvatske države ili što ni među „počasnim članovima“ nemaju ni jednog istaknutog hrvatskog znanstvenika, a Tita imaju!

<https://www.tjedno.hr/nakon-30-gonina-besmrtnici-se-probudili-pa-zatrazili-priznanje-hrvatskog-jezika-u-srbiji/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28306-mladen-pavkovic-i-besmrtni-su-se-probudili>

Pišući predsjednicima u posljednjem 25. pismu o ZDS konstatirao sam:

Meni je npr. bio čudan odnos hrvatskih političara prema listi najvećih zločinaca: Na desetom mjestu je Josip Broz Tito – u Hrvatskoj je mnogim političarima, i ne samo njima, najdraži političar.

Na tridesetom mjestu je Slobodan Milošević – u Hrvatskoj mnogi vole njegove suradnike i obožavatelje pa su i u vlastima.

Ante Pavelić nije na tim listama – u Hrvatskoj je zato iskorišten spomenuti dokaz i po njemu je on najgori.

A zapravo najgori im je Franjo Tuđman, ali on je stvorio RH pa to pokazuju na svaki mogući način, ali spomenuti dokaz ne smiju (još) javno iskoristiti. Kao jedan mali primjer za to je to što Tuđmana smatraju najvećim revizionistom među Hrvatima, a to podržava stranka koju je stvorio, i vlast u državi koju je on stvorio. A meni je draga da sam među hrvatskim akademicima uz Tuđmana i ja proglašen revizionistom, ali 'hvalim' se i činjenicom da se mogu usporediti i s JB Titom: Tito je među DESET najvećih zločinaca, a ja sam među DESET s najviše objavljeni matematičkih radova u znanstvenim matematičkim časopisima.

Ali morate razumjeti ove naše dužnosnike na vlasti. Sve su postigla na lažima o tome da je biti deseti svjetski zločinac nešto prekrasno i oni se ponose sa svojim roditeljima koji su bili uz tako velikog zločinca što im je i omogućilo da vladaju u RH.

Istina je da u RH ISTINA NIJE DOBRODOŠLA. Zato oni koji imaju malo hrabrosti preporučam da pogledaju novi nagrađeni film u SAD-u našeg sjajnog redatelja Nikole Kneza:

*OBJAVLJUJEMO FILM O ZAROBLJENIM AMERIČKIM PILOTIMA U
HRVATSKOJ 1941-1945*

25/10/2021

Hrvatski filmski institut predstavio je novi dokumentarni film "Američki piloti u Hrvatskoj 1941. – 1945." koji je na međunarodnom filmskom festivalu u SAD-u "WorldFest Houston – 2021." dobio dva Gold Remi priznanja.

Objavljena je knjiga o hrvatskoj povijesti na španjolskom jeziku koju potpisuje argentinska akademkinja, Hrvatica Carmen Vrljičak. "HISTORIA DE CROACIA desde el principio" govori o razdoblju od dolaska Hrvata pa sve do 1914. godine. Carmen Vrljičak, čiji je jedan roman bio bestseller, pisala je mnogo o Hrvatskoj u knjigama i novinama za publiku španjolskog jezika, koja [...]

"Objavljena istina u ovom filmu ne znači samo prokazivanje komunističko-jugoslavenskih laži kojima smo izloženi već punih 75 godina, već donosi i spoznaju pravednosti našeg naroda koja je još jedan od temelja za slobodnu i nezavisnu Hrvatsku državu kroz stoljeća u budućnosti", rekao je Nikola Knez iz Hrvatskog filmskog instituta.

Knez je istaknuo kako se tijekom Drugog svjetskog rata Nezavisna Država Hrvatska našla pod utjecajem stranih sila te da je u uvjetima borbe za opstanak, obrane i očuvanja svog prirodnog teritorijalnog područja postala nevjerljatan domaćin i zaštitnik gotovo stotinu američkih pilota koji su se srušili iznad hrvatskog teritorija, a zarobili su ih pripadnici oružanih snaga NDH.

Preko osobnih iskaza nekoliko ratnih zarobljenika i mladog američkog svećenika kojeg su vjera i rat stavili u središte svih tih zbivanja, film svjedoči događaje iz prve ruke i daje nam uvid u pravo stanje povijesnih činjenica. Ovaj uradak oslanja se na istraživanje Charlesa Michaela McAdamsa, povjesničara, američkog marinca i prijatelja hrvatskog naroda.

Knjiga Tragedija jednog naroda, autora fra Božidara Benkovića, desetljećima se čuvala u Hrvatskom etničkom institutu. Davno je to bilo! Jesen 1946., prije 75 godina, kada je fra Theodore Božidar Benković tiskao knjigu u Chicagu pod nazivom “The Tragedy of a Nation”. Djelo je odmah postalo svjedok. Naime, bijaše to prva knjiga koja je opisala stanje [...]

“Američki piloti preživjeli su, ne slučajno, već zahvaljujući intervenciji i zaštiti koju je ponudio politički i vojni vrh Nezavisne Države Hrvatske kao i vjerski vođe te sami građani u Hrvatskoj. Iako su se svi američki piloti na kraju rata sigurno vratili kućama, to nije bio slučaj velikog broja Hrvata koji su po planu masovno pobijeni od Titovih partizana”, dodao je Knez.

Hrvatski zrakoplovni poručnik Dubai (Dubac), koji je pokušao pregovarati s partizanima o premještanju američkih piloti u sigurnu zonu, ustrijeljen je na licu mjesta.

“Kao američki državljanini odajemo priznanje i zahvalu hrvatskim političkim, vojnim i vjerskim sudionicima, kao i pojedinim građanima tog vremena za njihovu odlučnost, hrabrost i humanost, punih 76 godina kasnije”, zaključio je naš sugovornik.

Zemlja skriva sve tajne. Sve što je na Zemlji došlo je iz zemlje. Kažu nam arheolozi da zemlja čuva tajne povijesti, da je sve negdje zabilježeno. U kamenu su geološka i povijesna sjećanja. Zemlja zna kako stvari funkcioniraju. Zemlja čuva sjećanje o kretanju kontinenata, oceana, stvaranju i topljenju leda, nastajanju i propasti vrsta, o poplavama [...]

Dokumentarni film “Američki piloti u Hrvatskoj 1941. – 1945.” besplatno možete pogledati u uvodnom videu, te ako želite, kupiti kopiju to možete učiniti na prethodnom linku.

Nikola Knez

<https://kamenjar.com/objavljujemo-film-o-zarobljenim-americkim-pilotima-u-hrvatskoj-1941-1945/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28338-dobronic-jb-tito-i-ja>

PRILOZI

HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM -19 RUJAN 2021 GOD.

RAZGOVOR S HRVATSKIM VELIKANOM SVJETSKOG GLASA AKADEMIKOM JOSIPOM PEĆARIĆEM

Ili kako oni slično kao u slučaju skidanja ploče HOS-ovcima koji su dali svoj život za ovu državu sprovode ono Titovo o tome kako se ne treba držati zakona kao pijan plota, što je sadaj još jače I od samog Titajer se radi o državi koja je stvorena protiv volje svjetskih moćnika koji stoje iza naci-fašističke agresije na Hrvatsku koja I danas traje

Poštovano Hrvatsko slušateljstvo, svi smo zabrinuti što se to događa oko nas i diljem svijeta, a posebice u našoj domovini Hrvatskoj, tako i u našoj BiH tisućljetnoj kolijevci Hrvatskog Naroda.

Što je to Dijalektički materijalizam zločinca Lenjina kojeg su studirali u zarobljenom otetom domu Kumrovečkoga bravara Josipa Broza, koji je izgubio dva srednja prsta kad je naučavao bravarski zanat u Sisku od 1907-1910, a ovaj zločinac Walter Tito nije niti znao pričati Hrvatski ,a svirao je opere na glasoviru ... i službeno proglašen nedavno od Francuskih povjesničara da je 10. po redu najveći zločinac u svijetu ... 20. stoljeća ... o toj listi kasnije u programu..

Taj njihov dijalektički materijalizam je zavadi pa vladaj. Postaviti svoje špijune i razbjijače u svake pore društva...je li se primjenjuje i danas odlučite sami ... neki ljevičari, pa desničari sve možeš biti samo Hrvat ne možeš, jer lažima nas kolju i danas..

Domoljubno i normalno je samo možeš biti Hrvatski domoljub, bez razlike na vjero isповijest ... to je pokazalo u oslobođilačkom domovinskom ratu. u zajedništvu koje smo iste pobijedili od 1918. god.

Pokazalo se i potvrdilo zavadi pa vladaj ... 1945. i od 2000. godine malo razmislite je li ima ikakve razlike ...

Dokle tkz. Hrvatska vlado ... Eto neki Englez u Borovu selu zapalio Hrvatsku zastavu ... Englez ... ma vidi molim vas ... što je on tamo radio - je su li njegovi koji uživaju u svim dobrotama zaista Englezi ... zamislite da je netko zapalio zločinačku okupatorsku zastavu ... koja je ovih dana bila službeno izvješena i u Hrvatskoj ... ajme meni majko moja..

To bi cijeli svijet znao ... a ovako baš briga ovih – najveće najbolje koalicijiske vlade koja sve, samo Hrvatska nije ... neće niti odgovore na pisma koja su im upućena službeno već 24 puta ... od velikih Hrvatskih domoljuba ... ma to su za njih bezvezna pisma ... ma ništa se tu nije dogodilo..

Što znači da treba zabraniti sve manjinske sabornike ... mogu samo djelovati kroz Hrvatske političke stranke, koje moraju imati predznak Hrvatska isto kao i ovdje u Australiji ... Službeno je dokazano da Aborigini žive u svojoj domovini

Australiji preko 65 tisuća godine, ... pitam vas Je li oni imaju svoje političke stranke na svim razinama ... u Australiji..

Promislite i potražite sami odgovor..

Srpska Pravoslavna Crkva ... pa zar je moguće da takav luksuz imaju okupirati povijesni Crnogorski grad Cetinje ... s Helikopterima dolaze pjevaju svoje domoljubne pjesme ... Svaka im čast...

Ma to nije ništa to se samo obnavlja „najprije učili su nas Makedonija južna Srbija, pa tu je Crna gora, pripada Srbiji...Pa cijela bivša zločinačka država je bila Velika Srbija ... tko je u njoj vladao ... i na kojim mjestima su bili, a nas su proganjali sa svih mesta..

Zašto se boje istraživanja radnog logora Jasenovac tamo su zločini izvršeni nad nevinim Hrvatskim i drugim narodom od 1945- 1952. Istina pobjeđuje ... pogledajte našeg Igora Vukića i mnoge druge, i sad popis pučanstva ... Vidi zla tamo se nitko ne može upisati Hrvat pravoslavne vjere...niti priznaju Hrvatsku pravoslavnu Crkvu.. a kod nas u Australiji također je bio popis pučanstva ... gdje su postavljena pitanja..

Koje si narodnosti podrijetlom i korijenovi porijekla, koje sam pripadnik vjere, kojim još jezikom pričamo, osim službenog Engleskog..

I na koncu Markelica dolazi u Srbiju Kurtz dolazi u Srbiju u Beograd sretno im bilo..

I dode mi na pamet ono što mi je naš pokojni Branko Starčević iz Donjeg Pazarišta pričao ... Kad je počeo drugi svjetski rat ... nas mladića oko 60 poslani smo u Njemačku da idemo na podučavanje časnika ... Nikad neću zaboraviti i s tim ču umrijeti Hitlerovi zapovjednici nama Hrvatskim mladićima svaki dan su nam držali predavanje ponavlјajući. "Vi ste Hrvati robovska stoka, vi nama ne trebate, mi imamo Beč, Budimpeštu i Beograd ... Ja ga pitam je li to moguće Branko ... E moj Petre ... ima toga još što se neće nikad osvijetliti istina. ... Hitler je surađivao sa Srbijanskom Vladom sve do 1944, a zločinac Walter Tito je do 1943 ... Tko je surađivao sa Musolinijem a tko je ujedinio sve zločince u Jugokomunističku zločinačku Jugoslaviju..

I na koncu postavljam pitanje je li Nacizam – Fašizam i Komunizam potekao iz iste kuhinje ... Jednako su osuđeni..

Analizirajte sami..

I prije što najavim našeg dragog gosta Hrvatskog domoljuba Svijetskog velikana Akademika Josipa Pečarića pročitat ču jednu malu pjesmu koju je napisala – Marija Dubravac.

Čuvaj Bože mudrog Pečarića,
Daj mu vladat mjesto Plenkovića,
Za tri dana evo pravog čuda,
U Saboru neće biti Juda,
Već odreda domoljubi pravi-
ZDS Crven bijeli plavi,
nek uz njega bude Karolina
I cvjetat će naša domovina

Pri brzoglasu nas strpljivo čeka naš dragi gost Hrvatski Domoljub Akademik svjetskog glasa i priznanja naš Josip Pečarić.

Dobro jutro poštovani Akademiče Joško, i dobro došli na naš i vaš Hrvatski domoljubni program radio postaje 3 zzz fm..

1. Odmah da krenemo sa poslatim službenim pismima 24 puta, o kakvim se pismima radi i je ste li dobili i jedan odgovor ?

Lijep pozdrav i vama u Studiju i Vašim slušateljima.

Radi se o mojim pismima predsjednicima Države, Hrvatskog sabora, Vlade i HAZU. Zapravo počeo sam im pisati kada se u Jeruzalem Postu pojavio tekst australskog pisca i novinara Davida Goldmana Ovo sramotno ismijavanje Holokausta treba odmah prestati. Siguran sam da Vaši slušatelji znaju da je u tom tekstu pokazano kako Srpske laži i laži niza povjesničara iz Hrvatske doprinose da mnogi danas ne vjeruju u holokaust. On izrijekom spominje DROBILICU, zapravo se narugao tako glupoj izmišljotini, a takvih ima još. Najgore je što to vlast u Hrvatskoj odobrava, a očito je da se radi o velikosrpskom interesu. Zapravo podsjetit će vas da ste prije 20 godina vi Hrvati diljem Australije organizirali tiskanje mojih knjiga o SRPSKOM MITU O JASENOVCU na engleskom jeziku što ste nazvali AKCIJOM STOLJEĆA jer je na vašim radio programima emitirano moje sučeljavanje iz 1998. sa srpskim ‘genocidologom’ dr. Milanom Bulajićem što je izazvalo sjajna reagiranja. Međutim, kako je 2000. došlo do promjene vlasti tako da je to zataškano u hrvatskoj javnosti, a tom promjenom vlasti 2000. glavni udar na Hrvatsku bilo je sramotnim napadima iz svijeta na Domovinski rat i hrvatske generale pa sam niz knjiga posvetio ZLOČINAČKOM SUDU U HAAGU. Recimo samo njih ČETIRI je o mom prijatelju GENERALU PRALJKU. Trebalо je braniti i Thompsona pa sam pisao knjige i o njemu. Ali nisam prestao komentirati laži o Radnom logoru Jasenovac.

Međutim pojavili su se i drugi istraživači i pisci o Jasenovcu. Sjetite se Pisma HAZU iz 2015. kada su i ti istraživači objavili knjigu o Jasenovcu pa su bili napadnuti. Iza njih i slobode istraživanja stao je ogroman broj hrvatskih intelektualaca, nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, književnika itd. I sami ste spomenuli Igora Vukića koji je bio jedan od napadnutih autora te 2015.. Moja knjiga s dr. Stjepanom Razumom prevedena je i na engleski. I u njoj smo branili Vukića koji je napadnut zbog knjige “Radni logor u Jasenovcu”, a i Karolinu Vidović Krišto jer su je pokušali po drugi put otjerati s HTV-a jer ga je pozvala u emisiju HTV-a. Razum i Vukić su osnovali i Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u koje su ušli oni koji su djelovali za razotkrivanje Jasenovačke laži. Vukić je danas sigurno najveći poznatatelj problematike logora Jasenovac i vjerujem da ste gledali njegovo sučeljavanje s Vojislavom Šešeljem na jednoj beogradskoj televiziji kada je ismijao sve njihove laži, pa su na kraju voditelji optužili Šešelja da ne nastupa u srpskom interesu.

Naravno, hrvatskim vlastima takav Igor Vukić nije podoban pa ne biraju njega za ravnatelja JU SP Jasenovca već podobnog dosadašnjeg ravnatelja koji zajedno s Srbima napadaju Jeruzalem post.

I to pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam tvrdio kako je veliki uspjeh velikosrpske politike to što njihov Memorandum SANU 2. sprovode vlasti u Hrvatskoj. Vidite da i danas mnogi misle da je najvažnija osoba u Hrvatskoj Milorad Pupovac tj. da preko njega Hrvatskom upravlja Vučić. Zapravo, vjerojatno se mnogi u Melbourneu sjećaju mojih tvrdnji iz devedesetih godina kada sam nešto slično najavljuvao već tada, a iz mog prvog kontakta s gospodom Verkićem i braćom Bošnjak ostala je priča o "malom crvenom u glavama nas iz Hrvatske". To je bilo 1992. A vidite kako to izgleda danas.

Ali tvrdio sam i tada kako se radi o politici svjetskih moćnika. Oni su pomagali i sve učinili da pob jede Srbi u ratu. Tuđman je uspio pobijediti tu njihovu naci-fašističku agresiju na Hrvatsku i zato su morali preći na ovaj neoružani nastavak te agresije koji traje i danas.

2. Ovih dana izvršena je okupacija naše Crne Gore kako vi doživljavate tu okupaciju jer vi ste sa tih nedalekih prostora Boke kotorske ... gdje ste rođeni svaki kamen govori Hrvatski ... Što znači to za slobodnu i demokratsku Crnu Goru..?

I sami ste potpisnik našega Zahtjeva za smjenama na HTV-u kada su na blagdan zaštitnika Hrvatske i hrvatskog Naroda sv. Josipa objavili intervju s patrijarhom SPC Porfirijem. Tada smo upozorili na politiku "Srpskog sveta" pa smo HRT i nazvali Porfirijevom televizijom. Peticiju koju suinicirali generali Tolj, Kapunar i Hebrang, admirал Domazet Lošo, književnici Prosperov Novak i Gavran i akademici Aralica i ja potpisalo je preko 3000 naših ljudi. Poslije agresije SPC na Cetinje tj. zračnog desanta u pratnji srpskih specijalaca u Hrvatskoj se sve više i više prepoznaje SPC kao militantna a ne crkvena organizacija. Za razliku od hrvatskih vlasti koje samo izvršavaju želje svjetskih moćnika koji su na strani naci-fašističkog srpskog ekspanzionizma tome se suprotstavio Milo Đukanović iako je u mnogo nepovoljnijoj situaciji od ove u Hrvatskoj. On je učinio ono što se mnogo lakše moglo učiniti kod nas jer je general Prkačin kao saborski zastupnik uspio da mnogi Hrvati danas znaju da je u SPC u Hrvatskoj nelegalna organizacija koja dobiva ogromna sredstva od hrvatskih vlasti na osnovu ugovora koje je Račan potpisao s nepostojećim tijelima te 'crkve'. Sve to je poslužilo Srpskim vlastima da ponovo nastave Miloševićevu politiku, a poznata je ona njegova o Srbiji i Crnoj Gori kao dva oka u istoj glavi, a po uzoru na Hitlerovu tvrdnju o Njemačkoj i Austriji kao dva oka u istoj glavi.

Naravno u cilju sproveđenja politike Srpskog sveta u Hrvatskoj vlast ne želi, ili ako hoćete, ne smiju registrirati Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu. Jedno moje pismo poslano predsjednicima je i takav zahtjev. A da sam tako mislio od samih početaka djelovanja HPC može se vidjeti iz intervjuja arhiepiskopa Aleksandra od 2. ožujka, 2017. u kome je on naveo moje riječi njemu:

"Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu." (akad. Josip Pečarić).

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/>

Pretpostavljam da danas razumijete poruku iz tih mojih riječi iz 2015. (pogledajte moje pismo arhiepiskopu u Prilozima) i zašto ih je spomenuo arhiepiskop Aleksandar dvije godine kasnije, napisao sam im u tom pismu.

Zapravo tu se radi o mnogo gorim stvarima jer Srbi negiraju Crnogorce kao narod i to su poslije Prvog svjetskog rata radili na izuzetno brutalan način. Crnogorci su u drugoj Jugoslaviji uspjeli dobiti priznanje narodnosti i republiku, ali udarna snaga velikosrpskog naci-fašizma SPC je ostala. Đukanović je imao hrabrosti to pokušati promijeniti, ali politika Srpskog sveta, kada je već osigurala da se u Hrvatskoj nesmetano od vlasti sprovodi, mnogo je lakše uspjela u Crnoj Gori. Problem je što su njihovi apetiti mnogo veći pa će opet polomiti zube, jer i u Hrvatskoj sve više ljudi razumije o čemu se tu zapravo radi.

3. Zar je moguće na obilježavanja 30 obljetnice pozivaju se svi Srbi ma bilo gdje pribivaju po Hrvatskoj i šire u susjedstvu da izvise svoje zastave koje su vršili zločine ... a pale se Hrvatske u Hrvatskoj ... Službeno nitko to ne osuđuje taj zločin? Gosp. akademike Joško kako vi gledate na to?

Da vas podsjetim kako smo nedavno biskup dr. Vlado Košić, general Ivan Tolj, akademik Ivan Aralica i ja uputili i zahtjev da se prestane sa slavljenjem pokolja Hrvata povodom navodnog ustanka u Srbu, a zapravo radi se o stravičnim pokoljima. Slave uz veliku potporu vlasti u RH. A takvih primjera imamo puno. Poslije svetosavskog desanta na Cetinje i vlast u Hrvatskoj mora pokazivati kao nekakvo neslaganje s tim, ali ne dvojim da će se politika Srpskog sveta nastaviti i kod nas.

I o tome sam pisao u tim pismima pa sam im poslao i moju knjigu "Branili smo Stepinca" koja je bila u tom momentu objavljena na portalu [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf):
<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf>

Tada sam im pisao o tri pitanja koja očito odaju slugansku politiku hrvatskih vlasti:

1. Napadi lažima na blž. Stepinca
2. Održavanje lažnog mita o Jasenovcu
3. Napadi lažima na ZA DOM SPREMNI.

4. Da, spominjete Radni logor Jasenovac ... laži nad lažima koje se otkrivaju ... boje se istine gdje je dokazano da tamo nije bio zločinački logor već radni, gdje se izučavali zanati, igrale su se utakmice, i mnoge druge kao što su priredbe kulturni koncerti ... a da bi to osobno potvrđio kad sam išao u osnovnu školu u Čelebić kod Livna. Nas djecu učili su tim lažima, tada moj pokojni otac i ja smo radili na livadi ... njegov bliski prijatelj naš Hrvatski pravoslavac je čuo što sam rekao tad mi je rekao ovo: Zapamti mali da nije bilo radnog logora Jasenovca gdje sam učio zanat, ja danas s tobom i tvojim čaćom ne bi razgovarao jer mi je on spasio život, kao i mnogim drugima ... Mali to što vas uče u školi to je laž.. samo ne smijem javno govoriti ... noć bi me progutala ... Akademike Joško dokle će sve te tkz. Hrvatske vlade dalje bježati od istine ... a sve više svjetlo iz tunela sjaji..?

Da, Jasenovac je jedna od te tri točke koje pokazuju svjetskim moćnicima koji stoje iza naci-fašističke agresije Srbije da su ovi na vlasti u RH poslušni i da su spremni lagati i raditi sve što se od njih traži da bi ostali u njihovoj milosti.

Iako sam vam već puno toga o Jasenovcu rekao ostavio sam nešto najbizarnije, nešto što tako očito prokazuje takvu dodvoričku politiku u RH.

Nedavno je objavljen znanstveni rad dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića u uglednom Q1 časopisu (to su najbolji svjetski časopisi u svojim oblastima) u kome su dali znanstvenu metodu kojom su pokazali da je današnji službeni popis žrtava JU SP Jasenovac lažiran. O tom radu smo prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić i ja objavili veliki članak koji je objavljen na nizu portala, a osobno smo ga slali i hrvatskim vlastima.

Nisu nam uopće odgovorili, a u medijima se prešućuje taj rad jer ne odgovara politici Srpskog sveta.

5. I na koncu našeg razgovora vaša poruka našem Hrvatskom slušateljstvu..

Zapravo samo da će ovih dana poslati i 25. pismo:

POLTIČARI – MATEMATIČARI

(POSLJEDNJE 25. PISMO PREDSJEDNICIMA I KNJIGA „HOS“ NA DAR)

To je zapravo pismo-rugalica gdje npr. kažem:

Na kraju moram priznati da vam kao matematičar zavidim i zbog vaših matematičkih ostvarenja, a to - nadam se - i nije malo kada dolazi od nekoga za čijih je 1300 znanstvenih radova prof. Elezović tvrdio da je nešto nevjerojatno, ili što ga kolege iz svijeta, kao npr. bivši predsjednik Švedskog matematičkog društva Lars Erik Persson, nazivaju "kraljem nejednakosti" do onog nedavnog kada je urednik jednog matematičkog časopisa iz Londona mislio da je Zagreb u Rusiji zato što mene danas – na vaše zadovoljstvo – smatraju ruskim znanstvenikom.

Već sam vam o tome pisao pa vjerujte znate otkud taj moj jal.

Vi ste uvjerili sve u Hrvatskoj i šire da je ČETIRI MANJE OD JEDAN i tako veliko dostignuće u matematici teško tko može nadmašiti. Kao što znate svi vjeruju da je ZA DOM SPREMNI ustaški pozdrav iz NDH jer su ga ustaše koristile JEDNU godinu, a svi ostali ĆETIRI. Dakle matematički:

$4 < 1$.

Povod je izjava ministra Beroša: „Matematika je egzaktna, ne morate vjerovati meni, vjerujte matematičari“. A kriju izuzetan znanstveni rad s matematičkim dokazom i njihovim lažima u Jasenovcu.

Osim laži o Jasenovcu ukazujem na slične laži npr. o pozdravu Za dom spremni. Naime na tom pozdravu se jasno vidi metoda njihovog izuzetnog ‘znanstvenog’ dokaza:

Zakonom se odredi što je točno, a što nije!

Ili kako oni slično kao u slučaju skidanja ploče HOS-ovcima koji su dali svoj život za ovu državu sprovode ono Titovo o tome kako se ne treba držati zakona kao pijan plota, što je sada još jače i od samog Tita jer se radi o državi koja je stvorena protiv volje svjetskih moćnika koji stoje iza naci-fašističke agresije na Hrvatsku koja i danas traje.

Vjerovali ili ne u tekstu je i dio kojim komentirate u svom uvodnom dijelu ovog razgovora poziciju Tita među svjetskim masovnim ubojicama:

Vidimo da se i do sada primjenjivala ista metoda u dokazivanju samo to nije bilo meni tako očito kao sa ZDS.

Meni je npr. bio čudan odnos hrvatskih političara prema listi najvećih zločinaca: Na desetom mjestu je Josip Broz Tito – u Hrvatskoj je mnogim političarima, i ne samo njima, najdraži političar.

Na tridesetom mjestu je Slobodan Milošević – u Hrvatskoj mnogi vole njegove suradnike i obožavatelje pa su takvi i u vlastima.

Ante Pavelić nije na tim listama – u Hrvatskoj je zato iskorišten spomenuti dokaz i po njemu je njima on najgori.

A zapravo najgori im je Franjo Tuđman, ali on je stvorio RH pa to pokazuju na svaki mogući način, ali spomenuti dokaz ne smiju (još) javno iskoristiti. Kao jedan mali primjer za to je to što Tuđmana smatraju najvećim revolucionistom među Hrvatima, a to podržava stranka koju je stvorio, i vlast u državi koju je on stvorio. S druge strane iako mi matematičari volimo jednostavne dokaze u matematici pa im često dajemo imena poput elegantan i sl. nisam odmah shvatio ni tu primjenu Titove izjave da se neki sudci drže zakona kao pijani plota. I doista i ja sam mislio da je ČETIRI VIŠE OD JEDAN, pa nisam prepoznao odmah koliko je predsjednik Vlade svojim izjavama da se postupa po onome što znaju, a zakon će kasnije donijeti. Vjerojatno zbog takvih kao što sam ja koji ne razumiju takvo izuzetno matematičko dostignuće. I ja sam samo Hrvat pa jal čini svoje, zar ne?

Na kraju veliki pozdrav iz Zagreba i vama u studiji i svima koji nas slušaju.

Poštovani Akademici Joško, velika vam hvala na lijepom razgovoru i na cijenjeno vaše vrijeme koje ste darivali nama. Želimo vam svako dobro. Lijep pozdrav.

Poštovano Hrvatsko slušateljstvo bio je to razgovor sa velikim Hrvatskim domoljubom svjetskim priznatim Akademikom, a koliko je priznat u Hrvatskoj to je veliko pitanje..

Idemo se malo odmoriti uz Pjesmu Sinovi Hercegovine—Probudi se Hrvatski narode.

Razgovarao: Petar GELO

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27844-petar-gelo-razgovor-s-akademikom-jisipom-pecaricem>

MIRA O PISMIMA PREDSJEDNICIMA

Moja draga prijateljica Mira piše mi povodom mog posljednjeg pisma predsjednicima:

Subject: Re: Fwd: POLITIČARI – MATEMATIČARI,(POSLJEDNJE 25. PISMO PREDSJEDNICIMA I KNJIGA „HOS“ NA DAR)

Date: Mon, 20 Sep 2021 23:36:12 +0200

From: mira

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

*Valja ih i dalje bombardirati jer na taj način će nešto i saznati i , možda shvatiti.
Koliko jadnika koji upravljaju našim životima!*

Laka noć po Arkandelima.

Mira

Draga Mira,

Moram priznati da sam ja mnogo više znanstvenik nego profesor, pa brzo odustanem od podučavanja učenika kada vidim da ga ne mogu ništa naučiti.

Po tome sam trebao odustati mnogo ranije od ovih pisama. Međutim, svojevremeno me biskup Košić pitao kako sam izdržao u pisanju 12 pisama tadašnjem predsjedniku Vlade Milanoviću (pisma *Predložite generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir*) kada nema nikakvog odgovora. Odgovorio sam mu: „Zapravo pišem onima koje stavljam pod CC.“

Ta su se pisma objavljivala na portalima, ali danas to je drugačije. Oni koji bi ponešto objavili tražili su da promijenim naslov jer njihove čitatelje odbija samo pisanje nepopularnim političarima koji provode Memorandum SANU 2. (čemu se ne mogu usprotiviti jer to i jest pisanje onima kojima je šef Pupovac), a drugi se nisu ni usudili jer sudjeluju u toj politici koju danas nazivaju „Srpski svet“.

Draga Mira, tako o tim pismima predsjednicima govorim na hrvatskom radio programu u dalekoj Australiji, ali u RH ona nisu nikome zanimljiva:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27844-petar-gelo-razgovor-s-akademikom-jisipom-pecaricem>

Taj razgovor komentirao je moj dragi prijatelj dr. Jure Burić:

Subject: Re: Petar GELO: Razgovor s akademikom Jisipom Pečarićem

Date: Mon, 20 Sep 2021 10:23:11 +0200

From: Jure Burić

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prika!

Izvrstan razgovor. Imali su šta čuti i oni koji Te cijene da bi uživali i oni koji Te

ne vole da bi "pukli" od mržnje.

Srdačan pozdrav

Jure

U tom razgovoru sam ponovio usporedbu Miloševićeve politike s Hitlerovom. Na to sam u javnim napisima, člancima i knjigama (jedna to ima implicitno i u naslovu: J. Pečarić, *Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska*, Zagreb, 2015.) upozoravao tridesetak godina.

Zahvaljujući 'zračnom desantu' Porfirija o tom naci-fašističkom karakteru velikosrpske politike potpomognute od svjetskih moćnika danas se piše (smije pisati?) i u Hrvatskoj- U Prilogu dajem tekst Višne Starešine:

2 FRANCUSKIH FILOZOFA SPOZNALA SU USRED BEOGRADA SLIČNOSTI PROJEKTA 'VELIKE SRBIJE' I TREĆEG REICHA

<https://narod.hr/hrvatska/staresina-2-francuskih-filozofa-spoznala-usred-beograda-slicnosti-projekta-velike-srbije-i-treceg-reicha>

S druge strane danas je mnogo važnije što sam uz ta pisma slao i linkove na svoje knjige koje danas često objavljujem na hrvatskim portalima (uglavnom dragovoljac.com), pa je danas objavljena i najava moje knjige „HOS“ (i u njoj ima usporedba s Hitlerom iz razgovora na radiju 2 zzz):

Knjiga akademika Pečarića 'HOS'

Objavljeno: Utorka, 21 Rujan 2021 07:07

U vrijeme kada usred utakmice na Poljudu milicija, pardon policija, uhićuje i privodi djeda i njegova unuka zbog HOS-ova šala i pozdrava Za dom spremni na našem portalu možete naći novu knjigu akademika Josipa Pečarića "HOS":

LINK

U Uvodu knjige akademik Pečarić spominje i naš portal:

UVOD

Na portalu [dragovoljac.com](http://www.dragovoljac.com) znaju dati uz moje tekstove moju sliku s amblemom HOS-a zbog mojih tekstova povezanih s obranom ovog ozakonjenog amblema. Sluganske vlasti u RH napadom na taj znak pokazuju svjetskim moćnicima da su im važnije njihove frustracije što je država hrvatskog naroda stvorena iako su oni pokušavali i srpskom fašističkom agresijom to sprječiti.

Knjiga je sastavljena od nekih tekstova iz mojih knjiga u kojima se govori ili spominje HOS. Kako slobodno možemo reći da su HOS-ovci u stalnoj obrani hrvatske države od početka srpske fašističke agresije do danas kada je unutarnja agresija dobila poseban zamah poslije Memoranduma SANU 2. kada su izloženi napadima vlasti.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27843-knjiga-akademika-pecarica-hos>

Hrvatske vlasti danas daju potporu Đukanoviću. Ali dokle oni smiju ići, moramo pitati Pupovca, zar ne?

Vidjet ćemo smiju li oni priznati obrambeni karakter pozdrava ZDS zbog kojeg je i nastala knjiga HOS.

Ili ih se mora iznova i iznova podsjećati da je srpski pozdrav s tri prsta nastao u Miloševićevu vrijeme, dakle u vrijeme njegove naci-fašističke politike. I na to smo upozoravali odmah kada su napali Josipa Šimunića i o tome je na puno mesta pisano u knjizi. Npr. na str. 224-226 pišem:

Koliko je sramotno ponašanje onih koji pozdrav iz Domovinskog rata nazivaju ustaškim pozdravom govori i priča iz slučaja Šimunić.

Naime, u Srbiji su se jako naljutili na izjavu jednog europskog sportskog dužnosnika koji je stavio znak jednakosti između Šimunićeva pozdrava "Za dom" i uzdignuta tri prsta Novaka Đokovića kojim proslavlja pobjedu pa su Večernje novosti zamolile povjesničara Dragana Petrovića neka pojasni što zapravo znači kada Srbin podigne tri prsta. Petrović je podsjetio kako su nekada, prije Drugog svjetskog rata, Srbi polagali prisegu s podignuta tri prsta, ali spojena dok se 80-ih godina uvodi pozdrav s raširena tri prsta. Ovaj srpski znanstvenik se poziva na fotografije od prije Drugog svjetskog rata gdje Srbi prisežu sa spojena tri prsta, ali i da su "tri raširena prsta karakteristična za vojnike nacističke Njemačke i ustaše u NDH". - Bilo koji nacionalni pozdrav može biti dio pažljivo njegovane tradicije, a može vremenom i evoluirati. Tako je bilo i sa srpskim pozdravom. Tri rastavljena prsta kao naš suvremeni pozdrav je patentiran 1988. u vrijeme okupljanja Srba iz Srijema, Banata, Kosova i Metohije, koji su zahtijevali promjenu Ustava Srbije. To je bio odgovor probuđenog naroda na provokacije Albanaca, Hrvata i Slovenaca, koji su prkosili s dva prsta, što je anglosaksonska

viktorija. Srbi su tada počeli pozdravljati s visoko uzdignuta raširena tri prsta, obično s obje ruke i visoko iznad glave.

<https://www.vecernji.hr/vijesti/srbi-ljuti-zbog-izjednacavanja-za-dom-i-tri-prsta-907447>

Da, Srbi znaju kako bilo koji nacionalni pozdrav može vremenom i evoluirati! Ali našim HNS-ovcima Hrvatima ne može evoluirati usklik ZA DOM!

Srbi se ponose što je ovaj njihov pozdrav nastao u Miloševićevu vrijeme. Ali HNS-ovci kažu da su neki njihovi članovi bili branitelji, ali im smeta pozdrav HOS-ovaca i Tigrova, a ne smeta im pozdrav Miloševićevih fašističkih agresora kojim su slavili svoja fašistička divljanja po Hrvatskoj (o njihovim genocidnim radnjama govori i presuda stalnog suda u Haagu, koju ni HNS-ovci, a ni Vlada ne žele ni spomenuti!)

Ali, čak i to što HNS-ovcima smeta to što su Ustaše prve koristile ZDS kao svoj pozdrav syjedoći o velikom žalu HNS-ovaca za Jugoslavijom.

Kako to?

Radi se čak o njihovoj podršci Prve Jugoslavije i fašističke diktature Karađorđevića.

Hrvatski povjesničar prof. Rendić – Miočević nas podučava kako ti promicatelji velikosrpskog fašizma, što u stvari jesu svi oni koji napadaju pozdrav ZDS, koji jeste ustaški pozdrav iz 1932. godine, dakle iz vremena fašističke velikosrpske diktature, nipošto ne pomišljaju da postanak ustaškog pokreta prije nastanka Nezavisne Države Hrvatske tumače u kontekstu oslobođilačke borbe ... popraćene pozdravom Za dom spremni iz 1932. godine. Ta je borba ujedno bila antifašistička jer je bila usmjerena protiv beogradske monarhofsističke diktature (podcrtao JP).

<http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/46449-vijece-za-suocavanje-s-prosloscu-prilika-za-rehabilitaciju-komunizma>

Treba li podsjećati na atentat u Beogradu u Narodnoj skupštini 1928. i na mnoge druge zločine nad Hrvatima u Prvoj Jugoslaviji koji očito ne smetaju HNS-ovcima?

Vratimo se činjenici kako se Srbi ljute što njihov fašistički pozdrav iz Miloševićevog vremena korištenog u Domovinskog ratu kao prepoznatljiv pozdrav fašističkog agresora poistovjećuju s ustaškim pozdravom iz 1932. godine iz vremena kada je on očito bio znak antifašističkog otpora velikosrpskom fašizmu, a neki u RH im daju za pravo. Iz jednostavnog razloga što velikosrpski fašizam nad Hrvatima HNS-ovcima ne smeta, zar ne?

A logično bi bilo da se Hrvati, a ne Srbi, ljute što se fašistički pozdrav TRI PRSTA izjednačava s antifašističkim pozdravom ZDS.

Pri tome bi normalnim ljudima trebalo biti jedino važno da se on koristio u borbi i pobjedi nad velikosrpskim fašističkim agresorima u Domovinskom ratu. U borbi koja je dovela do slobodne nam Hrvatske.

Ponovit ću kako se slična hajka digla i u Tuđmanovo vrijeme kada je uvedena kuna. Na Tuđmana iz tog vremena i načina na koji je on riješio „problem“ podsjeća ono kako o ploči u Jasenovcu danas govori Hasanbegović:

„... za nas kao za stranku taj slučaj ne postoji. Spomen obilježje poginulim pripadnicima legalne hrvatske ratne postrojbe iz Domovinskog rata ne može biti predmet rasprave – uključujući simbol te postrojbe.“

<http://www.dnevno.hr/uncategorized/hasanbegovic-ploca-u-jasenovcu-ne-moze-bit-predmet-rasprave-1055878/>

Kao što ni Tuđman nije raspravljao s „antifašistima“ o kuni, zar ne?

Da, draga Mira, uskoro ćemo lako na pitanju ZDS vidjeti je li hrvatskim vlastima drag naci-fašizam koji dolazi iz Beograda, zar ne?

Puno Te pozdravljam,

Tvoj

Joško

PRILOG

STAREŠINA: 2 FRANCUSKIH FILOZOFA SPOZNALA SU USRED BEOGRADA SLIČNOSTI PROJEKTA ‘VELIKE SRBIJE’ I TREĆEG REICHA

Višnja Starešina

20. rujna 2021.

Desant patrijarha Porfirija na Cetinje razobličio je u hrvatskoj političkoj javnosti srpski svet kao suvremenu inačicu ostvarenja starog velikosrpskog projekta više nego svi izvještaji SOA-e i (vrlo rijetke) medijske analize zajedno. Nakon što je Njegova Svetost izvršila desant na Cetinje, da bi u institucionalno otetom manastiru – simbolu crnogorske države ustoličio novog mitropolita SPC-a, privremeno su utihnuli i njegovi najveći obožavatelji iz zagrebačkog kružoka, piše Višnja Starešina u kolumni za Slobodnu Dalmaciju koju djelomice prenosimo.

Ne mogu ga opravdavati da se našao u lošem društvu, kao onomad u Chicagu, kada je s lokalnim svećenicima SPC-a zapjevalo popularne četničke napjeve. U Cetinju je Njegova Svetost osobno predvodila loše društvo. A Crnogorci su iskazivanjem bunta omogućili da se Njegova Svetost razotkrije kao institucionalni agent srpskog sveta i doslovece primorali hrvatski politički svijet i mainstream medije da to vide i primijete.

Zahvaljujući patrijarhu Porfiriju, koji je na Cetinju učinio korak previše, i Crnogorcima koji nisu dopustili da to ostane neprimijećeno, propala je jedna druga manifestacija iz paketa srpskog sveta. Riječ je o isticanju srpskih zastava na privatnim kućama u “celom svetu”, a u povodu Dana srpskog jedinstva, slobode i nacionalne zastave.

Taj Vučićev nacionalni praznik novijeg je datuma, postoji dvije godine, a navodno je datum 15. rujna odabran u spomen na početak proboja Solunskog fronta i srpsku ulogu u tom početku proboja, koja je još jedna od priča iz srpske povijesne mitologije. No 15. rujna kao dan nacionalne zastave nosi i jednu drugu vrlo

egzaktnu povijesnu simboliku. Naime, 15. rujna 1935. njemački je Reichstag pod vodstvom tadašnjeg kancelara Adolfa Hitlera donio zakon o jedinstvenoj njemačkoj zastavi sa svastikom, kao i paket Nürnberških rasnih zakona.

Ja zbilja ne vjerujem da je Vučić sa suradnicima birao datum za Dan srpskog jedinstva, slobode i nacionalne zastave po nacističkom uzoru. Ali možda ima nešto i u podsvijesti.

Među onima (rijetkima) koji su prije trideset godina, u jeku velikosrpske ratne agresije na Hrvatsku sustavno ukazivali na nacističke elemente u srpskoj politici i propagandi i na osvajačku prirodu srpske politike, bila su dvojica francuskih filozofa i opinion-makera iliti utjecajnika: Alain Finkelkraut i Pascal Bruckner. Oni su to razumjeli prije nego što su tenkovi JNA, upregnute u velikosrpski projekt, izmasakrirali i sa zemljom sravnili Vukovar.

Upravo zbog razumijevanja naravi velikosrpskog projekta i naravi rata za njegovo ostvarenje, Finkelkraut i Bruckner te su jeseni 1991. postali vrlo glasni zagovornici hrvatskog prava na samostalnu državu i žurnog međunarodnog priznanja Hrvatske, u Francuskoj koja je (i) tada bila izrazito prosrpski orijentirana.

No zanimljiv je i način na koji su Finkelkraut i Bruckner spoznali narav velikosrpskog projekta. Kako je ispričao sam Bruckner na jednom druženju u Zagrebu u jesen 1991., "progledali" su zapravo usred Beograda.

Beograd je ozbiljno pripremao europsku medijsku potporu svome ratu. No suočeni sa srpskom propagandom u njezinu beogradskom središtu, Finkelkraut i Bruckner prepoznali su stari nacistički model za mobilizaciju sljedbenika i opravdavanje vlastitih osvajanja: konstruiranje uloge žrtve, prikazivanje svojih budućih žrtava kao izvor zala i problema, izmišljanje zločina nad Srbima kako bi se opravdali vlastiti budući zločini.

Jedan od najjezivijih primjera te inverzije zločina, a u kojem je aktivno sudjelovao i tadašnji vladika baranjski Lukijan, jest plasiranje monstruozne i lažne priče kroz srpske medije o hrvatskom vojniku (na srpskom se to tada zvalo – ustaša) Davoru Markobašiću koji nosi ogrlicu od prstića ubijene srpske djece. Nakon osvajanja Vukovara, njegovu trudnu ženu Ružicu Markobašić izvukli su iz kolone, odvezli je na Ovčaru, mučili na najokrutnije načine, ubili je i zakopali u masovnu grobnicu s još 199 ratnih zarobljenika i civila, s nakanom da nikad ne budu pronađeni.

Dvojica francuskih filozofa spoznala su u dva dana usred Beograda sličnosti projekta "velike Srbije" i Trećeg Reicha. Trideset godina poslije, Njegova Svetost patrijarh Porfirije mora skočiti iz helikoptera na Cetinje da bi politička Hrvatska primijetila srpski svet. To hrvatsko političko sljepilo puno je opasnije za stabilnost države i šireg okruženja od samog srpskog sveta, piše Višnja Starešina u kolumni za Slobodnu Dalmaciju.

Kolumnu u cijelosti pročitajte u Slobodnoj Dalmaciji.

<https://narod.hr/hrvatska/staresina-2-francuskih-filozofa-spoznala-usred-beograda-slicnosti-projekta-velike-srbije-i-treceg-reicha>

Analiza / Jugonacionalizam jučer, danas i, možda, sutra**ORJUNA REDIVIVA: PORFIRIJEVI POKLONICI I
TUĐMANOVI MRZITELJI**

S čuđenjem moramo primijetiti kako ideje i sav taj orjunaški stil i u istom književno - novinarskom krugu postoji i dandanas, i to sve snažnije, unatoč činjenici da već trideset godina imamo samostalnu hrvatsku državu

Piše: **Josip Jović**

Tema jugoslavenstva opterećuje nas čitavo jedno stoljeće, pa još i prije i još i nadalje, još su itekako živi pronositelji te ideje , a i inače iz povijesti tako teško izlazimo. Za razliku od srpskog jugoslavenstva, koje je, od Nikole Pašića preko Aleksandra Rankovića do Slobodana Miloševića, uglavnom homogeno služeći kao pokriće velikosrpskih ciljeva, hrvatsko je jugoslavenstvo heterogeno, ovisno o političkim konstelacijama i prilikama. Postoje barem četiri njegova tipa. Prvo je jugoslavenstvo Supilo-Trumbićeva tipa, koje je zapravo duboko hrvatsko. Čitava plejada intelektualaca, možda svi osim AG Matoša, zanosila se u ono vrijeme tom idejom na idealistički način, tražeći u njoj izlaz iz crnožute monarhije.

Četiri tipa

Jugoslavenstvo Andrije Hebranga ili Savke Dabčević Kučar počiva na ideji federalizma. Jugoslavija je okvir unutar kojega mora postojati nacionalna ravnopravnost temeljena na dosljednom federalizmu. Na tom je konceptu čitav niz hrvatskih antifašista došao u sukob s prevladavajućim jugoslavenskim unitarizmom i bio surovo maknut. Spomenimo, uz već spomenute, Ivana Supeka, Janka Bobetku, Većeslava Holjevca, Ivana Šibla, Ivana Rukavinu, Franju Tuđmana, Miku Tripala, Miroslava Krležu...

No postoji i jedno osobito shvaćanje Jugoslavije i jugoslavenstva, naročito prisutno između dva svjetska rata. Jugoslavenstvo Budislava, Grge i Danka Andelinovića ili Đure Vilovića je izrazito protuhrvatsko, prorežimsko, a po svojim metodama terorističko. Riječ je, naravno, o Organizaciji jugoslavenskih nacionalista, od kojih će mnogi završiti baš u četničkom pokretu pridružujući se koljačima vlastita naroda. Prof. Ivan J. Bošković objavio je 2006. knjigu *Orjuna-ideologija i književnost* u kojoj je podrobno analizirao književni rad kao i političko djelovanje petorice splitskih književnika i to Nike Bartulovića, Đure Vilovića, Mirka Korolje, Ćire Čićina Šaina i Sibe Miličića. U knjizi se govori i o drugim istaknutim zagovornicima ove ideologije kao što su Ljubo Leontić, Vladimir Čerina, Oskar Tartaglia, braća Andelinović i drugi. Svi oni izražavaju odanost kralju i otadžbini, Srbi su im „oslobodioci”, zastupaju ideju jedinstvene nacije, odbacuju svaku ideju hrvatskog državnog prava, a stil im je krajnje isključiv,

neprijateljski, propagandistički, bojovnički. Na udaru njihovih batina bili su ne samo klerikalci, frankovci, radićevci i mačekovci, nego i komunisti, čija shvaćanja u to vrijeme nisu bila anacionalna.

Fascinantne sličnosti

Zašto ovo podsjećanje na tako ipak davnu prošlost? Pa iz jednostavnog razloga što s čuđenjem moramo primijetiti kako te ideje i sav taj stil i u istom književno - novinarskom krugu postoji i dandanas, unatoč činjenici da već trideset godina imamo samostalnu hrvatsku državu. Današnje je jugoslavenstvo, koje susrećemo sve češće u brojnih dobro pozicioniranih medijskih i kulturnih djelatnika, fascinantno nalik onom orjunaškom. Ne batinaju oni toljagama nego perom i jezikom, antifašizam im je samo pokriće za odbacivanje „fašističke države“, koja im je promašen projekt. Iz dna duše preziru nacionalne stranke, emigraciju, Hercegovce, Crkvu, branitelje i državu kao takvu. Za razliku od Orjune koja se oslanjala na režim, ovi današnji orjunaši, koji negiraju i hrvatski jezik, oslanjaju se ponajviše na svoj bolesni kroatofobni fanatizam uz potporu određenih domaćih i stranih krugova. Plasirani su u glavnim medijima, u Jutarnjem listu, Večernjem listu, Slobodnoj Dalmaciji i Novom listu. Udarajući glavni ton tim dnevnicima, ne može se reći kako nemaju utjecaja na mase nezadovoljnika koji žive u „dobrim starim vremenima“. Hrvatski nacionalisti često zazivaju „lustraciju“, ne shvaćajući kako su baš oni već lustrirani i kako nemaju pristupa u spomenutim medijima.

Eksplozija starih novih ideja dogodila se baš nakon uspostave nezavisnosti, jer su fanatizirani Jugoslaveni tu činjenicu doživjeli kao izmicanje tla pod nogama, kao gubitak okvira u kojemu su se osjećali ugodno. Nekako osvetnički danas pišu kako se nitko više ne bi borio za Hrvatsku, kako se u Jugoslaviji živjelo bolje, a razdoblje obilježeno vladinom Franje Tuđmana im je mračno razdoblje, sumrak demokracije i ljudskih prava.

Povratak orjunaškim idejama najsnaznije je devedesetih godina obilježilo pisanje splitskog tjednik *Feral Tribune*. Kasnije će udarna pera i urednici ovoga tjednika Boris Dežulović i Viktor Ivančić prijeći u *Novosti*, list i portal Srpskog narodnog vijeća koji po mnogočemu, osobito po huškačkom tonu, podsjeća na *Srbobran* s početka dvadesetog stoljeća. Zanimljivo kako je vladajući HDZ-a, stranka koja je predvodila proces stvaranja države, financijski pomagala, odnosno pomaže ove tiskovine.

Gljive otrovnice

Čitav je niz istaknutih intelektualaca, književnika i novinara koji djeluju na ovoj ideoološkoj crti. Spomenimo, uz Dežulovića i Ivančića, Juricu Pavičića, Antu Tomića, Ivicu Ivaniševića, Damira Pilića, Davora Krilu, Miljenka Jergovića, Branimira Pofuka, Gorana Gerovca, Zlatka Gallu, Dragana Markovinu, Hrvoja Klasića, itd. Njihova je agresivna mržnja neograničena, podsjećaju na napuhane gljive otrovnice, netrpeljivost i uvredljivost su odlike njihova stila, ostavljaju

dojam kao da bi ljude koji im ne svđaju ubijali kad bi mogli. Literarni talent i ambicija nekih među njima posve je upotplena u ideologiju, tako da oni mrze i vlastite likove. Ljudi iz umjetnosti drugaćije ideoološke orijentacije, prvenstveno oni naglašeno hrvatske osjećajnosti, poput Ivana Aralice, Slobodana Novaka, Kuzme Kovačića, Josipa Botterija, Jakova Sedlara ili Marka Perkovića redoviti su objekt njihova animoziteta, odbacivanja, negiranja i omalovažavanja. S druge strane, predmet njihova obožavanja „dike ter hvaljenja“ su Miljenko Smoje, Rade Šerbedžija, Đorđe Balašević, Momčilo Bajaga... Svi su oni silno idealizirali Tomislava Tomaševića, dok su Miroslava Škoru doslovno sotonizirali, naravno sve opet po svom ideoološkom ključu i kriteriju.

Današnja je Hrvatska za sve njih, s malim razlikama, zapravo endehazija, što je samo racionalizacija odioznosti. Uporno se i panično traga za bilo kakvim znakom koji podsjeća na NDH pa bio to ZDS ili prvo bijelo polje na grbu. Hrvatska je izvršila agresiju na BiH, *Oluja* je bila zločinački poduhvat. Jedan od spomenutih autora čak jako zamjera Milanu Martiću što je izgubio rat, otprilike kao što smo lјuti na trenera nogometne momčadi za koju navijamo kad izgubi utakmicu. Uvijek su na strani raznih manjina, bilo nacionalnih bilo seksualnih, koje im služe za destrukciju većine. Jako su angažirani na neograničenom propuštanju migranata, u kojima se vidi moćno sredstvo razvodnjavanja hrvatske nacije.

„Druga otadžbina“

Najeklatantniji primjer (neo)jugoslavenstva je Deklaracija o zajedničkom jeziku koju su potpisali brojni pripadnici spomenute skupine. Ta je deklaracija potpisana pedeset godina i to u istom mjesecu kao ona deklaracija iz 1967. koju su potpisale sve kulturne institucije u Hrvatskoj, a koja je govorila o položaju i nazivu hrvatskoga književnog jezika. Dok je ona Katičić-Brozovićeva izjava značila prosvjed protiv zatiranja hrvatskog jezika (i naroda), ova iz 2017. upravo je na tragu tog zatiranja.

U Zagrebu je godinama djelovao nekakav Porfirijev kružok na kojemu su se okupljali Ivo Josipović, Tvrko Jakovina, Hrvoje Klasić, Rada Borić, Dražen Lalić, Branimir Pofuk, Drago Pilsel Dobroslav Silobrčić, Vili Matula i brojni drugi. Da i ne spominjemo Milorada Pupovca i Dejana Jovića. O Porfiriju su govorili kao jedinstvenoj otvorenoj, ekumenskoj, blagoj, obrazovanoj osobi, a on sam je, vidi vrata, Hrvatsku nazvao svojom „drugom otadžbinom“, što se savršeno uklapa u ideju „srpskog sveta“. I sve su se te seanse događale nakon što je bilo poznato kako je taj bivši mitropolit zagrebački i sadašnji patrijarh SPC u nekom četničkom društvu zanosno pjevao o slavom popu Đujiću i kokardi što se sjaji na njegovi glavi. HTV je s njim, nakon što je postao patrijarhom, u središnjoj informativnoj emisiji objavio veliki razgovor predstavljajući kao mirotvorca. I taj isti Porfirije se sada pojavljuje kao voda helikopterskog desanta i u pratnji strojnica u akciji okupacije, danas Cetinja i Crne Gore, a sutra još i dalje.

Slobodna je *Dalmacija* donijela velike afirmativne intervjuve s autorima filma *Dara iz Jasenovca*, koji je čak i u dalekoj Americi prepoznat kao velikosrpska

propaganda. Događaji u Beogradu prate se s najvećom pozornošću i teško je i nepotrebno dalje navoditi sve te primjere podložnosti i odanosti „beogradskoj čarsiji”, kako se jednom izrazio Zoran Milanović.

Zagonetno je kako je formirana i kako se održava i produžava ta srbofilska, projugoslavenska svijest u glavama hrvatskih intelektualaca? Za odgovor na to pitanje valjalo bi poduzeti opsežniju povijesnu, politološku pa i psihološku analizu Dio uzroka bi valjalo potražiti u povijesnoj poziciji hrvatskog naroda kojim su uvijek upravljali strani upravljači (posljednji oni iz Beograda) i uz pomoć odnarođenih upravljačkih struktura u samom tom narodu. Ti upravljači, logično, bili su u stanju trajne i duboke odbojnosti spram naroda, kao i narod spram njih. Svakako važnu ulogu igra i obiteljsko naslijede, miješani brakovi i slične okolnosti. Uza sve to, i aktualna vladajuća politika, na žalost, ohrabruje, pothranjuje i hrani takve mentalitete.

'OKLOPNO PRAVOSLAVLJE'

Iznenadio me tekst na maxportalu:

Srpske Novosti izgadile Porfirija: SPC je leglo zla, a Porfirije vođa

<https://www.maxportal.hr/vijesti/srpske-novosti-izgadile-porfirija-spc-je-leglo-zla-a-porfirije-voda/>

Pomislih: Je li moguće da su shvatili koliko su pogriješili kada im je Igor Vukić nudio da upravo oni počnu objavljivati njegova istraživanja o Radnom logoru Jasenovac što bi i dovelo do sloma velikosrpske politike u RH, ali bi njih u očima Hrvata izjednačio s onim Srbima koji smatraju Hrvatsku svojom domovinom i koji su je branili u Domovinskom ratu od naci-fašističke srpske agresije.

Zapravo, *maxportal* piše o tekstu Viktora Ivančića OKLOPNO PRAVOSLAVLJE:

<https://www.portalnovosti.com/oklopno-pravoslavlje>

Međutim već prva rečenica mi pokazuje da sam pogriješio i da su oni i dalje daleko od Igora Vukića:

Bolje je to jasno reći odmah na početku, kada već nekoliko decenija iskustva ne ostavlja mesta dvojbi: poput Katoličke crkve u Hrvatskoj, Srpska pravoslavna crkva je leglo nacionalističkog zla, a u figuri patrijarha PORFIRIJA dobila je adekvatnog vođu.

Ostatak teksta je tkađa izvrsno opisuje SPC i njenu ulogu kao udarnu pesnicu naci-fašističke srpske politike.

Pa koji je onda interes da oni objave ovakav članak?

Istina mnogi i hrvatski komentatori su primijetili kako su poslije Porfirijevog zračnog desanta na Cetinje mnogi iz RH koji nisu primijetili takvu srpsku politiku u RH sada osuđuju SPC i vjeruju da su svi oni konačno 'progledali'.

Zapravo takvi komentari su me podsjetili na nekadašnji tjednik 'Danas' u vrijeme početaka naci-fašističke Miloševićeve politike. U njemu su glavne kolumnistice bile Jelena Lovrić i Tanja Torbarina koje sam obavezno čitao i mislio da one jednako misle. Sve do trenutka kada je u jednoj svojoj kolumni Torbarina jasno svima stavila do znanja da njih dvije ne misle isto. Shvatio sam da Lovrička napada Miloševića zato što joj je bilo jasno da Milošević svojom politikom ruši Jugoslaviju, a Torbarina zato što brani svoju Hrvatsku od naci-fašističke agresije koju je očekivala. Kada je Lovrička postala i član CK SKH sve je to potvrdilo moje uvjerenje i svojim kasnjim pisanjem to je pokazala svima. Svoje mišljenje tada sam na šaljiv način pokazao i na jednom ispitnu na fakultetu (Tekstilni fakultet gdje studentima matematika nije 'jača strana'). Na usmenom ispitnu došao je student koji se prezivao isto kao Tanja. Rekao sam mu: „Ako se još i zoveš Tanja“ dajem ti odmah DVA.“

Slično Lovrički tada tako i ovi danas iz Porfirijeva kružoka i svi bliski njima doista jesu progledali, ali ne u tome već u tome što se srušila lažna slika o Porfiriju i SPC koju su oni godinama gradili u Hrvatskoj pa je takva njihova uloga sve više i više očita mnogim ljudima u RH. A itekako su svjesni da podrška takvoj političkoj organizaciji kakva je SPC prokazuje nositelje veleizdaje u očima mnogih naših

Ijudi u RH. (Sjetimo se samo kako je reagirao Predsjednik Vlade kada mu je to rečeno u Saboru.)

Tako u današnjem *Hrvatskom tjedniku* u komentiraju izjavu povjesničara Tvrka Jakovine kako 'Srpski svet' previše podsjeća na Memorandum SANU:

HT: Je li Vam to drago ili krivo, pitanje je sad, oduševljeni polazniče Porfirijevih kružoka?

Podsjetit ću i na djelovanje HTV-a koja je poznata kao PORFIRIJEVA TELEVIZIJA kada je na blagdan ZAŠTITNIKA HRVATSKE I HRVATSKOG NARODA dala razgovor s Porfirijem koji je to iskoristio za napad na blaženog Stepinca i za laži o Jasenovcu. To je nama koji smo pokrenuli Peticiju za smjene na HTV-u tj. Porfirijevoj televiziji bilo slično desantu na Cetinje, ali to nije bilo tako slikovito kao stvarni desant na Cetinje pa vlastima kojima smo se obratili nije ništa značilo ni to što je Peticija imala preko 3000 potpisnika.

Nastavili su 'igrati' kako Pupovac svira.

Tako i danas gledamo 12 (DVANAEST) nastavaka seriju „NDH“ jednog iz Porfirijevog kružoka na Porfirijevoj televiziji. U 'Bujici' sinoć doznajemo da je Porfirijeva televizija platila samo 6 (ŠEST) epizoda, a ostalih šest su dobili na poklon.

O prvoj epizodi te serije s Porfirijeve televizije pogledajte što pišu hrvatski povjesničari:

<https://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/37918-povjesnicar-jareb-o-seriji-ndh-autor-nije-kompetentan.html>

<https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-o-klasicevom-dokumentarcu-o-ndh-steta-uloznenog-novca-poreznih-obveznika>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27868-hasanbegovic-o-klasicevom-dokumentarcu-o-ndh-steta-uloznenog-novca-poreznih-obveznika>

Kako je gost 'Bujice' bio Marko Jurić predstavljena je nova knjiga Edicije Velebit: 'Protokoli velikosrpske ideologije – Temeljni dokumenti antihrvatskog pokreta od Načertanija do Memoranduma 2'. Suradnici na ovoj knjizi bili su Tihomir Dujmović, Davor Domazet Lošo, Mato Artuković, Marko Jurić i Slobodan Prosperov Novak.

Spomenut ću samo da nije slučajno što je jedan od koautora jedan od ponajboljih hrvatskih povjesničara znanstveni savjetnik Mato Artuković o kojemu sam napisao i knjigu (*Dr. sc. Mato Artuković*, Zagreb, 2020., str.224.). On je još mnogo prije prvog Memoranduma SANU koji je bio glavni srpski dokument-vodilja za Miloševićevu naci-fašističku politiku pisao o KULTU 'UGROŽENOG SRBINA', koji traje više od 130 godina, a to i jest naslov posljednjeg poglavlja u knjizi.

Čitajući u 'Bujici' velikosrpski MEMORANDUM SANU 2. učinili su da svi gledatelji mogu prepoznati politiku koju provodi koalicija na vlasti u RH, a kojoj je zapravo na čelu Pupovac (tako je jedno – s pravom – tu koaliciji Predsjednik vlade u Hrvatskom saboru nazvao imenom, koji ja od tada koristim, ČETNIČKA KOALICIJA).

Pogledajte samo tekst Marka Curaća u današnjem 'Hrvatskom tjedniku':

Srpski patrijarh Porfirije veliki je manipulator koji vješto barata tehnikama tvrde i meke moći

**10.980.504,48 KUNA LANI JE HRVATSKA IZDVOJILA IZ DRŽAVNOGA
PRORAČUNA ZA SPC KOJI PREDVODI VELIKOSRPSKU POLITIKU
SRPSKOGLA SVETA**

O koaliciji piše i bivši Tuđmanov ministar veliki hrvatski književnik Hrvoje Hitrec: *Ljubav je pobijedila, koalicija ostaje stabilnom*

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37906-h-hitrec-29.html>

Izdvojiti ću samo Popis pučanstva: ... *Srbi (su se) posvetili popisu i našli da je skrojen baš za njih – jedan će popisati sve u kući i dodati još deset nepostojećih i neboravišnih plus petnaest njih nadošlih s druge strane Dunava s namjerom da ostanu barem godinu dana, je li. Ne moram citirati Dobricu Ćosića, već je dosadno.*

Da, velike su pogodnosti kada je na čelu koalicije Pupovac i kada su sudionicima Porfirijeva kružoka širom otvorena sva vrata svemu u RH, zar ne?

Ako pogledate i tekst *Tv serija za dvije skupine ljudi - zadojene i zaglupljene*
<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27873-tv-serija-za-dvije-skupine-ljudi-zadojene-i-zaglupljene>

bit će jasno zašto sam vam jučer poslao tekst Josipa Jovića o orjuni. Zato će vam vjerojatno biti zanimljiv i intervju s njim:

<https://www.hkv.hr/razgovori/37905-razgovor-s-j-jovicem-hrvatski-nacionalisti-zazivaju-lustraciju-a-zapravo-su-oni-lustrirani.html>

Već i naslov govori o politici hrvatskih vlasti i svih blagodati takve politike za sve iz Porfirijevog kružoka i njima slična.

Ali u istoj 'Bujici' pokazan je jedan od prvih rezultata Porfirijeva desanta tj. kako prvi put u HDZ-u nisu slijedili Pupovčev zahtjev, a to je nešto što itekako zabrinjava sve ljubitelje samog Porfirija i njegove politike koju su mogli prije Cetinja njegovi učenici provoditi u Hrvatskoj:

Velika pobjeda nad Pupovcem i ljevicom u Karlovcu: Koranski most ima novo ime: Most specijalne jedinice policije Grom!

Četvrtak, 23 Rujan 2021

Karlovački ratni veterani i cijeli grad Karlovac, rano jutros su odnijeli veliku pobjedu: uspjelo je preimenovanje Koranskog mosta - u Most specijalne jedinice policije Grom!

Preimenovanje su predložili suborci Miše Hrastova, na čelu s predsjednikom Udruge SJP Grom, Josipom Slačaninom, a žestoko protiv bili su ekstremna projugoslavenska ljevica, Milorad Pupovac i njegov SDSS. Unatoč pritiscima iz Zagreba, lokalni HDZ je ostao čvrst i zajedno s vijećnicima Domovinskog pokreta tijekom cjelonoćne sjednice, izglasao preimenovanje mosta koji simbolizira otpor Karlovčana velikosrpskoj agresiji 1991. godine.

Osim SDSS-a koji je radio medijsko-politički pritisak na sam vrh Vlade, protiv su bili i vijećnici radikalno lijeve, Tomaševićeve platforme Možemo, a Grbinovi SDP-ovci, nezadovoljni odlukom hrvatske većine, napustili su Gradsko vijeće Karlovca.

Velimir Bujanec

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27878-vellka-pobjeda-nad-pupovcem-i-ljevicom-u-karlovcu-koranski-most-ima-novo-ime-most-specijalne-jedinice-policije-grom>

Još više ih plaši što se Predsjednik RH Milanović usudio u New Yorku reći:
VUČIĆ JE BIO RATNI HUŠKAČ

<https://hrvatskonebo.org/2021/09/21/milanovic-u-new-yorku-vucic-je-bio-ratni-huskac/>

Vučić je, pak, izjavio da Milanović govori takve stvari o njemu, "plitke i niske uvrede"

HRVATSKI predsjednik potom je ponovio u New Yorku da je njegov sadašnji srpski kolega Aleksandar Vučić poticao na rat i da je vjerojatno ponosan na tu ulogu.

Naime, Milanovićeva izjava o ratnom huškaču izgovorena u izlaganju na sveučilištu Columbia izazvala je buru u Srbiji.

"Vi ne možete prijeći preko toga koje uloge su neki ljudi imali na našim prostorima zadnjih trideset godina. Tu se proljevala krv, palilo se, ubijalo, a neki ljudi su to poticali", pojasnio je danas Milanović. Dodao je da je Hrvatska ipak džentlmenski prešla preko toga, ali i da neće zabijati glavu u pjesak kao što rade mnogi u Srbiji.

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/milanovic-vucic-je-ponosan-na-svoju-ulogu-u-ratu/2305494.aspx>

Naravno može se džentlmenski preći preko toga iako je i slijepcima jasno da je politika Srbije i danas huškačka. Problem će vjerojatno i dalje biti ZA DOM SPREMNIJII jer on danas simbolizira pobjedu u Domovinskom ratu, a u RH nemamo vlast koja bi vodila Tuđmanovu suverenističku politiku ili - ne daj Bože – Kuharićeve riječi:

Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima. (u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997.).

Pa zašto se pored takvih vlasti sudionici Porfirijevog kružoka i njima slični uopće trebaju bojati.

Vrlo jednostavno:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog slaganstva biti njihov odnos prema ZDS.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-oklopno-pravoslavlje>

**FELJTON MR. SC. BLANKE MATKOVIĆ U
'HRVATSKOM TJEDNIKU'**
(1.)

Moj jučerašnji tekst završio sam riječima:

Četnička koalicija je takva zato što to od vlasti traže svjetski moćnici. Ali oni mogu uvjeriti gazde da im je teško provoditi takvu politiku u kojoj je očito da im je na čelu Pupovac (bolje reći Vučić) tj. da je mnogo bolje ako oni to rade izravno bez njih.

Zato će i dalje, napadali oni Porfirija i njegove sljedbenike ili ne, pokazatelj njihovog sluganstva biti njihov odnos prema ZDS.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27893-okloplno-pravoslavlje>

Javio mi se dragi priatelj hrvatski književnik Stjepo Mijović Kočan:

Pratim!

Moj posao je umjetnost, a ne politika. Međutim, umjetničko djelo može biti potaknuto bilo kojom temom.

Zvonin ili sonet ima svoje zakonitosti koje se moraju poštivati. To ograničava, ali ne sprječava kazati istine koje želim reći.

104. zvonin Novoga saziva

Ustaše su samo izgovor pa da se
Srāmoti oslabi hrvatsku državu
Koji tako tvrde posve su u pravu
Državnike truli kompromisi krase

Sabor je Hrvatska ne trinaesto prase
Za Dom spremni znači sačuvati glavu
Braniteljsko pravo to je po Ustavu
Nikakve države nek ne bude zna se

Da smutljivci to baš Saboru predlažu
Za Dom spremni izreći ne smjeti
To izglasovat je posve bez pameti

Tek tada buknut će to je čin izdaje
Konteso srca nas nikada ne lažu
Kad smo napadnuti tad nema predaje (25/8/21)

U tekstu sam dao samo dva podatka iz „Hrvatskog tjednika“ koji su bili zgodni za tu priču o Porfirijevom kružoku i – ja bih ih tako nazvao – Porfirijevim intelektualcima u RH. Mislim da je to pošteno prema njima kad je već HTV Porfirijeva televizija.

I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine u tablici *Broj žrtava logora Jasenovac prema:* broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o brojci o 7000 žrtava. Spomenut је moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:

Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.

Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.

Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrljio i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi u državi kakva je bila tadašnja Juga. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.

Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneći autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti':

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i
književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i
umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Andelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić

prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a

Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Medimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćanje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tirkica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson

Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zasluzni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potporu su im pružili i drugi.

Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:

J. Pečarić. *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*, Zagreb, 2015. pp.406.

Dva pisma iz naslova knjige su Peticija ZDS i Pismo HAZU.

Zanimljivo je da je komentirana knjiga o hajci na Igora Vukića:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

On uopće ne spominje događaj koji sam opisao i u toj knjizi, a i u nizu prethodnih (npr. u knjizi J. Pečarić, *Trijumf tuđmanizma*, Zagreb, 2003.):

Prepostavljam da i ne znaš, mada sam o tome pisao više puta, da sam davno pokušao nešto slično organizirati u Akademiji u vrijeme kada Saborska Komisija za žrtve rata i porača još nije bila ukinuta, premda joj je rad bio onemogućen. Vladimir Žerjavić je želio da Akademija izade u javnost sa svojom brojkom žrtava Jasenovca. Predsjednik Akademije je organizirao sastanak u HAZU na kome smo uz Žerjavića bili akademik Bilandžić i ja. Žerjavić i Bilandžić su predlagali da u tome sudjeluju i Goldsteini i predstavnici SUBNORA. Naravno, prijedlog mi je bio potpuno neprihvatljiv pa sam inzistirao da se sastanu svi koji se bave žrtvama.: dr. Josip Jurčević, znanstvenici iz Hrvatskog instituta za povijest,

Kazimir Sviben i Vice Vukojević iz Saborske komisije za žrtve rata i porača, ali i predstavnici domobranksih udruga kada su već trebali biti pozvani i oni iz SUBNOR-a. To je prihvaćeno i poziv je trebao sastaviti ing. Žerjavić. Ne samo da je to bilo logično nego i važno jer je kroz razgovor postala jasna njegova želja da taj broj bude njegov broj, tj. želio je potvrdu Akademije za svoje brojke. Poslije nekog vremena akademik Bilandžić mi je rekao da Žerjavić nije dao tekst poziva. Žerjavić je tvrdio suprotno. Zamolio sam ga da tekst ponovi, kako je i sugerirao Bilandžić. Žerjavić me je nazvao poslije nekoliko mjeseci i kazao da je tekst preveden i da ga trebam samo potpisati. Iznenadio sam se. Prijevod poziva za okrugli stol!? To, naravno, nije bio poziv već završni tekst. Naravno, odbio sam potpisati tako nešto. Jasno mi je bilo da bez nazočnosti dr. Jurčevića, ljudi iz Hrvatskog instituta za povijest, Saborske komisije i domobranksih udruga u tekstu može biti broj koji korespondira broju Draže Mihailovića, a koji promiču i Goldsteini ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks"). Žerjavić je došao do brojke od nekih 70.000 i tvrdio je kako je povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

A danas imamo i znanstvenu matematičku metodu dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića objavljenu u priznatom Q1 svjetskom časopisu u kome je pokazano da je službena brojka JU SP Jasenovac LAŽNA.

Taj rad hrvatska vlast a i mnogi povjesničari pa i oni za koje se ne može tvrditi da su Porfirijevi povjesničari NE SPOMINJU.

Zato će završiti ovaj tekst s riječima Davora Dijanovića iz spomenutog broja „Hrvatskog tjednika“:

Vrijeme je da prestane manipuliranje žrtvama i jasenovačka industrija laži. Svaka žrtva zaslужuje pijetet, a oni koji su lagali i krivotvorili zaslужuju jedino izgon iz znanstvene zajednice i odlazak u ropotarnicu povijesti, a prije svih uprava JU SP Jasenovac.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

(2.)

Prvi dio ovog teksta objavljenog na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27903-feljton-mr-sc-blanke-matkovic-u-hrvatskom-tjedniku>

a Mario Filipi komentira i rad Igora Vukića i Romana Leljaka i konstatira; *Ne znam zašto još ima toliko dilema – od 5.000 – 20.000 ili više. Danas imamo dva autora koji su nezavisno jedan od drugoga proučavajući arhive došli do broja umrlih od svih uzroka, ne žrtava jer se pod pojmom žrtva najčešće podrazumijeva ubojstvo...*

Primijetit će da sam autor ili koautor knjiga o Vukiću i Lejaku. Feljton mr. sc. Blanke Matković iz povijesti i govori o tome da se i danas ne želi na državnoj razini ustanoviti točna brojka već se podržava lažna brojka što je interes velikosrpske politike i svjetskih moćnika.

Ono što je važno za hrvatsku povjesnu znanost je činjenica da je ona doktorandica s Odsjeka za političke znanosti i međunarodne studije Sveučilišta Warwick u Engleskoj, a doktorsku disertaciju - obranila je dana 22. ožujka 2021. godine.

U svom feljtonu komentirala je 'napade' na nju u jednom članku objavljenom u znanstvenom časopisu u kome je konstatirala da je ona UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA. Pri tome je očito da autor riječ 'nacionalizam' tumači u negativnom kontekstu.

Zapravo autor je u pravu jer on ne razlikuje pojma 'nacionalizam' od pojma 'šovinizam'. Nacionalizam je ljubav prema vlastitom narodu, a doista je izuzetna spoznaja da je UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA doktorirala i to – vjerovali ili ne – u nama ne baš prijateljskoj državi. (Istina meni je zabavna činjenica da je urednik jednog matematičkog časopisa iz Londona mislio zbog mene da je Zagreb u Rusiji.)

https://hr.wikipedia.org/wiki/Blanka_Matkovi%C4%87

Mnogi povjesničari u RH se ne žele zamjeriti vlastima koji podržavaju one koji zastupaju lažnu povijest (danас ih možemo nazivati Porfirijevim povjesničarima – a o takvima i Porfirijevoj televiziji pogledajte i današnju kolumnu Zvonimira Hodaka: <https://direktno.hr/kolumne/svjedocili-smo-jugonostalgicarskom-kokosinjcu-o-tragичноj-epizodi-hrvatske-povijesti-seriju-snimaju-tvrdi-jugoslaveni-245587/>), pa pokušavaju držati ekvidistancu između laži koje odgovaraju velikosrpskoj politici i istini koju traže istinski hrvatski povjesničari kakva je npr. Blanka Matković A čak se i to smatra, u ovakvoj državi gdje političari podržavaju očitu laž, pozitivno pa autor spomenutog članka kaže:

„Pišem ove retke u nelagodi i velikom strahu jer svako propitivanje utemeljenosti točnosti Žerjavićevih izračuna/procjena, vjerodostojnosti poimeničnoga popisa JUSP-a Jasenovac i točnosti *genijalnih* Goldsteinovih izračuna/ procjena broja i strukture jasenovačkih žrtava, kao i propitivanje znanja i sposobnosti njegovih istomišljenika i sljedbenika, u Hrvatskoj se proglašava „revizionizmom“ i podilaženjem „ustašoidima“.“

Sam autor iznosi niz korisnih podataka. Meni je posebno zanimljiv slijedeći dio: *Primjetno je u Hrvatskoj da oni kojima se brojke poimeničnih popisa žrtava logora Jasenovac čine premalima navode odoka da je u Jasenovcu život izgubilo do 100.000 osoba. Objasnjenja hrvatskih povjesničara o utemeljenosti brojke od 80.000 do 100.000 žrtava logora Jasenovac ponekad su i zanimljiva.*

– Tako Mataušić, uz navođenje upitnoga Žerjavićeva izračuna i nepostojeće Kočovićeve procjene te i po mnogočemu upitnog poimeničnog popisa JUSP-a Jasenovac, spominje i poimenični popis logora Jasenovac iz 1964. godine, kojim je utvrđeno 59.188 žrtava. „Naknadne su provjere utvrdile da popis ima čitav niz nedostataka te da navedenu brojku treba uvećati za barem 40 %. Prema tako uvećanoj procjeni u KL Jasenovac s logorom Stara Gradiška stradalo je od 80.000 do 100.000 ljudi“, ustvrđuje Mataušić.⁴⁷ Naknadne provjere – čega?

Popisa jasenovačkih žrtava iz 1964. godine? Gdje to piše? U izvještaju Žrtve rata 1941-1945. godine. (Rezultati popisa) Saveznoga zavoda za statistiku iz 1966. godine? Nisam uvjeren da je Mataušić pročitala i dodatni „Izveštaj o izvršenom popisu žrtava rata 1941-1945. godine“ Savezne komisije za popis žrtava rata 1941-1945. – U tim izvještajima jasno piše da je popisom ljudskih gubitaka Jugoslavije obuhvaćeno oko 56 do 59 % ili pak 60 do 65 % osoba od onih koje je prema njihovoj procjeni trebalo popisati.48 No ona mudro zaključuje da je prema „barem 40 %“ uvećanom broju popisanih žrtava logora Jasenovac i Stara Gradiška stradalo od 80.000 do 100.000 osoba. – Ali „barem 40 %“ od broja popisanih nije isto što i 56 do 59 % ili pak 60 do 65 % od onih koje je navodno trebalo popisati. – A što će povjesničarima matematika!

Zašto mi je to zanimljivo?

Pogledajte zaključak moje knjige o Jasenovcu iz 1998. koju autor citira u svom članku, ali ne i za ovaj dio u tekstu. Usaporenite ovo s dijelom tog Zaključka (mada je zanimljiv i ostatak jer pokazuje sustavnost korištenja laži u drugoj Jugoslaviji): *U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do 1963. godine Vlada Jugoslavije revidirala svoj zahtjev Vladi Njemačke, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Međutim, Vlada Njemačke nije prihvatile ni taj zahtjev nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata.*

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značenja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je “riješen” idućom formulacijom: “Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom.” Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto iznad 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj, ali i približno 56 posto brojke do koje su došli Mayers i Campbell. Popis je dao i broj žrtava Jasenovca - 49.874! Podaci su skriveni od javnosti!

Zanimljivo je vidjeti da je brojka tada popisanih žrtava 59 posto od brojke 84,532 odnosno 56 posto od 89,061 pa je očito zašto se i dalje 'popravlja' popis žrtava JU SP Jasenovac: JOŠ NJIE DOSTIGNUTA NI TA BROJKA OD 59 POSTO! Ali blizu su. Uz pomoć hrvatskih političara i to će oni dostići, zar ne?

S druge strane u spomenutom članku dana su i istraživanja dvojice doktora znanosti Banića i Kojića (napisali su oko 150 tekstova o neistinama na spomenutom popisu) koji su pokazali da je veliki broj popisanih upitan na razne načine, autor ipak konstatira: „No uza sve oglade koje je Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Republike Hrvatske iznosila, to nije točno jer je dotad jedini sustavni popis žrtava logora Jasenovac bio popis Komisije za popis žrtava rata SIV-a SFR Jugoslavije iz 1964., koji je objavljen 1992. odnosno 1998. godine.“

Naravno nije zaključeno da je popis iz JU SP Jasenovac obično smeće, već se strogo drži do politike ekvidistance, pa je lažiranje postalo nešto što je sustavni popis.

Na žalost i onih koji otvoreno koriste neistine uz blagoslov hrvatskih političara i onih koji vode politiku ekvidistance između laži i istine pojavio se znanstveni rad već spomenutog dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića koji je objavljen u visokorangiranom Q1 časopisu u kojem je dana nova metoda kojom je pokazano da je Popis JU SP Jasenovca kojim je 'dotjerivan' taj sustavni popis iz 1964. godine LAŽIRAN.

Zapravo zgodno je pogledati i najnoviji tekst Banića i Koića:

<https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-zasto-su-fotografije-iz-logora-treblinka-kod-jusp-jasenovac-lazno-prikazane-kao-jasenovacke>

Zato se vraćam na feljton Blanke Matković jer se ona u njemu duhovito narugala onim povjesničarima i 'istoričarima' koji su plaćeni od države za svoj rad, a mnogo veći i bolji posao su učinili povjesničari i amateri kojima su oni nacionalisti.

Zato će ovaj tekst završiti tako što u Prilogu dajem izvješće s predstavljanja nove knjige Blanke Matković i Stipe Pilića u Sisku.

Iako su napisali knjigu o posli jeratnim Jasenovačkim žrtvama, Blanka Matković je govorila i o ovom 'sustavnom' a lažiranom popisu iz 1964.

<https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27923-predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

Josip Pečarić

PRILOZI

PREDSTAVLJENA KNJIGA ‘JASENOVAC I POSLIJERATNI JASENOVAČKI LOGORI’: ‘MANIPULACIJE BROJEM ŽRTAVA – SASTAVNI DIO VELIKOSRPSKE PROMIDŽBE’

25.09.2021.

Nova knjiga Blanke Matković i Stipe Pilića „Jasenovac i poslijeratni jasenovački logori - Geostrateška točka velikosrpske politike i propagandni pokretač njezina širenja prema zapadu“ predstavljana je u petak 24. rujna u Dvorani sv. Ivana Pavla II. u sisačkom Velikom Kaptolu.

u Jasenovcu je stradalo 7133 osoba, ne računajući muške osobe između 14 i 70 godina, koje u tom popisu nisu popisane. Jugoslavenske vlasti provele su 1964. istraživanja o broju ratnih žrtava na području cijele bivše Jugoslavije, a ne

računajući one za čiju su smrt odgovorni partizani, Jugoslavenska armija, Komunistička partija i jugoslavenski režim. Broj žrtava iznosi je 597 323, što je manje čak i od imaginarnе brojke jasenovačkih žrtava.

Knjigu su predstavili autori čiji je znanstveni rad na početku prikazala doc. dr. sc. Vlatka Vukelić istaknuvši veliku požrtvovnost kod nastajanja knjige koja donosi široku sliku jasenovačkog područja.

Knjiga je objavljena u travnju, a na 640 stranica donosi brojne, do sada javnosti, nepoznate dokumente, fotografije, zemljovide i grafikone, koje obuhvaćaju razdoblje od početka 19. stoljeća do danas s naglaskom na Jasenovac i jasenovačke logore, odnosno njihovu ulogu u velikosrpskoj ideologiji i protuhrvatskoj propagandi.

Kako se moglo čuti, knjiga je utemeljena na iscrpnom istraživanju i argumentiranju građe koju čuvaju arhivi i muzeji u Hrvatskoj, Sloveniji, Bosni i Hercegovini i Ujedinjenom Kraljevstvu, a s ciljem utvrđivanja stvarne brojke stradalih u Jasenovcu, ali isto tako i da se osvijesti činjenica da je logor Jasenovac bio aktivan ne samo do 1945. nego i nakon toga pod komunističkom vlašću.

Autorica Matković pojasnila je kako je u knjizi znatno proširen njihov izvorni znanstveni rad o poslijeratnom logoru Jasenovac koji je objavljen 2014. godine. Tu su prije svega novi arhivski dokumenti kojima dokazuju da je taj logor, odnosno zavod za prisilni rad, djelovao znatno duže nego li se prethodno mislilo. Istaknula je i kako je povjesna istina jedna jedina, a vrlo su često potrebna desetljeća da se otkrije što to ona stvarno je.

Govoreći o istraživačkom projektu koji je pokrenula 2006. godine, naglasila je kako je njegova početna točka bila logor Jasenovac kao jedna od

najkontraverznijih tema suvremene hrvatske povijesti i društva. Autorica je donijela i brojne primjere manipulacije brojem žrtava posebno istaknuvši kako je u Hrvatskom državnom arhivu pronašla dosje Ante Pavelića u kojemu se nalazio popis osoba ubijenih u logorima Jasenovac i Stara Gradiška. Prema tim podacima U nastavku rekla je kako je upravo Njemačka zbog reparacija prisilila Jugoslaviju da napravi popis žrtava Jasenovca, a on je zbog velikog odstupanja od dotadašnjih brojki proglašen tajnom i ostao nepoznat javnosti sve do 1989. godine, kada je u tjedniku Danas objavljen podatak da je u Jasenovcu stradalo oko 60.000 ljudi. Prve neslužbene ekshumacije na jasenovačkom području izvršene su 1961., a službena forenzična istraživanje 1964. godine, ali niti jedno od tih iskapanja nije potvrdilo teoriju o stotinama tisuća žrtava jasenovačkog logora. Matković je upozorila i kako je moguće da su pronađeni ostaci pripadali i prognanicima, hrvatskim vojnicima i civilima koji su se povlačili iz zemlje u svibnju 1945. godine.

Na kraju ustvrdila je i kako su manipulacije brojem ratnih žrtava, posebno onih jasenovačkih, bile sastavni dio velikosrpske promidžbe uoči i za vrijeme Domovinskog rata, ali i nakon rata. Hrvatska suvremena povijest nesustavno je istražena i obrađena, a u mnogočemu ispolitizirana, posebice razdoblje Drugoga svjetskog rata i porača. Srpska historiografija ne odustaje od preuvečanih brojki jasenovačkih žrtava koje se kreću i do milijuna ubijenih samo Srba, a hrvatska historiografija pak ne pronalazi prave načine znanstvenoga suprotstavljanja toj mitomaniji. Što više, ne otvara se prostor ne samo pobijanja srpskih laži nego se sve čini kako bi se zaustavila nastojanja za istraživanje Jasenovca kao poslijeratnoga logora.

Predavanje je zaključila riječima hrvatskog velikana Ante Starčevića, poručivši nazočnima da će sav trud istraživača biti uzaludan ne budu li ljudi čitali, razmišljali, pamtili i prenosili ovo znanje budućim generacijama, s konačnim ciljem uspostave istinske hrvatske samostalnosti i državnosti.

<https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27923-predstavljena-knjiga-jasenovac-i-poslijeratni-jasenovacki-logori-manipulacije-brojem-zrtava-sastavni-dio-velikosrpske-promidzbe>

**ZAKLJUČAK KNJIGE J. PEČARIĆA, SRPSKI MIT O JASENOVCU /
SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, HRVATSKI
POVIJESNI INSTITUT, ZAGREB, 1998.**

Bulajićeva knjiga s dva naslova: Nezavisna država Hrvatska - JASENOVAC

- Sistem ustaških logora smrti - Tuđmanov Jasenovački mit, odnosno: "Jasenovački mit" Franje Tuđmana - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima, jest velikosrpski odgovor na knjigu dr. Franje Tuđmana, Bespuća povijesne zbiljnosti - Rasprava o povijesti i filozofiji zlosilja, Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb, 1990. Naravno, dr. Bulajić, ne može polemizirati s takvom knjigom kakva je knjiga dr. Tuđmana jer mu nedostaje znanje i kultura dijaloga. Zato se Bulajić zaustavlja, uglavnom, samo na pitanju broja žrtava, posebice žrtava u Jasenovcu. Prema uobičajenoj velikosrpskoj maniri, on koristi neistine u najvećoj mogućoj mjeri, pa zna tvrditi da je Tuđman rekao nešto čega nema u njegovoj knjizi. Zaista, školski primjer velikosrpskog korištenja laži jest primjer u kojem on tvrdi da je dr. Tuđman "ustvrdio da je netačan broj jevrejskih žrtava holokausta 5,1 milion, već 'samo' oko 900 hiljada", iako je lako provjeriti da dr. Tuđman citira Raula Hilberga (str. 156 Tuđmanove knjige) koji "navodi da je od 5,100.000 žrtava evidentirano 900.000, a isti autor kaže "broj od šest milijuna neki smatraju krajnje 'pretjeranim', navodeći milijun žrtava kao 'nepristranu prosudbu'." Poput ove Bulajićevske interpretacije brojki od 5,100.000 i 900.000 i sve je ostalo u njegovoj knjizi.

Slična je i Bulajićevska interpretacija broja žrtava rata u Jugoslaviji, i s tim u svezi broja žrtava logora Jasenovac! Zato iznesimo osnovne podatke u svezi s tim brojkama. Godine 1947. Vladeta Vučković, tada student druge godine matematike i zaposlen u Demografskom odjeljenju Saveznog statističkog ureda Jugoslavije, od direktora Dolfe Vogelnika i njegova pomoćnika Alojza Debevca, dobio je zadatak da izračuna gubitke u ratu. Ovi su taj posao dali početniku zato što nije bio obavljen popis pučanstva, koji bi bio prijeko potreban za takvu računicu. Tako je Vučković izračunao brojku od 1,700.000 demografskih gubitaka. Međutim, želeći izboriti što veću ratnu reparaciju od Njemačke, i želeći uvećati doprinos Jugoslavije pobjedi Saveznika, na konferenciji u Parizu Jugoslavija je izašla s tvrdnjom o 1,706.000 žrtava rata (E. Kardelj)! Kad je 1948. bio obavljen popis pučanstva, Vogelnik je morao opravdati brojku koju je E. Kardelj iznio u Parizu, pa je u Statističkoj reviji 1./1952. objavio članak prema kome su demografski gubici u Jugoslaviji najvjerojatnije 3,250.000, a da donja granica ostaje 2,900.000. Na taj "znanstveni" članak reagirao je već u idućem broju Statističke revije (2./1952.) Ivo Lah, koji je konstatirao da je prema računici dr. Vogelnika prosječni godišnji priraštaj od 1941. do 1948. iznosio 2,13, a sigurno 1,86 posto, što Jugoslavija nije nikad imala. Naime, u razdoblju 1921. do 1931. bio je priraštaj

1,5 posto, a nakon 1931. taj je postotak stalno u padu, te je 1939. bio samo 1,1 posto.

Dvije godine kasnije u Američkom birou za popis stanovništva izračunali su da je broj žrtava rata u Jugoslaviji bio 1,067.000 (P. Mayers i A. Campbell). U tadašnjoj državi bilo je poslije toga jasno da se ne može od Njemačke zahtijevati ono što je izneseno na konferenciji u Parizu. Tako je već do 1963. godine Vlada Jugoslavije revidirala svoj zahtjev Vladi Njemačke, smanjivši broj žrtava od prvotnih 1,706.000 na 950.000. Međutim, Vlada Njemačke nije prihvatile ni taj zahtjev nego je zahtijevala varijabilne podatke, te je 1964. obavljen popis žrtava rata koji je dao brojku od 597.323 žrtve rata.

Primijetimo da je razlika između brojke od 950.000 na koju je Jugoslavija već do 1963. godine revidirala broj žrtava rata i brojke koja je dobivena popisom iz 1964. godine jednaka ukupnim žrtvama koje je Velika Britanija imala u Drugom svjetskom ratu!

Nema dvojbe da je popis iz 1964. bio od izuzetnog značenja za tadašnju državu, pa je besmisleno i pomisliti da on nije dobro napravljen. Brojka je izazvala paniku, i problem je "riješen" idućom formulacijom: "*Popisom je stvarno obuhvaćeno 597 hiljada poginulih žrtava rata, što znači 56-59 posto od onih koje je trebalo obuhvatiti popisom.*" Lako je provjeriti kako broj 597.323 jest nešto iznad 59 posto od broja 950.000 koji je već bio dostavljen Njemačkoj, ali i približno 56 posto brojke do koje su došli Mayers i Campbell. Popis je dao i broj žrtava Jasenovca - 49.874! Podaci su skriveni od javnosti!

Naravno, budući da je dr. Bulajić bio zaposlen u Ministarstvu vanjskih poslova Jugoslavije, on je, vjerojatno, sve ovo znao, za razliku od drugih istraživača, jer je problem unutar zemlje riješen tako da se o ovome do dana današnjeg ne bi znalo da nije bilo Bulajićeve knjige. Upravo njegovo prikrivanje brojke od 950.000, koja je do 1963. godine dana Njemačkoj, ukazalo je na njezinu važnost!

Već pri kraju Titova života u Srbiji je uzelo maha ostvarivanje velikosrpskog projekta. Tako je postalo jasno čemu je dovela odluka o primanju četnika u partizanske redove, iako su i srpski komunisti također bili bliski velikosrpskom projektu. U tom je projektu Jasenovac i broj žrtava u njemu trebao imati značajnu ulogu, i prirodno je da u tome glavnu ulogu ima onaj tko je znao nešto što drugi nisu mogli znati - dakle, čovjek iz Saveznog sekretarijata za inostrane poslove SFRJ - dr. Bulajić. Budući da je za ostvarivanje velikosrpskog projekta došlo do konsenzusa najvažnijih srpskih čimbenika: komunista, vojske i Srpske pravoslavne crkve, logično je bilo, kad je riječ o korištenju logora Jasenovac, u dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda, a u cilju izazivanja pobune srpskog pučanstva u Hrvatskoj, koristiti istovjetnu politiku iz Drugog svjetskog rata. Kao i u Drugom svjetskom ratu, to je trebao biti i važan promidžbeni korak, kojem smo svjedoci i današnjih dana!

Kako je to izgledalo u Drugom svjetskom ratu?

Logori su postojali i u Srbiji, gdje praktično od kraja 1941. do kraja rata nije bilo nikakvog otpora pučanstva. U Hrvatskoj ih je sigurno moralо biti više, gdje je bio stalni otpor NDH, a pogotovo stoga što su četnici popa Đujića i drugi odmah počeli sa zvjerstvima nad Hrvatima, što je izazivalo isti takav odgovor.

Zato se pojavljuje lažno pismo bivšeg ministra i jugoslavenskog unitarista dr. Prvislava Grisogona zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu, u kojem se spominju užasni zločini u NDH. Ti se zločini i opisuju, a opisi se podudaraju sa zločinima koje su srpski četnici radili u svim ratovima u ovom stoljeću, vjerojatno i ranije, jer su dio srpske narodne epike.

Pismo je umnožavano i raspačano među hrvatskim Srbima, s očitom namjerom i znanim učinkom, a i u inozemstvu. I sam Bulajić u ovoj će knjizi reći “*od manjeg je značaja pitanje autorstva*”, što je i točno - pismo je odigralo svoju ulogu! Ali takva tvrdnja, ponovno puno govori!

Druga karakteristika velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata bila je umnožavanje broja srpskih žrtava u NDH. Tako je prema njima već krajem 1941. godine spominjana brojka od 382.000, više od 518.000 krajem veljače 1942., zatim 600.000 u listopadu 1942., pa 800.000 tijekom 1943., da bi do kraja rata taj broj iznosio više od milijun.

Slične podatke koristila je SPC. Srpskoj pravoslavnoj crkvi ovo je bilo potrebno da bi skrenula pažnju s činjenice da su najviši crkveni krugovi i srpska intelektualna elita kolaborirali s Nijemcima i sami propagirali nacističku politiku i vjerovali u mogućnost stvaranja Velike Srbije u sklopu Hitlerova poretka. Tako je episkop žički Nikolaj Velimirović (danas “sveti Nikolaj” u SPC) još 1935. u knjižici “Nacionalizam Svetog Save” tvrdio da je Sveti Sava preteča Hitlera, a ni drugi visoki dužnosnici ove crkve nisu puno zaostajali za njima.

S Nijemcima nisu kolaborirali samo oni, nego najveći dio srpskog naroda. Tako je 13. 8. 1941. godine 545 Srba, uključujući i neke od najistaknutijih i najutjecajnijih osoba zemlje izdalo “Apel srpskom narodu”, koji poziva na lojalnost nacistima i osuđuje partizanski pokret kao nepatriotski. Prva tri potpisnika Apela jesu tri episkopa SPC! Kasnije je 28 tih potpisnika postalo članovima SANU, a poznata je uloga ove Akademije (Memorandum SANU) u pripremi rata 1991.-1995.

Veliki problem SPC bila je i činjenica što je ponašanje visokih crkvenih krugova Katoličke crkve u Hrvatskoj bilo potpuno drukčije, pa je nadbiskup zagrebački Alojzije Stepinac dizao svoj glas protiv nacističke i rasističke politike, pomagao i spašavao i židove i Srbe, i bio poznat kao “židovski prijatelj”.

Komunistička lažna optužba o Stepincu kao ratnom zločincu zato odgovara velikosrpskoj politici jer skreće pogled i s nečasnog ponašanja Srpske pravoslavne crkve. Tome cilju trudi se dodati svoj doprinos i dr. Bulajić, pa u ovoj knjizi izgovara optužbu kojoj po besmislenosti vjerojatno nema premca u povijesti - Stepinac je učinio zločin veleizdaje jer je (misleći o dobrobiti svog naroda i njegovoj težnji za slobodom, prihvatio stvaranje hrvatske države) prekršio svečanu zakletvu na vernošć Njegovom Veličanstvu.

S brojkama žrtava Drugog svjetskog rata, sličnim onim iz velikosrpske propagande tijekom Drugog svjetskog rata, kreće se i u pripremi za rat 1991.-1995. Tako Srpska pravoslavna crkva zastupa mišljenje da je samo u Jasenovcu stradalio “ako ne više ne manje od 700.000”, a Jasenovac nazivaju “najveći srpski grad pod zemljom”! Zapravo, velika priča o Jasenovcu skreće pogled s beogradskih logora Sajmište i Banjica, bolje reći s logora Beograd. A kad

govorimo o samom Sajmištu, važno je istaći da je to jedini konclogor u Drugom svjetskom ratu koji je bio logor isključivo za Židove, jedini "judenlager" u svijetu, i iz koga niti jedan Židov nije izašao živ (kao uostalom ni iz Banjice). Međutim, smaknuća logoraša izvođena su i na ulicama Beograda, korištenjem mobilnih plinskih komora, a i grobišta su bila na raznim mjestima na području grada! Tako je Beograd zapravo jedini glavni grad jedne države koji je bio i konclogor u Drugom svjetskom ratu! I sve to pred očima cijelogra grada.

Pozivajući se na brojku od 59 posto, koja je zapravo bilo jugoslavensko opravdanje pred Nijemcima, za nemogućnost potvrde dane brojke žrtava rata, dr. Bulajić, tvrdeći suprotno, kreće u dokazivanje da je SPC u pravu, znajući da je popis iz 1964. bio itekako dobro urađen jer su interesi bili veliki. Tvrdnja da će se točniji popis moći utvrditi kasnije daleko je od svake logike, ali vidjeli smo već da je dr. Bulajić spremam koristiti sve značajke velikosrpske politike - neistinu u prvom redu. A ni logika mu nije jača strana.

Naime, ako i prihvatimo tvrdnju da je popis žrtava iz 1964. g. zaista obuhvatio 59 posto svih žrtava, dakle da je točna brojka od 950.000 žrtava Drugog svjetskog rata na području Jugoslavije, izlazi da je prema Srpskoj pravoslavnoj crkvi, prema Bulajiću i općenito prema velikosrpskoj propagandi oko 74 posto svih žrtava stradalo u Jasenovcu. A ako koristimo brojku koju je dao sam popis žrtava iz 1964. godine, izlazi da je u samom Jasenovcu ubijeno preko 100.000 ljudi više nego na području cijele Jugoslavije, uključujući i sam Jasenovac.

Kako tako nešto mogu tvrditi ljudi iz jedne crkve, koji bi trebali biti moralni autoritet sredine u kojoj djeluje? Tako nešto toliko je besmisleno da su toga bili svjesni i autori te besmislice. Međutim, vješto krijući podatak o tome da je Jugoslavija već do 1963. godine, u svojim zahtjevima za reparacijom, Njemačkoj dostavila brojku od 950.000 žrtava, velikosrpska politika upravo je ovako besmislenu tvrdnju koristila za mobilizaciju srpskog pučanstva za rat 1991.-1995. i srpski genocid u njemu.

Uvidjevši, da upravo tome i vodi takva politika, jedan Srbin, dr. Bogoljub Kočović, i jedan Hrvat, inž. Vladimir Žerjavić, neovisno jedan od drugoga, kreću u ponovno istraživanje gubitaka Drugog svjetskog rata. Srpski je demograf izračunao 1.014.000, a hrvatski 1.027.000 žrtava. Primjetimo da je broj žrtava dobiven popisom iz 1964. točno 58,9 posto od Kočovićeve brojke, dakle, veoma blizu "famoznih" 59 posto, "famoznih" zato jer je smiješno poslije izvršenoga popisa znati točan postotak "onih koje je trebalo obuhvatiti popisom", a koji nisu popisani.

Podaci Kočovića i Žerjavića potvrđuju procjene koje su vrijedile i ranije i s kojima je Jugoslavija izašla pred Njemačku, ali koje nije mogla potvrditi popisom iz 1964. Istraživanja koja vjerojatno opravdavaju djelovanje dr. Bulajića u šezdesetim, nepovoljna su za dr. Bulajića osamdesetih i devedesetih godina! On se zato "obračunava" (samo) sa Žerjavićevim rezultatima, uspoređujući njegove procjene za BiH (316.000) s onim što tvrdi 1989. Predsjedništvo Republičke konferencije SSRN (453.877). Kako je to Predsjedništvo 1989. godine moglo znati točniju brojku od brojke koja je dobivena popisom iz 1964. (177.045 bez kolaboracionista) nije poznato, ali zato će Bulajić tvrditi: "Važno je napomenuti

da ni broj od 453.877 ne predstavlja konačan broj žrtava na području Bosne i Hercegovine.” On naravno “dokazuje” i navodnu netočnost popisa iz 1964., navodeći podatke za sela Veliko Nabrdje, Uštice, Zemun, ne navodeći odakle mu sada točni “mesni podaci”. Ali i ti podaci samo potvrđuju Kočovićeve i Žerjavićeve procjene. Naravno, on to ne “vidi”, nego smatra da je dovoljno reći da su njihovi rezultati netočni te stalno ponavljati brojku od 700.000 žrtava u Jasenovcu, dakle brojku koja je više od 70 posto od brojke koju je Jugoslavija dostavila Njemačkoj još do 1963. godine!

Pri svemu tome, dr. Bulajiću nije važno da prema takvom njegovom računu izlazi da su Srbi tijekom Drugog svjetskog rata morali imati mnogo, mnogo veći natalitet nego u predratnim i poslijeratnim godinama! Bez obzira što rata u Srbiji nije bilo od kraja 1941. do kraja rata, tako nešto je teško (i žalosno) obrazložiti. Važno je ponavljati kao papiga brojku od 700.000 pobijenih u Jasenovcu, vjerojatno i zato što prave brojke pokazuju da je više žrtava bilo u beogradskim logorima nego u Jasenovcu.

Rezultati ovakve politike doveli su do stravičnih rezultata u ratu 1991.- 1995. Recimo samo neke podatke o ratu u Hrvatskoj. Još 1990. JNA je zauzela Baranju, općinu Beli Manastir (sa samo 25,5 posto Srba), u kolovozu 1991. napadnuti su Vukovar (37,4 posto Srba) i dijelovi općina Osijek i Vinkovci. Pored zauzetih 11 općina s većinskim srpskim pučanstvom, zauzeli su općine Petrinja (44,6 posto Srba), Pakrac (46,4 posto), Podravska Slatina (35,8 posto), dio općine Nova Gradiška (21,8 posto), Slunj (29,8 posto), Drniš (21,3 posto), dio općine Otočac (32,2 posto), dio općine Karlovac (26,6 posto). Grad Vukovar potpuno je razoren, a i mnoga mjesta naseljena ne samo Hrvatima. Sve vrijeme Srbi su granatirali slobodna područja, stambena naselja, tvornice, crkve, škole, bolnice, pa su čak minirali i razorili branu na hidrocentrali Peruća.

Na okupiranom području i u neposrednoj blizini potpuno ili djelomično porušeno je više od 140.000 stambenih objekata, 120 tvornica, 1023 sakralna objekta (crkava, kapela, samostana i župnih dvora), oko 50 škola, 20 bolnica, 60 mostova na cestama i prugama, električni i telefonski vodovi. Na okupiranom području Hrvatima je oduziman gotovo sve. Protjerano je ili izbjeglo

180.000 ljudi. Iz BiH je izbjeglo oko 200.000 Muslimana i 160.000 Hrvata, iz Vojvodine 45.000, iz Srbije 15.000, sa Kosova 7.000 i iz Crne Gore oko 500 Hrvata. Jedno vrijeme Hrvatska je imala više od 600.000 izbjeglica i prognanika. Najgore od svega velik je broj izgubljenih života, invalida rata i unesrećenih obitelji. A da ne govorimo kakvi su podaci za BiH!

Umjesto svega toga, nekima je i nadalje važnije manipulirati žrtvama Drugog svjetskog rata, poglavito žrtvama Jasenovca. Time oni najviše govore o sebi samima!

ODGOVOR DR. SC. MIRKU VALENTIĆU

Dragi kolega Valentiću,

Zahvaljujem Ti se na Tvom e-mailu i komentarima Otvorenog pisma koje je Mario Filipi uputio novoizabranom Predsjedniku Vrhovnog suda:

Subject: RE: Mario Filipi Otvoreno pismo Dobroniću

Date: Wed, 27 Oct 2021 12:22:34 +0200

From: Mirko Valentic

To: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Poštovani kolega, zahvaljujem na Vašoj dobroti da ste mi poslali vrlo vrijedan i zanimljiv prilog kojeg je napisao Mario Filipi, na veliku temu – pitanje našeg odnosa prema uzviku, uskliku „Za dom spremni“, a kojeg se danas veže isključivo za ustaše, kao navodno njihov, ili još točnije: samo njihov pozdrav!. To može biti privlačno samo onim pojedincima koji, da li zlo namjerno ili iz nekih drugih motiva, vežu ovaj usklik isključivo uz Drugi svjetski rat i njegovu ustašku sastavnicu.

I ja sam primijetio u Večernjem listu obraćanje predsjednika vrhovne sudbene vlasti u nas dr. Dobronića narodu s njegovom zastrašujućom izjavom. Zastrašujućom najprije zbog toga jer pokazuje potpuno nepoznavanje materije a objavljuje kao čovjek s najvišeg sudbenog mjesta. Kada sam prvi put čitao prilog dr. Dobronića prva pomisao bila je da li je ovo poziv na kažnjavanje i linč, tj. na progon jednog starog ili davnog usklika koji je u različitim inačicama poznat čak u pučkoj tradiciji. O čemu gospodin Mario Filipi progovara s toliko senzibiliteta da me upravo njegov tekst potakao da vam se javim i zahvalim da ste mi skrenuli pozornost. Čovjeku preostaje tek da se sa starim Rimjaninom čudi i pita: „O tempora o mores Senatus (...). Kako se lako može izgubiti autoritet, tj. vjerodostojnost, kada se nepoznavanjem materije zaplovi nemirnim vodama političkog diskursa.

Mario Filipi je još jedan u nizu izuzetnih Hrvata. Rođen je u Zagrebu 24. 03. 1950. godine. Prvu zagrebačku gimnaziju završio je 1968. godine, a 1972. Fakultet političkih znanosti (u to vrijeme nauka) u Zagrebu. Budući da od samog početka zbog katoličkog odgoja nije želio ući u tadašnju partiju zvanu Savez komunista, bilo kakav rad na bolje plaćenim radnim mjestima bio mu je onemogućen zbog nedostatka specifične osobine zvane "moralno-politička podobnost".

Kao gimnazijalac bio je fanatično odan veslanju provodeći svo slobodno vrijeme u društvu s veslima i čamcima. Velika volja i rad donijeli su rezultate, pa je dvojac s kormilarom u kojem su uz njega bili još partner **Jurica Rakamarić** i kormilar **Zlatko Milinković** bio 1968. pobjednik na probnom prvenstvu svijeta za juniore u Amsterdamu.

Zbog teških životnih prilika daljnja sportska karijera mu nije bila uspješna. Ponekad je poduzimao po malo bizarne sportske pothvate, kao što je utrka na 100

km ili plivački maratoni koje je plivao već kao invalid. Sport je neprestano dio njegovog života kao eliksir koji kroz napetost mišića održava zdravlje.

Nekoliko godina za vrijeme studija, a onda još gotovo dva desetljeća radio je kao novinar u raznim redakcijama, a onda je došao rat. Bio je svjedok svakodnevnog slijetanja helikoptera na heliodrom bolnice Rebro s dramatičnim teretom – teško ranjenim hrvatskim vojnicima. U tom trenutku donio je odluku dragovoljno otici na mjesta gdje je najgore – na istočnu bojišnicu. I u ratu je koristio svoje mirnodopsko znanje koristeći ponajviše kameru i foto-aparat.

Boraveći na najopasnijim mjestima, sve je vjerojatnije bilo da će i sam stradati. Kobni trenutak stigao je u nedjelju, 13. listopada 1991. kada se je našao na krivome mjestu u krivo vrijeme. Između sela Nuštar i Marinci, na domak Vukovaru, granate iz srpskog tenka ubile su deset hrvatskih vojnika, a Filipi je teško ranjen. Ipak, sportsko srce iz mlađih veslačkih dana i čvrsta vjera u Boga i pravednost borbe svog naroda pomogli su mu preživjeti i svoj život nastaviti bez ruke i noge, u društvu s protezama.

Vremena koja su došla kasnije pokazala su da je rat protiv Hrvatske prestao samo u smislu pucnjave, ali ostao je rat riječima, ekonomijom i propagandom, a na kraju i medicinom, točnije biološkim ratom. Zato se je sve više posvetio pisanju. Ovo je treće izdanje njegove prve knjige s istim naslovom, ali nadopunjena novim saznanjima. Kasnije je objavio knjigu svojih ratnih svjedočanstava u riječi i fotografijama pod naslovom „Na istočnom pragu Domovine“, a kasnije i zbirku vlastitih pjesama pod naslovom „Od mira do rata i natrag“.

A koliko je talentiran Mario Filipi govor i njegova najnovija Stand up komedija „Kako glumiti normalnog čovjeka“.

Naravno, sramotni odnos prema hrvatskim braniteljima i Domovinskom ratu bio je dodatni motiv da nastavi svoj novinarski rat. Evo jednog od niza njegovih tekstova na tu temu nama posebno zanimljivog jer je to njegovo izlaganje na 6. Hrvatskom žrtvoslovnom kongresu:

M. Filipi: Postupanje institucija prema hrvatskim braniteljima

23. lipnja 2013.

TUĐINCI U VLASTITOJ KUĆI

Kada smo se vraćali iz bolnica nakon ranjavanja, mislili smo da je naša žrtva svetinja koju se nikada nitko ne će usuditi dirnuti. Ali, uskoro je domoljublje "izšlo iz mode", zatim se je Domovinski rat pretvorio u "građanski", onda smo ušli u "region" i na kraju nas je "nagazila" vlast iz 2000.g.

Medijska laž o braniteljima

Vladajućima su se pridružili i mediji koji su stvorili lažnu predodžbu o nama. Postali smo privilegirani nasilnici, pijanci, narkomani, prolupali ljudi koji siju strah po obiteljima, tuku djecu, maltretiraju žene i ne rade ništa.

Za nas su rezervirane naslovnice i velike slike ako počinimo zločin ili skrivimo nesreću. Ako isto učini netko drugi, naslovi su manji, a ako je netko iz "osjetljivih skupina", onda se pišu sitni inicijali. Hrvatski branitelji većinom su istisnuti iz hrvatske vojske i policije, mnogi otjerani u mirovinu, a neki i u bijedu odakle gledaju kako domaći i svjetski "hohštapleri" rastaču voljenu Domovinu.

Vrijedimo manje nego divlje svinje

Gotovo svatko od nas došao je do strašnog zaključka: "Nisam se borio za ovakvu državu". Mnogi su postavili pitanje: "Je li to imalo

.smisla?", a onda i:"Ima li smisla živjeti?" Cijela jedna brigada pala je u ponor samoubojstva. Željni su tim strašnim činom probuditi nečiju savjest. Ali bili su u zabludi. Neki ljudi nemaju savjest. Za njih smo teret, pa svaki umrli predstavlja samo problem manje.

Nitko ne zna koliko ima samoubojstava branitelja. Do kraja 2006. g. bilo 1.751. Koliki je taj strašan broj danas nitko ne zna, jer nitko ne broji. Neki se nisu ubili, ali su zbog nepravdi postali žrtve poroka, a neki su naprsto umrli od tuge. Svi su oni žrtve arogancije karijerista koji su zgazili njihovu žrtvu da sebi prigrabe moć, novac, vlast i sl. Najčešće su to bezvrijedni tipovi, kukavice, dezerteri ili muljatori svih vrsta.

Da je negdje uginulo 2.000 medvjeda, jelena ili divljih svinja, odmah bi se cijela država digla na noge. A za sudbinu stvaratelja države nikoga nije briga. Svi zajedno, uključujući i ona četiri koji su bili najteži invalidi, vrijedimo mnogo manje od divljih životinja. Kada sami pokušamo učiniti nešto u svoju korist, kao kada je prije nekoliko godina udruga 100% invalida povela je akciju da se adaptira jedan stari hotel u kojem bi se takvi ljudi mogli odmarati, institucije šute. Ni podrška NATO-a nije pomogla.

Ignoriranje je glavno oružje

Budući da smo većinom suprotni od matrice o branitelju nasilniku, moći mediji nas ignoriraju. Ako hrvatski branitelj slika, piše knjige, pleše, pjeva, bavi se znanošću, ili radi bilo što drugo lijepo i dobro, to se "ne događa". Hrvatski branitelj

nema pravo biti dobar, pametan i plemenit. Možda ne bismo ni "postojali" da se ne pojavljujemo na misama i svečanostima, ponekad i u odori hrvatske vojske. Ali i tada smo samo kulisa koja se ni ne spominje.

Ignoriranje je doživio čak i Darko Kralj, paraolimpijski pobjednik iz Peking-a u bacanju kugle, koji je u jednom danu pet puta oborio svjetski rekord, što je nezabilježeno u svijetu sporta igdje i ikad. Mediji su rekorde "preskočili", a zlato je osvojio "hrvatski predstavnik". Da je on junak Domovinskog rata, jedan od prvih koji je u ratu ostao bez noge, i to je ispušteno. Priča o njemu objavljena je tek kada više nije bila aktualna.

Stvorena je izokrenuta stvarnost. Hrvatski branitelji postaju marginalci, a "slavne osobe" su bezvrijedni likovi kao bogataši sumnjive prošlosti, izoperirane "ljepotice" koje se za njih "kače", glazbenici bez talenta, pjevači bez glasa, radiospikeri s govornom manom, stare i debele tv-voditeljice, razne vrste LGBT osoba i sl., dakle oni koji su prirodno marginalci.

Za svaki važniji državni problem moćni mediji pitaju svoje političke "miljenike", "Jugoslove" koji redovito "pljuju" po svojoj Domovini, njezinim vrijednostima i poštenim ljudima. Hrvatski branitelji nemaju riječ, jer smo "ruralni tipovi", "seljačine", iako među nama ima pravnika, politologa, doktora znanosti i profesora. Osobno sam politolog.

Hajke na ljudе

Za one koji su se u nečemu istakli vrijedi druga taktika –hajka. Tu najgore prolaze najuspješniji ratni zapovjednici. Zatvaraju se bez dokaza, osuđuju na temelju smušenih proturječnih svjedočenja, "gule" zatvor, izlaze na slobodu, ali ostaje ljaga na njihovom časnom imenu.

Mirko Norac, Branimir Glavaš, Dario Kordić i Tihomir Blaškić samo su najpoznatija imena nedužnih koji robijaju ili su robijali. Vrhunac sadizma je kada zlikovci zatvaraju onoga koji je "kriv" jer se je branio, kao Veljko Marić, uznik u Beogradu. Oni, međutim, koji su se istakli nekim drugim djelovanjem, žrtve su druge vrste hajke. Njima se lijepi etiketa nacizma, čime se bave čak i tako daleki časopisi kao što je "Jerusalem Post" čija tema je Marko Perković-Thompson, dok mu se u Domovini "pakiraju" drugi "specijaliteti".

Hajka i na sitne ribe

Manje istaknuti ljudi izloženi su drugoj vrsti hajke. Molim vas da mi ne zamjerite što sebe uzimam kao primjer. Moj rad, narav i aktivnosti nikako se ne uklapaju u matricu o nasilnom prolupalom pijancu. Zato moja djela i *Inverzija Stvorena je izokrenuta stvarnost. Hrvatski branitelji postaju marginalci, a "slavne osobe" su bezvrijedni likovi kao bogataši sumnjive prošlosti, izoperirane "ljepotice" koje se za njih "kače", glazbenici bez talenta, pjevači bez glasa, radio-spikeri s govornom manom, stare i debele tv-voditeljice, razne vrste LGBT osoba i sl., dakle oni koji su prirodno marginalci.* aktivnosti "ne postoje", ali ja postojim i evo na koji način i tko sve mi zagončava život.

HEP me tuži od 2003. godine do danas tražeći da platim paušale za električnu energiju na lokaciji na kojoj me nema već 18 (osamnaest) godina. Komunalno poduzeće "Ponikve" Krka podiglo je protiv mene do sada četiri tužbe (čekam petu) tražeći da plaćam paušale za vodu koja je isključena i vodomjer odnesen jer sam odbio platiti poskupljenje cijene vode za 1.700%. Do sada su sve tužbe dobili i iz moje mirovine prisilno naplatili preko 7.000 kuna.

Tuži me čak i Državna uprava da "dugujem" blizu 50.000 kuna (s kamatama i mnogo više), jer su mi navodno godinama isplaćivali preveliku naknadu za tuđu njegu i pomoć. Istovremeno uopće nemam rješenje iz kojeg bih vidio moja prava. I oni su dobili spor u prvom stupnju.

Najviše me boli postupanje policije, jer sam ranjen u društvu hrvatskih policajaca koji su oko mene ginuli, a preživjeli me po cijenu života spašavali. Sada neki njihovi kolege nasrću na mene bez ikakvog razloga i povoda, oslovljavaju me na ponižavajući način, pitaju kuda putujem (čak slovenski i mađarski policajci), zaustavljaju i "prevrću" mi auto u Bavarskoj, Danskoj, Švedskoj i Francuskoj, činim "prekršaj" jer u Bosnu i Hercegovinu želim ući s osobnom iskaznicom,

progone me s parkirališta, odvoze mi auto "paukom", a u zapisnik pišu lažno mjesto događaja.

Moj obiteljski mir više ne postoji, jer stalno primam pisma s povratnicom. Do sada sam primio toliko kuverti da njima mogu popločiti skoro cijelu kuhinju. Poštar je najnepoželjniji gost na mojim vratima – ni kriv ni dužan.

Koraci unatrag s ortopedskim pomagalima

Ortopedska pomagala su nama ključ normalnog života, ali država na njima štedi. Nekada je problem bio čak i jednokratni kateter za paraplegičare, jer je "kvrgavi" bio osam puta jeftiniji od oblog. Tada smo predlagali nekim doktorima i političarima da jeftini kateter uguraju u svoj penis kako bi shvatili zašto ga dečki ne vole.

Danas se pojavljuje visoka tehnologija – kompjutorski upravljana i hidraulična pomagala. Njihov razvoj teče sporo, a cijene rastu munjevito. Srednja klasa je slabe kvalitete, a sofisticirana potpuno nedostupna. Kada bih mogao do-bitи vrhunsku protezu ruke i noge, na ruci bih nosio BMW-a na nozi "Mercedes", dok vozim "Peugeot" koji je jeftiniji od oba ta pomagala.

Zaključak

Stav nekih državnih i paradržavnih institucija, domaćih i stranih, prema hrvatskim braniteljima, osobito najtežim invalidima, je neprimjeren, nečovječan i ponekad neciviliziran. O tome bi se moralо razgovarati na parlamentarnoj razini i to i u Zagrebu i u Bruxellesu.

Mario Filipi
6. Hrvatski žrtvoslovni kongres

<https://www.hkv.hr/domovini/branitelji/15456-m-filipi-postupanje-institucija-prema-hrvatskim-braniteljima.html>

G. Filipi je i kolumnist na portalu dragovoljac.com. Evo njegovih najčitanijih kolumni:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/2839-odlucujuca-bitka-zapljacku-hrvatske-vodi-se-rusenjem-predsjednice>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/6894-predsjednica-je-dokraja-prerezala-granu-na-kojoj-sjedi>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/6701-tito-je-psihopatski-hladnokrvno-isplanirao-proveo-i-nadzirao-pokolj-ljudi-koje-je-zvao-hrvatski-smrad>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/22127-kako-je-ubijena-hrvatska-pravoslavna-crkva>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/3217-trumpofobija-elitne-gerijatrije>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/7027-pojavio-se-je-novi-patuljak-ovaj-bi-nas-sve-strpao-u-bajbokanu>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/8222-eto-vam-hibridnog-rata-glupanderi-29-novembra-opet-se-ubija-hrvatska>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/4846-zelis-li-zaustaviti-domoljuba-reci-mu-da-je-populist>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/4228-kada-bi-i-postojaozajednicki-jezik-mogao-bi-se-zvati-jedino-hrvatski>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/3608-srpsko-stablo-je-zlocudna-prijetnja>

Marijeva pisma meni sam znao komentirati stavljati u svojim knjigama.

Inače, ovaj Mariov tekst su mnogi zapazili. Tako je nastupio u 'Bujici', a moj dragi prijatelj i veliki hrvatski domoljub Stanko Šarić ga je stavio na svom facebooku i kaže mi da je bilo jako puno komentara.

Puno Te pozdravlja Tvoj prijatelj

Josip Pečarić

LILI BENČIK O DOBRONIĆU, JB TITU I IDS-u (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 4.)

Četvrtak je pa DRŽAVOTVORNI Hrvati čitaju *Hrvatski tjednik*. Na naslovnici Dobronić nova zvijezda vladajuće Četničke koalicije u RH uz tekst;

ORWELLOVSKI KLAUN JUGOSLAVENSKOG TIPE

Dno dna: Milanović i HDZ na čelo Vrhovnoga suda doveli čovjeka koji s velikosrpskih pozicija govori o pozdravu Za dom spremni i Zavnohu, vrijeda hrvatske branitelje i staje na stran agresora, nije ni pročitao Ustav, ima problem s logikom, a nije bio sposoban ni ponoviti riječi prisege u Saboru

Možemo slobodno reći: jezgrovit opis same Četničke koalicije u RH, zar ne? A izbor Dobronića je velika pobjeda Četničke koalicije jer su joj se pridružili i neki za koje se vjerovalo da su državotvorni Hrvati (recimo Fah idiot tjedna u *Hrvatskom tjedniku*). Tako je za Hrvatsku bilo 2,5% zastupnika! To bi moglo poslužiti Daliboru Pausu, predsjedniku IDS-a da 'dokaže' kako nije jedan od fah idiota. Naime 2,5% spada u statističku pogrješku, pa drug Paus ima pravo smatrati da su svi za četništvo u RH.

O novoj zvijezdi Četničke koalicije Dobroniću pišu u svojim tekstovima jaka pera *Hrvatskog tjednika*:

Karlo Kralj, *Hoće li Radovan Dobronić stopirati izručenja udbaških likvidatora*;
 Josip Jović, *Jedan izabran silom*, drugi pod prisilom;
 Ivica Marijačić, *Milanović predsjednik koji je još daleko od državnika*;
 i Damir Pešorda. *Akademija, Dobronić, Toše...*

Za moj komentar bitan je drug Paus. Podsjetio me na jedan moj boravak u Istri prije 12 godina, a izravno se nadovezuje na moj prethodni tekst:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28338-dobronic-jb-tito-i-ja>

Evo kako sam zabavljao prijatelje pričajući o tom posjetu Istri:

Nikad se nisam toliko isprepadao kao tada. Vodili su me i pokazivali prelijepa istarska mjesta. Uživao bih sve do trenutaka kada bi sjeli u kafićima. Sjedili bi, pijuckali svoja pića, a onda bih se ja okrenuo i prestravio. U svim mjestima u kojima smo bili ti kafići su bili u ulicama i trgovima koja su nosili imena jednog od najvećih zločinaca u svjetskoj povijesti. Strašno, zar ne!

Vjerojatno vam je čudno da sam se ja prestravio kada se obično hvalim kako smo i JB Tito i ja među deset u svijetu: on kao ubojica, a ja po broju matematičkih rješenja. Stvar je u tome što me ne bi upozorili da sjedimo u takvoj ulici ili trgu, pa je šok bio strašan.

A o takvoj Istri i Dobroniću nitko nije pozvaniji pisati od Lili Benčić, zar ne? Evo njenog teksta:

LILI BENČIK: IDS VELIČA I SLAVI KOMUNISTIČKE ZLOČINCE, A TRAŽI DA SE ZABRANI ZA DOM SPREMNI?!

27 Listopad 2021

I naravno odmah se na tu temu nalijepio, tko će drugi nego IDS, sa novim predsjednikom, ali istom licemjernom politikom.

Zabranili bi oni i ime Hrvatsko, i vratili Jugoslavensko, odmah promptno, samo da mogu.

U IDS-u ništa novo! Promijenjeno je samo ime predsjednika stranke! Iste floskule, isto ideološko lamentiranje, da se zamagli kriminalno, nesposobno i ideološki neprimjereno upravljanje Istrom.

Sva sreća da nisu više na vlasti u Puli, pa se puno lakše diše, bez njihove političke, medijske i ine podobnosti i blokade javne riječi.

Tek je novoimenovani sudac Dobronić sjeo na stolicu predsjednika Vrhovnog suda, odmah se kao najvažnija tema pojavi Za dom spremni! Ništa drugo nije važnije u Hrvatskoj od tog pozdrava?!

I naravno odmah se na tu temu nalijepio, tko će drugi nego IDS, sa novim predsjednikom, ali istom licemjernom politikom.

Zabranili bi oni i ime Hrvatsko, i vratili Jugoslavensko, odmah promptno, samo da mogu.

„Taj je prijedlog završio negdje u ladici i namjerno nikad nije upućen u proceduru. Ovim putem najavljujem da ćemo ovih dana taj prijedlog ponovno uputiti u saborsku proceduru. Taj pozdrav treba zabraniti i tu priču završiti jednom zauvijek“, naglasio je Paus (novi predsjednik)

Ma dajte, a koga to drug Paus i IDS predstavljaju ? Koliki dio stanovništva Hrvatske predstavljaju ,da ćete oni određivati koju priču treba završiti jednom zauvijek?

Neka stranka ima, negdje sam pročitala oko 8 000 članova, dobili su potporu na lokalnim izborima od 33 337 glasova što ukupno iznosi 41 337 glasova, uz pretpostavku da je svaki član stranke glasovao U odnosu na ukupno biračko tijelo u Hrvatskoj od 3 859 487 to je svega 0,1 %. IDS bi sa 0,1 % „zabranjivao pozdrav Za dom spremni i tu priču završio jednom za svagda“ !? Ma nemojte me nasmijavati!?

E „junačine“ iz IDS-a, zašto ne uklonite „jednom za svagda“ komunističke zločince iz javnog života, njihove označe, nazine ulica, trgova, parkova i pozdrav „Smrt fašizmu, sloboda narodu“ kada su komunisti = fašisti= nacisti, isti zločinci!?

A ja bih da se mene pita, a ne pita me se, kao ni vas , sve vas čelnike IDS-a jednom za svagda strpala u pržun, oduzela vam svu imovinsku korist, za svo zlo što ste učinili istarskom narodu, u 30 godina koliko ste na političkoj sceni!

Nacistima, fašistima , ustašama i jednom djelu četnika koji nije prešao u partizane i kokardu zamijenio titovkom sa crvenom zvjezdom, suđeno je poslije rata. Suđeno i presuđeno, uglavnom na smrtnе kazne, dok komunističkim zločincima nitko nikada nije sudio, a kamoli presudio za masovne zločine koje su počinili.

„ZDS, istaknuo je, ne može više biti tema koja se svako toliko baci u eter kako bi se odvukla pažnja od pravih tema, niti cijela zemlja može godinama biti "taoc šake radikala"

Nažalost Hrvatska je talac ne „šake radikala“ nego djece komunizma koji nisu vidjeli i proživjeli njegovo poslijeratno lice, nego zadnji stadij prije propasti, kada je bio olabavio stisak diktature i terora.

A zašto se kao glavna tema ne pojave komunistički zločini i njihov pozdrav „Smrt fašizmu, sloboda narodu“!?

Zašto ne traže zabranu tog pokliča!?

Da nije razlog zato što su njihovi očevi, djedovi ili bake sudjelovali u stvaranju Jugoslavije, koja je stvorena na zločinu prema Hrvatima i hrvatskom narodu!?

Za usporedbu zadnja udbina žrtva ubijena je 1989.godine u Njemačkoj. Neki su ubijeni na brutalan način kao što su ubijani Hrvati i domoljubi po cijeloj Hrvatskoj po završetku ratnih operacija 1945.godine.

IDS je stranka koja slavi i glorificira komunističke zločince, ali je prva za osudu i zabranu Za dom spremni!

IDS se predstavlja kao proeuropska stranka lijevo orijentirana, ali gle čuda, veliki Europljani, koji su htjeli čak i Euroregiju Istru, ne prihvaćaju europske vrijednosti, Rezolucije Vijeća Europe, ni Rezolucije Europskog parlamenta o osudi komunizma.

Istra je 30 godina talac IDS-a politike rashrvaćivanja, talijanizacije i uvođenja dvojezičnosti!

Za samo 6.03 % Talijana naspram 68.33 % Hrvata, dvojezičnošću je obuhvaćeno 67 % stanovnika Istre.

Ne samo talijanizacije, nego i istrijanizacije u kontekstu rashrvaćivanja. odnosno proglašavanje istarskih Hrvata Istrijanima.

Istrijanima, kojih na ovom popisu stanovnika nema! Nema jer nisu ni narod, ni narodnost, nego IDS-ova promašena nacija!

Po IDS-u komunistički zločini su u redu, zločinci mogu imati ulice, trgove, parkove, obale, ali glavni problem je njih Za dom spremni!?

Ništa IDS-u ne znači Rezolucija Vijeća EU 1481/2006 o osudi komunizma, po Crnoj knjizi komunizma po kojoj je komunizam pobjio stotinjak milijuna ljudi!

Ništa ne znači ni Rezolucija EU Parlamenta od 19.rujna 2019.godine, koja po zločinima izjednačuje fašizam, nacizam i komunizam i u kojoj piše:

5. poziva sve države članice EU-a da provedu jasno i principijelno preispitivanje zločina i djela agresije koje su počinili totalitarni komunistički režimi i nacistički režim;

18. napominje da u javnim prostorima nekih država članica (parkovima, trgovima, ulicama itd.) i dalje postoje spomenici kojima se veličaju totalitarni režimi, što otvara put iskriviljivanju povjesnih činjenica o posljedicama Drugog svjetskog rata i propagiranju totalitarnog političkog sustava

https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2019-0021_HR.html

Upravo sadržaji iz članka 18, rašireni su po cijeloj Istri.

U Puli postoji Titov park. U Fažani se održavaju Titovi dani. Natpisi TITO po cijeloj Istri, na brdu iznad Raše, u masliniku kraj Poreča , obale maršala Tita ...

Nikada se IDS-ovci i komunisti nisu zapitali kako se osjeća rodbina ljudi koje su ubili ili dali ubiti Titovi komunisti? Nikada, jer za njih postoji dvostrukoga mjerila po kojima su komunistički zločini –opravdani!

To je nevažno, glavni zločin je pozdrav Za dom spremni!?

A HOS-ovci i hrvatski branitelji, koji su se borili i ginuli u Domovinskom ratu pod amblemom Za dom spremni, upravo protiv tih jugoslavenskih, komunističkih i četničkih zločinaca nisu „dopustivi u bilo kojoj prilici“

Znači da danas nisu prihvatljeni ljudi koji su pod tim insignijama život dali za slobodnu Hrvatsku? Sramotno i kukavički! To ionako nije bio IDS-ovcima njihov rat.

Mario Sandrić tada izjavljuje” Nas Istrane neka puste na miru, jer nam rat nije potreban (...) Zato upućujemo apel Hrvatima, Slovencima i Jugoslaviji da nam našu djecu vrate doma. Nisu djeca zaslужila da se bore, ginu i ožalošćuju svoje majke, sestre i braću za nečija nacistička opredjeljenja“

Za IDS-ovce Domovinski rat nije bio njihov rat! To je bio rat za „nacistička opredjeljenja“. Tada na početku velikosrpske i JNA agresije još su bili “Istrani”. Kasnije je Sandrić talijanizirao svoje prezime u Sandri.

27.siječnja 1998 .godine pojavio se Ivan Pauleta sa inicijativom Zemlja Istra, koju je javno podupirao jedan dio istarske dijaspore (Australija). Projekat Zemlja Istra počinje rečenicom da je :

”Neupitno i neotuđivo pravo građana Istre na samoodređenje, pravo da samostalno odlučuju o svojoj sudbini” Konkretno “pravo na samoupravnu autonomiju ” i domete “Ograničenje odrediti će sami građani Istre” Precizirano bi to bilo” Da svako služenje vojnih ,policijskih i drugih službi izvan Istre, građani čine na vlastitu odgovornost” jer da je “necivilizacijski i ponižavajuće za istarske

mladiće da sudjeluju u nazadnjim i kriminalnim nacionalističkim ratovima” Zamislite, to se zbilo nakon Oluje 1995. godine!

Obilježava se obljetnica Titove smrti, slavi ga se u Labinu , pa labinska IDS-ova vlast, vraća i natpis Tito, na vrh rudarskog šohta, što je potpuno u suprotnosti sa člankom 18. Rezolucije EU Parlamenta od 19.rujna 2019.godine

Josip Hrvatin, predsjednik Društva Josip Broz Tito iz Labina, blago rečeno priča nebuloze i bedastoće, a ustvari pokazuje svoje veliko neznanje i nepoznavanje ne tako davne prošlosti bivše, propale Jugoslavije:

Osvrnuo se Hrvatin i na nedavnu odluku HVIDRE Labin da više neće s predstavnicima grada sudjelovati u obilježavanju važnih događaja. Hrvatin je ponovio da ovdje nikada nije bilo komunizma nego se u bivšoj državi gradio socijalizam te da će labinsko Društvo i dalje obilježavati sve važne događaje iz naše povijesti.

„Čini mi se da Tito sve više dobiva na značaju s obzirom kakva je ekonomski situacija u Hrvatskoj. Sve više ljudi uviđa koliko je u njegovo doba njegova politika bila pravedna za narod. Mi smo nekad od dosta razvijene zemlje došli na začelje Europe. Neshvatljivo je da se izmišljaju stvari o Titu koji je dao veliki doprinos ne samo u Jugoslaviji i za Jugoslaviju nego i za cijeli svijet kroz pokret nesvrstanih. Mi u Hrvatskoj više ne znamo za nesvrstane, odmah smo ih odbacili a mogli smo puno profitirati kroz suradnju sa nesvrstanima i iskoristiti taj pokret. Tito je cijenjen svugdje u svijetu tako da smo mi i danas ponosni na našeg Tita, rekao je između ostalog Hrvatin istaknuvši da treba točno ustanoviti broj žrtava u svim režimima i događajima, jer prema podacima koje se iznose za Bleiburg ispada da je tamo bilo i više od milijun žrtava a to bi značilo da kada bi se zbrojile sve žrtve koje navode desničari Hrvatska bi imala prije Drugog svjetskog rata blizu deset milijuna stanovnika“

<https://www.glasistre.hr/istra/u-labinu-obiljezena-godisnjica-titove-smrti-josip-hrvatin-steta-sto-hrvatska-nije-iskoristila-pokret-nesvrstanih-718819>

Mogu se samo nasmijati i reći „blago onima koji žive u neznanju“, njihov je cijeli svijet, po njihovu nepoznavanju povijesnih činjenica.

I ne samo to nego sa prijezicom gledaju na one koji im ukazuju na njihovo neznanje, jer ne žele prihvati istinu u svom ideološki ispranom mozgu!

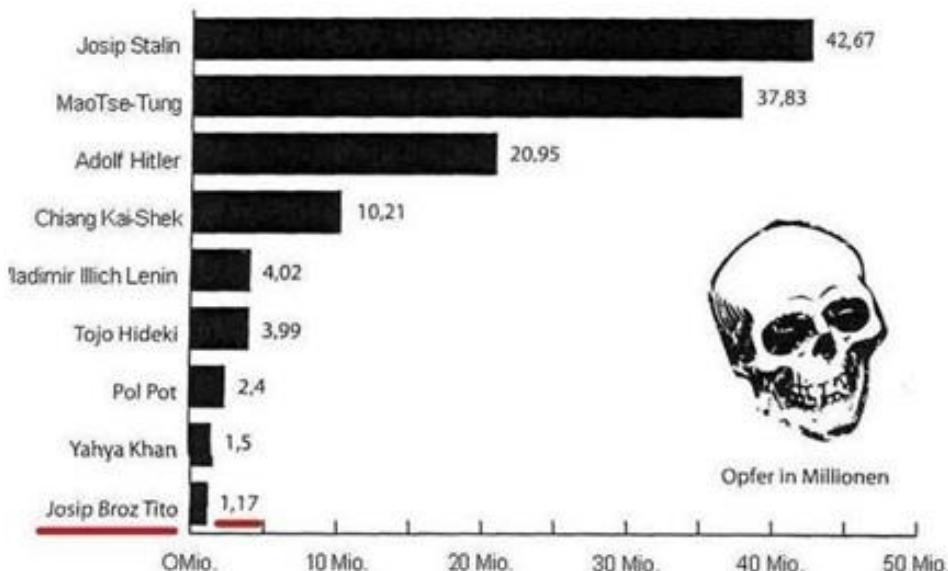
Zamislite „, neshvatljivo je da se izmišljaju stvari o Titu“ !?

Izmišljaju, povijesni revizionizam za isprane mozgove, naravno da je neshvatljivo, jer ne mogu logično i objektivno razmišljati.

Pa da njega i javnost malo podsjetim na povijesne činjenice: i to logičnim slijedom:

1. Tko je vodio Narodnooslobodilačku borbu 1941-1945.godine?
- Komunistička partija Jugoslavije
2. Tko je vodio Komunističku partiju Jugoslavije?
- Josip Broz Tito
3. Tko je bio predsjednik Jugoslavije?

GENOCID U 20. STOLJEĆU

Diktator	Zemlja	Vremensko razdoblje	Žrtve (u milijunima)
Josip Stalin	SSSR	1929.-1953.	42,672
Mao Tse-Tung	China VR	1923.-1976.	37,826
Adolf Hitler	Njemačka	1933.-1945.	20,946
Chiang Kai-Shek	Kina	1921.-1948.	10,214
Vladimir Illich Lenin	USSR	1917.-1924.	4,017
Tojo Hideki	Japan	1941.-1945.	3,990
Pol Pot	Kambodščina	1968.-1987.	2,397
Yahya Khan	Pakistan	1971.	1,500
Josip Broz Tito	Jugoslavija	1941.-1978.	1,172

izvor: R.J. Rummel, Death by Government
New Brunswick-London 1996, S. 8

Josip Broz Tito

4. Tko je bio vrhovni zapovjednik Jugoslavenske vojske JNA?

Maršal Josip Broz Tito

Tko je vladao u Jugoslaviji , koja stranka?

Komunistička partija Jugoslavije, sa predsjednikom Josipom Brozom Titom

5. Koji društveni sistem je vladao u Jugoslaviji?

Komunistički sa Komunističkom partijom na čelu.

6. Što je bila Narodnooslobodilačka borba?

Oslobodilački rat i komunistička revolucija za novo komunističko društveno uređenje.

Komunistička partija Jugoslavije, je 1952.godine promijenila ime u Savez komunista Jugoslavije! Nije u Savez socijalista, nego Savez Komunista Jugoslavije.

Time sam u potpunosti opovrgnula riječi Josipa Hrvatina, da u Jugoslaviji nikada nije bilo komunizma, nego da se gradio socijalizam. On javno obmanjuje najprije samog sebe, pa onda čitatelje širenjem netočnih povijesnih činjenica.

O pokretu nesvrstanih neću trošiti riječi, jer je nebitan u svjetskim razmjerima i nema nikakav značaj u svjetskoj politici. Služio je samo kao Titova samopromocija po trećem svijetu siromašnih zemalja, da se kočoperi, kao car i sa jahtom putuje po svjetskim morima, naravno sve plaćeno iz državne kase

„Tito je cijenjen svugdje u svijetu“, baš da se uvjerimo koliko je cijenjen, na desetom mjestu masovnih svjetskih ubojica.!

Ekonomski i sveukupna situacija u Hrvatskoj je upravo takva kakvu proizvode nasljednici komunizma koji od osamostaljenja vladaju Hrvatskom! To nema veze sa desnicom, ni ljevicom, već sa njihovom nesposobnošću da bilo koji problem riješe pozitivno i uspješno.

O zločinima komunista u Istri g. Josip Horvat čisto sumnjam da nema saznanja, ali ponoviti će čitateljima:

Prof. dr. sc. Ivan Miliotić javno i razgovjetno nabraja zločine koje su komunisti počinili u Istri.

Po kapitulaciji Italije 8.rujna 1943.godine, talijanska vojska povlačila se u rasulu, odmah su počeli masovno nestajati ljudi u jamama, što nije prošlo nezapaženo u svijetu.

Istri i Julijsku krajinu titova vojska „oslobodila“ je u svibnju 1945, i stigla sve do Trsta.

U samo 40 dana koliko je bila u Trstu, titova vojska, umjesto da čuva ljudske živote, jer rat je završio, pobila je 15 000 stanovnika, nenaoružanih ljudi, jer talijanskih fašista nije bilo od rujna 1943.godine. Tada su se punile jame, kao na pr. Bazovica i ostale nazvane fojbe. Zločine su počinili pojedinci, ali u okviru politike jugoslavenskog zločinačkog političkog režima. Kako su u krvavom žaru likvidacija titovi partizani neselektivno pobili i nekoliko Engleza, nakon toga Englezi su istjerali titovu vojsku iz Trsta i Pule.

Masovne likvidacije nije počinio narod, nego režim, komunistički režim. Evo Josipu Horvatu da u Jugoslaviji nije nikada bilo komunizma!?

<https://youtu.be/pl67vOFeveA>

Naročito je na udaru bilo istarsko svećenstvo, jer Partiji je Crkva bila najveći neprijatelj. Zamislite stanovništvo već tisuću godina vjeruje svojim svećenicima i moli se Bogu, a ne komunističkoj partiji i njenome „Bogu“ krvavoj crvenoj zvijezdi.

U Istri su komunisti ubili 15 svećenika i 3 bogoslova.

Bl. Miroslav Bulešić je zaklan 24.kolovoza 1947. godine u Lanišću

Bl. Francesco Bonifacio nakon što su druzi došli po njega, nestao je i nikada mu tijelo nije pronađeno.

Pobijeni su svи istaknuti istarski narodnjaci, a među njima i otac od biskupa u miru Ivana Milovana

Uz svećenike koji su bili ubijeni, ili oni koji su bilo proganjeni, osuđivani i zatvarani, nalazi se dovoljno neistraženi dio istarskih narodnjaka, sakristana i drugih koji su mučenički bili ubijeni od strane komunističke vlasti. Uglavnom su bili likvidirani pod tezom da su surađivali s okupatorom, bez ikakvih dokaza. Vjerojatno je još koji sakristan i zvonar doživio sličnu sudbinu, ali je teško doći do njihovih podataka. Ljudi još uvijek o tome nerado govore.

Ujame –fojbe bačeno je 2 000-4 000 ljudi , brojke su sporne što je veliki prijepor između talijanskih i hrvatskih povjesničara.

Fojbe IDS ne spominje , to nije bitno!

Svakako je bitno, jer svaki ljudski život je bitan, jedan jedini neponovljiv! Sve zločine treba osuditi i zločince kazniti, a ne selektivno „jednom za svagda“ samo njima nepodobne!

Međutim IDS-ovcima nije , važno je samo da se „jednom za svagda „, riješi pitanje Za dom spremni! Pitam se samo zbog čega?

Istra nije bila u sastavu NDH, nego pod Italijom, tako da se u Istri nije moglo čuti „Za dom spremni“, a IDS-ovcima strašno smeta: Vjerojatno zato što njima sve hrvatsko smeta!

Lili Benčik/hrvatskepravice

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28324-lili-bencik-ids-velica-i-slavi-komunisticke-zlocince-a-trazi-da-se-zabrani-za-dom-spremni>

A o zločincu JB Titu piše i Šime Letina:

GLAS IZ WASHINGTONA ŠIME LETINA: NACIONALNO PORIJEKLO, ZASLUGE I ZLOČINI JOSIPA BROZA TITA

<https://hrvatskonebo.org/2021/10/26/glas-iz-washingtona-sime-letina-nacionalno-porijeklo-zasluge-i-zlocini-josipa-broza-tita/>

Ali vratimo se Lili Benčik. U Prilogu vam dajem njen najnoviji tekst, zapravo pitanje Dobroniću.

Josip Pečarić

PRILOG

GOSPODINE PREDSJEDNIČE VRHOVNOG SUDA ZAŠTO NISTE 19.SIJEČNJA 1992. GODINE HRVATSKIM BRANITELJIMA U POŽEGI KOD POLAGANJA PRISEGE OBJASNILI DA ZA DOM SPREMNI NIJE DOPUSTIV NI U KOJOJ PRILICI!?

28 Listopad 2021

Za dom spremni nedopustiv !?

Na svečanosti prisega 123 brigade Hrvatske vojske 19.siječnja 1992.godine u Požegi, znači nakon svjetskog priznanja samostalne Republike Hrvatske, orilo se Za dom spremni!

Suće Dobronić zašto niste onda istupili pred hrvatske branitelje u Požegi i rekli im da Za dom spremni nije dopustiv ni u kojoj prilici, pa ni u obrani svog doma, svoje domovine i svoje obitelji?

Zašto niste u rujnu, listopadu i studenom 1991.godine otišli u Vukovar i HOS-ovcima objasnili da ne koriste Za dom spremni ni u obrani Vukovara, da ne bi slučajno povrijedili „osjetljive četničke dušice“ jer taj poklič nije dopustiv ni u kojoj prilici!“?

A četnici su pjevali tako dopuštene pjesme: Aoj Slobo šalji nam salate, bit će mesa, bit će mesa, klatćemo Hrvate...“ i tako su dopušteno Velikosrpski osvajači na grad ispalili više od 6,5 milijuna projektila. Srušili su vukovarsku ratnu bolnicu i brojne civilne objekte, pretvorili grad u ruševine, a za to do danas nitko nikad nije odgovarao, nikoga hrvatsko Pravosuđe nije optužilo!?

Tako su dopušteno velikosrbi bez kazne i osude, pobili 402 djece, a hrvatsko pravosuđe što jest nedopustivo, nikoga za to nije optužilo, ni osudilo.

Hrvatski branitelji „ nedopustivo“ polazu prisegu uz poklič Za dom spremni (od 17,41 minute do 17,48 minuta) uz odobrenje hrvatskog državnog vrha i građana Požege, a vi kažete da nije dopustivo ni u kojoj prilici!?

A vi gdje ste vi bili tada kada je hrvatski narod krvario?

Kada su hrvatska djeca ginula?

Kada je hrvatski grad Vukovar izgledao kao Hirošima?

Suće Dobronić po vašoj biografiji imali ste tada 31 godinu, i niste sudionik Domovinskog rata, a sudili biste i presudili ljudima koji su ne štedeći sebe i svoj život bili spremni za obranu svog doma i život dati?

Četiri brata Šoljić dala su život Za dom i domovinu u kojoj ste vi sada izabrani za predsjednika Vrhovnog suda, ali ne da njima sudite, nego da pravedno sudite neprijateljima hrvatske države.

Ma „bravo gospodine suće po meni imate crveni karton!“

Jer umjesto da sudite komunističkim zločincima vi sudite hrvatskim braniteljima koji nemaju nikakve veze sa NDH, već su se borili upravo protiv jugoslavenskih i velikosrpskih agresora.

Hrvati su se referendumom 19.svibnja 1991.godine ogromnom većinom odizašlih 83,56 posto birača, njih čak 94,17 posto izjasnili za samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku.

Hrvatski je sabor dana 8. listopada 1991. godine jednoglasno donio Odluku o raskidu svih državnopravnih veza Republike Hrvatske s ostalim republikama i pokrajinama SFRJ.

To znači da u Hrvatskoj prestaju važiti sve jugoslavenske vrednote ili jugoslavenski sustav vrijednosti, i na snagu stupa hrvatski sustav vrijednosti, koji je definiran Ustavom RH i zakonima koji se na njega nadovezuju.

-na povjesnoj prekretnici odbacivanja komunističkog sustava i promjena međunarodnog poretku u Europi, hrvatski je narod na prvim demokratskim izborima (godine 1990.), slobodno izraženom voljom potvrdio svoju tisućgodišnju državnu samobitnost.

– u novom Ustavu Republike Hrvatske (1990.) i pobjedi hrvatskog naroda i hrvatskih branitelja u pravednom, legitimnom, obrambenom i oslobođilačkom Domovinskom ratu (1991. – 1995.) kojima je hrvatski narod iskazao svoju odlučnost i spremnost za uspostavu i očuvanje Republike Hrvatske kao samostalne i nezavisne, suverene i demokratske države.- NN 85/2010

Kao pravnik vi to svakako znate i bolje od nas laika, da je Domovinski rat temelj na kojem je nastala samostalna hrvatska država!

Da se taj rat vodio protiv jugoarmije i velikosrba, koji su silom htjeli uništiti hrvatski narod, njegovu vjeru rušenjem crkvi, njegovu kulturu, rušenjem i paljenjem škola i knjižnica i njegovo postojanje kao naroda masovnim likvidacijama.

Svemu tome razoružan i goloruk hrvatski narod, herojskom i nadljudskom voljom i snagom obranio je svoj dom i svoju domovinu upravo sa tim poklicem Za dom spremni.

Zabranom koju najavljujete, nastavljate jugo i velikosrpsku agresiju na hrvatski narod i poništavate Domovinski rat što je ustvari protuustavno!

„U Ustavu RH i Zakonima nigdje ne stoji da je Ustavni sud proglašio pozdrav ZDS „neustavnim“ i da stoga svaka uporaba tog pozdrava, neovisno o okolnostima slučaja, mora biti kažnjiva. I ta je teza potpuno pogrešna. Istina, Ustavni sud je u nekoliko slučajeva u povodu ocjene ustavnosti određenih akata tijela javne vlasti (nazivi ulica) i odlučivanja o tužbama zbog navodnih povreda određenih ustavnih prava i sloboda (slučajevi Šimunić i Miljak) jasno izrazio svoj stav o zločinačkom karakteru NDH i pozdravu ZDS kao ustaškom pozdravu i ustvrdio da su ustaška ideologija i praksa nespojive s temeljnim vrednotama hrvatskog Ustava.

Kako uopće neki pozdrav može biti neustavan?

To međutim nikako ne znači da je Ustavni sud proglašio ZDS ili bilo koji drugi pozdrav „neustavnim“ (kako bi uopće neki pozdrav mogao biti „neustavan“?) i da

je time redovne sudove obvezao da beziznimno kažnjavaju svakog tko na javnome mjestu koristi pozdrav ZDS, neovisno o okolnostima svakog slučaja posebice.“
<https://www.telegram.hr/politika-kriminal/vesna-alaburic-zasto-nisu-u-pravu-oni-koji-napadaju-posljednju-odluku-suda-o-za-dom-spremni/>

Ovdje se radi o Domovinskom ratu, koji nema nikakve veze sa NDH. Tu tezu da je Za dom spremni koji je korišten u Domovinskom ratu ustaški pozdrav koriste velikosrbi i yugofili , koji se ni nakon 30 godina ne mogu pomiriti sa postojanjem samostalne hrvatske države, pa je blate i stigmatiziraju na taj način!

Zar vi suče Dobronić spadate u ovu kategoriju velikosrba i yugofila, kada kažete da ZA DOM SPREMNI nije dopustiv ni u kojoj prilici?

Pa vi time kršite Ustav RH!

Za komunističke zločine hrvatsko pravosuđe nikoga nije osudilo, što je nedopustivo u svakoj prilici.

Jugoslavenski komunistički režim bio je zločinački, totalitaran, represivan i diktatorski režim, izjednačen po zločinima sa ostalim totalitarnim režimima fašizmom, nacizmom i ostalim oblicima bliskim tim režimima.

Po završetku 2.svjetskog rata pripadnicima tih vojsci i političari, fašizma, nacizma, ustaštva i četništva, koji nisu pred kraj rata zamijenili kokardu sa kapom partizankom, bilo je suđeno i presuđeno većim djelom smrtnom kaznom.

Za masovne komunističke zločine i likvidacije Hrvata, nitko nikada nije suđen, ni osuđen, ni u Jugoslaviji, što je razumljivo, ali ni u Hrvatskoj.

Hrvatsko Pravosuđe u 30 godina nikoga nije osudilo za komunističke zločine, ali je bilo brzo i promptno u progonu i osuđivanju hrvatskih branitelja, što dokazuje njegov karakter kao protivnika samostalne države Hrvatske.

Hrvatske branitelje tereti se ovrhama za presude u korist agresorskih vojnika, koji su iz Srbije došli na hrvatsko tlo ubijati Hrvate, a Srbija ne želi ni čuti o plaćanju odštete, čak ni ne priznaje postojanje logora na teritoriju Hrvatske gdje su zatočili, mučili, silovali i ubijali ne samo hrvatske branitelje, nego djecu i starce. Kakvo je to Pravosuđe suče Dobronić? Hrvatsko nije!

I umjesto da Pravosuđe postavite kao hrvatsko, da sudite udbašima i komunističkim zločincima, koji su ubijali Hrvate, što vi radite?

Sprečavate da im se sudi u Njemačkoj, sprečavate i Njemačku da radi vaš posao, koja kada nećete vi istraživati i suditi za ubojstva Hrvata, radi ona za one Hrvate koji su ubijeni na njenom tlu.

Kako je rekao saborski zastupnik Zlatko Hasanbegović, po programu str.11, kandidata (vas) kvalificira za nastavnika ONO ili političara, a nikako za predsjednika Vrhovnog suda.

<https://youtu.be/xingOw3i1Yg>

Evo popisa Hrvata koje je jugoslavenska tajna služba UDBA poubijala van granica Jugoslavije, na području jurisdikcije drugih zemalja:

01. Ivan Protulipac 1946 Italija
02. Ilija Abramović 1948 Austrija
03. Dinka Domančinović 1960 Argentina
04. Rudolf Kantonci 1962 Argentina

05. Andelko Vučina 1966 Kanada
06. Mate Miličević 1966 Kanada
07. Marijan Šimundić 1967 Njemačka
08. Jozo Jelić 1967 Njemačka
09. Mile Jelić 1967 Njemačka
10. Petar Tominac 1967 Njemačka
11. Vlado Murat 1967 Njemačka
12. Andelko Pernar 1967 Njemačka
13. Hrvoje Ursu 1968 Njemačka
14. Đurđ Kokić 1968 Njemačka
15. Mile Rukavina 1968 Njemačka
16. Krešimir Tolj 1968 Njemačka
17. Vid Maričić 1968 Njemačka
18. Ante Znaor 1968 Italija
19. Josip Krtalić 1968 Italija
20. Nedjeljko Mrkonjić 1968 Francuska
21. Pere Čović 1968 Australija
22. Mirko Čurić 1969 Njemačka
23. Nahid Kulenović 1969 Njemačka
24. Vjekoslav Luburić 1969 Španjolska
25. Mijo Lijić 1970 Švedska
26. Mriko Šimić 1971 Njemačka
27. Ivo Bogdan 1971 Argentina
28. Maksim Krstulović 1971 Velika Britanija
29. Drago Mihalić 1972 Njemačka
30. Josip Senić 1972 Njemačka
31. Dr. Branko Jelić 1972 Njemačka
32. Stjepan Ševo 1972 Italija
33. Tatjana Ševo 1972 Italija
34. Rosemarie Bahorić 1972 Italija
35. Stjepan Crnogorac 1972 Slovenija
36. Ante Miličević 1972 Jugoslavija
37. Josip Buljan-Mikulić 1973 Njemačka
38. Mate Jozak 1974 Njemačka
39. Ilija Vučić 1975 Njemačka
40. Ivica Miošević 1975 Njemačka
41. Nikola Martinović 1975 Austrija
42. Matko Bradarić 1975 Belgija
43. Vinko Eljuga 1975 Danska
44. Stipe Mikulić 1975 Švedska
45. Nikola Penava 1975 Njemačka
46. Ivan Tuksor 1976 Francuska
47. Ivan Vučić 1977 Njemačka
48. Jozo Oreč 1977 Južnoafrička Republika
49. Bruno Bušić 1978 Francuska

50. Križan Brkić 1978 USA
51. Jozo Miloš 1979 Njemačka
52. Marijan Rudela 1979 USA
53. Zvonko Štimac 1979 USA
54. Goran Šećer 1979 Kanada
55. Cvitko Cicvarić 1979 Kanada
56. Nikola Miličević 1980 Njemačka
57. Mirko Desker 1980 Njemačka
58. Antun Kostić 1981 Njemačka
59. Mate Kolić 1981 Francuska
60. Petar Bilandžić 1981 Njemačka
61. Ivan Jurišić 1981 Njemačka
62. Mladen Jurišić 1981 Njemačka
63. Stanko Nižić 1981 Švicarska
64. Ivo Furlić 1981 Njemačka
65. Đuro Zagajski 1983 Njemačka
66. Franjo Mikulić 1983 Njemačka
67. Milan Župan 1983 Njemačka
68. Stjepan Đureković 1983 Njemačka
69. Slavko Logarić 1984 Njemačka
70. Franjo Mašić 1986 USA
71. Damir Đureković 1987 Kanada
72. Ivan Hlevnjak 1987 Njemačka
73. Ante Đapić 1989 Njemačka

Nestali Hrvati

01. Zlatko Milković 1949 Francuska
02. Zvonimir Kučar 1963 Francuska
03. Geza Pašti 1965 Francuska
04. Alija Koso 1971 Brazil
05. Ante Medolić 1973 Brazil

Ubijeni samo zato što su Hrvati, jer hrvatska državotvorna ideja bila je nespojiva sa yuvrijednostima.

Neki od njih ubijeni su na brutalan način, Stjepan Đureković udarcima sjekirom po glavi, obitelj Ševo kada je ubijena i devetogodišnja djevojčica:

„Obitelj Ševo i ubojica odatle su, sporednom cestom, krenuli u pravcu Venecije. Ševo je vozio; do njega je sjedila Tatjana; a otraga ubojica i mala Rosemarija. U jednom zavodu, kad je Ševo usporio, ubojica mu je ispalio tri hica u zatiljak. Ševo je na mjestu bio mrtav. Automobil se zanio i sletio u jarak. Tatjana, premda vezana pojasom za sigurnost, zgrabilo je ubojičin revolver i otrgla prigušivač zvuka. Ubojica je ispalio više hitaca prema njoj i smrtno je ranio. Nakon toga je ispalio dva hica u glavu devetogodišnjoj Rosemariji i trenutačno je usmratio. Prilikom napuštanja automobila ubojica je vidio da je Tatjana još živa, pa je stavio novi

šaržer u revolver i čitavog ga ispucao u već polumrtvo Tatjanino tijelo. Nakon toga je, pod zaštitom gustog mraka, pretrčao vinograd i sjeo u automobil koji ga je tu čekao te nestao u pravcu Trsta. U blizini zločina nalazila se talijanska vojarna. Dočasnik Francesco Lombardi i vojnik Salvatore di Garbo, koji su čuli pucnjavu i potrčali prema mjestu odakle se čula, kasnije su izjavili: "Iako smo vojnici, kad smo došli na mjesto zločina, bili smo potreseni i ostali smo bez riječi. Prizor je bio jeziv". Nakon ubojstva obitelji Ševo, Sindičić je pobjegao u Jugoslaviju. Nastavio je raditi za Udbu - pod novim pseudonimom "Pitagora".

Pročitajte više na: <https://blog.vecernji.hr/zvonimir-despot/ubojstvo-obitelji-stjepana-seve-9612> - blog.vecernji.hr

„Ubojstvo u Titovo ime“ - tajna odreda smrti u Njemačkoj naslov je 45-minutnog dokumentarnog filma o seriji ubojstava u režiji jugoslavenske tajne službe protiv političkih neistomišljenika - hrvatskih emigranata na njemačkom teritoriju, koji se emitirao na 1. programu njemačke državne televizije, a potom i na Bavarskoj televiziji i Deutsche Welle.

Sjećate se kakav skandal je izbio prije samog ulaska Hrvatske u EU 2013.godine?

Tadašnji predsjednik Vlade a sadašnji predsjednik države Zoran Milanović bio protiv izručenja udbaških šefova Josipa Perkovića i Zdravka Mustaća Njemačkoj za brutalno ubojstvo Stjepana Đurekovića.

Europski uhidbeni nalog (skraćeno EUN) nalog je nadležnog pravosudnog tijela države članice EU za uhićenje i predaju osobe koja se zatekne u drugoj državi članici u svrhu kaznenoga progona ili izvršenja zatvorske kazne ili mjere koja uključuje oduzimanje slobode. EUN postoji od 13. lipnja 2002. kao "Okvirna odluka o europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica"

"Zakon o pravosudnoj suradnji u kaznenim stvarima s državama članicama Europske unije" zakon je kojim je implementiran europski uhidbeni nalog u pravni poredak Republike Hrvatske. Kroz ovaj zakon Hrvatska je dužna izručivati svoje državljane na osnovi europskog uhidbenog naloga koji se izdaje zbog postojanja sumnje da je osoba počinila zločin na području druge države članice Europske unije. Zakon je u ljeto 2013. godine u hrvatskim medijima prozvan Lex Perković zbog izmjene napravljene 28. lipnja 2013godine, kojom je odlučeno da će Hrvatska izručivati samo osobe koje se terete za zločine počinjene na području drugih članica Europske unije poslije 7. kolovoza 2002.godine Time je pokušano spriječiti izručenje Josipa Perkovića Njemačkoj koji se sumnjičio za ubojstvo hrvatskog disidenta Stjepana Đurekovića koji je ubijen 1983. godine.

Jasno je što se zbiva sa predsjednikom Vrhovnog suda i zašto je odmah krenuo sa napadom na Za dom spremni. To je zamagljivanje spašavanja od izručivanja udbinu ubojica Njemačkoj, po EU uhidbenim nalozima.

Ponavlja se scenario Lex Perković samo ovaj puta u ulozi predsjednika Vrhovnog suda koji bi izručenja trebao spriječiti. Zato se predsjedniku Milanoviću žurilo taj problem riješiti. Radovan Dobronić uzeo je za pomoćnicu Zlatu Đurđević. Prepostavlja se po stilu pisanja da je ona vama suče Dobroniću pisala program što se tiče zastare EU uhidbenog naloga i zabrane Za dom spremni.

Zlata Đurđević bila bi po tome veza između predsjednika Milanovića, bivšeg predsjednika Josipovića, ubaša Perkovića, Mustača, Nobila i Manolića...

Dva nova europska istražna naloga Njemačka je poslala za Tomislavom Mičićem i Brankom Bradvicom. Sumnjiče ih da su sudjelovali u ubojstvu Jozu Milošu daleke 1979.godine za račun Udbe kako bi sakrili trag koji je vodio prema ubojici Brune Bušića, javlja Nacional.

<https://www.nacional.hr/njemacka-trazi-dna-dvojice-osumnjicenih-za-ubojstvo-emigranta-joze-milosa-iz-1979/>

Znači cijela lakrdija oko izbora predsjednika Vrhovnog suda osmišljena je da se spriječe daljnja izručenja ubaša Njemačkoj za ubaška ubojstva hrvatskih emigranata koji su ubijeni na teritoriju Njemačke.

Ovakvo hrvatsko Pravosuđe im neće nikada suditi, i sada ih još treba zaštiti da im Njemačko pravosuđe ne sudi! Pa do kada!

Zar zločin nije zločin, ma tko ga počinio?

Evo što je na tu temu izjavio predsjednik Milanović, ponižavajući hrvatske žrtve: „Posljedica tog nesretnog lexa Perkovića i izručenja ove dvojice Tuđmanovih ubaša (Perkovića i Mustača, op. ž.p.), k vragu, ne tak je, imaju i oni neke zasluge za hrvatsku državu, zbog nekakvog emigranta (Stjepana Durekovića) kojeg smo počeli izjednačavat s Brunom Bušićem - a oni su nebo i zemlja - ta dva čovjeka, rezultira time da Hrvatska već osam godina izručuje svoje državljanе šakom i kapom. Dakle, nastavit će ovu priču. Ljudi koje ne bi trebalo izručiti za nekakva djela koja su u zastari, džepare - ne ubojice. To su naši državljanı. Nisu najbolji među nama. Mi ih izručujemo. I nitko drugi u Evropi. Jer je ta praksa postavljena tada zbog ove dvojice koji su sad u zatvoru. Ja ih pomilovat neću, ne kanim kao ni ikoga. Ali hrvatski ljudi, možda ne najuzorniji građani, kao zadnji tanki čumur iz Bosne, idu u vagonima a drugi nama odbijaju. Osam godina to traje da bi se štitila stražnjica nekolicine sudaca koji su u toj zavjeri sudjelovali. Dosta je. Ukinite to više! Država koja ne štiti svoje građane, pa i barabe, nije država.“

Država Hrvatska štiti ubaše, ubojice Hrvata! To je cilj! Njih sačuvati od osude! A u isto vrijeme zabranjivati Za dom spremni koji ne može biti neustavan, (kako bi uopće neki pozdrav mogao biti „neustavan“?)

Zašto se predsjednik Milanović ne potruđi zaštiti hrvatske državljanе, hrvatske branitelje od Srpskog zakona o univerzalnoj jurisdikciji i natjerati Srbiju da ga ukine?

Od 2003. godine u Republici Srbiji na snazi je Zakon o univerzalnoj jurisdikciji koji omogućava srbijanskim sudovima da primijene nacionalno kazneno pravo na počinitelja — stranca koji je počinio kazneno djelo u inozemstvu, protiv stranca ili strane države, i ne nalazi se na teritoriju države u kojoj mu se sudi.

Srbija je to pravo iskoristila kada je na 12 godina zatvora optužila hrvatskog državljanina Veljka Marića, a na optužnicama se nalaze i drugi hrvatski građani koji nisu upoznati s činjenicom da je za njima raspisana tjeratika i kojima prijeti opasnost od uhićenja pri ulasku u Srbiju. Tako su srbijanske vlasti nedavno na graničnom prijelazu Bogojevo uhitile hrvatskog branitelja Zdravka Hlobika kojeg su zamijenili za njegovog imenjaka, za kojim je raspisana tjeratika zbog optužbe za terorizam u Domovinskom ratu.

Ovim zakonom Srbija se proglašila „mini Haagom”, uspostavivši pravo da sudi bilo kome. Zakon o univerzalnoj jurisdikciji odstupa od pravnih standarda koji postoje u Europskoj uniji i da predstavlja kamen spoticanja u pregovorima Republike Srbije i Europske unije.

Samostalna država Hrvatska dopušta da se njenim građanima sudi u drugim zemljama!? To samo pokazuje koliko nam je neučinkovito, neuređeno i nepravedno Pravosuđe!

Kakvu pravnu sigurnost država Hrvatska pruža svojim građanima pokazuje hrvatsko pravosuđe koje ju je pretvorilo u zemlju pravnih apsurda, nepravde, kriminala i korupcije!

Lili Benčik/hrvatskepravice

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28337-gospodine-predsjednice-vrhovnog-suda-zasto-niste-19-siječnja-1992-godine-hrvatskim-braniteljima-u-pozegi-kod-polaganja-prisege-objasnili-da-za-dom-spremni-nije-dopustiv-ni-u-kojoj-prilici>

SKEJO, DOBRONIĆ I DVA JOSIPA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 5.)

Prije objavlјivanja knjige "HOS" poslao sam je dragom prijatelju Marku Skeju, ratnom zapovjedniku slavne IX. bojne HOS-a "Rafael vitez Boban". U knjizi se nalaze i fotografije iz Čavoglava na kojima smo dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a i ja sa Skejom, Thompsonom i drugim HOS-ovcima koji su ove godine na Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja bili u Čavoglavama.

Dva Josipa sa Skejom i njegovim HOS-ovcima

Dva Josipa sa Skejom

Dr. Stjepandić je naš istaknuti znanstvenik u Njemačkoj, gdje je dobio 4 nagrade za inovaciju. Iako radi u privatnoj firmi, u kojoj je mali dioničar, objavio je skoro 200 znanstvenih radova i 13 knjiga. Urednik je u velikom broju međunarodnih časopisa. Najbolji od njih (Journal of Industrial Information Integration) najbolji je u svijetu u dvije kategorije. Već više godina se dopisuje s njemačkim dopisnicima iz jugoistočne Europe. Posljedično oni više ne objavljaju ružne članke o Hrvatskoj, kao što su to činili u vrijeme vlade Tihomira Oreškovića ili svjetskog nogometnog prvenstva 2018. Puno putuje. Po vlastitim riječima provede svaki dan u prosjeku dva sata u automobilu. Uz Thompsonovu glazbu. Od svake pjesme stihove znade napamet.

Ja sam i po najnovijem istraživanju Sveučilišta Stanford na listi najutjecajnijih znanstvenika u svijetu. I ove godine sam s najviše radova među znanstvenicima iz RH. To u RH nitko neće objaviti, ali za razliku od prošle godine ove godine me se ipak spominje. Moji matematičari - tko bi drugi? Naime, fakulteti i sveučilišta se hvale sa takvim dostignućima svojih znanstvenika. Tako mi o tom najnovijem istraživanju akademik Andrej Dujella koji je i sam na toj listi javlja tko sve obavještava o tome:

Dva Josipa s Thompsonom

PMF Zagreb:

http://www.pmf.unizg.hr/math/izdvojeno?@=1mm2s#news_117200

<http://e.math.hr/vijesti/211025hrvatski-matemati-ari-na-listi-2-najcitranih-znanstvenika>

PMF Split:

<https://www.pmfst.unist.hr/damir-vukicevic-medu-2-najutjecajnijih-znanstvenika-u-2020-godini/>

Hrvatsko katoličko sveučilište:

<https://www.unicath.hr/profesorica-livia-puljak-s-hks-a-u-1-znanstvenika-na-svjetu-s-najvecim-utjecajem-citiranosti-za-2020-godinu>

Sveučilište u Splitu

<https://www.unist.hr/novosti/znanstvenici-sveucilista-u-splitu-me%C4%91u-2-posto-najcitiranijih-u-svjetu-u-2020-godini>

FESB Split

<https://www.fesb.unist.hr/2021/10/28/znanstvenici-fesb-a-medu-2-posto-najcitiranijih-u-svjetu-u-2020-godini/>

Slobodna Dalmacija:

<https://slobodnadalmacija.hr/split/znanstvenici-sveucilista-u-splitu-postigli-zapazen-uspjeh-nalaze-se-medu-najcitiranijima-i-najutjecajnijima-u-svjetu-u-2020-godini-1138665>

FSB Zagreb:

[https://www.fsb.unizg.hr/index.php?fsbonline&novosti&id=35350.](https://www.fsb.unizg.hr/index.php?fsbonline&novosti&id=35350)

Kolega Dujella je našao i: Niš se pohvalio s jednim svojim:

http://gaf.ni.ac.rs/_news/news.htm

Naravno ni Stjepandić ni ja ne moramo biti dodvorice hrvatskim vlastima niti se dodvoravati svjetskim moćnicima koji su i danas, kao i za vrijeme naci-fašističke agresije Srbije na Hrvatsku na strani naci-fašističkih agresora, pa se ponosimo s prijateljstvom i sa Skejom i s Thompsonom.

Naravno, svatko tko voli svoj narod i svoju domovinu voli hrvatske branitelje. Dok vlast i hrvatski dužnosnici „pljuju“ po braniteljima, a posebno po HOS-ovcima, dok uklanjaju spomen-obilježje poginulim HOS-ovcima jer tako traže oni Hrvati koji, kako reće veliki Šegedin STRASNO MRZE SVOJ NAROD, odnosno to traže pripadnici naci-fašističkog agresora, nas dvojica s ponosom polažemo vijenac na spomenik našim HOS-ovcima u Splitu

Uvjeren sam da bi i kolegi Stjepandiću i meni nešto najstrašnije bilo vidjeti da Marko Skejo misli o nama ono što misli o Dobroniću i onima koji vladaju Hrvatskom:

**MARKO SKEJO U BUJICI PORUČIO MILANOVIĆU, PLENOVIĆU,
DOBROVIĆU I SVIMA ONIMA KOJI ŽELE ZABRANITI ZDS:**

28 Listopad 2021

“Dok je hrvatska sirotinja ginula, današnja vladajuća kasta školovala se na sigurnom, iako su imali dovoljno godina da brane dom!”

Najgori ljudi u hrvatskoj su hrvatski jugoslaveni, koji još dan, danas, nisu prežalili što smo im porazili njihovu, “treću armiju” u Europi i srušili Jugoslaviju. Takvima najviše smeta pozdrav ‘ZDS’, a ne smeta im četnička kokarda i zvijezda petokraka – izjavio je u ekskluzivnom razgovoru za Bujicu, na Z1 televiziji, Marko Skejo, ratni zapovjednik IX. bojne HOS-a: - Uvjeren sam da 85 posto našeg naroda nema ništa protiv pozdrava pod kojim je poginulo 753 dragovoljca Hrvatskih obrambenih snaga! HOS je bio rasadnik Hrvatske vojske i uvjeren sam da će jednoga dana naše oružane snage i službeno pozdravljati hrvatski stijeg sa ‘ZDS’...

“Godine 1991. kad se počela stvarati Hrvatska država, kad je bio košmar u svemu i kad je predsjednik Tuđman poveo naš narod, ti isti koji se danas protive pozdravu ‘ZDS’ bili su punoljetni i mogli su dati svoj doprinos u obrani države, međutim, njihovi su ih roditelji sklonili van, da se školuju i da budu na pozicijama na kojima jesu i da kritiziraju nas, koji smo ratovali,” govori Skejo o Dobroniću, Milanoviću, Plenkoviću i svima ostalima koji bi zabranili pozdrav HOS-a: “Hrvatska sirotinja otišla je u rat, krvlju natopila zemlju i napravila pobjedničku vojsku, stvorila Hrvatsku državu. A oni koji su mogli biti ratnici, a nisu, danas su zaštićena kasta, mi smo im za to stvorili preduvjete, a nas se pljuje, ignorira i konstantno ponižava.”

PUKOVNIK SKEJO PROZVAO GENERALSKI ZBOR: “SRAMITE SE!”

“Sramite se, generali,” poručio je pukovnik Skejo pojedinim članovima tzv. Generalskog zbora, koji podupiru progon HOS-ovaca: “Dok su HOS-ovci žestoki boj bili i svojom krvlju natopili hrvatsku zemlju, Pavo Miljavac, kojeg smatram salonskim generalom, gledao je rat na televiziji i debljao se! Luka Džanko govori da je bio zamjenik Gotovini i da ne zna u kojim je akcijama sudjelovao HOS... Kakav je to zamjenik, koji nije imao pojma gdje nas je sve slao general Ante Gotovina, u najtežim trenucima?! Umjesto da pljuje po bojovnicima HOS-a, bolje nek’ kaže javnosti kako su ga naši momci skinuli s transporterja JNA u Dugopolju!”

Oni nas zatajivaju, a samo moraju reći; ta postrojba, IX. bojna HOS-a, napravila je to i to. I točka. Nemojte dirati te momke jer su ljudi izginuli – uputio je poruku Generalskom zboru Marko Skejo, a na pitanje zašto šute o doprinosu HOS-a u Domovinskom ratu, odgovorio je: - Šute najvjerojatnije jer je netko negdje zaposlio sina, netko je dobio neki nadzorni odbor, itd... Neki od njih još uvijek glancaju petokraku u svome džepu! Bili su s nama, ali im je uvijek ostala u srcu Jugoslavija! Bivši oficiri JNA koji su nam se priključili, ne mogu podnijeti da smo

i mi iz naroda, ljudi bez visokih vojnih škola, nadigrali njihovu bivšu vojsku i stvorili Hrvatsku državu.

ČETNICI MU SPALILI KUĆU...

Skejo je u rat otisao s 35 godina, imao je troje djece, razvijen biznis i bio dobro situiran, jer je osamdesetih sa suprugom, preko jedne njemačke kompanije, radio na izgradnji autocesta u Libiji: - Prije rata sam imao svoj obrt, četiri auto mješalice, mikser, dvije beton pumpe i dvije betonare. Nisam bio bogat čovjek, ali sam bio itekako situiran. Možda je sada to smiješno reći, ali u ono vrijeme, prije rata, vozio sam Kawasaki 1000 RX i SL Mercedesa, a oni koji nisu imali ni fiću danas su na pozicijama i voze se u crnim limuzinama. Mi smo njima u ratu stvorili preduvjete da budu to što jesu i minimum pristojnosti od njih bio bi da nas ne diraju, jer državu koju oni danas vode, mi smo stvorili.

Marko Skejo je iz Ružića kod Drniša, a njegovu rodnu kuću četnici su spalili odmah na početku velikosrpske agresije: - Drniški kraj je kompletan bio okupiran, naši su ljudi bili u izbjeglištvu, a sela spaljena. Moja kuća je bila druga u cijeloj drniškoj općini koju su spalili.

46 POGINULIH HOS-ovaca IZ SKEJINE BOJNE

Na početku rata Skejo je bio u pričuvnom sastavu MUP-a i sudjelovao je u oslobođanju vojarni tzv. JNA, nakon čega se kao dragovoljac, priključio HOS-u: - Saznao sam da se oformila IX. bojna HOS-a, otisao sam u njihovo zapovjedništvo i vidio oznaku na kojoj piše 'ZDS'. Rekao sam sam sebi – ja tu pripadam! Spreman sam braniti svoj dom. Pogledaj se, Marko, u ogledalo, ti si hrvatski vojnik tako dugo dok se ne stvori i oslobodi Hrvatska država.

Marko Skejo je bio treći po redu zapovjednik IX. bojne HOS-a: - Za zapovjednika me postavio Paraga 01. lipnja 1992. godine. Bili smo u dobrom odnosima, on je bio zadovoljan, a ja sam mu rekao – vi ste politika, a ja sam vojnik. Dogovarali smo sve konsenzusom, u postrojbi sam napravio jedan vid reforme i išli smo dalje...

S HOS-ovcima je Skejo prošao mnoga bojišta – od drniškog, preko Svilaje, Stolova, Popova polja, Škabrnje, do livanjskog bojišta, akcije Zima '94. i Ljeto '95. pa sve do Oluje: - Kroz IX. bojnu HOS-a je kroz cijeli rat prošlo više od 2.600 ljudi. Tristotinjak ih je bilo ranjeno, 46 ratnika je poginulo.

SKEJIN NAJTEŽI RATNI TRENUТАK: "Kad materi i čači u sanduku nosiš sina..."

IX. bojna HOS-a bila je tijekom Domovinskog rata u sastavu 114. brigade HV-a: - Ljuti smo boj vodili. Lako je danas razglabati po kafićima i restoranima, ali u to vrijeme ti su momci vidjeli smrt u očima, a imali veliko junačko srce. Nismo mi bili toliko pametni, koliko nas je srce nosilo i Bog čuvao...

Na pitanje koji trenutak iz rata pamti kao najteži, Skejo je odgovorio: - Najteži ratni trenutak je kad nosiš sina materi i čači u sanduku kući...

GENERAL ADEMI POHVALIO HOS!

HOS je u svojoj knjizi posebno pohvali general Ademi, a Skejo je otkrio i o čemu se, konkretno rati: - Ademi nas je spomenuo u svezi jednog briljantnog napadnog djelovanja... General Gotovina i general Roso tražili su upravo IX. bojnu HOS-a. Mi smo tada bili na pravcu Trebinja, na Popovu polju a general Klanac nas je na zahtjev Ante Gotovine preusmjerio na Livanjsko polje. Dobili smo da od Rujana krenemo prema Sajkoviću i Grahovu. Bila je to najbolje izvedena akcija od strane 114. brigade, odnosno IX. bojne HOS-a. Na tom pravcu smo imali fantastične uspjehe i tu smo dobili veliko povjerenje našeg zapovjednika, kojeg ja izuzetno cijenim, Ante Gotovine. Uvijek kad je zatrebalo, general Gotovina pozvao bi IX. bojnu HOS-a jer je imao povjerenje da ćemo mi u svom dijelu opravdati ono što je on zapovjedio.

Na opasku voditelja, da su se Srbi tada žalili na HOS, jer im je nanio enormne gubitke, pukovnik Skejo oprezno odgovara: - Slušajte, mi smo se držali ratnih pravila. To je bio žestoki sukob nas i srpskih postrojbi. Mi smo ih samljeli! Probili smo crtu i napravili ono što smo napravili. To znaju i general Gotovina i general Ademi jer su bili naši zapovjednici.

MARKO SKEJO ODGOVORIO ‘KAPETANU DRAGANU’: “Majka ih je iz Škabrnje čađave u naramku odnijela!”

ZAPOVJEDNIK HOS-a POHVALIO ULEMEKA LEGIJU: “Cijenim ga kao vojnika!”

Marko Skejo je u Bujici posebno prokomentirao izjavu srpskog ratnog zločinca Dragana Vasiljkovića, koji je na Balkan info, potpuno neočekivano, iskazao poštovanje prema ulozi HOS-a tijekom bitke za Škabrnju, gdje su poražene elitne srpske jedinice, predvođene Miloradom Ulemekom: - Legiju izuzetno cijenim jer se vidi da je to vojnik od glave do pete! No, moram napomenuti da su kroz IX. bojnu HOS-a prošla 33 legionara i da ni mi nismo po pitanju edukacije i spremnosti ni za kim zaostajali... To je priznao i njihov ‘Kapetan Dragan’... Međutim, nije on sve rekao! Nije rekao da su dobili takvu lekciju da se Legija sa svojom postrojbom morao pokupiti i otići za Srbiju. ‘Kapetan Dragan’ kaže da su imali sedam poginulih, no, više je njih tu kleknulo! Njihove smo dokumente pokupili i predali u zapovjedništvo kod generala Gotovine. Oni znaju točno što im se dogodilo, a ja neću sad ništa govoriti. Tu se bio ljuti boj i majka ih je čađave u naramku odnijela!

O MILANOVIĆU I PLENKOVIĆU...

Na upit voditelja kako to da jedan ‘Kapetan Dragan’ govori s poštovanjem o HOS-u tijekom akcije Maslenica, kada su bili kod Škabrnje, a hrvatski predsjednik Zoran Milanović zbog HOS-a nije htio doći na obljetnicu akcije, Skejo diplomatski odgovara: - Ne mislim ja toliko loše o njemu, koliko on misli loše o nama. Nismo to zaslužili od njega. Ako već nema nikakve emocije prema nama, trebao bi barem imati prema mrtvima i roditeljima, koji i danas tuguju, zavijeni u crno. I ne odnosi se to samo na njega, već na sve one koji govore protiv HOS-a.

“Više od Plenkovića, zamjerim našim ljudima iz rata koji su na visokim pozicijama i koji donose odluke, a odriču nas se i vode krivu politiku, ne verificiraju istinu,” nastavio je: “Nama zabranjivaju i hvataju nas na Dan pobjede 05. kolovoza u Kninu, oni koji nisu imali petlje držati pušku u ruci kad se pobjeđivalo!”

O PUPOVČU...

Na Pupovčevu inicijativu za kazneni progon ‘ZDS’, koju sada uvelike olakšava javno iskazani stav novoizabranog predsjednika Vrhovnog suda RH, Radovana Dobronića, Skejo se samo kratko osvrnuo: - Pupovcu ne zamjeram ništa, jer dobro znam koga on predstavlja, ali zato zamjeram onima koji ga drže na vlasti, odobravaju njegove postupke i oglušuju se na njegove izjave.

SKEJO I THOMPSON – ROĐACI I HOS-ovci

Marko Skejo nije zaboravio spomenuti niti svog suborca i imenjaka Thompsona:
- Mi smo čak i daljnji rođaci jer je moja majka iz Čavoglava. Marko Perković Thompson je bio u HOS-u. Njegova postrojba kasnije se priključila 142. brigadi HV-a. Više je on dao za Hrvatsku državu i promovirao je nego svi ministri vanjskih poslova zajedno! Na njegovim je koncertima 95 posto mlađih i kad on pozdravi 'Za dom', svi mlađi iz nožnog palca viknu 'spremni'. K'o dva prsta im žila skoči na vratu, koliko od srca to kliču!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28358-marko-skejo-u-bujici-porucio-milanovicu-plenovicu-dobronicu-i-svima-onima-koji-zele-zabraniti-zds>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28373-skejo-dobronic-i-dva-josipa>

PRILOG

GENERAL RAHIM ADEMI, SAMO ISTINA Govor gen. Ivana Tolja na promociji knjige 21. listopada 2021. godine

”Ima istina od kojih se ne može odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, položaja s kojih se ne može uzmicati.” Ovo su riječi pokojnoga kardinala i zagrebačkoga nadbiskupa Franje Kuharića izrečene u teškim i presudnim vremenima za život i opstojnost hrvatskoga naroda. Citira ih i uzima kao moto svoje knjige ”Samo istina” general HV, Rahim Ademi. Dakle, nije naveo misli ni jednoga političara, vojskovođe, već čovjeka koji se nije primarno bavio politikom, točnije rečeno, uopće se nije bavio politikom, već je naviještao i govorio ono što je pravedno i što se mora bez obzira na okolnosti i posljedice. Baš kao što je činio i njegov predšasnik, velike i svete uspomene kardinal Alojzije Stepinac. Unatoč tome što nisu bili ni političari ni ratnici jedan i drugi dali su silan doprinos izlasku hrvatskoga naroda iz ropstva minulih i umrlih Jugoslavija. Oružje im je bilo naviještanje i svjedočenje Istine, koja jedino oslobađa i stvara uvjete na kojima treba počivati sadašnjost i budućnost: dostojanstven, razuman i pravedan život svake pojedine osobe, obitelji, društvene zajednice i naroda.

Ovim je citatom general Ademi ponudio ključ za razumijevanje značajnoga, pa i u nekim segmentima intrigantnoga ratnog dnevnika. Pa i samim naslovom, ”Samo istina”, već na koricama ove knjige autor određuje smjer, namjeru i razlog objelodanjivanja, kratki biografski podatci, udar na njega pod optužbom za albanski nacionalizam, izbacivanje iz SKJ, napuštanje JNA, s činom majora, u siječnju 1991. i nakon razdoblja prikrivene suradnje s hrvatskim vlastima, u srpnju 1991. priključuje se HV u Šibeniku, de facto od samih početaka velikosrpske agresije, pa do velikih kolosalnih, oslobođilačkih i pobjedničkih ratnih operacija Ljeto 95, i Kozjak, to jest Oluja 95.

General Rahim Ademi ne samo da je sudjelovao u tim operacijama, on ih je zajedno s nekolicinom pripremao i provodio davši kao visoki časnik i jedan od ratnih zapovjednika, velik i značajan doprinos. Valja reći da on, u skladu s naslovom svoje knjige, ratnoga dnevnika beskompromisno sučeljuje svoje poglede i stajališta, s evidentnom namjerom dokazivanja da je u pravu i da mu je istina, povjesna istina o ratnim zbivanjima na prvome mjestu, bez obzira na to hoće li to i kako će to i na koji način, pojedinci ili dio javnosti prihvati.

Jasno, u ovoj knjizi, značajno mjesto zauzima i opis kalvarije kroz koju je prolazio pritisnut optužbama za ratne zločine. Gore od toga, pogodila ga je napuštenost i bespomoć u kojoj se našao kao čovjek i kao general HV. Još gore, još ogorčenije pogodili su ga postupci pojedinaca i struktura koje su ga trebale štititi, ako ne zbog njega kao osobe, onda svakako zbog zaštite državnoga i nacionalnog interesa. Izostalo je i jedno i drugo.

Da je tomu bilo tako, ne samo da vjerujem zapisima generala Ademija, već mogu dijelom i posvjedočiti na osobnom primjeru: po nalogu gospođe Carle de Ponte, pozvan sam bio u ured haaških istražitelja, gdje sam tri dana bio izvrgnut ispitivanjima i njihovim lukavim i rafiniranim metodama ne bi li od mene izvukli bilo što, pa i najmanju sitnicu, koja bi teretila moju državu za koju sam se borio, moju vojsku u kojoj sam bio, sudjelovao i vršio časničke i zapovjedničke dužnosti na koje sam bio postavljen. I ono što mi je bilo najodvratnije, njihovi pokušaji ne bi li me svim mogućim smicalicama navukli da uprem, barem toliko, prstom na neke od svojih kolega, suboraca i generala. Jasno, jedan od njih, na njihovu nišanu je bio i general Rahim Ademi. Ne želim, a nije ni mjesto ni trenutak, govoriti o detaljima toga ni malo laka ispitivanja. Zasigurno, sve je to zabilježeno i vjerojatno će i to prije ili poslije ugledati svjetlo dana. Barem po onoj, kako naš narod poslovično govorи: "Zaklela se zemља рју, да се тајне све сазнаву". Ništa ne zamjeram tom dvojcu koji me je ispitivao, toj dvojici Engleza, haaških agenata. Radili su svoj posao za koji su bili sjajno plaćeni. Osobno, osjećao sam se poniženim da se sve to odvijalo u srcu hrvatskoga glavnog grada, u našoj vojarni HV-a na Črnomercu. Nimalo slučajno da su se baš tamo smjestili. Vjerojatno, između ostalog, da nam pokažu koliko smo jadni i poniženi... Da, u našoj su se vojarni ugnijezdili i nisu ih tamo smjestili svemirci, već naša tada snishodljiva vlast, koja je otvarala poglavlja u pregovorima za ulazak u EU, a u cijenu pregovora su bili uračunati životi i sudbine naših generala i to ne bilo kakvih, već ratnih, pobjedničkih generala, pobjedničke vojske koja je izborila slobodu hrvatskome narodu i sačuvala teritorijalni integritet Republike Hrvatske.

Nekoliko dana prije tih ispitivanja, smatrao sam potrebnim obavijestiti i konzultirati se o svemu tome s mjerodavnim osobama, a i da preko njih ishodim dopuštenje da mogu ući u arhiv i pregledati dokumentaciju jer, godine su prohujale od završetka rata i tko će popamtiti sve te događaje i znati što je sve sporno haškoj gospodi. Zovem preko centra za obavješćivanje, koga drugog, nego Predsjednika vlade. Činilo mi se to normalnim, a i privatno sam ga poznavao, bio je član stranke u kojoj sam bio među prvim utemeljiteljima. Osim toga nisam bio u pitanju ja kao osoba, kao brojka (naucili smo olako i ni za što, za Judine škude žrtvovati ljude) već je bio u pitanju general HV-a, ratni načelnik Političke uprave u MORH-u i Hrvatskoj vojsci i konačno u pitanju je bio pokušaj kompromitiranja Domovinskoga rata, a samim tim i Hrvatske kao države. Telefonist me uljudno, gotovo radosno pozdravlja i pokušava spojiti s Predsjednikom. Nakon jedno dvije minute, javlja mi se i kaže sa žaljenjem da mu je Predsjednik rekao da ne može razgovarati da je zauzet drugim poslovima. Eto, tako je to bilo... Nakon završenih ispitivanja želio sam obavijestiti mjerodavne o sadržaju, tijeku i mogućim razlozima i posljedicama takva postupanja haaškoga tužiteljstva. Nisam u tome uspio, nikoga to u našoj, hrvatskoj vlasti nije interesiralo. Nisu imali vremena, važniji su ih poslovi pritiskali!

Po završetku rata, točnije, odmah nakon Oluje počeli su se pojavljivati tekstovi i knjige o operativnim sadržajima i izvođenjima oslobođilačkih akcija Hrvatske vojske, o prenaglašenim ulogama i zaslugama pojedinaca. Sve se otpriklje svodilo na to kako su oni sve planirali, izvodili i bez njih, ispada tako, ne bi se uspjelo

pobjednički dovršiti Domovinski i obrambeni rat. Kao načelnik Političke uprave zamolio sam da se to ne čini i da nije vrijeme za knjige takvih sadržaja i da mnoge stvari i događaji o kojima pišu i govore moraju jedno vrijeme ostati državna i vojna tajna. I da nam, u krajnjoj liniji, sve to može našteti, tim više što su se optužnice spremale. Njihova japajakanja, samohvale, neće završiti dobrim ni za njih, ni za nas, kao narod i vojsku i državu u cjelini, tim više što podosta toga što su iznosili u tim knjigama nije bilo u skladu s objektivnom istinom, a upravo se to po sudištima, od Haaga do naših domaćih sudova stavljalo na teret pojedincima, koji su trebali platiti cijenu takvim nerazboritim postupcima, izjavama i pisanijama. Nitko mi ne može reći, a još manje dokazati da to nije tako, tim više što sam na ispitivanjima bio suočen s takvim iskazima i koje sam, na žalost i bijes mojih ispitivača, u temelju nijekao i odbacivao, pokušavajući zaštititi čistoću naše pravedne borbe i naših oslobođilačkih akcija, od početka agresije, pa sve do Bljeska i Oluje.

I dan danas gledamo vašar taština, slušamo neke pojedince koji tvrde da su sve vodili, da su sve planirali i ispada da bi bez njih bila propast svijeta. Potpuno mi je jasno da ni generalu Rahimu Ademiju nije lako ovo slušati i gledati. On se s pravom pita u kojem je to ratu on bio, za što se borio, koja je uloga i njegov doprinos u svemu tome? General Rahim Ademi je svojom knjigom, svojim ratnim dnevnikom pokušao javnosti reći da ima podosta toga što nije tako kako se govori, piše. U nekim segmentima, u njegovom ratnom dnevniku, stvari stoje drukčije od onoga što se pokušava kanonizirati kao povijest Domovinskoga rata. Pred povjesničarima je zadaća da se time pozabave i da ustanove je li to tako i jesu li točna određen stajališta, koja autor iznosi, pa u tome smislu valja citirati generalove riječi, otisnute i na poledini njegove knjige: "U ratu nikome nije smetao moj potpis na borbenim dokumentima, a poslije rata moja uloga u planiranju i izvođenju operacija potpuno je marginalizirana. Potkraj 1995. i početkom 1996. napisani su novi planovi nacrtani novi zemljovid, originalni dokumenti zamijenjeni su krivotvorinama jer je na njima morao biti novi potpis. Tako nove generacije danas uče da je operacije Zima 94/95, Skok 1, Skok – 95, (Skok 2) Ljeto – 95, Kozjak – 95, (Oluja – 95) Maestral-2 i Južni potez planirao netko drugi. Na vrat su mi natovarili i haašku optužnicu, a poslije i optužnicu našega pravosuđa. Tako se nagrađuje onaj koji je prošao sva ratišta i borio se pet godina za ovu državu na prvoj crti."

Smatram da je već i samo ova tvrdnja dovoljna da povjesničari, vojni analitičari, a i ljudi drugih struk, krenu u objektivno istraživanje, držeći se Tacitove maksime: Sine ira et studio.

Evo, ovdje u publici vidim i generala Ljubu Ćesića Rojsa, često spominjana u ovoj knjizi i kojemu general Ademi izriče zahvalnost, naglasivši da mu je jedino on pomagao u teškim trenucima za njega i njegovu obitelj. Da i ja sam s generalom Rojsom prošao puno toga, dijelivši često i žalost i radost, pa i po život opasne situacije u vrletima gdje se branila Hrvatska. Odgovorno tvrdim da se odredene operacije, posebice Oluja ne bi tako brzo i uspješno izvele da nije bilo njega i njegove, naše inženjerije, koja je u nemogućim uvjetima na Dinari odradila posao i omogućila da izvedemo potpuno iznenadni napad, s pravca kojeg srpske

neprijateljske formacije nisu očekivale. General Ademi o tome u svojoj knjizi na 210. str. piše, citiram. "Štapski generali" uopće nisu imali ideju oslobođenja Knina s dinarskog pravca i nisu shvaćali viziju i strategiju ministra obrane Gojka Šuška, koji je želio da se u Knin uđe baš preko Dinare, iz područja Bosanskog Grahova. Njihova je ideja bila suprotna: da se Knin oslobodi kao i u svakom prijašnjem ratu i onako kako su to učinili partizani – iz smjera Sinja, Zadra i Benkovca. "Veliki planeri operacija" uspjeli su uvjeriti načelnika Glavnog stožera HV-a generala Bobetku da prihvati njihov plan te mu podmetnuli dokument o oslobođanju okupiranog teritorija Republike Hrvatske..." Rojs se sigurno sjeća, kako je u stožeru, u hodu nastala sintagma "hrvatske snage". Naime javilo se nezadovoljstvo u gardijskim brigadama HV-a, zbog česta spominjanja u medijima HVO-a. Osjetili su se zapostavljeni, posebice u operaciji Ljeto 95. gdje smo, logično, više naglašavali ulogu gardijskih brigada HVO-a. Pitao sam ministra Šuška što učiniti da smanjimo bespotrebnu napetost i prigovore, jer dnevnik je na HTV-u trebao započeti za pet minuta. Rekao mi je da to nije njegov posao i da on nije načelnik Političke uprave. Sinulo mi je u trenu: nema više u medijima HV-a i HVO-a, odsada ćemo govoriti samo o Hrvatskim snagama. Kako onda, tako i danas, to je ostalo gotovo kao službena formulacija, koja je prije svega označivala, a i sada označuje, jedinstvo i nedjeljivost hrvatskoga naroda. Neki hvalisavci i tu sintagmu prisvajaju, uvjereni u svoja strateška, geostrateška i geopolitička znanja i umijeća.

Iz ratnoga dnevnika generala Ademija, na mnogo je mjesta istaknuta velika, ključna uloga Franje Tuđmana i ratnoga ministra Gojka Šuška. Što više godine prolaze, sve je više jasan njihov nemjerljiv doprinos u formirajući države i obrani njena suvereniteta i teritorijalnoga integriteta. Tuđman je bio veliki političar, državnik i vojskovođa, a Šušak, generali i zapovjednici izvršitelji jedinstvene zadaće, koja je bila stavlјena pred njih, a to je ostvarenje stoljetnih snova o slobodnoj, samostalnoj i međunarodno priznatoj državi. Ipak, najzaslužniji za njen nastanak i obranu su hrvatski branitelji, hrvatska vojska, kojoj smo bili na čelu, posebice tisuće naših palih boraca, tisuće stradalih i ranjenih. Dostojno i pravedno general Rahim Ademi upravo njima izriče svoju zahvalu i kaže: "A posebno priznanje ide onima koji su dali svoje živote. Za mene su svi heroji, jer su u obrani domovine dali najviše od svih nas. Hvala vam, heroji moji, i neka vam je laka hrvatska zemlja!" Eto, ovim je riječima general završio svoju knjigu.

Ovih dana, zapravo cijelu ovu godinu, Hrvatska obilježuje 30. obljetnicu od početka strašne agresije. Prisjetili smo se i obljetnice odluke Hrvatskoga državnog sabora o neovisnosti i prekidu svih državnih i pravnih sveza sa SFRJ, pa potom i obljetnice raketiranja Banskih dvora s namjerom da se pobije državno vodstvo na čelu s predsjednikom Tuđmanom. Prisjećamo se i obljetnice stradanja i pada Vukovara, Ovčare, Lovasa, Škabrnje... i mnogih, mnogih drugih mesta i stratišta gdje su počinjeni užasni zločini nad hrvatskim narodom. Knjiga generala Rahima Ademija korespondira s tim prisjećanjima prije 30 godina i iz svoga rakursa nudi kroz ratni dnevnik stanje u kojem smo se našli 1991., pa sve do završetka, okončanja ratnih djelovanja 1995. god. Koliko je meni poznato, nitko od visoko pozicioniranih časnika i ratnih zapovjednika nije dosad objavio takav dnevnik,

koji obuhvaća gotovo cijelo razdoblje rata: opise priprema postrojbi za ratno djelovanje, pripreme operacija, izvedbe i tijek operacija, rasporede snaga na bojištima, zemljovide- operativne karte kojima je bio autorom, međuljudske odnose, pohvale i kritike, sastanke na prvoj crti, u stožerima, u kojima su se donosile presudne i dalekosežne odluke... I jasno, ono što je neizbjegno u pisanju dnevnika, posebice ratnoga: procjene i ocjene ljudi i zapovjednika, časnika i vojnika s kojima je surađivao i ratovao. Njihove kvalitete, a i pogrješke i slabosti pojedinaca, ljudski shvatljive s obzirom na teške ratne okolnosti u kojima se živjelo, djelovalo, stradavalo i ginulo.

Svega nekoliko dana, po izlasku ove knjige, nazvalo me podosta ljudi, primio sam puno poruka s pitanjima što ja mislim o knjizi, zapravo više od same knjige, interesiralo ih je moje mišljenje o generalu Rahimu Ademiju. Svima njima sam rekao da ga cijenim kao čovjeka i kao generala Hrvatske vojske. Kao da su to prečuli, nastaviše me uvjeravati da je nedopustivo da on kao Albanac govori i arbitriira o ljudima i događajima u Domovinskom ratu, pa potom da je on radio za ove i one, da je on na antihrvatskim pozicijama, da je on bio ubačen kao kosovac u Hrvatsku vojsku, da je on Račanovac, Mesićevac, crveni, sebičnjak i hvalisavac, lažljivac, ovakav i onakav... Zapanjen lakoćom etiketiranja i difamiranja, upitah jednoga od njih zbog čega to sve meni govori? Pa kaže: "Ti bi to mogao najbolje znati i potvrditi s obzirom na funkcije koje si obavljaš za vrijeme rata." Odgovorih: "Koliko ja poznajem Ademija mislim da on nije bio ni Račanov, ni Mesićev, i da je bio da je bio i jest svoj, s dostojanstvom čovjeka i vojnika, koji se stavio na raspolaganje Hrvatskoj u teškim i presudnim okolnostima njene povijesti, da se svjesno i odgovorno podredio zapovjedima i Tuđmana i Šuška, pa prema tome, po tome bi se moglo reći da je bio eventualno Tuđmanovac i Šuškovac. A u teškim trenucima svoga života, pod optužbama da je počinio ratne zločine, ako je nešto tražio od aktualnih nositelja vlasti, bilo je samo ono što mu pripada i što su bili dužni učiniti, ako ne zbog njega, onda zbog Hrvatske za koju se borio! Da, bio sam na tim funkcijama i po mojim skromnim spoznajama ne mogu potvrditi to što navodiš. Upravo suprotno od svega što govorиш, Rahim Ademi je moj kolega, suborac, prijatelj, general HV i junak Domovinskoga rata." Uslijedila je kratka tišina, pa onda, bez argumenata: "Znaš, ja sam mislio, osobno ga ne poznajem, ali meni su rekli ljudi od povjerenja, nisu oni bilo tko, čuo sam, pa dobro kad ti tako kažeš, ti valjda znaš... Ali, znaš, ipak..."

Koliko, koliko uljudno prekinut taj razgovor. I onda sam uzeo knjigu u ruke i pročitao je s velikom pozornošću i respektom prema čovjeku koji nije etnički Hrvat, a tako je puno učinio za Hrvatsku, puno, puno više od mnogih Hrvata, koji su se busali u prsa junačka, daleko od bojišta i mesta gdje je Hrvatska krvarila. Za razliku od njih, Rahim Ademi je na bojištima, na prvim crtama nosio glavu u torbi i bio spreman položiti život da bi Hrvatska živjela. Jer je bio svoj s punim integritetom čovjeka, vojnika i ratnika. Bio je, kako ono kaže ugledni novinar, publicist i branitelj Mladen Pavković: prvi ili među prvima kada je trebalo! Da, general HV Rahim Ademi je znao i zna da "Ima istina od kojih se ne može odstupiti, ima granica na kojima se mora stati, položaja s kojih se ne može

uzmicati.” Gospodine generale, hvala Vam za to, a i hvala Vam što ste poželjeli da upravo ja kažem pokoju riječ o Vašem liku i djelu!

<https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/govor-gen-ivana-tolja-na-promociji-knjige-raghima-ademija-samo-istina/>

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ademi-je-na-bojistima-na-prvima-crtama-nosio-glavu-u-torbi-i-bio-spriječen-poloziti-zivot-da-bi-hrvatska-zivjela-1533087>

gen. Ivan Tolj: Što više godine prolaze, sve je jasniji Tuđmanov i Šuškov nemjerljiv doprinos u obrani i formiranju države - Kamenjar

<https://bezczencure.hr/branitelji/govor-general-a-tolja/>

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kultura/74-knjigozori/60299-govor-gen-ivana-tolja-na-promociji-knjige-general-a-ademija-samo-istina>

<https://miportal.hr/2021/10/22/general-ivan-tolj-rahim-adem-je-junak-domovinskog-rata/>

TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 6.)

Biskup dr. Vlado Košić i u najnovijoj propovijedi upozorava: Domovinski rat trebao bi biti zlatnim slovima upisan u sjećanje svakog Hrvata:

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-domovinski-rat-trebao-bi-bitи-zlatnim-slovima-upisan-u-sjecanje-svakog-hrvata>

Samo u Hrvatskoj mora na to upozoravati veliki HRVATSKI biskup, zar ne? Hrvatskim političarima Domovinski rat služi kao lopta u utakmici za poziciju prvog sluge među Hrvatima - sluge onima koji nisu željeli Hrvatsku i imaju nečasnu ulogu u naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Naglašavam ono „među Hrvatima“ jer je jasno da je glavni u tome i njihov nadređeni dr. sc. Milorad Pupovac. Glavni je iz jednostavnog razloga što je naci-fašistička agresija Srbije na Hrvatsku trebala svjetskim moćnicima, a kako su poraženi u Domovinskom ratu na djelu je i osveta i jedinom HRVATSKOM Predsjedniku Franju Tuđmanu i hrvatskim braniteljima. Osveta je utoliko veća što stranka koju je osnovao Tuđman mora ponizno izvršavati naređenja poraženih naci-fašističkih agresora tako u svim ideoškim pitanjima odlučuje Vučić preko Pupovca. Zato su oni koji služe svjetskim moćnicima srpske sluge.

Više puta sam napisao da su tri pitanja oko kojih se sluge svjetskim moćnicima ne smiju previše razlikovati:

1. Laži o Stepincu
2. Laži o Jasenovcu
3. Laži o ZDS

Laži o Stepincu

HDZ kao navodno demokršćanska stranka ne može izravno napadati hrvatskog sveca. Ali zato imaju Porfirijevu televiziju kojoj daju punu podršku. Znamo da ta televizija na blagdan zaštitnika Hrvatske daje intervju sa patrijarhom SPC koja je imala jednu od najvažnijih uloga u srpskoj naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku da bi odmah potom dovela i jednog od 'istoričara' iz Hrvatske. Kada je preko 3000 Hrvata - skoro 20 generala HV-a - tražilo od svih vodećih institucija u RH odgovornost za to vlast ih je ignorirala. S druge strane spomenuti povjesničar izgleda postaje kandidat Predsjednika države za veleposlanika:

POTENCIJALNI VELEPOSLANICI

MILANOVIĆEVA LISTA *Predlaže kompromitirane i islužene političare,
jedan je čak u uredu istaknuo Tita*

<https://direktно.hr/domovina/milanoviceva-lista-evo-koja-su-cetiri-imena-potencijalnih-veleposlanika-sporna-plenkovicu-248853/>

Milanović bi za veleposlanika profesora koji nimalo diplomatski viće na ljude?

<https://narod.hr/hrvatska/milanovic-bi-za-veleposlanika-profesora-koji-nimalo-diplomatski-vice-na-ljude>

Grlić Radman o Milanovićevim kandidatima: Jedan od njih dok je bio veleposlanik u sobi je držao Titovu sliku

<https://narod.hr/hrvatska/grlic-radman-o-milanovicevim-kandidatima-za-veleposlanike-jedan-od-njih-dok-je-bio-veleposlanik-u-sobi-je-drzao-titovu-sliku>

Obrana predloženog veleposlanika samo govori o projugoslavenskoj poziciji današnjeg HDZ-a:

Goldstein: 'Točno je da sam u veleposlaničkom uredu držao Titov portret, video ga je i Plenković'

<https://narod.hr/hrvatska/goldstein-tocno-je-da-sam-u-veleposlanickom-uredu-drzao-titov-portret-video-ga-je-i-plenkovic>

Laži o Jasenovcu

Naš 'istoričar'-veleposlanik je poznat po izmišljotinama o Jasenovcu. Drugi njegov kolega koji je također poznat po izmišljotinama o Jasenovcu, odnosno po tome da se nije usudio pojaviti na toj televiziji i sučeliti se sa stvarnim stručnjakom dobiva seriju od 12 epizoda na istoj televiziji iako je poznato da je njegov rad na tome na razini partijskih pamfleta,

Pogledajte kako su hrvatski povjesničari ocijenili tu njegovu seriju (Hrvatski tjednik od 28. 10. 2021.):

Doc. dr. sc. Zlatko Begonja, povjesničar na zadarskom sveučilištu:

Klasić je branitelj nametnutih mitova;

Igor Vukić, istraživač, publicist i najbolji poznavatelj Jasenovca:

Nema znanja pa mu serija vrvi glupostima;

Dr. Tomislav Jonjić, povjesničar i odvjetnik:

Nedoučeni hohštapler;

Dr. Stjepan Lozo, povjesničar iz Splita:

Doživljavam ga kao biće s traumom;

Dr. sc. Blanka Matković, povjesničarka na sveučilištu Warwick:

Klasić je produkt truloga i nakaradnog društva;

Dr. sc. Mato Artuković, povjesničar:

Nosi masku koju su mu nabili, a maska nosi njega;

Prof. dr. Josip Jurčević, povjesničar:

Grubi izvršitelj provokacija.

Po hrvatskim portalima mogu se naći i druga slična reagiranja hrvatskih povjesničara. Spomenut ču sljedeća:

Povjesničar dr. sc. Mario Jareb o seriji 'NDH':

Autor nije kompetentan, sljedeće epizode bit će 'zanimljive', ali ne na čast i slavu historiografije

<https://direktно.hr/direkt/povjesnicar-jareb-o-seriji-ndh-autor-nije-kompetentan-sljedece-epizode-bit-ce-zanimljive-ali-ne-na-cast-i-slavu-historiografije-245115/>

Dr. sc. Ivica Granić:

Ono dr. sc. pokraj imena Hrvoja Klasića izgleda kao čista sprdnja

<https://www.maxportal.hr/kolumnne/dr-ivica-granic-ono-dr-sc-pokraj-imena-hrvoja-klasica-izgleda-kao-cista-sprdnja/>

Dr. sc. Zlatko Hasanbegović:

Šteta uloženog novca, srednjoškolska filmska radionica bi s manje sredstava isporučila kvalitetniji sadržaj

<https://direktno.hr/direkt/hasanbegovic-komentirao-klasicev-dokumentarac-steta-ulosenog-novca-srednjoskolska-filmska-radionica-245211/>

Spomenut ću mojih 25 pisama predsjednicima Države, Sabora, Vlade i HAZU povodom izmišljotina kandidata predsjednika države za veleposlanika koji su ismijani u The Jerusalem Post-u. Valjda je taj prijedlog Predsjednika za autora izmišljotine o drobilici u Jasenovcu za veleposlanika nekakav odgovor na ta moja pisma.

Laži o ZDS

Jasno je da je svjetskim moćnicima najveći problem izgubljeni Domovinski rat u kojem su nadigrani i poniženi od HRVATSKOG predsjednika. Teme Stepinca i Jasenovca su zato korisne, ali Domovinski rat i činjenica da je sam Milošević svoje vojnike u srazu s hrvatskim braniteljima usporedio sa zečevima. Zato laži o ZDS su njihov napad na Domovinski rat.

U ovom momentu je još uvijek zanimljivo takmičenje između Predsjednika države i Predsjednika Vlade jer čelni čovjek „Možemo“ još nije toliko jak da bi gazde mogle otpisati jednu od te dvije projugoslavenske opcije okupljene oko Plenkovića i Milanovića.

Pojedini okršaju su krajnje komični. Npr. takav mi je okršaj oko pitanja tko je vrhovni zapovjednik HV: Onaj koji jeste Vrhovni zapovjednik, ili je Vrhovni zapovjednik onako koji zapovijeda samo u ratu, a po zakonu je – tvrde – u miru samo formalni vrhovni zapovjednik. Danas ako su u HDZ-u onda to zastupaju i neki generali bliski ili članovi te stranke, a 2015. je bilo obrnuto. Ima naravno i onih koji su isto mislili i tada i sada:

ADMIRAL DOMAZET LOŠO ZA NAROD.HR: MILANOVIĆ JE VRHOVNI ZAPOVJEDNIK I ON JE TAJ KOJI ZAPOVIJEDA

<https://narod.hr/hrvatska/admiral-domazet-losos-za-narod-hr-milanovic-je-vrhovni-zapovjednik-i-on-je-taj-koji-zapovijeda>

<https://direktno.hr/direkt/podsjetimo-sto-su-2015-govorili-milanovic-i-kotromanovic-premijer-i-ministar-obrane-248831/>

Gledajući neke nastupe Milanovića ne bi me iznenadilo da kaže da izgleda ovi iz HDZ-a misle da su SDP-ovci te 2015. bili u pravu, pa kako su oni na tom pozicijama djeluje kao i on tada kada je bio čelni čovjek HDZ-a. Ili može samo posjetiti na svoju davnu tvrdnju da je Plenkoviću mjesto u SDP-u a ne u HDZ-u. S druge strane Možemo može jednostavno pokazati svjetskim moćnicima da su oni ti koji će napasti u potpunosti Domovinski rat što su pokazali s muralima u Zagrebu,

Milanović preko Dobronića pokazuje da je što se tiče ZDS spremam ići dalje od Plenkovića. Istina Plenković je uklonio spomen-obilježje poginulim HOS-ovcima

zbog od hrvatske države odobrenog amblema ali se njegova Komisija za obranu zvijezde petokrake nije usudila predložiti potpunu zabranu ZDS, dakle pozdrava pod kojim je branjen Vukovar, ali su i od agresorskih vojnika pravljeni zečevi. Kao što znamo Dobronić je za potpunu zabranu tog pozdrava zbog kojih se od vojnika koje su svjetski moćnici poslali na Hrvatsku pravljeni ti zečevi. Kako sam u nizu tekstova već pisao o tome, dat će raščlambu Dijane Majhen o tome:

POČETAK KONAČNE KRIMINALIZACIJE DOMOVINSKOG

30 Listopad 2021

Kada se birao predsjednik Vrhovnog suda, nitko tko hrvatski diše nije imao nikakav izbor. S jedne strane Mrčela, koji je osudio jednog od najzaslužnijih branitelja na temelju iskaza osuđenih četničkih zločinaca, da bi nakon osude bio promptno unaprijeđen, što prije toga nije uspijevalo. S druge strane Dobronić, protivnik lustracije, ljubitelj titana i petokrake te prema mom mišljenju, mrzitelj hrvatske vojske. Dva zla, od kojih ne znaš koje je gore.

Stoga ovo što Dobronić radi nije ni malo neočekivano. On poslušno odraduje što mu je naložio onaj koji ga je i predložio za funkciju. I usput provodi i svoja osobna uvjerenja.

Nisu prošla ni dva dana od njegovog imenovanja a on je jasno pokazao kako nije tu da se bavi pravom, nego ideologijom. U biti, kako je tu da kriminalizira do kraja Domovinski rat.

Kažem do kraja, jer ta kriminalizacija traje godinama i godinama. A počela je još u vrijeme kada ona golubica nije poletjela. Da bi se nastavila bezbrojnim suđenjima i trpanjima u zatvor hrvatskih branitelja, kako bi cijeli svijet video da je hrvatska vojska bila zločinačka.

Još smo se mi nekako i držali, usprkos crvenim hordama koje su polako, milimetar po milimetar zauzimale sva važna mjesta u državi, odakle su mogli djelovati. Držali smo se usprkos Račanu, Milanoviću, lopovskom vođi lopovske družine Sanaderu, čija je stranka HDZ u biti i pokrenula pitanje zabrane ZDS. Ne komunjare, nego HDZ, to ne smijemo nikada zaboraviti.

No, dolazak briselskog namjesnika i ljubitelja četnika Plenkovića sve je to ubrzao. Ne zaboravimo, Pupovac je najavio zabranu ZDS puno prije nego je Dobronić izabran. To ne bi mogao uraditi da nije imao Plenkovićevu podršku. I pri tome ne treba puno kriviti Pupovca. On samo provodi svoju velikosrpsku politiku, dok Plenković izdaje svoj narod.

A misli li netko kako će zabranom ZDS sve to stati, ljuto se vara.

Ne muči se Pupovac i ne trguje ovako kako bi kriminalizirao samo HOS. Nakon HOS-a, bit će malo zatišja. A onda su na redu sve postrojbe hrvatske vojske, jer, svakoj će se naći nešto. Tako dugo dok svi branitelji ne budu proglašeni ratnim zločincima, Domovinski rat bude proglašen građanskim, a Srbiju se ne opere od bilo kakve agresije, kako bi na miru ponovno mogla smisljati 'istine' o 10000000000 poginulih srpskih civila u ratu. Samo nastavak priče o Jasenovcu.

To je konačni Pupovčev cilj. A Plenković protiv toga nema ništa, jer on je ipak bježao dok se ratovalo, ova zemlja nije njegova zemlja nego samo odskočna daska za daljnju karijeru a do Hrvatske i Hrvata mu je stalo kao do lanjskog snijega. On će na sve pristati samo da bi zadržao manjinske ručice, taman da nas sutra počnu vješati po banderama.

ZDS je naša posljednja crta obrane. Iza toga nema ništa osim konačne kapitulacije prohrvatskih snaga.,

Stoga je od primarnog značaja upravo ZDS. Možemo mi govoriti o ekonomiji, demografiji i ostalim stvarima koje svakako jesu bitne. Ali sve to skupa neće značiti ništa ako do kraja izgubimo državu. A izgubit ćemo ju prođe li zabrana ZDS.

Ova pandemija korone odlično služi vladajućoj srpsko-hrvatskoj trgovačkoj koaliciji. Zabrana masovnog okupljanja, čitaj, zabrana prosvjeda. Kako pogodno za vladajuću elitu, zar ne? I čini se kako će trajati vječno, kako narod ne bi mogao izaći na ulice i reći što misli.

Da se ja pitam, svi bi izašli na ulice i itekako prosvjedovali. Svi sa majicama na kojima piše ZDS pa neka nas sve pohapse. Ako mogu.

Oni koji nam bacaju prašinu u oči govoreći kako prošlost nije bitna, kako ZDS nije bitan, ne žele dobro ni Hrvatima ni njihovo djeci. Njima je potpuno sve jedno hoćemo li ponovno biti tuđe sluge a ne svoji u svojoj zemlji. I živo im se fuća za to što ta djeca sve više odlaze van jer ne mogu podnijeti sve nepravde, korupcije i političke trgovine u zemlji za koju osjećaju da je sve manje njihova.

Nema budućnosti bez ispravno napisane prošlosti.

Pa tako, nema budućnosti za zemlju koja se odriče najboljih među nama, onih koji su umirali, krvarili i borili se do zadnjeg daha kako bi nam sačuvali zemlju.

Ako se njih odreknemo, odrekli smo se svega.

A kukavice i ne zavređuju imati svoju zemlju. Oni su tu da služe, ne da vladaju.

Do sada se pokazalo da služe odlično.

Ne dopustimo tim kukavicama da nam otmu zemlju. Previše je hrvatske krvi prosuto po njoj da bi nam briselski namjesnici i četnici određivali što na njoj smijemo, a što ne smijemo raditi.

Ovo nam je posljednja šansa za usprotiviti se i pokušati dobiti svoju zemlju natrag. Propustimo li ju, za sve će biti prekasno.

Diana Majhen

<https://www.dragovoljac.com/index.php/diana-majhen/28336-diana-majhen-pocetak-konacne-kriminalizacije-domovinskog-rata>

A što o Dobronićevom prilogu takmičenju za prvog slugu u Hrvata još jednom je govorio Mario Filipi:

MARIO FILIPI: ZA DOBRONIĆA BI NAJPAMETNIJE BILO DA ODMAH PODNESE OSTAVKU

31. listopada 2021.

U emisiji 55 minuta kod Željke gostovao je hrvatski branitelj, novinar i autor monodrame „Kako glumiti normalnog čovjeka“, Mario Filipi.

Progovorio je o tome kako je otišao braniti Hrvatsku u Domovinskom ratu, o pozdravu Za dom spremni, veslačkoj karijeri u kojoj je bio svjetski prvak i uklanjanju BBB-ovog murala po nalogu Grada Zagreba.

O sloganu Za dom spremni

Pokušao sam osobno gospodinu Dobroniću dati do znanja ono što ja znam, a možda on ne zna o pozdravu Za dom spremni, koliko je taj pozdrav zapravo star. Stavio sam naglasak na ono što većina Hrvata ne zna, a niti sam ja znao dok nisam pročitao knjigu Rade Žica Mikulina: „Putom Sunca – crveni bojovnici iz Horezma“ u kojoj je zabilježena himna hrvatskih srednjovjekovnih mornara, koji su na svojim brodovima zvanim ormanice dominirali Jadranom. U svojoj himni spomenuli su pozdrav „za dom spremni“ na puntarskoj čakavici. U toj je pjesmi sadržan politički i vojni program hrvatskog naroda – da će onome tko se usudi ući s napadačkim indicijama u Hrvatsku, biti „probijen brod“ i da će izaći poražen iz Hrvatske.

Mnogi ne znaju da su Hrvati, odnosno hrvatski knez **Porga** s papom Agonom, sklopili sporazum da Hrvati neće nikada napasti drugoga nego da će čuvati svoju granicu, neće ratovati izvan svoje države. Budući da je to tako, a svi napadaju Hrvatsku – od Franaka pa do Saracena, Turaka i ostalih, zadnje sad u Domovinskom ratu. **Dok se braniš, nikoga ne napadaš i u toj stalnoj obrani Hrvatima je dom postao svetinja za koju vrijedi umrijeti i od te ideje nastao je taj pozdrav.**

U 106. brigadi, gdje su dečki sebe zvali Vod smrti, bio sam nekad u akcijama. Ljudi su se preko Motorole dozivali i provjeravali je li sve u redu. **I u centrali je jedan rekao: Za dom, a odgovor drugog s druge strane bio je: Spremni.** Dakle, **to je bio način na koji se komuniciralo.**

Niti smo Europljani, niti Hrvati, nismo ništa ako je Za dom spremni civilizacijsko pitanje. Očito je da to nije tako, da smo mi vrlo stari narod, sa svojom kulturom. Ako gospodin Dobronić tako misli njemu bi bilo najpametnije da sad odmah podnese ostavku. **Ako sad nastavi, a nastavit će, napravit će veliko zlo,** a kad bude morao otići, bit će mu puno gore.

Kakav je to sudac koji sudi o povijesti? Sudac pravnik – svaki pravnik bi trebao biti ovisan isključivo o činjenicama, o dokazima. Bez dokaza nema presude. Međutim, vrijeme će pokazati i presuditi njemu.

O tome kako je otišao u rat

Otišao sam dragovoljno na istočno bojište i ostavio ženu i dvoje djece kod kuće – osmogodišnjeg sina i trogodišnju kćer. Bilo je i onih koji su ostavili i petero djece. Na ratnom radiju Nova Gradiška, objasnio sam zašto sam došao baš na istok države, a iz Zagreba sam. Rekao sam: Moj otac je, zbog okolnosti, bio partizan. Nakon rata su ga prevarili i smjestili na 50 godina ropstva. Ja ne želim to ponoviti. Da mene kune moja unučad zato što nisam obranio državu, bolje je poginuti.

Najprije sam bio član stožera saniteta, odnosno ratnog saniteta, tad sam još bio novinar i tražio sam da me šalju na teren.

Neki me dan danas znaju pod imenom: Novinar. To mi je bilo kodno ime u to doba. Ali za razliku od novinara išao sam s dečkima u akciju, ne samo na konferencije za tisak. Trudio sam se biti tamo gdje je zanimljivo. Odnosno, tamo gdje se gine. Čuvenog 13. listopada u Nuštru, bio sam teško ranjen i odveli su me u Brod. Bilo je pravo čudo što sam preživio jer mi srce nije stalo ni onda kad sam izgubio puno krvi, poslije su mi dva dečka dala krv. Kasnije sam ih tražio da im zahvalim ali ih nisam uspio pronaći.

Nakon tri dana prevezeni smo u Austriju. Bilo je smiješnih scena jer je bolnica bila napravljena od nekakvog armiranog betona i sve se čulo. Kad bi se zalupila vrata bilo gdje u bolnici sve bi se čulo. Kad bi se bilo gdje snažno zalupila vrata od vjetra to je djelovalo kao kad pada minobacačka granata i onda bi se svi stresli. Pa se netko sjetio i rekao: Idioti, niste u ratu, ovo je Austria.

O ustašama i izbjegavanju otvaranja određenih pitanja

Kad desničarima, koji se nađu ispred kamera kao ja, netko spomene ustaše onda se on zajapuri i krene pravdati – da nije bio ustaša i nema s time ništa. Međutim, nažalost, to nije istina – mi svi imamo veze i s NDH i s ustašama jer **preko NDH i preko ustaša oni nama uništavaju Domovinski rat**. Dakle, snimljen je film o Dvoru u kojem je prikazano da je 12 ili 13 duševnih bolesnika ubijeno i za to je okrivljena postrojba koja je oslobođila Dvor, a koja je prije toga spašavala srpske civile koji su bježali pred srpskim tenkovima. Nakon toga, kad su ušli u Dvor, pronašli su mrtve ljudi. Dakle, **naša kinematografija, financirana hrvatskim novcem poreznih obveznika prihvati srpsku laž – i lažno optuži hrvatsku vojsku**. To je čisti primjer kako nam žele promijeniti povijest. A mi koji smo živi svjedoci svega toga – pred našim očima mijenjaju našu povijest.

To su radili u 2. svjetskom ratu. **Kad se spominje moje pismo i kad se spomenu ustaše ne žele otvarati i to pitanje**.

Partizanski je mit da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 ljudi. Istraživači Igor Vukić i Roman Leljak otkrili su, pregledavajući dokumente u Zagrebu i Beogradu, da je u Jasenovcu umrlo 1700 ljudi i to većinom od tifusa. Masovna ubojstva se zapravo sastoje od strijeljanja osoba koje su osuđene na smrt presudom ratnog suda i to samo za teška masovna ubojstva civila. To su bili komandanti četnički i partizanski.

Još jedan partizanski mit je vezan uz Šaranovu jamu koju komunisti zovu Jadovno gdje je navodno je bačeno 40.000 ljudi. Bio sam тамо i pročitao da je u nju bačeno 475 ljudi iz Grubišnog Polja koje je 300 kilometara udaljeno od njega, a pročitao sam podatak da je u ratu poginulo oko 300 ljudi iz Grubišnog Polja. Manje ih je poginulo ukupno nego ih je bačeno u Šaranovu jamu. To je glupo. A zapravo kad su ljudi ušli u Šaranovu jamu i **snimili ju kamerom iznutra, ta je snimka dostupna, vidjelo se da тамо nema ni jedne ljudske niti životinske kosti**. Nitko nije bačen u Šaranovu jamu!

Treći mit je da su 12.000 djece s Kozare poubijali krvoločni ustaše. 12.000 djece s Kozare je bilo gotovo mrtvo jer su ih partizani ostavili u šumi i pobegli. Ta su

djeca dovezena u Sisak i u Jastrebarsko u jezovitom stanju ali liječnici su uspjeli spasiti oko 85% djece. Umrlo je 1150 djece koje se nije moglo spasiti. I nikome nije palo na kraj pameti ubiti dijete.

I ta tri mita su srušena i raskrinkana.

I što je tu necivilizacijski?

Ako se, slikovito rečeno, zločini mjere veličinom i brojem onda su komunistički zločini – partizanski i oni poslije rata veliki kao kamion, četnički su veliki kao kombi, a ustaški kao dječji autić za igru. Mora se znati razmjer, ali i druge stvari – uzrok, posljedica, tko je započeo ali je važno reći da je na listama najvećih masovnih zločinaca Tito je 10. ili 14. kako koji časopis objavljuje. Ali na listama nema Ante Pavelića. I nitko o tome ne priča!

Bojim se da Dobronić i oni slični njemu nisu sposobni primiti novo znanje jer imaju ideološki opran mozak i čim čuje neki podatak koji se njemu ne sviđa samo kaže da to nije bilo tako.

<https://narod.hr/hrvatska/mario-filipi-za-dobronica-bi-najpametnije-bilo-da-odmah-podnese-ostavku>

TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA 2. (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 7.)

Možda ste povjerovali da točnost naslova prvog nastavka mog teksta (<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28402-takmicenje-za-prvog-slugu-u-hrvata>) potvrđuje nitko drugi nego prof. dr. sc. Žarko Puhovski:

**PUHOVSKI: 'MILANOVIĆ JOŠ SAMO DA PROGUTA ZDS I BIT ĆE
APSOLUTNI ŠAMPION OD CENTRA NADESNO'**

<https://kamenjar.com/puhovski-milanovic-jos-samo-da-proguta-zds-i-bit-ce-absolutni-sampion-od-centra-nadesno/>

Točnost je samo u tome da je čak i Puhovskom jasno da je u svemu tome najbitniji odnos dvaju predsjednika prema ZDS. Zapravo bi bilo dobro da je u pravu Puhovski a ne ja jer bi to značilo da je jedan od njih spremjan „progutati“ i glavni zahtjev svjetskih moćnika a to je da prvi sluga među Hrvatima MORA biti protiv ZDS. Kad se to osigura onda se može ići na potpunu kriminalizaciju i Domovinskog rata koje je djelo genocidnog hrvatskog naroda,

Moram odati priznanje prof. Puhovskom jer on – očito – vjeruje da je Milanović taj koji može pokazati svjetskim moćnicima da ne voli biti sluga, jer je danas on poznatiji po nadimku DRUKER koji mu je dao Predsjednik Milanović, (o tome vidjeti knjigu:

J. Pečarić, Druker, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>.

Istina dobrom analitičaru nije teško uvidjeti da je u tom dvoboju prednost na strani Milanovića čak i simbolički jer su svjetski moćnici potvrdili da je Tuđman bio hrvatski narod iznad svega tako da mu nisu došli na sprovod jer ih nije slušao, a Plenkovićeva poslušnost je obilježena onim njihovim odnosom prema njegovoj stražnjici što je svima pokazano. Zato mi je smiješno kad neki istinski hrvatski intelektualci hvale Plenkovića jer on ne voli to što radi ali mora. Odmah se sjetim da je to mudra politika kneza Miloša, koja se može svesti na jednu poznatu anegdotu. Kada bi knez slao poklisare u Istanbul da iskamče malo više samostalnosti od Porte, on bi im govorio: Turčin voli pare i dupe; mi para nemamo.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/38414-d-pesorda-akademija-dobronic-tose.html>

U našem slučaju to je unaprijeđeno pa je stražnjica u hrvatskoj priči ona od Predsjednika.

Moram priznati da mene zato zabavlja ovo prepucavanje između Predsjednika RH i Predsjednika Vlade RH i ljudi oko njih oko poštivanja zakona RH, jer su i jedni i drugi pokazali koliko im je stalo do zakona RH svojim odnosom prema legalnom amblemu HOS-a, odnosno svojim odnosom prema legendarnim hrvatskim braniteljima čiji je amblem u pitanju.

Nisam primijetio da su ministri branitelja i vojske podnijeli ostavke kada su se uklanjala i omalovažavala spomen-obilježja piginulim braniteljima zbog tih obilježja zato što je na njima od hrvatske države odobren amblem ili zbog napada na HOS-ovce zato što imaju amblem koji je odobren u RH. A toliko su im važni zakoni kada misle da su njih povrijedili. Oprostite ali mene zabavljaju. Vas? Na isti način ne razumijem riječ 'usprkos' u naslovu:

MURAL BBB POSVEĆEN VUKOVARU PONOVNO NA LANIŠTU USPRKOS MOŽEMO I TOMAŠEVIĆU

[https://narod.hr/sport/mural-bbb-posvecen-vukovaru-ponovno-na-lanistu-
usprkos-mozemo-i-tomasevicu](https://narod.hr/sport/mural-bbb-posvecen-vukovaru-ponovno-na-lanistu-usprkos-mozemo-i-tomasevicu)

Meni je to (za sada) pobjeda a ne poraz Tomaševića. Pobjeda je vraćanje svih murala jer napadi su zabilježeni i u samom Vukovaru i u Sisku...

'Možemo' je napao murale koji simboliziraju samu ideju otpora srpskom naci-fašizmu (Boban), hrvatsku najveću žrtvu tom otporu (Vukovar) i jednog od najvećih Hrvata u povijesti (general Praljak). Poslije očekivanih napada kažu nam: Ok, nama je dovoljno što smo uklonili mural jednom od najvećih Hrvata koji je to postao zbog Domovinskog rata generalu Slobodanu Praljku. O njemu smo general dr. sc. Miroslav Međimorec i ja napisali Četiri knjige (ili šest jer prva knjiga ima i prošireno izdanje, koje je i prevedeno na španjolski):

1. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, Zagreb, 2017. Str. 375.
2. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak, drugo prošireno izdanja, Zagreb, 2017. str. 451.
3. M. Međimorec, J. Pečarić, El General Praljak, “¡Jueces, El General Praljak no es criminal de guerra. Con desprecio rechazo vuestra sentencia !“ Portal dragovoljac.com.
4. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak II. U obrani hrvatskog naroda, Zagreb, 2018.
5. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak III. S prijezirom odbacujem Vašu presudu, Zagreb, 2018.
6. M. Međimorec, J. Pečarić, General Praljak IV. S prijezirom odbacujem Vaše podaništvo, Zagreb, 2018.

Podsjetimo se da je Domovinski pokret jasno stavio do znanja da to nema veze sa hrvatskim zakonima:

DOMOVINSKI POKRET: NE POSTOJI AKT PO KOJEM SE MURAL S LIKOM GENERALA PRALJKA MOŽE ZABRANITI

30/10/2021

“Haška osuda generala Slobodana Praljka može imati određene društvene konotacije otvorene za osobnu interpretaciju, ali u ovom trenutku u hrvatskom

zakonodavstvu ne postoji akt po kojem se mural s likom generala Praljka može zabraniti jer je “neprimjeren”, ističe u petak Domovinski pokret.

Ne jenjavaju reakcije oko uklanjanja murala posvećenog Vukovaru, Domovinskom ratu i generalu Praljku. Mural je uklonjen s trafostanice HEP-a prema nalogu Grada Zagreba zbog prijave koju je podnio predsjednik Gradske četvrti Novi Zagreb – Zapad Tomislav Vukoja, inače član ekstremno lijeve opcije Možemo. Prethodno su gradonačelnik Tomašević i njegov zamjenik Korlaet nastojali krivnju prebaciti na HEP, a lažno su navodili da su prijavu podnijeli “građani”.

Prenosimo reakciju i priopćenje za javnost Domovinskog pokreta.

“Povodom jučerašnjeg sramotnog brisanja domoljubnih murala sa zidova trafostanice u Savskom Gaju, Domovinski pokret Grada Zagreba želi širu hrvatsku javnost upoznati sa sljedećim činjenicama:

– Gradonačelnik Tomislav Tomašević i njegovi najbliži suradnici obmanjuju zagrebačku i hrvatsku javnost kada kažu kako su “u HEP-u zbog dojave građana donijeli odluku o tome da preboje trafostanicu”.

Mural s likom generala Slobodana Praljka nisu prijavili “građani”, već jedan od čelnika platforme Možemo, Tomislav Vukoja, koji je u njihovo ime i predsjednik Gradske četvrti Novi Zagreb – Zapad, a spomenutu prijavu Vukoja je podnio samostalno, sa službenog maila, bez suglasnosti bilo kojeg tijela lokalne samouprave, čime je svjesno zaobišao volju građana.

Pravi stav građana, o kojima Vukoja i Tomašević toliko brinu, mogao se vidjeti jučer u večernjim satima kada se, posve spontano, okupilo više stotina građana Savskog Gaja i okolnih naselja, u znak potpore domoljubnim muralima.

– Haška osuda generala Slobodana Praljka može imati određene društvene konotacije otvorene za osobnu interpretaciju, ali u ovom trenutku u hrvatskom zakonodavstvu ne postoji akt po kojem se mural s likom generala Praljka može zabraniti jer je “neprimjeren”.

Ta “neprimjerenoš”, kako smo to imali prilike jučer vidjeti, ne postoji u očima građana Savskog Gaja, već samo u glavama Tomislava Vukoje, gradonačelnika Tomaševića i ostalih članova platforme Možemo, koji zlorabe trenutne političke pozicije za nasilno promicanje svojih osobnih svjetonazora.

– Gradonačelnik Tomašević i njegovi suradnici svoj su stav prema hrvatskim braniteljima jasno obznanili i prije izbora, kada toj društvenoj skupini u svojem izbornom programu nisu posvetili gotovo niti slova, premda je stopa samoubojstava zagrebačkih branitelja među najvišima u Europi uopće.

Po dolasku na vlast odmah su ukinuli samostalnost Ureda za hrvatske branitelje pri Gradskom poglavarstvu, a Tomašević osobno, otkako je sjeo u gradonačelničku fotelju, izbjegava susrete s hrvatskim braniteljima i više je svojeg vremena do sada posvetio azilu za kućne ljubimce, nego ljudima koji su obranili grad Zagreb i Hrvatsku.

Domovinski pokret odavno je ukazivao na pravo lice Tomislava Tomaševića i njegove radikalne političke opcije koja se skrivala iza fasade aktivizma, a kojoj je strano sve što se može vezati uz domoljublje i poštovanje spram žrtava koje su dane za našu (i njihovu) slobodu.

Vrlo brzo došlo je i vrijeme da Tomašević i njegovi sljedbenici, pored posvemašnje nesposobnosti i neznanja u procesima upravljanja kompleksnim sustavima kakav je Grad Zagreb, javno pokažu i svoj prijezir prema Domovinskom ratu, navijačkim skupinama i hrvatskim svetinjama, kao što je grad Vukovar.

Jučer se u Savskom Gaju jasno moglo vidjeti da hrvatski narod više neće tolerirati takvo blaćenje uspomena na Domovinski rat, a Domovinski pokret službeno će zatražiti ostavke odgovornih za ovaj skandal, počevši od predsjednika Gradske četvrte Novi Zagreb – Zapad, Tomislava Vukoje”, stoji u priopćenju.

<https://kamenjar.com/domovinski-pokret-ne-postoji-akt-po-kojem-se-mural-slikom-general-a-praljka-moze-zabraniti/>

Na čelu vladajućih je Milorad Pupovac pa oni ne reagiraju iako imaju knjigu pok. prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana „Haški krivolov - Analiza dokaza o ciljevima zajedničkoga zločinačkog pothvata u predmetu IT-04-74“, 2019.. Nakladnici su joj: Zagreb Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb i Hrvatski dokumentacijski centar Domovinskog rata u BiH, Mostar.

Neobično jer se oni pozivaju na Tuđmane kada im odgovara, ali recimo kada prof. Tuđmana nisu godinama izabrali za profesora emeritusa nisu učinili baš ništa.

Istina prof. Tuđman nije samo napisao tu knjigu. On je generalu Praljku posvetio jedan broj svog međunarodnoga časopisa *National Security and the Future* kada su se HDZ-ova vlast preko noći odrekle velikog generala čim su im malo zaprijetile njihove gazde. A Tuđman je unatoč tomu i predstavljao spomenute knjige o Praljku. Njegov govor PRESUDA JE MEĐUNARODNA NEPRAVDA ALI I OBMANA MEĐUNARODNE JAVNOSTI

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/29040-m-tudman-presuda-je-medunarodna-nepravda-ali-i-obmana-medunarodne-javnosti.html>

objavljen je u našoj četvrtoj knjizi o generalu Praljku.

To koristi Milanović pa reagira napad na Praljka:

MILANOVIĆ O PRALJKOVU SUICIDU: IMAM NEKI RESPEKT PREMA NJEMU

30 Listopad 2021

Praljak je na kraju, umjesto da služi još par godina, sebi oduzeo život. Iako je bio u punoj snazi i ne tako star. Pa ja imam neki respekt prema tome.”

Predsjednik Zoran Milanović danas je govorio i o muralu posvećenom Vukovaru koji je u Zagrebu prefarban zajedno s onim posvećenim generalu Slobodanu Praljku.

“Postoji niz površina u Zagrebu koje su podatne za murale, grafite koje Hrvatska ima. To je emocionalna stvar i prije nego što to ideš uklanjati, pogledaj, raspitaj se. Osiguraj prostor. Ima tih prostora u Zagrebu, Zagreb je sva sreća zapašten da ima tih prostora”, rekao je predsjednik.

“Praljak nije problem. Razgovarao sam i s bošnjačkim političarima, pitao sam kako mogu uspoređivati Praljka i Mladića. Oni kažu da je komplikirano. Oni su osuđeni, ali nije svaki prijestup i kazneno djelo isto, pa ni svaki krivac nije isti”, rekao je.

Kazao je da svaki zločin u ratu nije isti.

“Kao što ni svako kazneno djelo nije isto, tako ni krivci nisu isti. Svaki zločin u ratu nije isti. Jel' Mile Petković ratni zločinac? Mogu ga osuditi deset puta, Mile Petković nije ratni zločinac”, rekao je.

Potom je prešao na Praljka. “Slobodan Praljak? Ja bih volio da vam srce otvore bošnjački političari, posebno iz SDA, da vam kažu ovo što govore meni. Ali nikad vam neće reći da ovi krvoloci iz Republike Srpske, u koje, opet kažem, Dodik ne spada, nikad neće reći da je to isto.

Praljak je na kraju, umjesto da služi još par godina, sebi oduzeo život. Iako je bio u punoj snazi i ne tako star. Pa ja imam neki respekt prema tome.”

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28368-milanovic-o-praljkovu-suicidu-imam-neki-respekt-prema-njemu>

<https://hrvatskonebo.org/2021/10/30/milanovic-o-generalu-praljku-volio-bih-da-vam-srce-otvore-bosnjacki-politicari-posebno-oni-iz-sda-da-vam-kazu-ovo-sto-govore-men/>

<https://hms.ba/milanovic-volio-bih-da-vam-srce-otvore-bosnjacki-politicari-posebno-oni-iz-sda-da-vam-kazu-ovo-sto-govore-men/>

Istina Milanović reagira blago, ali reagira.

Podsjetit će da nikada nismo dr. Međimorce i ja dobili odgovor na ponudu Predsjedniku RH da otkupe 1000 primjeraka proširenog izdanja prve knjige o generalu Praljku po cijeni koju sami odredje (valjda je najmanja moguća jedna kuna ili čak i jedna lipa) i pošalju na razne adrese. Mogli su je tako poslati i Tomaševiću i njegovim talibanim, Zar ne? To sam nedavno dao kao u *Pismu Predsjednicima, 16.* koje dajem u Prilogu. (Samo pismo s tom ponudom sam objavljivao i ranije, ali izgleda i nije bilo primijećeno jer ga je npr. Stjepan Tuđman tek tada vidio.)

Ali na drugu knjigu (*General Praljak II. - U obrani hrvatskog Naroda*) podseća me i odgovor Zorana Čapalije – Čaplje: *Halucinacije protiv Hrvatske nacije* od 1. studenoga 2021.

(<https://hrvatskonebo.org/2021/11/01/zoran-capalija-caplja-halucinacije-protiv-hrvatske-nacije/>) jer je u tekstu i njegova pjesma koju smo mi objavili i u toj našoj knjizi:

“KIP NACIJE”

Pogleda čvrsta poput kamena,
bistrog i žarkijeg od plamena,
jezika oštrijeg od svakog mača,
dok čast svoju životom plaća.

Čuvat će povijest tvoje ime,
dičit će se naraštaji njime,
ti mili sužnju zbog Kroacije,
ostat ćeš zauvijek kip nacije.

(6. prosinca 2017.) – generalu Praljku

Reagirala je i hrvatska književnica Nevenka Nekić:

CRNI GAVRANOVI ROJE I DANAS

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/38416-n-nekic-mozemo-ali-ne-dokle-hocemo-ili-mozete-ali-ne-dokle-hocete.html>

A i ona je sudjelovala u predstavljanju naših knjiga o generalu Praljku (onom istom na kojem je sudjelovao i prof. Tuđman). U četvrtoj knjizi je dan naslov NAVUCITE ZASTOR! Na portalu HKV-a je naslov: SLOBODAN PRALJAK, NAŠ LEONIDA:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o/nekic-nevenka/29020-n-nekic-slobodan-praljak-nas-leonida.html>

I veliki hrvatski književnik je reagiraju u svojoj kolumni na portalu HKV-a:
Tako dolazimo i do zagrebačkoga Laništa, gdje se uoči Svih svetih taj povijesni rotor pokazao u najočitijem mračnom svjetlu. Jazavcima koji ondje žive uz zgrade prepune branitelja, zasmetao je mural s Vukovarom, hrvatskim grbom i slavnom brigadom, pa su ishodili da sve to (sveto) bude prebojano, da ne gledaju što im nije drago, našla se družba koja će im želju ispuniti u za sada neutvrđenom lancu – gradski ured - komunalne službe - HEP više od struje. A onda posipanje pepelom, nisam ja, nisam ja. Jedino za što su se još mogli uhvatiti je Slobodan Praljak, onaj koji je branio njih i Zagreb u Sunji, a za drugi dio ratnoga puta u zavičaju proglašen u Haagu ratnim zločincem, jer je tužiteljstvo trebalo nekako nadoknaditi svoj fijasko s Hrvatskom, pa se za odmazdu okomilo na hrvatske zapovjednike u BiH. Oh, kako to klateži dobro zvuči. Ratni zločinac. Ma svi su oni ratni zločinci, govore jazavci među sobom, svi koji su bili u ratu, a tako nam je bilo dobro. Doduše, vele, i sada nam je dobro, bolje nego njima, ali su nam duše nemirne bez Jugoslavije, hej Slaveni, a ti hrvatski branitelji još su nemirniji od nas, malo-malo pa čujemo pucnjeve, sebe ubijaju. Vukovar treba prebrisati, prebojati, prefarbatи, Vukovar je onaj grad daleko od Zagreba, na Dunavu čak, da ondje nije bilo hrvatskih fanatika, ne bi bilo ni te tragedije, četnici i jugoarmija bi ušetali, malo klali i stali, sigurno ne bi bilo toliko žrtava.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/38413-h-hitrec-35.html>

A zaključit ću s kolumnom velikog kolumniste Zvonimira Hodaka:

**LIJEVOM NAŠOM
KAKO JE MURAL POSVEĆEN VUKOVARU I PRALJKU RAZOTKRIJE
MOŽEMO! I NJIHOVU NEMOĆ U ZAGREBU**

Autor

Zvonimir Hodak

Korona divlja i ruši rekorde. Izgleda da bi trebalo pozvati natrag turiste pa da se korona opet smiri. Valjda je to jedini način da se riješimo korone.

01.11.2021.

Međutim, ima jedan drugi hrvatski problem koji nije tako jednostavno riješiti. Kako se riješiti ultraljevičara? Za početak, možda, da im pošaljemo poruku "džaba ste krečili"! Holanđani su navodno 1672. ubili i pojeli svog premijera i njegovog brata jer su kralji i loše vodili državu! Mi se, srećom, zadovoljavamo samo time da već dugo jedemo - govna. Započelo je to prilično davno, još od vremena kad smo pognuli glave nad time da su nam "ratni gubitnici" ušli u vladajuće strukture. Stoga nije ni čudo da kao gljive poslije kiše niču diljem Lijepe njihove spomenici partizanima koji predstavljaju zahvalu "oslobodiocima" koji su mnoge 1945. oslobodili života i imovine. Množe nam se i ulice te trgovi u znak zahvale čovjeku koji je "iskopao" 750 jama koje je zatrpano živim i mrtvim Hrvatima. Vratila nam se i zvijezda petokraka na Riječki neboder kao što su napravljeni i novi murali te mauzolej u Borovom selu koljaču **Vukašinu Šoškočaninu**. Sve je to liberalna demokracija. Obilujemo starim okamenjenim komunjarama i liberalnom demokracijom.

Ovih dana Zagreb je "zdrmao" mural posvećen Vukovaru, 204. gardijskoj brigadi i generalu **Slobodanu Praljku**. Revolucionarni građani iz Mjesnog odbora u Novom Zagrebu jasno su zatražili od "Možemo" da makne murale Praljka i 204. gardijske. Valjda zato jer oni su "Možemo". Skupilo se nekoliko HOS-ovaca, Radeljak, na fejsu se javio dr. **Herman Vukušić**, došli su i BBB-i i hrabri su jugonostalgičari odmah skinuli hlače. Zapravo same su im pale. Ipak je završilo tako da "ne-Možemo". Cijelu tu kašu oko murala zakuhao je naravno kuhar. Drug **Tomislav Vukoja**, kuhar u Studentskom centru. Skuhao je "supu" i sebi i svojima. Prvi se javio Tomašević s porukom "izvinite", drugovi, "desila se greška". Onda su se ultraljevi u Možemo, na čelu s Vukojem, branili kako je narodu i narodnostima smetao samo mural "ratnog zločinca" Slobodana Praljka, ali su drugovi iz HEP-a nehotice izbrisali sve.

Slušat će Luka iz Možemo još mnogo puta Thompsonovu 'Lijepa li si'

"Moš' mislit!" rekla bi **Tanja Torbarina**. Javio se i "ideolog", zamjenik gradonačelnika, **Luka Korlaet** i objasnio radnom narodu, BBB-ima, HOS-ovcima, Dikanu, dr. Vukušiću kao i slučajnim prolaznicima "da oni nisu tako mislili" nego HEP... Naravno, nisu uopće mislili. Da su promislili ne bi nam grad

bio zatrpan glomaznim otpadom. Naš dogradonačelnik Luka Korleat javio se još 2019. s porukom kako se nešto strašno "desilo" njegovom sinu prilikom obvezatnog posjeta školaraca Vukovaru: "Priča mi sin kako su u obaveznom posjetu Vukovaru djeca morala ustati i bez iznimke revat(!) onu Thompsonovu paradržavnu herceg bosno srce ponosno (namjerno sve pišem) malim slovima. Činjenica da su bili prisiljeni ustati i pjevat bilo što, a kamoli to smeće, me potpuno izbezumilo! Netko mora odgovarati". Ne šizi Lukica! To je lijepa hrvatska pjesma. Čut ćes je još mnogo puta jer je ljudi vole slušati. Stoga se skuliraj, naruči "pivce za živce" i drži se svog posla u Gradu. Odgovorili su ti BBB-si i nekolicina prolaznika. Ti, i oni koji misle kao ti, ostajete sve usamljeniji, jadni i nezaštićeni. "Greška, Ante.." nekad je pjevala Severina. Kad smo već kod Seve, **Renato Mišetić** javlja na Fejsu: "Zaljubljena Severina ne odvaja se od srpskog producenta Filipa. Zlobni pak **Boris McGrgić** komentira vijest: "Naslagala ova više Srba od IV. gardijske..."

E sad, ne moraš imati maštu **Urše Raukar**, **Ivane Kekin**, **Rade, Anke Mrak**, **Vilijs Matule** ... i ostalih progresivnih drugova pa da skužiš kako oni sanjaju san o zabrani ZDS. Kad bi drugovima uspjelo da ishode zabranu ZDS-a, simbol pod kojim smo zgazili agresore u Domovinskom ratu, koja bi "izvinjenja" tek tada padala. Tada bi se oglasili oni koji su pod tim pozdravom izvjesili zastavu na Kninsku tvrđavu, a to bi "strefilo" osjetljive internacionalne dušice zadrtih kriptokomunista do kraja. Za sada je to tek zgodna tema za Krausa, Goldsteina i orjunaše kako bi se u javnosti čulo za njih i dalo do znanja Sorosu da se na brdovitom Balkanu pojavila dugo očekivana iskra "slobode". Ista ona koja se pojavila 8. svibnja 1945. Jedino što vam za utjehu mogu poručiti je: drugovi, nikada ne odustajte od svojih snova!

Moj frend Roman B. povjerio mi se u subotu na špici: "Sanjao sam da nemam ni prebijene pare i čim sam se ujutro probudio san mi se ostvario". Zato, nikada ne treba odustati od svojih snova.

Kad je ujesen 1991. trebalo uzeti lovačke puške i obući tenisice, "rigidni desničari, ognjištari i nacionalisti, koji nisu željeli čekati da Sava potekne uzvodno, krenuli su, k'o Škorin Mata, u rat protiv treće armije Evrope". Pobornici Jugoslavenske demokratske inicijative, taloga iz Yutela, tražili su tada da se sve riješi "demokratskim dijalogom" s Miloševićem. Valjda onako kako je to 1971, za vrijeme Hrvatskog proljeća, rekla njihova heroina **Latinka Perović**: "Vodićemo demokratski dijalog sve do konačnog obračuna". Taj "demokratski dijalog" upoznali su Hrvati u ubavom razdoblju od 1945-48. "Konačni obračun" je zbroj onih koji su otišli u onih 750 jama diljem Hrvatske i Slovenije.

Sjetih se, ne znam zašto, Saladina, etničkog Kurda na dvoru sultana Nur ad Dina. Obranio je svoje carstvo od upada križara Rikarda Lavljeg Srca i osvojio Jeruzalem. Nakon te bitke Saladin je dao pravo prolaska kršćanskoj vojsci kroz svoje zemlje unatoč nemilosrdnim pljačkama kršćanskih vojnika u njegovim zemljama. I Dante ga je u svojoj Božanstvenoj komediji uvrstio u "čestite ljude Limba". Usporedimo Sultana Saladina, rođenog 1138. u Iraku i našeg "sultana", ljubičice bijele, rođenog u Hrvatskom Zagorju. Saladin je pobijedio križare, pomilovao ih i pustio da odu. Zato ga je opjevao i Dante. Naš Joža je poubjiao

svoje neistomišljenike, ali je također opjevan i to tako da se nalazi između 10. i 12. mjesta najvećih zločincima XX vijeka. Usput rečeno, **Slobodan Milošević** je na 30. mjestu. Tito nije nikoga pomilovao, osim četnika koji su mu se pridružili pred kraj rata. Pitat će se čemu ovaj "izlet" u 1193. kad je Saladin umro? Samo zato da oni koji me čitaju ne nasjednu jeftinoj demagogiji potomaka onih koji su, nakon "pobjede" 1945. godine 1416 osuđenika na smrt žive zazidali u zloglasnoj Hudoj jami. Jeste li čuli ili čitali da su ikada Kraus, Goldstein, Klasić, Jakovina, Markovina ili netko od tih jugo-nostalgičara spomenuli Hudu jamu ili neko drugo stratište Hrvata nakon Drugog svjetskog rata? Niste! Ali zato stalno, dosadno, uporno i neargumentirano zapomažu kako treba zabraniti "ustaški" pozdrav ZDS. Njima je plakanje oko ZDS-a dimna zavjesa iza koje nastoje sakriti i zamagliti mega zločine kojih bi se legendarni Saladin sramio. Zato njih nema u nekom modernom umjetničkom djelu koje će živjeti kroz vjekove kao što živi Božanska komedija. Njih mogu glorificirati samo razni potomci njihovih su-istomišljenika kao što su Klasići, Jakovine, Markovine...

Jim Elliot je napisao: "Nije lud onaj koji se odriče onoga što ne može zadržati da bi stekao ono što ne može izgubiti".

Marcel Holjevac je stavio na fejs pravi "mural": "Tito vrati se, napuni jame". Revolucionarni građani iz Mjesnog odbora nisu u ovom slučaju pokazali očekivanu budnost. Ni Tomislav Vukova, ni dogradonačelnik Lukica, ni sektaši iz "Možemo". Potomci onih koji su nakon ustaša "naslijedili" židovske stanove u strogom centru Zagreba sretni su i zadovoljni. Sretni i zadovoljni jer je Zagreb napokon postao glavni grad bivše Jugoslavije.

U centru Zagreba nitko ne reve Thompsonovu "Lijepa li si..." Kad nas razveseli Lepa Brena i napuni Arenu ne trebaju joj obožavatelji iz Knina, Plaškog i Borova sela. Zagrebački jugovići su u stanju napuniti Arenu" za dvodnevni koncert s 40.000 tisuća "naših". Ti sada že preko "Možemo" prefarbatи mural s likom Slobodana Praljka kao i slati pozive Maršalu da se vrati i napuni jame. Umjesto da se bave komunalnim temama, Možemo otvara stalno nove i nove ideološke. Naravno, kad ne možeš ili ne znaš kako nešto stvarno promijeniti da bude bolje u Zagrebu, najjednostavnije je isprovocirati neku ideološku aferu. Pitanje samo do kad...

Nedavno je jedan instruktor ronjenja ostao zabezeknut kada mu je neki polaznik ronilačke škole skresao pred svima: "Ne želim nositi masku, ne želim sudjelovati u tome gdje nas tretiraju kao ovce! I mi smo ljudi".

Zar su zaboravili kako je Šerbedžija snimao film Dezerter u okupiranom Vukovaru?

Branimir Pofuk je blago začuđen. Pomalo i uvrijeden pa kaže: "Koliko je to kilometara i koliko dana širok krug oko Vukovara i 18. studenog u kojem ne smije pjevati **Rade Šerbedžija**? I zašto baš on?" Brane prosto "ne može da veruje". On je stari jugo-demokrat. On je protiv svih zabrana, osim kad je u pitanju Thompson. Da ga ne zabranjuju, Thompson bi pjevao i pjevao te trovao našu naprednu mladež od Triglava do Đevđelije!

Gledam TV seriju "Kako je obranjena Hrvatska". Rat je počeo davne 1991. Izbjeglice iz Iloka sa svojom sirotinjom pune zagrebačke hotele. Počelo je povijesno klanje po istočnoj Slavoniji. Tenkovi, posuti belim lalama, grme prema Vukovaru. Od Slobe se traži salata. Rade Šerbedžija se baš u to vrijeme povukao na rezervni položaj, u Srbiju. Zaobišao je "grad svoje mladosti" Vinkovce i produžio prema "gradu njegove starosti" - Beogradu. Godine 1992. Radiša snima "antiratni" film u Vukovaru pod nazivom "Dezerter". Naivni bi mogli pomisliti kako je Rade možda snimao autobiografski film. Ali ne, uz Radu je u filmu glumac bio i **Radoš Bajić** koji je izjavio: "Film je sniman u Vukovaru dok je ustaški snajper još uvijek tukao u njemu". Mene čudi zašto se on još danas čudi zašto ga u Hrvatskoj mnogi izvan vlasti i ljevičarskih krugova primaju s rezervom. No, vratimo se još na trenutak filmu "Dezerter". Film pokazuje kadrove iz okupiranog Vukovara. Međutim to ne smeta Pofuku da film veliča kao "antiratni". Što misli Pofuk, gdje su tada bili Vukovarci? Boli njega ona stvar jesu li Vukovarci tada ležali u podrumima, branili se pred koljačima s druge strane Drine ili bili zarobljeni i batinani u srpskim batinaškim logorima. Njemu je jedino važno da je njegov Rade tada snimao "antiratni" film o srpskim pobjednicima.

Njega ne zanimaju ni Ovčara, ni bolnica, ni 60.000 tisuća logoraša, ni što se događalo na Veleprometu, ni u Stajićevom, kao ni ono što su Srbi kasnije radili zarobljenicima u Nišu, Sremskoj Mitrovici i drugdje. Njega iz tog vremena zanima samo "um(j)etnički" angažman našeg Rade u razrušenom i okupiranom Vukovaru. Kakva "gnjusna hrvatska hipokrizija" pisao je Krleža još davne 1938. u svom djelu "Na rubu pameti". I sad bi Rade u Vinkovcima i okolici, neposredno pred dan sjećanja na klanje 18. studenoga, počastio narod svojim koncertom. Na sreću to mu neće uspjeti jer su neki, možda više iz sigurnosnih razloga negoli iz pippeteta prema vukovarskim žrtvama, odlučili otuzićati Radin koncert. Taj "bezočni" čin izbezumio je ljevičare i jugo-nostalgičare: "Gde su vam, drugovi, demokratski standardi?" Možda se Radin koncert mogao relocirati na Ovčaru. Tamo su, valjda, u antiratnom raspoloženju, strijeljali 16-togodišnjake iz "ustaških" obitelji.

Na predstavi rock opere "Isus Krist superstar" glumac dobacio nezadovoljnoj publici: "Svatko svoj život upropasti onako kako misli da je najbolje!"

Malo Večernjakovih vijesti iz kulture. U Oslu je otvoren najveći muzej na svijetu posvećen samo jednom slikaru, autoru "Krika", Norvežaninu **Edvardu Munchu**. Istodobno je u Zagrebu u Meštrovićevom paviljonu na bijenalu slikarstva otvorena izložba na kojoj izlaže sto slikara 1350 portreta narodnih heroja NOB-a. Jadni li su ti ljubitelji slikarstva u Norveškoj. Od svih skandinavskih zemalja Norveška je pružala najveći otpor Hitleru, a najveći norveški muzej posvećen je slikaru koji čak nije ni "narodni heroj". Zato mi imamo čak 1350 "narodnih heroja". Još nije znanstveno i povijesno utvrđeno koje su zasluge tih 1350 za nastanak 750 jama u sjeverozapadnoj Hrvatskoj i Sloveniji, kao i za 500 tisuća ubijenih nakon rata bez suda, suđenja i presuda. Oduševljena **Maja Car** javlja da su prvi puta u konkurenciji i murali uličnih umjetnika. Možda misli i na one Slobodana Praljka i Vukovarskog vodotornja...

Najnovije poskupljenje vode daje naslutiti da ćemo u siromaštvo ući i vodenim putem.

<https://direktno.hr/kolumnne/kako-je-mural-posvecen-vukovaru-i-praljku-razotkrio-mozemo-i-njihovu-nemoc-u-zagrebu-248954/>

Da, Hodaka treba uvijek pročitati, zar ne?

Josip Pečarić

PRILOG

PISMO PREDSJEDNICIMA, 16.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU

Moram vam odati priznanje da ste poslije veličanstvene pobjede nad naci-fašističkom srpskom agresijom uspjeli mnogo toga vratiti iz vremena prethodne države. Tako smo učili dvije povijesti. Lažnu u školi, a istinitu doma (ako se roditelji nisu bojali).

Istina, danas s postojanjem Interneta to vam i nije tako lako. A i ovi vaši profesori sa filozofskih fakulteta su predmet stalne poruge po raznim portalima. i ne samo njima.

Ima i istinskih znanstvenika povjesničara i onih iz drugih oblasti koji su zgroženi s vašim povjesničarima za koje je jasno da su obične neznalice.

Npr. Povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija: "Ne treba nas čuditi što Hrvoje Klasić danas javno štiti određene društvene strukture koja su mu pomogle da živi relativno lagodan život," nastavila je u istom, ironičnom tonu, dr. Vukelić: "Ja možda nisam toliki stručnjak kao Hrvoje, možda nisam tako dobar povjesničar i istraživač, možda nemam tako atraktivne teme kojima se bavi on, iako, zapravo, ne mogu imenovati niti jednu od njih..." (podcrtao JP) Međutim, ja nemam pristup HTV-u, ne mogu napraviti dokumentarac na HTV-u i ne mogu biti komentator svih mogućih emisija od dnevno-političkih do povjesnih i kulturno-društvenih. To, za sada, ima još uvijek samo odabrana struktura u hrvatskom društvu, a ja se nadam da ćemo takve tendencije jednom mijenjati."

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-a-ivo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom>

S druge strane saborski zastupnik, prof. dr. sc. Milan Vrkljan podijelio je svoj dopis o prof. Klasiću Senatu Zagrebačkog sveučilišta medijima i na znanje hrvatskoj javnosti koji završava riječima:

Žalosno i u potpunosti je neprihvatljivo da akademska zajednica tolerira pseudoznanstvenike koji dokumentirano objavljaju falsifikate zlorabeći svoju formalnu pripadnost akademskoj zajednici.

<https://kamenjar.com/slucaj-klasic-dopis-senatu-sveucilista-u-zagrebu/>

Na vašoj tj. Porfirijevoj TV su znali i smjenjivati urednike kada su ovakvog 'povjesničara' pozvali zajedno s najvećim znalcem za problematiku Jasenovca. i to ne zato što je pozvan nestručnjak Klasić, već što se trebao suprotstaviti jednom Vukiću koji je kasnije ismijao Šešelja na televizijskoj emisiji u Beogradu. Naime

postalo je očito o čemu se radi jer se Klasić nije usudio doći na sučeljavanje, pa je postalo očito kakva je HTV i prije slučaja s Porfirijem. A gledatelji su uskraćeni pa sada samo možemo zamišljati što bi se dogodilo kada bi Klasić jednom znalcu kakav je Igor Vukić iznio svoje čuveno ‘otkrice’ o Jasrenovcu o kojem u Hrvatskom tjedniku od 29. travnja 2021. možete naći:

FAH IDIOT TJEDNA

HRVOJE KLASIĆ, povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:

Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima, mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljuju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu

HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni.'

(Moram se pohvaliti i s našim pismom o Porfirijevoj televiziji - potpisalo ga je preko 3000 Hrvata - jer se danas, poslije događaja u Crnoj Gori, puno spominje i Porfirijev kružok koji sam vam već spomenuo. Tako Ivica Marijačić u današnjem *Hrvatskom tjedniku* piše:

Neki se pitaju što će sada reći sudionici Porfirijeva kružoka u Zagrebu – Tvrko Jakovina, Hrvoje Klasić, Drago Pilsel, Branimir Pofuk, Dejan Jović, pater Tvrko Barun, Milorad Pupovac, Petar Kuzmić, Josipović, Villi Matula... Ništa ne će reći. Umom i srcem i nadalje će biti i ostati uz Porfirija i SPC.)

Međutim, doista ste uspješni i s takvim ‘znanstvenicima’ jer oni odgajaju profesore povijesti koji će po školama raditi ono isto što su radili profesori u vrijeme vaših roditelja: UČITI NAŠU DJECU LAŽNOJ POVIJESTI.

Tako ovih dana Internetom kruži komentar jednog udžbenika iz povijesti:

Ne samo da je premalo stranica u školskim udžbenicima posvećeno Domovinskom ratu, nego se još te stranice koriste za omalovažavanje hrvatske uloge u ratu, iako se zna da je u Haagu dokazano da je most srušen miniranjem i da je navedeni iznos Tuđman mogao zaraditi kroz svoj rad (prodajom svojih knjiga itd.).

**Svijet prije nas
POVIJEST 4**

Mostarski Stari most srušen projektilima s položaja HVO-a

Službenica Zagrebačke banke Ankica Lepej je 1998. godine otkrila javnosti da Ankica Tuđman (supruga predsjednika Tuđmana) na računu posjeduje 210 000 njemačkih maraka i 15 000 dolara, što nije bilo prijavljeno na imovinskoj kartici, a prema zakonu je bila obveza. Buktuna je velika afera, a Lepej je dobila otkaz zbog otkrivanja poslovne tajne

NIJE DOBRO..

DA SE U UDŽBENICIMA NAVODE STVARI KOJE LAŽNO BACAJU LJAGU NA DOMOVINSKI RAT

Vjerovali ili ne, radi se o udžbeniku za četvrti razred gimnazije čak OSAM koautora:

NOVO gimnazija - Prema novom kurikulumu

Udžbenički komplet za povijest u četvrtom razredu gimnazije (tiskani udžbenik + dodatni digitalni sadržaji)

Autori: Jakša Raguž, Dino Staničić, Hrvoje Petrić, Tomislav Brandolica, Nikola Cik, Hrvoje Gračanin, Suzana Pešorda i Ivana Štimac

Recenzenti: dr. sc. Domagoj Sremić i Linda Maraš Krapić, prof.

PRELISTAJ UDŽBENIK

Udžbenik "Svijet prije nas – Povijest 4", za četvrti razred gimnazija koncipiran je prema odgojno-obrazovnim ishodima navedenim u Kurikulumu za nastavni predmet Povijest za osnovne škole i gimnazije u Republici Hrvatskoj (NN 27/2019.). Riječ je o udžbeničkom kompletu koji se sastoji od tiskanog udžbenika te dodatnih digitalnih sadržaja koji su besplatno dostupni.

O knjizi: <http://www.meridijani.com/publication/svijet-prije-nas-povijest-4>

Cijeli udžbenik: https://issuu.com/meridijani-izdavac/docs/povijest_g4_web

Nedavno sam objavio knjigu "Ankica Tuđman" pa sam pogledao kako u njoj spominjem gđu Lepej.

1 1

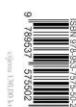
Kad je pak Franjo Tuđman postao politički disident, ispaštala su i djece, a „najviše su se „življavalji na Mireku“, piše Ankica. „Diplomirao je 1970. godine filozofiju i sociologiju na Filozofskom fakultetu i zaposlio se u studentskom časopisu Pitljana, gdje je bio urednik. Kad je Francak 1972. godine zatvoren, dobio je otakz. Ostavši bez posla, napisao je tridesetak molbi za novo radno mjesto, ali uzalud. Nitko se nije usudio primiti Tuđmanova sina“, konstatiра Ankica i otkriva da se Mirek napokon zaposlio u Referentalnom centru zahvaljujući profesoru Težaku. Magistar informacijskih znanosti postao je 1975. godine. No titula mu nije pomogla. „Na fakultetu u Varaždinu tražili su asistenta za predmet informatike, na čemu je Miro magistrirao, a potom i doktorirao, no iz Centralnog komiteta Hrvatske stigao je nalog da se Tuđmana ne zapošljava. Bili smo iznova duboko razočarani i nesretni zbog golgotе koju je Miro prolazio“, opisuje Ankica Tuđman

Josip Pečarić

ANKICA TUĐMAN

Josip Pečarić

ANKICA TUĐMAN

Na gostovanju na mreži *hrvati.de* 7. veljače 2002. sam konstatirao (str. 52): ... ta gospođa je bila zrela za zatvor. Međutim, smiješno je kako se digla tolika prašina što je obitelj Tuđman imala toliko malo (vjerojatno mnogi od vas imaju tih 200.000 DM), a ne smeta im što su najveći lopovi danas ministri.

Spominjem je još jednom navodeći riječi velikog hrvatskog kolumniste i ODVJETNIKA Zvonimira Hodaka koji 12.10. 2020. (str. 243-244):

Već "dugo" nisam pisao o ljevičarskim farizejskim kriterijima, dupljacima i lažnim moralistima. Davne 1998. godine lijeva aktivistica, a kasnije tobožnja heroina, Ankica Lepej je kao službenica Zagrebačke banke otkrila službenu bankovnu tajnu i objavila senzacionalnu vijest. Ankica, ali Tuđmanova, imala je na svom računu iznos od 200.000 njemačkih maraka. Znači današnjih 100 tisuća eura. Dobila je, naravno, otkaz i ušla u povijest cinkanja kao heroina. Čak je za vrijeme Mesića ili Josipovića ušla i na Pantovčak. Ništa čudno. Na Pantovčak ionako odlaze "zaslužni", a isluženi kadrovi kako bi si prije penzije još malo podigli društveni rejting. Sve je to izraslo u veliku državnu aferu. Davor Butković i Jelena Lovrić, na čelu lijeve medijske falange, tjednima su cijedili medijski limun. Sve do zaborava.

Očito veliki Hodak nije bio u pravu. Imamo mi istoričara u RH koji znaju što je važno, zar ne?

Ali da OSAM takvih imamo koji ne znaju za presudu u Haagu o mostu u Mostaru, 'prosto ne mogu da verujem'.

Tješim se, fah idioti sa filozofskih fakulteta su sigurno stvorili mnogo više takvih, zar ne?

Krivicu za to ima i Predsjednik RH. Podsjetit ću na moje pismo kada sam ponudio knjigu o generalu Praljku koje su mogle biti podijeljene i neznalicama sa filozofskih fakulteta koje vam dajem u Prilogu.

Istina, sigurno to ne bi bilo drago svjetskim moćnicima koji su pomagali naci-fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOG

Naslov:ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Datum:Tue, 22 Dec 2020 18:44:24 +0100

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:civilno_drustvo@predsjednik.hr, predsjednik@predsjednik.hr

ZAHVALA PREDSJEDNIKU RH

Poštovani g. Milanoviću, Predsjedniče RH,

Poštovani generale Marekoviću, posebni savjetnike Predsjednika RH,

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru od 18. 12. 2020. na moja pisma u kojima me izvještavate da ste pozorno razmotrili moja pisma i zahvaljujete na domoljubnim inicijativama kojima promičem istinu o Domovinskom ratu i vrijednosti koje iz njega proizilaze.

REPUBLIKA HRVATSKA
URED PREDSJEDNIKA
KLSA: 612-11/20-01/02
URBROJ: 71-057-20-02
Zagreb, 18. prosinca 2020.

Akademik
Josip Pečarić

[pecarie@element.hr]

Poštovani akademiče Pečariću,

Želim Vas izvјesti da je Ured Predsjednika Republike Hrvatske zaprimio Vaša pisma koja su pozorno razmotrena te Vam ovim putem zahvaljujemo na domoljubnim inicijativama kojima promičete istinu o Domovinskom ratu kao i vrijednosti koje su iz njega proistekle.

S poštovanjem,

Jasno mi je da s pozicija na kojima jeste i ne možete reći što ste uradili u svezi s tim inicijativama. Uostalom, ni kada sam Vam g. Predsjedniče pisao 12 pisama s prijedlogom da generala Gotovinu (tada ste bili Predsjednik Vlade) predložite za Nobelovu nagradu za mir niste mi odgovorili, ali generali Gotovina i Markač su

oslobodeni, a vidim da je general Gotovina u jako dobrim odnosima s Vama. Očito niste ni trebali odgovoriti.

Međutim, danas je drugačija situacija samo s jednim prijedlogom. To je prijedlog da po simboličnoj cijeni otkupite 1000 primjeraka knjige o generalu Praljku. Mislim na drugo proširenom izdanju prve knjige. Koautor te knjige je general dr. sc. Miroslav Međumorec hrvatski redatelj, diplomat, književnik, scenarist. Tiskana je poslije onog uzvišenog domoljubnog čina generala Praljka. Na koricama te knjige, a i na naredne tri, postoje riječi koje je meni napisala tadašnja Predsjednica povodom izlaska prvog izdanja knjige:

„Doprinos generala Slobodana Praljka obrani Hrvatske i Bosne i Hercegovine od velikosrpske agresije te obrani opstojnosti hrvatskog naroda na njegovim povijesnim prostorima tijekom Domovinskoga rata od velike je važnosti. Ovih dana, kada se nadamo pravednom sudskom pravorijeku i njegovu oslobađanju, kao i oslobađanju drugih hrvatskih uznika, ova knjiga izlazi kao doprinos istini o njemu i o tom povijesnom razdoblju borbe hrvatskog naroda za slobodu, istini koju je on nakon rata na mnoge načine ustajno branio svojom riječju. Ujedno je ova knjiga svojevrsna zahvalnica za sve što je učinio za svoj narod.“

Naravno, odmah je bila napadnuta od onih istih s kojima ste se Vi obračunali ovih dana. Na žalost, poslije par dana hrvatski političari su posrnuli pod pritiskom iz svijeta. Nisu se ponašali onako kako im je govorio kardinal Kuharić (u Predsjedničkim dvorima 29. rujna 1997.):

„Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.“

General Praljak je *čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom*. Ali bio je bez podrške hrvatske politike-

Vi ste g. Predsjedniče, nasljednik gđe Predsjednice, pa njene riječi i Vas obvezuju, a i uvjeren sam da mislite isto to. Uostalom već više puta ste pokazali da znate ispravno prosuditi o stanju o BiH, pa i o ratu u BiH, što je bio i povod onim mojim pismima o generalu Gotovini. Naime, tada sam konstatirao da se jedino Vi usuđujete uopće i misliti tako kako je govorio naš uzoriti kardinal.

Čin Vaše javne podjele knjiga o generalu Praljku po svim hrvatskim školama, knjižnicama, veleposlanstvima itd. itekako bi značio puno za uzdizanje ponosa u našem narodu. A ponosan narod nitko ne može slomiti.

Naravno, general Mareković sigurno sve to može dogоворити s generalom Međimorcem.

Koristim ovu prigodu da i Vama g. Predsjedniče i generalu Marekoviću zaželim Čestit Božić i Blagoslovljenu novu godinu.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

ODGOVOR ĐURU VIDMAROVIĆU (TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA 3.)

Dragi Đuro,

Zahvaljujem Ti na komentaru mog jučerašnjeg teksta iako me je rastužilo:

Subject: Odg: TAKMIČENJE ZA PRVOG SLUGU U HRVATA,, 2. (DOBRONIĆ I OSTALI 'HRVATSKI' DUŽNOSNICI I ZDS. 7.)

Date: Tue, 2 Nov 2021 12:29:04 +0100

From: Djuro Vidmarovic

To: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Poštovani kolega Joško,

divim Ti se kako imaš živaca pisati sve ove nacionalno zabrinute, ali tako strašno razvojem situacije emocijama nabijene tekstove? Ja nemam snage, a treći infarkt mi nije neophodan. No, tužan sam, zbunjen, frustriran... Nekome je u interesu da ovaj narod što više zavadi i podijeli, da se što više mlađih obitelji iseli... Morati će sve to malo studiozni pogledati kako bih došao do suvislog zaključka. Jer ovo sto neki ljudi rade, ova svađa na vrhu, izjave ovoga sudca, pisanje „Novosti“, TV propaganda, titoistički revival ispada absurdno i neubrojivo. A bojam se kako u tom ludilu ima sistema. Nastojim biti umjeren, smiren, djelovati pomirbeno na crtii Tuđmanovog učenja, a onda se sve sruši jer neki političari djeluju destruktivno i huškački .Bojam se za budućnost svojih unuka. Ponekad bih volio umrijeti.

A jasno je da me je rastužilo zbog Tvoje završne rečenice. Nadam se da nisam i ja malo doprinio tome. Ljetos kada si autobusom došao u Tisno na jedan dan iako znamo za Tvoje udare da bi (sjajno) predstavljaо moje knjige. U razgovoru sam Ti rekao da je odnos vlasti prema Tebi gori nego prema meni jer Ti doista djeluješ tako kako si napisao, a je - nadam se žestoko - napadam vlast. A ta vlast tj. vladajuća stranka koju si stvarao, jednako se sveti i Tvojoj i mojoj obitelji. Istina kada vidim koliko nastupaš po Lijepoj našoj (nagrada generalu Ivanu Tolj, knjiga biskupa dr. Vlada Košića i generala Ivana Tolja) čini se da im itekako smetaš. Ti bi trebao znati da političari ne razumiju da netko iz njihovih stranaka može imati za prijatelja nekoga koji ih napadaju.

Kada kažem 'nadam se žestoko' to je obaveza koju mi je ostavio Dragutin Tadijanović jer je posljednja rečenica koju mi je rekao bila: SAMO TI NJIH ŽEŽI. Tome bih dodao i riječi jednog predsjednika DHK koji je pišući predgovor mojoj knjizi napisao:

Nakana ovog predgovora nije podržavati stavove akademika Pečarića, jer njemu obrana nije potrebna, niti ju on želi, već je nakana obraniti, ma koliko to zvučalo patetično, pravo slobodnog i nezavisnog intelektualca na javni diskurs. U našoj stvarnosti takvo pravo odviše često dobivaju protivnici, pa i neprijatelji Hrvatske,

njezini osporavatelji, svi oni koji pod firmom slobode i umjetnosti plijuju po ovome narodu i svim njegovim vrijednostima. Ako ništa drugo, onda ovakvoj kohorti, radi pristojnosti i političke ravnoteže, treba suprotstaviti domoljubno i suverenističko javno razmišljanje. Akademik Pečarić ima hrabrosti nositi na svojim leđima teret ove slobode. Što više, on se bori i za slobodu drugih. Ti drugi su svjesni kako akademika štiti njegova svjetska slava i članstvo u HAZU, jer bi drugi, nakon izrečenih misli davno potonuli ili bili gurnuti u ponor. Ako on prizna poraz, slijedi šutnja mnogih, zapravo strah. A strah ukida slobodu.

Taj Predsjednik DHK zvao se Đuro Vidmarović!

I u tome što si napisao u prvoj rečenici pokazuje da je točno kako Ti djeluješ *pomirbeno na crtici Tuđmanovog učenja o pomirbi*. Današnji predsjednik stranke koju je Tuđman osnovao ta 'Tuđmanova' pomirba je pomirba NAPADNUTIH Hrvata i pripadnika naroda naci-fašističkog agresora koji sprovode tzv. Politiku 'srpskog sveta' što se svodi na podržku naci-fašističkom agresoru. Zato Predsjednik Vlade svoje viđenje politike pomirbe definira u najnovijem sukobu:

**MILANOVIĆ NE BIRA RIJEČI, IZ VUKOVARA PORUČIO: STIEROV
DJED BIO JE UBOJICA, A OTAC GRLIĆA RADMANA KOMUNJARA**
<https://direktно.hr/domovina/milanovic-ne-bira-rijeci-iz-vukovara-porucio-stierov-djed-bio-ubojica-otac-grlica-radmana-komunjara-249068/>

Milanović kaže:

"Ovaj treći je držao Titovu sliku u uredu. Ja to ne preporučujem, ali kako nekome uzeti to pravo kad je Tuđman deset godina držao Titovu bistu", rekao je Milanović te dodao da je riječ o prozivkama na račun Ive Goldsteina koji bi navodno trebao biti veleposlanik u Grčkoj.

"Kako to da uzmeš nekom Goldsteinu? To je vrlo nisko, pokazuje da se prema ljudima ponašaju kao prema čunjevima. Ne radi se tu o Goldsteinu, on je ugledni profesor, s njim se mnogi neće složiti, u nekim stvarima ni ja", kazao je predsjednik države i nastavio: "Da bi se napakostilo nekome jer je držao Titovu sliku doveden je u pitanje i Stier koji je uređivao ustaške novine. Ja sam mu bio šef u Ministarstvu vanjskih poslova, predložio sam njegovo promaknuće, nisam ga pitao što mu je bio deda. Znam što mu je bio deda. Čepinski ubojica, ratni zločinac. To više nije bitno. Preko toga pokušavam prijeći. Da bi mi onda Grlić, čiji je otac bio istaknuta komunjara, direktor Kafilerije koju su privatizirali kao obitelj, predsjednik partije lokalne, držao lekcije o Titu. A to koordinirao Plenković za koje znamo koje je sorte. To je takvo licemjerje, to uništava društvo."

7. Prvo je smiješno usporedivati djelovanje državnika Tuđmana koji promiče i ostvaruje pomirbu djece partizana i ustaša koji se bore za Hrvatsku u vrijeme kada nije bilo ni rezolucija o osudi svih totalitarnih režima s djelovanjem veleposlanika u vrijeme kada je već bilo poznato da je Tito jedan od deset najvećih ubojica. Čini mi se da Stier kao starac koji je uređivao USTAŠKE novine jako mladoliko djeluje. Ili su možda iseljeni Hrvati USTAŠE i Milanoviću, kao što su to svi Hrvati koji su za nezavisnu Hrvatsku Srbima i svim srpskim slugama u RH. Vjerojatno Predsjednik države ne zna što je PPP pa bi bilo dobro da pogleda doista

uglednog znanstvenika Davora Pavunu u 'Bujici' ili moju knjigu o 'ustašama' tj. Hrvatima izvan Hrvatske: *Pronađena polovica duše / Deset godina s Australskim Hrvatima*, Zagreb, 2002.

Meni je posebno draga pohvala Milanovića ministru Gordanu Grlić-Radmanu iako mi izgleda da on toga nije svjestan. Naime sve ovo o čemu pišem pokazuje kako je on – za razliku od Milanovića – doista shvatio bit Tuđmanove pomirbe. Tome bih dodao da je ministar Radman za istinu o Jasenovcu jer danas znamo mnogo mnogo više o tome, mada je Tuđman u cilju pomirbe i borbe za Hrvatsku u to uključio i Jasenovac prijedlogom da on bude spomen mjesto za sve hrvatske žrtve. To su tada spriječili žestokim reagiranjem oni u Hrvatskoj koji su zasluzni za laži o tom radnom logoru u NDH a koji danas moraju zbog zahtjeva njihovih gazda održavati oba kandidata u borbi za čelno mjesto sluge svjetskim moćnicima. Tada sam i napisao svoj prvi tekst objavljen u *Hrvatskom slovu* podržavajući mišljenje Javora Novaka.

Zanimljivo je da on i ja i danas slično mislimo:

RAZNIJET ĆE HRVATSKU

Gdje je kraj šamaranjima?

Bilo je samo pitanje vremena kad će nam savršeno nezrela ekipa političara u vrhu države dokazati da to stvarno i jesu te svima pokazati kako se razaraju državne institucije i to one najvitalnije poput vojske. Zalutali u vlast, Izbavitelj i Milanče, ni ne znaju drugacije. Njihov ego raste u nebesa i ni ne pada im napamet da sjednu za stol te napokon prestanu puniti skandal-stupce u domaćim (i stranim) medijima. Njima još nije došlo do mozga da upravo ovakav scenarij sa svađama, čak s uvlačenjem i Hrvatske vojske, fašističkoj Srbiji najviše odgovara. Njima još nije došlo do svijesti da dok se oni prepucavaju i razaraju državu, da dok se oni bave samima sobom, pljačkaši i mrzitelji Hrvatske grabe trčećim korakom i raznose ju. Možemo samo pretpostavljati što o nama misle u inozemstvu, nakon ovakvih gafova najviše vlasti u RH. Gdje je kraj ovoj sramoti? Ne bi me začudilo da Milanoviću i Plenkoviću uruče opomenu iz NATO-a jer ovo je prevršilo svaku mjeru i ruši vjerodostojnost našeg partnerstva u NATO-u. Ovakav partner nikome ne treba. Čini se da je V. Šeks imao potpuno pravo kad je tražio opoziv predsjednika Milanovića. Samo, sada je isto tako očito, da taj pravni zahvat treba proširiti i na sve Plenkovićeve ministre, baš kao i na njega samog.

Za dom spremni

Vidim da je moja kolumna prošloga tjedna izazvala veliko zanimanje i zapalila cijelu paletu dežurnih polutana koji su zapjenjeno, i po zadaći, grizli. Uključila se cijela omrežna prosrpska bojna iz RH i iz tzv. republike srpske. Treba odmah reći da nijedna država, pa tako ni Hrvatska, baš nikome nije kriva što oni nemaju zavičaj, nacionalnu pripadnost, rodoljubni osjećaj ili patriotizam kako se to često (s ponosom!) naziva na Zapadu. Zato ću citirati Mažuranića i ponoviti citat kojim se svojevremeno poslužio veliki Dubravko Horvatić: "mišad grize ali po tlih gmiže".

Naime, apatriidi nas s neke kvazi antifašističke platforme žele uvjeriti kako su ustaše izmislice pozdrav Za dom spremni. Kako je to lijepo pokazao i skrenuo nam pozornost novinar i politolog, cijenjeni g. Mario Filipi kao hrvatski branitelj i

junak, stopostotni ratni vojni invalid te inače i poznati veslač, omladinski prvak svijeta te intelektualac s ljubavlju za hrvatsku povijest - auktori Leonard Eleršek, pukovnik OSRH iz Zadra i liječnik prim. dr. sc. Rado Žic Mikulin iz Punta na Krku, predočili su nam dokaze o porijeklu tog pozdrava u svojoj knjizi „Putom Sunca – Crveni bojovnici iz Horezma“ (izdanje: Ogranak Matice hrvatske u Zadru, 2019.). Hvala svima uključenima u taj značajan projekt. No, ono za što nema baš nikakvih dokaza, osim pjene na ustima, jest da srbijanska četnička kokarda, pod kojom se klalo po Hrvatskoj najmanje od 1918-te do 1995-te, je neki progresivan simbol. A on, zločinački kakav je, u RH još nije zabranjen! Štoviše o njemu se uopće i ne govori. Muti se istina a optužbe zabadaju u junački ZDS a ne u genocidne četničke kokarde.

Isto tako, krvava petokraka, simbol komunističkih zločina počinjenih po cijelom svijetu; Titova petokraka, pod kojom je (u Titovim poslijeratnim gulazima) život izgubilo više od 500.000 ljudi; ta koljačka petokraka s Bleiburga i Križnih putova (po jednom od izvršitelja klanja Simi Dubajiću); ta petokraka, koja je iseljenim Hrvatima po svijetu glave razbijala sjekirom; ta petokraka koja je Vukovar sravnila sa zemljom i napunila groblja čak i sa strijeljanim ranjenicima iz Vukovarske bolnice, da ne govorimo o stradalim civilima – ta petokraka se ne zabranjuje! I još nam neki novopečeni suci, koji su popili brojne jugo-velikosrpske-mitove trabunaju o “civilizacijskim tekovinama”!

Ne postoji službena zabrana u RH četničke kokarde i velikosrpske petokrake. Zato i postoji cijela klika razmiljelih apatrida i mrzitelja Hrvatske koja urla protiv HOS-ova pozdrava Za dom spremni. No, kome ti polutani mažu oči? Ma boli njih jedna stvar za povik legitimnih jedinica Hrvatske vojske, njima je do rušenja Hrvatskog obrambenog rata. Njima smeta obranjena Hrvatska. Njih boli hrvatska pobjeda i što su u njoj potučeni do gležnja. Njih peče što ih je njihov vlastiti vožd, fašist Slobodan Milošević proglašio zečevima. Zečevima koji su se kukavički razbježali u samo dva dana. To bi ova ekipa samozvanih antifašista željela poništiti, okrenuti naopačke i vratiti se na poziciju u kojoj su bili privilegirani, podmazani. Oni bi na poziciju Saveza boraca, gdje su određivali i naređivali. Sudovi su samo bili njihov servis. Etnički su biznismeni tek puki mrzitelji svega hrvatskoga. Inkasatori hrvatskih kuna. Drećeći prosjaci, koji bi da im se dâ još i više.

Zbog toga se tako pjene, ma kakav pozdrav... Jasenovac, ZDS, razne izmišljene jame, pervertirano izokrenuti antifašistički ustanci, u stvari klanja hrvatskoga naroda i okretanja na žaru katoličkog svećenika, elementi su njihova trajna etničkog biznisa. Oni od toga žive i od sramnog negiranja da su pobili tolike fratre od Lepe Bukve i Maclja do dubrovačkog Jakljana, i Dakse, i Orsule do Širokoga Brijega... Oni se upinju na stražnje noge ne bi li nas zatrpani svojim lažima, ne bi li svoja zločinstva pripisali hrvatskome narodu, HOR-u, Hrvatskoj vojsci, HOS-u.

Oni plaču za Ukrajincem Titom, jednim od 10 najvećih zločinaca svijeta jer njima je pod njim bilo na sve načine - odlično. Savjesti nisu imali pa je tako nemaju ni dan danas. Oni venu za Titom a ne znaju da je jedna od njegovih glavnih porola sustigla i njih same: "Nema povratka na staro!" E ali oni bi upravo to htjeli. I

kad u tome ne bi za njih bilo obrta i masnog novca, nikada se oni ne bi bavili Jasenovcem ili ZDS-om. Više se niti ne bune protiv kune, dapače: što više kuna da im je. A to je inače ustaška kuna? Ma kakva povijest. Oni imaju svoju, nepromjenljivu, te kao takvu punu negaciju znanosti o povijesti. Njima povijest počinje 08. svibnja 1945.

Prije koju godinu na Hvaru, za naš stol sjeo je neki lokalni SDP-ovac i stao iz čista mira hvaliti Račana, Tita, NOB-e. Poznavao je naime mog znanca. Upitao sam ga a što ćemo s Golim otokom? Što s Bleiburgom i Križnim putovima? Jako se zblenuo pa zatim uzrujao i zapjenio. Rekao sam mu da se smiri ako želi razgovarati ali da će morati iznijeti protuargumente. Malo je lupao po stolu, pa kad je vidio da od toga nema koristi, ispalio je svoj argument: "To su bile legitimne poslijeratne operacije! Obračun s neprijateljima Jugoslavije!" – Super, dodao sam mirno: Znači predsjednik Tuđman i Hrvatska vojska isto su tako imali pravo, doduše nisu ga iskoristili, na legitimne poslijeratne operacije. Obračun s neprijateljima Hrvatske, ne? Sve vas, po vašoj logici, trebalo je znači pobiti? Iskočio je iz kože i uskoro vičući i vrijedajući pobegao. To su ti "argumenti" takvih tipova, drvenih advokata Titovih zločinstava: "Mišad grize ali po tlih gmiže".

(...)

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/38420-j-novak-raznijet-ce-hrvatsku.html>

Dragi Đuro,

Ti znaš koliko se ponosim s činjenicom da sam ja bio jedini koautor našem prijatelju pok. Akademiku Dubravku Jelčiću kome sam posvetio knjigu i kome je svojevremeno Sanader prebacio prijateljstvo sa mnom:

J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com.

Slično smo planirali Horvatić koga spominje Novak. O tome vidjeti:

J. Pečarić, *Dubravko Horvatić*, Portal dragovoljac.com.

Zato me i ne čudi odnos prema Tebi zbog našeg prijateljstva. Uostalom i sam često pogriješim i zamijenim Sanadera i Plenkovića. A o toj sličnosti piše i Nenad Piskač:

**NENAD PISKAČ: SANADEROV UPUTNIK O ZABORAVU I OKRETANJU
DOSLJEDNO SE PROVODI**

<https://hrvatskonebo.org/2021/11/02/nenad-piskac-sanaderov-uputnik-o-zaboravu-i-okretanju-dosljedno-se-provodi/>

Meni je doista duhovit Piskačev komentar o Dobroniću i ZDS:

Na čelo vrhovne sudske vlasti došao je za dom nespreman sudac.

Dragi Đuro,

Svakim danom sve više i više će ljudi razumjeti moju tvrdnju da je prema nečijem odnosu prema ZDS najjednostavnije prepoznati tko radi protiv interesa hrvatskog naroda.

U borbi za prvog slugu u Hrvata Milanoviću (njegov kandidat je postao predsjednik VS i odmah donio prednost Milanoviću). Vladajući odmah uzvraćaju:

KAJTAZI GLEDE ZABRANE ZDS-A TVRDI: SVE ĆEMO SE
DOGOVORITI, MANDAT TRAJE JOŠ TRI GODINE
<https://narod.hr/hrvatska/kajtazi-glede-zabrane-zds-a-tvrdi-sve-cemo-se-dogovoriti-mandat-traje-jos-tri-godine>

PROZVALI I PLENKOVIĆA I MILANOVIĆA
MALENICA ODBIO PRODULJITI REGISTRACIJU UDRUGE BOJEVNIKA
HOS-A JER NISU IZBRISALI POZDRAV 'ZA DOM SPREMNI' IZ
STATUTA

<https://direktno.hr/domovina/malenica-odbio-produljiti-registraciju-udruge-bojevnika-hos-jer-nisu-izbrisali-pozdrav-dom-spremni-i-249079/>

A da to o važnosti uče i suverenisti vidi se iz reagiranja njihovog predsjednika:
PAVLICEK KOMENTIRAO POTEZ MALENICE ZBOG POZDRAVA 'ZA
DOM SPREMNI': JOŠ JEDNA SRAMOTA U NIZU AKTUALNE
HRVATSKO-SRPSKE KOALICIJE

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28419-pavlicek-komentirao-potez-malenice-zbog-pozdrava-za-dom-spremni-jos-jedna-sramota-u-nizu-aktualne-hrvatsko-srpske-koalicije>

Srdačno Tvoj,
Joško

KAKO POSTATI 'UGLEDNI PROFESOR'?

Predsjednik Milanović je ovih dana objasnio tko je za njega 'ugledni profesor'. Srećom ja više nisam profesor pa ne mogu biti ni ugledan. Ali i da sam prihvatio biti profesor emeritus na Zagrebačkom sveučilištu ne bih volio biti tako ugledan kako to vidi Predsjednik RH.

Mnogo mi je draže što sam na listama najutjecajnijih 2% znanstvenika u svijetu iako nisam među hrvatskim znanstvenicima o kojima se danas piše u RH:

<https://www.vecernji.hr/vijesti/ugledni-svjetski-casopis-objavio-popis-najutjecajnijih-znanstvenika-medju-njima-i-niz-hrvata-1535384>

<https://www.index.hr/vijesti/clanak/livija-puljak-suradnica-indexa-medju-1-najutjecajnijih-znanstvenika-svijeta/2315515.aspx>

Ako pogledate te liste vidjet ćete da imam više objavljenih rado od svih iz RH s te liste, odnosno da samo troje ima više od polovine mojih radova:

Pečarić, Josip	RUDN University	rus	750
Kurjak, Asim	University of Zagreb School of Medicine	hrv	524
Trinajstić, Nenad	Institute Ruder Boskovic	hrv	422
Demarin, Vida	International Institute for Brain Health	hrv	397

Predsjedniku RH je očito biti ugledan kada si poznat pa te i nazivaju po najvećem pronalasku, a njegovog 'ulednog profesora' nazivaju Drobilica. Ili da si glavni po hrvatskim medijima, a iz istog kruga uglednih profesora kao i ovaj predsjednikov 'ugledni', a Tvoje kolega o Tebi kažu: *branitelj nametnutih mitova, nema znanja pa mu serija vrvi glupostima, nedoučeni hohštapler, biće s traumom, produkt truloga i nakaradnog društva, grubi izvršitelj provokacija, nije kompetentan, dr. sc. Pokraj (njegovog) imena izgleda kao čista sprdnja,...*

Naravno tako nešto može se govoriti o 'istoričarima' koji po zahtjevu političara nameću u RH jugo-komunističku, bolje reći prosrpsku paradigmu u povijesti.

Razumijem Predsjednika jer mi je jasno i već sam puno puta napisao kako su tri pitanja oko kojih se sluge svjetskim moćnicima ne smiju previše razlikovati, a po kojima će se lako prepoznati te sluge:

1. Laži o Stepinцу
2. Laži o Jasenovcu
3. Laži o ZDS

Jasno je da oni koji političarima pomažu u tome oni i jesu 'ugledni profesori'.

Naravno cijela 'istorija' koji oni nameću Hrvatskoj mora biti takva. Otud i takve riječi njihovih kolega. A isto misle i mnogi drugi i otud naziv Drobilica za Milanovićeva 'uglednog profesora'.

Nadimak je povezan sa čuvenom glupošću o Jasenovcu tog 'uglednog profesora'. Od hrvatske javnosti se krije da su dr. sc. Nikola Banić i prof. dr. sc. Neven

Elezović objavili znanstveni rad u Q1 časopisu kako je popis žrtava u Jasenovcu, a koji zagovara Milanovićev 'ugledni profesor' izmišljen kao i njegova drobilica. Ovih dana vjerojatno su mnogi, zahvaljujući Mariju Filipiju, doznali da je ZDS iz himne hrvatskih mornara star možda tisuću godina. A puno govori i sam naslov teksta Ivice Marijačića iz *Hrvatskog tjednika* od 4. 11. 2021.:

Kampanja protiv ZDS krenula je prije desetak godina kad se pojavio

Memorandum 2 i traje do danas

ZA DOM SPREMNI SMETA SAMO

O lažima o Stepincu da ne govorim (pogledajte npr. moju knjigu: *Branili smo Stepinca*, Portal dragovoljac.com).

Naravno istinski znanstvenici to ne misle kao Predsjednik RH. Tako sjajna mlada docentica dr. sc. Vlatka Vukelić kaže

"Meni je na osobnoj i profesionalnoj razini žao da Filozofski fakultet u Zagrebu vežemo isključivo uz profesora Goldsteina. Tamo radi jako puno dobrih i kvalitetnih hrvatskih znanstvenika koji su zbilja demokratski orientirani i afirmativni u svom znanstvenom djelovanju. Međutim mediji konstantno ističu samo nekolicinu tih ljudi sa Filozofskog.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-vukelic-o-novom-goldsteinovom-kolegiju-to-je-politicka-zloporaba-i-zloporaba-pojmova>

Meni je zbog dr. sc. Vlatke Vukelić posebno zanimljiva spoznaja o Brezovici. Ono što je ona otkrila hrvatskoj javnosti o Brezovici podsjeća me na:

OTVORENO PISMO PREDSJEDNICIMA DRŽAVE, SABORA I VLADE RH

Poštovani g. Predsjedniče RH,

Poštovani g. Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani g. Predsjedniče Vlade RH,

Željeli bismo Vas upozoriti na besmisao današnjeg obilježavanja "antifašističkog ustanka" u Srbu. To je na žalost postao službeni događaj u RH jer tu predstavu u Srbu svakog 27. srpnja podupire i plaća naša država, a na njoj sudjeluju i predstavnici Vlade RH i Hrvatskog sabora. Naime prije točno 80 godina u Srbu, Borićevcu, Brotnji i okolnim selima u Lici, a onda i u Drvaru i Grahovu u BIH, isključivo Srbi pobili su najmanje 400 isključivo Hrvata civila. Ubojice su bili četnici i komunisti koji su trebali u dogовору s talijanskim fašistima "očistiti" te krajeve od hrvatskog stanovništva. Ubili su i dva katolička svećenika Waldemara Maksilijana Nestora i Jurja Gospodnetića, a poznato je da su u tom krvavom pohodu stradali i svi članovi obitelji Ivezić, među kojima i mala djeca. I kako se to može nazvati antifašizmom? Pa to je bio doslovno pravi fašistički pokolj. I zar to treba slaviti?

Poštovani, učinite nešto da se zabrani ovo veličanje zločina.

Ovim potpisivanjem zajedničkog pisma na najviše adrese u državi u tu svrhu želimo svrnuti pozornost odgovornih i sveukupne naše javnosti na besmisao ovog okupljanja u Srbu. Mislimo da je došlo vrijeme da se stane na kraj svim lažima i konačno sva naša hrvatska tragična povijest istinito predstavi sadašnjim i budućim naraštajima.

S poštovanjem

Ivan Aralica, akademik

Josip Pečarić, akademik

Vlado Košić, sisački biskup

Ivan Tolj, general HV

SUPOTPISNICI:

Andrej Dujella, akademik

Kuzma Kovačić, akademik

dr. sc. Vinko Grubišić, Dopisni član HAZU

dr. sc. Mato Artuković, povjesničar

prof. dr. sc. Marin Čikeš

dr. sc. Ante Čuvalo

prof. dr. sc. Neven Elezović

dr. sc. Slavko Kovačić, umir. sveuč. prof.

dr. sc. Stipe Kutleša

dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Petrović

dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjestničar

dr. sc. Darko Richter, Donji Laduč

dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik HAZUDD-a

prof. emer. dr. sc. Zvonimir Šeparović

dr. art. Ivana Tanovitski

red. prof. art. Đuro Tikvica

dr. sc. Ivica Veža, professor emeritus

(...)

Zašto?

O Brezovici sam pisao još 19. 01. 2021.:

U RH SE SLAVI „DAN KOKOŠARA“

Poštovani Predsjedniče RH,

Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani Predsjedniče Vlade RH,

Poštovani ministre znanosti RH,

U Prilogu vam šaljem tekst o šokantnim spoznajama a u svezi s državnim blagdanom 22. lipnja. Naime, dr. sc. Vlatka Vukelić docentica s Fakulteta hrvatskih studija objasnila je hrvatskoj javnosti u „Bujici“ da je to državni blagdan kada se zapravo slavi kokošarstvo:

O 22. LIPNUJU: “KOMUNISTI SU SE SKRIVALI PO VRBICIMA OKO ŽABNOG I KRALI LJUDIMA KOKOŠI!”

Vlatka Vukelić je iz Siska pa se posebno zainteresirala za 22. lipnja 1941. godine, koji se u Hrvatskoj naziva 'Danom antifašističke borbe': - Riječ je o danu do kojeg komunisti i nacisti imaju sporazum o nenapadanju. Nakon 22. lipnja i napada Njemačke na SSSR, komunisti u Hrvatskoj ne znaju što dalje, jer nemaju jasne upute od svojih komunističkih nalogodavaca, od Kominterne, iz Moskve – pa bježe iz Siska... Tek nakon što je Njemačka napala SSSR, oni se povlače u vrbike u okolini Siska. Nema govora o tome da su uopće išli prema šumi Brezovica. Oni su se, zapravo, povukli prema Žabnu, a to je jedno selo prema Zagrebu, gdje je domaće stanovništvo bilo bogatije, pa su znali da će kod njih lakše doći do hrane... Oni tamo odlaze kako bi čekali informaciju iz Moskve, što činili dalje, a dokumenti govore o tome kako su se skrivali po vrbicima i domaćim ljudima krali kokoši!

"Tek nakon mjesec dana, kada im je lokalno stanovništvo poručilo da ih više neće tolerirati, oni se prebacuju prema Brezovici," nastavlja dr. Vukelić, uz napomenu da "Klasić nije u pravu."

Naime za razliku od mlade doktorice znanosti koja je istinska znanstvenica (sjajno je vidjeti da u RH postoje i fakulteti gdje se povjest tretira kao znanstvena, a ne pamfletska disciplina). Ona se narugala „otkriću“ dokumenta prof. dr. sc. Hrvoja Klasića o pronalasku dokumenta u kome se u NDH reagiralo na dojave o kokošarima i to mu je kao dokaz da blagdan koji i vi slavite doista jest ono što se mislilo u trenutku kada se u Saboru izglasalo da se kokošarenje treba proglašiti državnim praznikom.

Nadam se da će te njene riječi o „stručnjacima“ kakav je 'istoričar' Klasić shvatiti i kao kritiku vašeg odnosa prema istinskoj znanosti u RH:

"Ne treba nas čuditi što Hrvoje Klasić danas javno štiti određene društvene strukture koja su mu pomogle da živi relativno lagodan život," nastavila je u istom, ironičnom tonu, dr. Vukelić: "Ja možda nisam toliki stručnjak kao Hrvoje, možda nisam tako dobar povjesničar i istraživač, možda nemam tako atraktivne teme kojima se bavi on, iako, zapravo, ne mogu imenovati niti jednu od njih... Međutim, ja nemam pristup HTV-u, ne mogu napraviti dokumentarac na HTV-u i ne mogu biti komentator svih mogućih emisija od dnevno-političkih do povijesnih i kulturno-društvenih. To, za sada, ima još uvijek samo odabrana struktura u hrvatskom društvu, a ja se nadam da ćemo takve tendencije jednom mijenjati."

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/26676-bujica-u-novinarskom-domu-nastao-je-kaos-sandra-bencic-se-digla-i-otisla-hrvoje-klasic-ostao-u-soku-a-ivo-goldstein-nasrnuo-je-na-starca-sa-stapom>
(...)

Međutim, opet zahvaljujući dr. Vukelić i njenom gostovanju u emisiji Laudato televizije doznajemo da bi još bilo dobro da se radi o Danu kokošara. Naime ona je u toj emisiji upozorila na 5000 Hrvata koji se nalaze u masovnom grobištu na Brezovici:

Dr. sc. Vlatka Vukelić: ...Na primjer na području šume Brezovice gdje se znakovit obilježava dan antifašističke borbe samo tamo je oko 5 000 žrtava, dakle upravo u šumi Brezovici, na području neobilježenog grobišta koje je jedino simbolično označeno uz bijeli križ istine i to u nedavnoj prošlosti. Tako da imamo ogroman broj tih masovnih grobnica koji broji nekoliko tisuća žrtava.

Nada Prkačin: Dakle samo kad se sjetim 22.6 i spominjanja nekakvog ustanka a zapravo nedaleko od tog mjeseta su žrtve tih takozvanih ustanika kojih u to vrijeme tamo nije ni bilo.

Dr. sc. Vlatka Vukelić: Apsurdno je da onaj spomenik koji simbolizira taj neki prvi partizanski odred i to sve što bi trebalo predstavljati antifašizam je spomenik defaktu na kostima nevinih ljudi koji su likvidirani tamo negdje u razdoblju od svibnja do rujna '45 samo zato što ih se prokazalo kao pomagače okupatorima, pripadnicima kvinslišnih postrojbi itd. međutim mimo bilo kakvog sudskeg procesa. Čak taj minimum koji bi trebao biti po svim nekakvim međunarodnim konvencijama on je bio izuzet.

<https://laudato.hr/emisije/domaci-program/moja-hrvatska/masovna-grobista-vlatka-vukelic-i-roman-leljak>

Dakle svi oni koji svake godine idu tamo ne slave nešto čega nije bilo već slave ubijanje 5000 Hrvata.

A akademik Aralica, biskup Košić, general Tolj i ja u našem pismu nismo ni riječ rekli o takvom slavljenju ubijanja Hrvata.

Da, i za to trebaju povjesničari koji su 'ugledni profesori'. Doista su onima koji lažima ostvaruju želje svojih gazda 'ugledni profesori' takvi koji im pomažu u tome, a neki tamo s nekakvih lista sa Sveučilišta u Stanfordu, ili oni kojima je bitna istina kao što je dr. sc. Vlatka Vukelić. Kakva korist od istine ako ona ne odgovara gazdama?

Da mnogo su bolji 'ugledni profesori' od profesora znanstvenika, zar ne?

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28450-kako-postati-ugledni-profesor>

MARIO FILIPI U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**M. KOVAČEVIĆ I J. PEČARIĆ, THOMPSON U OČIMA
HRVATSKIH INTELEKTUALACA – BILO JE I TO
JEDNOM U HRVATSKOJ, FORTUNA, ZAGREB, 2008.**

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!

Prošli smo bolna iskustva zabrane i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatali zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da “nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi”. S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da,

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme - zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Prof. dr. sc. Nediljko A. Ančić
Akademik Ivan Aralica
Davor Aras, prof.
Dr. sc. Mato Artuković, viši znanstveni suradnik¹
Olga Asić, domaćica
Akademik Smiljko Ašperger
Dipl. ing. Nenad N. Bach, skladatelj
Mile Balen, književnik
Ivan Balić, ekonomist
Katica Balog, politologinja novinarka
Dalibor Barić, konobar
Akademik Slaven Barišić
Prof dr. sc. Borna Bebek
Ante Beljo, Hrvatski Informativni Centar
Vladimir Benić, dirigent
Nikola Bičanić, mr.sc
Dr. Ivanka Bilić, spec. opće medicine
Nikola Bilić, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Biondić
Dr. Boris Blašković, specijalist opće medicine
Akademik Rafo Bogišić
Mons. dr. Mile Bogović, biskup
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Josip Botteri Dini, akademski slikar, predsjednik Ogranka Matice hrvatske u Splitu
Vinko Brkan, član HVIDR-e Hrvatske i dogradonačelnik Trogira
Joso Brkljačić, trgovac
Nada Brkljačić, službenica
Dr.sc Paško Bubalo, zastupnik Hrvatskog državnog sabora u mirovini
Prof. dr. sc. Nikola Buble
Mr. sc. Vinko Burazer, odvjetnik
Željko Crnolatac, umirovljenik
General Miljenko Crnjac
Zdravko Curkan, umirovljenik
Vinko Cuzzi, županijski sudac
Joško Čelan, novinar i publicist

¹ Od svega srca podpisujem podršku Marku Perkoviću Thompsonu. Pravi neprijatelji Hrvatske su hrvatske jugoslavenčine. Valjda će se ovaj narod opametiti i to shvatiti. A jednom mora i to biti. Hvala Ti na obavijesti i trudu jer znam da sigurno Ti ovo uporno vodiš. Ja malo nešto radim na području udžbenika. I to je važan front.

Emil Čić, glazbeni kritičar i publicist
 Jozo Čikeš, predsjednik Pasionske baštine
 Tomislav Čolak, prof.
 Mirko Čondić, pukovnik HV u m.
 Prof. dr. sc. don Josip Čorić²
 Branko Čulo - dragovoljac i hodočasnik
 Jadranka Čuljak Duvnjak, odvjetnica
 Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
 Prof. dr. sc. Ante Čuvalo, predsjednik Association for Croatian Studies/ACS
 Prof. Ika Čuvalo
 Mate Čavar, hrvatski pjesnik i publicist
 Mate Čavar, umirovljenik
 Ružica Čavar, dr. stom. i dr. med., predsjednica Hrvatskog pokreta za život i
 obitelj
 Prim. dr. sc. Egidio Ćepulić, dr. med.
 General Ljubo Česić Rojs
 Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Čorić, nacionalni koordinator Hrvatskih kat. misija u
 Švicarskoj³
 Prof. dr. sc. Ante Čorušić
 Prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, svećenik

² I u intervjuu prof. Čorića u «Slobodnoj Dalmaciji» od 27. rujna 2008. bilo je riječi o Thompsonu:

BRANITELJ THOMPSONA

- A jeste li čitali komentare da ste vi svećenik desničar jer, citiram, stalno javno zagovarate lik i djelo Marka Perkovića Thompsona i njegov veliki navijač!?
- Nisam navijač nego - Thompsonov branitelj! Branim ga od suludih napada zločestih ljudi, kao što bih branio svakoga drugog nevinoga U svoje vrijeme sam to činio, pod rizikom gubitka slobode, braneći Vicu Vukova Thompsonovu glazbu ne slušam često, ali ne dam na nj, on naprosto nije kriv Zamjeraju mu onaj stih. na ljutu ranu ljutu travu! Da je to ustaški stih!? A meni je čača govorio kako je njegov pradjed znao reći na ljutu ranu ljutu travu! Puno, puno godina prije nego što se Ante Pavelić začeo To su obične budalaštine Sad ču malo karikirati, ali zar se ne može reći neću jesti kruh, jer bi me mogao tko optužiti zbog ustaštva. Kruh je, naime, jeo i Ante Pavelić!.
- Moram priznati: ovu vašu usporedbu baš i ne razumijem! Ali Thompsonu zamjeraju zbog ustaških kapa na njegovim koncertima... •
- To su još veće budalaštine Onoj maloj što je kupila ustašku kapu i nosila je na Thompsonovu koncertu, ja, don Josip Čorić. dao bih dvije po ušima. skinuo joj je i rekao. "Ajde kući, šta ti imaš s ustašama, šta ti znaš o njima, kome su oni donijeli sreće!? Hrvatskoj sigurno nisu!" Ali,, što Thompson ima s njima!?!? Zar će on skakati s pozornice i gledati tko u publici ima kakvu kapu!? To je posao nekoga drugoga, policije! Nije on kriv što mu na koncerete dolaze budaletine s ustaškim kapama. I gotovo!

³ Dragi Josipe,
 eto jos jednom odgovaram da i mene staviš u to časno društvo potpisnika...
 Prijateljski,
 fra Šito

Josip Čuljat, dipl. oec., nosilac Partizanske spomenice 1941.
 Mira Čurić, novinar
 Vlado Dadić, prof.dr.sc
 Akademik Žarko Dadić
 Dr. dr. h. c. Nikola Debelić, dirigent, sveuč. prof. i hrv. veleposlanik u m.⁴
 Ivan Debeljak, dipl. iuris
 Zlata Derossi, prof.
 Julije Derossi, književnik
 Ivan Devčić, mornar
 Prof. dr. sc. Goran Dodig
 Admiral Davor Domazet Lošo
 Željko Dorotić, gospodarstvenik
 Dubravka Dragaš, dipl. Arheolog
 Tomislav Dragaš, tapetar
 Mate Drmić, prof.
 Branka Dundović, umirovljenik
 Vladimir Dundović, umirovljenik
 Dr. sc. Tomislav Dragun⁵
 Andelka Dražić, njegovateljica
 Prof. Tomislav Držić, novinar i urednik Hrvatskog lista
 Prof. Malkica Dugeč, hrv. pjesnikinja⁶
 Prof. dr. sc. Andrej Dujella
 Prim.dr.Josip Dujella, spec.patolog
 Stipe Ćipa Dukić kat. Svećenik
 Josip Dukovac, dipl.ek
 Marko Dumančić, odvjetnik
 Radoslav Dumančić, pravnik
 Ante Duvnjak, gospodarstvenik
 Drago Duvnjak, dipl.ing
 Marko Duvnjak, profesor
 Dr. Ivo Dužević, psihijatar-psihoterapeut
 Josip Elez, službenik
 Marija Elez, nastavnik u m.

⁴ Debelićev tekst o Thompsonu dan je u slijedećem poglavlju.

⁵ Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

⁶ Za Hrvatsku sam u kojoj nema Straha od rijeći ni od djela, Za Hrvatsku u kojoj su sve pjesme prošle i sve ljubavi dobrodošle!!!!"Kroz zvonke pjesme Marka Perkovića Tompsona svi se učimo voljeti svoju Domovinu i opredjeljujemo se samo za Istinu!

Vrlo poštovani gospodine Pečarić!

Sa zadovoljstvom potpisujem Vaše pismo tj. potporu Marku Perkoviću Tompsonu. Ispunjava me ponosom da se hrvatski intelektualci hrabro izjašnjavaju i dostojanstveno brane pravo na istinu, ljudsko dostojanstvo i pravo na Hrvatsku ljudskoga lica.

Petar Elez, nastavnik u m.
Alena Fazinić dr.sc
Mario Filipi, novinar
Ante Filipović, brigadir u m.
Milan Fjaka Lelas, umirovljeni pilot
Ivan Gabelica, odvjetnik
Juraj Galac, umirovljenik
Marija Galac, umirovljenica
Zoran Galić, odvjetnik
Sandra Galiot, umirovljenica
Slavko Galiot, prof, dipl. arheolog, pred. Udruge oboljelih branitelja
Dunja Gaupp, Baden, Švicarska
Osvin Gaupp, Baden, Švicarska
Milan Glibota, predsjednik Matice hrvatske Imotski
Mate Gogić, umirovljenik
Marija Seka Golac, umirovljenica
Martin Golac, umirovljenik Tomislav Grahovac, odvjetnik
Dr. sc. Mario Grčević
Josip Dodo Grošpić, umirovljenik
Ljuba Grošpić, agronom
Milan Grošpić, dr. veterine
Prof. dr. sc. Vinko Grubišić
Prof.dr. Petar Gugić
Rajka Gugić, pravnica
Ivana Haberle, predsjednica udruge «Žene u Domovinskom ratu – Zadar»
Josip Hećimović Nikšić, dipl. inž.⁷
Mate Herman, ugostitelj
Petar Hinić, predsjednik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Hrvoje Hitrec, književnik i predsjednik Hrvatskog kulturnog vijeća
Prof. dr. sc. Alojzije Hoblaj
Fra Mladen Hrkač
Mr. sc. Dubravko Hunjet
Srećko Ilić, odvjetnik
Mons. Ante Ivas, biskup
Ilija Ivezić, glumac
Lovro Ivin, prof. povijesti
Kornelija Ivos, službenica
Dr. sc. Borka Jadrijević, docentica

⁷ Pridružujem se svojim potpisom u prosvjedu protiv napada zagrebačkih četokomunista na pjevača Marka Perkovića. Još jednom ponavljam da je sva ta halabuka uvod u likvidaciju, ubojstvo Marka Perkovića. Treba on sam uzeti 24-satno osiguranje. Nije se šaliti s Milanovićima i njegovom handžar divizijom (Jeste li ikada pogledali izraz lica Ranka Ostojića?? - u usporedbi s Ostojićevim lice Ratka Mladića je više nalik na lice Majke Tereze).

Dr. sc. Krešimir Jakić, sveučilišni profesor u m.
Dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u m.
Akademik Dubravko Jelčić
Jakov Jelić dr.sc.
Vinka Jelić, prof.
Tomislav Jonjić, odvjetnik, publicist, gl. urednik Političkog zatvorenika
Josip Jović, kolumnist i publicist
Juraj Jug, umirovljenik
Zdenka Jug, umirovljenik
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
Marko Jurić, novinar
Ante Jurić, predsjednik Australian Croatian Association Melbourne
Ing. Zrinko Jurić, tajnik Hrvatske kulturne zajednice u Stuttgartu
Fra Karlo Jurišić, prof.dr.sc
Dr. sc. Hrvoje Kačić
Don Andelko Kaćunko, novinar i publicist
Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije
Marija Kalafatić, dipl. ing. kemije
Pajo Kanjižaj, književnik
Prof. dr. sc. Ivan Karlić⁸
Akademik Andrija Kaštelan
Prof. dr. sc. Vladimir Katović
Pavao Slavko Keserović, dip. ing.⁹
Dr. Dragan Klarić, liječnik
Jakov Klarić, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Stanislav Kliment
Josipa Kliment, ekonomistica
Mate Knezović, odvjetnik
Prof. dr. sc. Pavle Knezović
Zdravko Komšić, predsjednik udruge logoraša Vukovara
Prof. dr. sc. Ivan Kordić¹⁰

⁸ Hvala Vam da ste mi i ovom prigodom poslali ovaj dopis! Sa velikim zadovoljstvom pridružujem se Vama i ostaloj gospodi u izrazu podrške gospodinu Marku Perkoviću – Thompsonu. Radosna srca stavljam na raspolaganje sebe, odnosno u ovom slučaju svoj potpis potpore.

Poštovani gospodine akademičke,

Slažem se s Vama da previše šute i oni koji bi baš morali dizati svoj glas; dakako da bi nam bilo zasigurno drugačije da smo glasniji i složniji. Ipak, i noćas sam još jednom razaslaо e-poštu na 20-ak adresa svojih kolega, zamolivši da reagiraju što prije. Neki su vjerojatno na godišnjem odmoru, no jedan dio već noćas i jutros mi je odgovorio i podržao inicijativu; vjerujem da su i Vama poslali svoj pristanak da ih se uvrsti na popis ...

⁹ Molim Te ubaci me u listu Protivnika Zabrane Domoljublja (nisam znao kako da se prijavim). Mislim da me dobro poznas' - tako da me moz'es' uvijek uvrstiti u liste domoljubnog smisla i za to imas moju punu punomoc'.

¹⁰ Naravno da potpisujem, punim imenom, prezimenom i titulom: prof. dr. sc. Ivan Kordić!

Ljerka Koren, službenik-lektor
Vazmoslav Koren, geometar u mirovini
Zvonimir Kos, profesor
Prof. dr. sc. Manja Kovačević
Prof. Kuzma Kovačić, akad. kipar
Fra Ljubo Krasić, ravnatelj Hrvatskog Instituta, Chicago¹¹
General Marinko Krešić, predsjednik udruge Hrvatski generalski zbor
Prof. dr. sc. Šimun Križanac
Dr. sc. Mario Krnić, docent
Katarina Kronja, viša laborantica u m.
Ankica Krpina, dipl. iur.
Radoslav Krpina, ing. šumarstva
Stanko Krpina, dipl. ing. kemije
Vjekoslav Krsnik, novinar
Dr. Petar Kružić, stomatolog, predsjednik Hrvatskog Kršćanskog pokreta
Stuttgart
casna sestra Aurelina Kutleša, Pakoštane¹²
Dragan Kwiatkowski, akademski kipar
Prof. dr. sc. Slobodan Lang
Pepica Lebar, nastavnica u mirovini
Dr. sc. Damir Letinić, pedijatar
Nevena Letinić, dipl. ing. arh.
Grozdana Leskošek, umirovljenik
Dr. sc. Inga Lisac, sveučilišni nastavnik u m.
Prof. Ive Livljanić, hrv. veleposlanik u m.
Vladimir Loknar, dr.med. i publicist
Dr. Stjepan Lončarević
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Prof. dr. sc. Branimir Lukšić¹³

I moram Ti reći da sam pomalo deprimiran. Nevjerojatno je da nam trenutačna, posttuđmanovska politika veleizdajnika i pljačkaša Hrvatske želi određivati i što smijemo, a što ne smijemo pjevati.

Ovo je gore nego poslije Hrvatskog proljeća! Samo ne hapse, dakle, ne zlostavljaju tijelo, ali ubijaju dušu. Uvijek sam posjedovao kršćanski optimizam, ali se sada pomalo bojam da ni on nema šanse. Ne znam zašto o Thompsonu šuti službena Crkva. A progona Thompsona progona je Vjere, Ljubavi i Domovine. A to je gore nego "antidiskriminacijski" (zapravo diskriminacijski) zakon.

¹¹ Podupirem umjetnicke, dostojanstvene i profesionalne koncerne M.P. Thompsona, kao i njegove pjesme i pjevanje puno vjere i zdrava rodoljublja.

¹² Veliki Markane kako ga od milja svi zovemo. Hvala bogu da sa svojom ljubavlju za naše svetinje: Boga, domovinu, obitelj! Rodoljubima dižeš duh a onoma koji ne vrijede i trebaju da su našim redovima!

¹³ Je li Istra Hrvatska?

Prof. dr. sc. Mate Ljubičić
Ante Madunić, odvjetnik
Jadranko Madunić, prof.
Ante Tonko Mađerić, umirovljenik
Nikola Majnarić, prim.dr.
Dr. sc. Ljubo Marangunić, sveučilišni profesor u m.
Dr. Radoslav Marić, M. D.,¹⁴
Vladimir Marić, odvjetnik
Ivica Marijačić, novinar, glavni urednik «Hrvatskog lista»
Adalbert Marković, prof. dr.
Željko Maršić
Hrvoje Marušić, gradski vijećnik u Splitu
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Marica Mataija, nastavnik u m.
Vlatko Mataija, nastavnik u m.
Prof. dr. Marko Matić
Mate Matić, odvjetnik
Petar Matić, dipl.iur
Akademik Slavko Matić
Mr. sc. Dražen Matijević, odvjetnik
Miroslav Međimorec, redatelj, publicist i umirovljeni diplomat
Dr. sc. Nedjeljko Mihanović, član suradnik HAZU
Vlasta Mihavec, dipl. oec.
Prof. dr. sc. Alka Mihelić-Bogdanić
Dr. Martin Mikecin, neuropedijatar
Vanja Mikecin, prof.
Marko Mikulandra, književnik i redatelj
Slavica Mikulandra, glumica
Miroslav Mikuljan, filmski redatelj
Ivan Milinković, električar
Mirjana Milinković, službenica
Marko Milinković, privatni namještenik
Nada Milinković, učiteljica u mirovini
Nikola Milinković, mehaničar

Prilikom izglasavanja Zakona o sprječavanju diskriminacije u Hrvatskoj saborski zastupnik Kajin je glasovao za taj zakon. Neposredno nakon toga on traži da se vrši diskriminacija prema Thompsonu i da mu se zabrani koncert u Istri. Je li Istra Hrvatska?

¹⁴ Bio sam na putu u Kanadi. Pokopali smo mog brata Ljuba koji je pobjegao preko granice još 1953. godine, i pokazao komunistickim zlocincima da oni nisu gospodari cijelog svijeta.

Molim vas uvrstite i moje ime u vas popis podupiratelja Marka Perkovica Thompsona. Ovom listom podupiratelja treba bombardirati sve novine i tv postaje svaki dan! I oni to moraju objaviti po svojoj službenoj dužnosti informiranja. Siguran sam da se lista otvoriti hrvatskom narodu da bi ju potpisali velika vecina, a ne samo jedna cetvrtina, koliko ih je glasovalo na predsjednickim izborima!

Josip Miljak, predsjednik Hrvatske Čiste Stranke Prava
Prof. dr. sc. Nikola Mirošević
Ana Močnaj, profesor
Ratimir Močnaj, dipl. ing.
Jadranka Modrić, dipl.iur.
Marija Mrakovčić, prof.
Dragica Mršić – Petričević, prof.
Jozo Mršić, književnik
Tvrtko-Andrija Mursalo, diplomat u m.
Prof. dr. sc. Josip Mužić
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak
Mostar
Tomislav Nürnberger, dipl. ing. matematike
Željko Olujić, odvjetnik
Ivan Pandža - Hvidra Zagreb
Josip Papković, mr.sci
Marija Papković, dipl.iur
Ivo Paradžik, umirovljenik
Mercedes Paradžik-Robek, prof.
Prof. dr. sc. Mladen Parlov
Ana Pašalić, dipl.iur
August Pavičić, farmer
Ivana Pavičić, domaćica
Josip Pavičić, književnik i nakladnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
Ing Berislav Pavlović, Predsjednik Društva M. Hrvatske,
Vancouver, Canada Pero Pavlović, književnik
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Slavko Pecirep, liječnik¹⁵
Akademik Josip Pečarić
Šimun Penava, zamjenik predsjednika Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Zvonimir Penović, književnik
Kaja Pereković, bivša predsjednica Društva hrvatskih političkih zatvorenika
Prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
Stipan Perić, dipl.oec, predsjednik obrtničke komore HBŽ
Marija Perković, nastavnica u m.
Rade Perković, glumac
Mr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
Miro Petry, umirovljeni saborski zastupnik

¹⁵ Puna potpora Marku Perkoviću Thompsonu. nećemo dozvoliti da niti jedan pjevač ili umjetnik, a pogotovo domoljub završi u ignoranciji jednoumlja kao što se dogodilo vrsnom pjevaču Vici Vukovu. Znamo tko je Kajin, znamo tko je Mesić, živio Thompson.

Domagoj Ante Petrić, novinar
 dipl.ing Zlatko Pintarić
 Nenad Piskač, književnik
 Mr. sc. don Bernardo Pleše
 Luka Podrug, dipl. iur.
 Prof. Jasenka Polić Biliško¹⁶
 Nada Pomper, književnica
 Stjepan Pomper, slikar
 Akademik Stanko Popović
 Mons. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
 J. Ivan Prcela, urednik i publicist¹⁷
 Darko pl. Prebeg mr. stroj. ing.¹⁸
 Dr. Antun Predanić, ginekolog
 Gordana Primižić, prof. u m.
 Zlatko Prtenjača, odvjetnik
 Davor Prtenjača, odvjetnik
 Dipl.Ing. Franjo Radošević, Predsjednik internacionalnog savjetodavnog poduzeća
 Mr. sc. Jakov Radovčić, paleontolog
 Ozana Ramljak, profesor
 Toni Ramljak, dipl. oec.
 Prof. Markica Rebić, general u mirovini
 Danijel Rehak, predsjednik Hrvatske udruge logoraša

¹⁶ Javljam se s molbom da me uvrstite na popis osoba koje prosvjeduju zbog zabrane održavanja koncerta hrvatskom branitelju i sigurno trenutno najpopularnijem pjevacu, osobito pjevaču hrvatskih domoljubnih i religioznih pjesama - Marku Perkoviću Thomsonu. Vrijednosti o kojima pjeva i koje svojim nastupima promovira su vrijednosti na kojima počiva i na kojima je stvarana stoljećima hrvatska kultura i sreća je što u ovoj kulturnoj pustosi i anarhiji Thomson postoji.

Ujedno Vas molim da me redovno obavještavate o akcijama koje poduzimate. Mislim da bi trebali prosvjedovati protiv mnogih poteza hrvatske vlade, a osobito predsjednika, koji to ustvari i nije. Svakako bi trebalo prosvjedovati protiv privatizacije Brijuna osobe koja je podržavala srpsku agresiju na Hrvatsku - Šerbedžija - kao i koncerata svih takvih, npr Lepe Brene.

Molim Vas, možda možete saznati kojiko stipendista Titovog fonda radi na visokim i odgovornim položajima, na Sveučilištu, u Zagrebu, odnosno u Hrvatskoj?

¹⁷ Mnogo cijenjeni akademičke Pečariću,

Uvelike cijeneći i Vaš vjersko-patriotski idealizam i taj isti idealizam Marka Perkovića Thompsona, pridružujem se i ja Vašoj plemenitoj akciji podupiranja toga našega najpopularnijega pjevača. U njemu nam progone i ono malo preživjelih herojskih branitelja naše vječne Hrvatske, dok slave i zaštićuju one koji u vrijeme Titove Strahovlade poklaše skoro cijeli moj naraštaj. Ovome svome POKLANOM naraštaju posvetio sam cijeli svoj život i uvijek mu ostajem vjeran.

J. Ivan Prcela, Urednik-autor OPERATION SLAUGHTERHOUSE i HRVATSKOG HOLOKAUSTA

¹⁸ Dižem svoj glas za Marka Perkovića Thompsona.

Ivica Relković, publicist
Domagoj Rešetar, odvjetnik
Bojnik Mladen Rogić, dopredsjednik UHDDR-a grada Zagreba i Zagrebačke županije
Miljenko Romić, akademski slikar
Mladen Roth, eur.ing
Marko Roša, dipl.ek
Nedjeljka Roša, dipl.ek
Fra Nikola Mate Roščić
Vedran Rožić, gradonačelnik Trogira i saborski zastupnik
Božidar Ručević, dipl. inž.¹⁹
general-bojnik Željko Sačić
Martin Sagner, glumac
Iur. Darko Sagrak, predsjednik udruge «dr. Milan Šuflay»
Prof. dr. sc. Marko Samardžija
Jakov Sedlar, redatelj
Draško Semren, odvjetnik
Višnja Serdar, umirovljenik
Vlatko Serdar, umirovljenik
Dr. sc. Marina Skrobica, dizajner²⁰
Prof. em. dr. sc. Ivo Soljačić²¹
Stjepan Sraka, dr.stom.
Ivan Stamać, akustičar i skladatelj, izumitelj zvukovnog sustava Morskih orgulja u Zadru
Barbara Stanić, pjevačica
Stjepan Jummy Stanić, estradni umjetnik

¹⁹ Iz ovog u narodu hrvatskom svepodržavajućeg članka, akademika Pečarića, istinitog, pravednog i odlučnog - treba proizaći i pitanje: "Kada će Javno tužilaštvo pokrenuti postupak protiv hrvatskog sabornika Damira Kajina, jer je, mišljenja sam, teško povrijedio regule zakona o izazivanju međunacionalne mržnje povrijedivši sve stanovnike glavnog grada svih Hrvata Zagreba, jer da se u njemu može vikati o ubijanjima nekog etnosa , a u Umagu ne!? Nasuprot tome, ne suprostaviti se najavama da u Istri mogu pjevati Bajaga i ili Brena, proširuje uvredu i na većinsko hrvatsko istarsko stanovništvo, a što razotkriva lik i djelo tog, izgleda, vrlo pokvarenog čovjeka.

Takvi su se nekada bojali Vice Vukova i pjesme "To je tvoja zemlja... tu sagradi dom...!" - takvi isti se danas u slobodnoj Domovini boje Marka Perkovića i pjesme "Lijepa li si..." Na taj sramotni i uvredljivi čin šute mnogi novinari i mnogi mediji, a da li će i pravna država u neovisnoj i slobodnoj Republici Hrvatskoj!? Pitanje je sad?

Do tada podpisujmo i dalje!

²⁰ Oprostite, nisam razumijela način na koji se šalje podrpora. To sve nije bitno. Glavno da je moje ime tamo skupa s imenima onih koji još uvijek vjeruju u slobodnu, čvrstu hrvatsku domovinu. Puno Vam hvala na svemu što radite u tom smislu.

²¹ Čestitam na inicijativi. Potpisujem. Ja bi dodao neka se policija pobrine da pronadje one najvjerojatnije provokatore koji na koncertima izvikuju "Ubij Srbina". I to je izgovor Mesiću da kritizira organizaciju takvih koncerata.

fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
Ivan Strižić, književnik
Jaroslav Stučka, umirovljenik
Ivka Šaban, dipl.ing
Josip Šaban, mr.sc
Matilda Šaban, nastavnik u miru
Milan Šaban, nastavnik u miru
Elizabeta Šajatović, prof. u m.
Petar Šale, odvjetnik
Tamara Šarić, domaćica
Tomislav Šarić, ribar
Petar Šarinić, primarijus dr.med
Ivan Šarolić, književnik
Dr. Danica Šćukanec Predanić, stomatolog
Prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
Branko Šerić, odvjetnik
Barbara Šešelj, M.A., knjižničarka
Stjepan Šešelj, književnik
Tvrtko Šešelj, računovođa
Tomislav Šimičević, dipl. ing. građevinarstva
Jasminka Šimičević, dipl. ing. građevinarstva, prof.
Renato Šintić, profesor u mirovini
Božo Škorić, dipl.ing
Kristina Škorić, umirovljeni prof.
Mr. Ljubomir Škrinjar
Branko Šoštar, ing
Adela Šubić, umirovljenica
Prof. dr. sc. Marijan Šunjić
Dr.sc Dragutin Taboršak
Ante Nadomir Tadić Šutra, pjesnik
Tuga Tarle, prof. filozofije
Benjamin Tolić, filozof i publicist
Prof. dr. sc. Zdravko Tomac
Ana Tomljenović, publicist
Zora Trek-Čižek, upravni pravnik
Akademik Nenad Trinajstić
Zvonimir Trusić, utemeljitelj dragovoljaca Domovinskog rata, ravnatelj Hrvatskog dokumentacijskog centra
Damir Tučkar, dipl.ing
Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Aron Varga dipl. inž.
Duro Vidmarović, književnik i povjesničar
Damir Vidović, student

Ljilja Vokić, profesor
Dr. sc. Vladimir Vratović, sv. profesor u m.
Ljubica Vrdoljak, gradska vijećnica u Splitu
Prof. Vera Valčić Belić
Damir Vidović, student
Boris Vinčić, odvjetnik
Zlatko Vitez, glumac
Zdravko Vladanović, dipl. pravnik, brigadir u m.
Mr. sc. Božena Volarić, sveuč. nastavnik u m.
Rudolf Vouk, prof. dr. sc
Stanko Vrnoga, svećenik
Dr. sc. Petar Vučić
Vlč. Tomislav Vučur, upravitelj Župe Crnac
Dr. sc. Ante Vukasović
Grozdana Vukić, domaćica
Ivan Vukić, građevinski tehničar
Marija Vukić, medicinska sestra
Tomislav Vukić, mornar
Antun Vuković, umirovljenik
Petar Vulić, pjesnik, tajnik Udruge umirovljenih branitelja
Miroslav Zemljak, dipl. inž.
Prof. dr. sc. Ivan Zulim
Prof. dr. sc. Tomislav Živković
Fra Pavao Žmire, prof.dr.sc
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić

RASIZAM DOMAĆIH SLUGU, ZAGREB, 2013.**REFERENDUM POSLIJE PRESUDE
HRVATSKIM GENERALIMA!****ZAHTEV VLASTIMA REPUBLIKE HRVATSKE**

Zahtijevamo da se referendum o pristupanju Hrvatske Europskoj Uniji održi nakon donošenja konačne presude hrvatskim generalima!

Bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu, rekao je da se divi Hrvatima, jer imaju nešto što sve više nestaje, imaju vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti. I doista, moramo se sjetiti samo dviju činjenica koje to zorno pokazuju.

Pravo i obaveza svake države jest vratiti svoj okupirani teritorij. U Ženevskoj konvenciji od 12. kolovoza 1949., koja govori o ratnim zločinima, odredba članka 3. stavak 1. Protokola II. kaže: *“Ne može se pozivati ni na jednu odredbu ovog protokola da bi se ugrozio suverenitet države ili odgovornost vlade da svim zakonitim sredstvima održava ili ponovno uspostavi zakon i red u državi ili da brani nacionalno jedinstvo i teritorijalni integritet države!”*

Nasuprot tome, EU je kaznio Hrvatsku ukidanjem Phare programa već drugog dana oslobođilačke operacije “Oluja”, pozivajući se na lažne tvrdnje o prekomjernom granatiranju Knina. Na tome tragu Tužiteljstvo haaškoga suda optužilo je hrvatske generale i iskonstruiralo pravnu normu o “zajedničkom zločinačkom pothvatu” kako bi moglo optužiti čitave civilne i vojne strukture.

Nakon takvih blasfemičnih optužaba hrvatski je narod javno i otvoreno postavio pitanja, na koja nikada nije dobio odgovor: Je li bilo prekomjerna granatiranja Vukovara, Dubrovnika, Osijeka, Vinkovaca, Karlovca, Siska, Sl. Broda, Zadra, Šibenika i tolikih drugih gradova i mesta? Je li “zajednički zločinački pothvat” planirana i provedena agresija od strane JNA i srpskih paravojnih snaga na Hrvatsku, nakon što su se njezini građani plebiscitarno odlučili za samostalnost i samoopredjeljenje, koju je bio još prije Pariške mirovne konferencije usadio kao misao vodilju tolikim potlačenim narodima američki predsjednik Woodrow Wilson? Je li tko odgovarao za prvo spaljeno mjesto, pravi holokaust na početku srpske agresije na Hrvatsku – istočnoslavonsko mjesto Čelije, koje se našlo na putu barbarogenijima? Je li bilo prekomjerno granatirano Sarajevo...? Po sadržaju optužnica i presudama kao da je u tim gradovima 90-tih godina vladao mir, a građani uživali u baroknoj glazbi. Takvo ponašanje Europe može se nazvati povijesnim primjerom beščašća i licemjerja, gaženjem svih kršćanskih vrijednosti na kojima se Europa stoljećima održala. Cini se da su, ipak, naše moralne vrijednosti u korijenima jedne druge Europe, koju su stvarali njezini najbolji umovi, nadasve kršćanski mislioci. Izjednačivanje žrtve i agresora dogodilo se prvi put u povijesti, kao što se dogodilo prvi put da glavni protagonisti rata – agresije na Hrvatsku, nisu osuđeni. Time je u Europi visoko podignuta sramna zastava – zastava rata, a ne zastava mira, koju su donijeli hrvatski branitelji. Nismo mogli ni vjerovati koliko je francuski premijer Georges Clemenceau svojedobno bio u pravu kad je tvrdio da je dobiti mir teže nego rat. U konačnici sve to govori koliko je Europi stalo do slobode i prava naroda koji su stoljećima bili imperijalnim žrtvama.

Poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haaškoga suda bio je stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako se sve vrijeme taj “sud” odnosio rasistički prema pojedinim narodima. To se konstatira i u nedavnom pismu 20 hrvatskih akademika, biskupa i nadbiskupa Vijeću sigurnosti UN-a, koje je supotpisalo 2300 građana (230 sveučilišnih profesora i doktora znanosti). Spomenimo samo jednu konstataciju iz toga pisma: “Zatočili ste ih i zato što su umjesto vas spasili sto tisuća muslimana (nesrba) u vašoj navodno zaštićenoj zoni Bihaću, a poslije pokolja u također vašoj zaštićenoj zoni Srebrenici.” Slično upozorenje dao je i tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj, tvrdeći da su general Gotovina i Hrvatska vojska tada spriječili *genocid takvih razmjera kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu*.

Haaški su tužitelji prešli preko tolikih zlodjela. Nisu nikoga optužili za tolika silovanja... Žrtve svakodnevno gledaju silovatelje na ulicama hrvatskih gradova, posebice na ulicama Vukovara. To najednom nije zločin, možda zato što je to radio agresor, a njega su od mnogo čega amnestirali.

Sve su hrvatske vlasti od 2000., zbog navodno viših ciljeva, poslušno prihvaćale nakaradne poglede na osnovne vrjednote koje su u suprotnosti s civilizacijskim vrjednotama o kojima je tako upečatljivo govorio francuski vojni biskup, i ne samo on. Ako ih koji put i nisu prihvaćale, nisu to ničim pokazale.

Ulaskom u EU pod takvim uvjetima Hrvatska ne će moći pomoći EU-u da spozna koje su stvarne vrijednote, bez kojih ona ne može opstati. Zato pozivamo hrvatske vlasti da promijene odluku o nadnevku referendumu i odgode je sve dok se ne objavi konačna presuda Haaškoga suda hrvatskim generalima.

Želimo se još jednom uvjeriti u njihovu vjerodostojnost, želimo vidjeti je li Europa prepoznala žrtvu, razlikuje li vrijednosti slatke i drage slobode od sužanjstva. Zato trebamo izići na referendum o EU-u tek nakon što vidimo konačnu presudu našim generalima.

Time želimo dati priliku članicama EU-a da se izjasne – smatraju li oni i dalje da postoje više i manje vrijedni narodi. I da pokažu je li im i dalje nebitno hoće li netko pobiti i 100 000 pripadnika nekog – po njima – manje vrijednog naroda. Uvjereni smo da bi njihovi generali zaslužni za spašavanje tako velikog broja ljudi dobili Nobelovu nagradu za mir, bili bi slavljeni, a hrvatski su generali u prvostupanjskoj presudi drakonski osuđeni!

Ako hrvatske vlasti ne bi željele odgoditi referendum, time bi bitno umanjile plebiscitarni izlazak na referendum o EU-u i pokazale da nas vode u EU jer ne znaju što s hrvatskom državom, kao što nisu znale ni 1918. pa su, nasuprot jasnim upozorenjima, odveli narod kao guske u maglu. U magli isprepletenom raznim protuhrvatskim ideologijama ostali smo gotovo jedno stoljeće, plativši neizmjernom žrtvom. I tada se naše pretke uvjeralo kako nemaju alternative. Slobodan građanin i slobodan narod uvijek imaju alternativu, a to su sloboda i samostalnost, poput Norveške i Švicarske. Ne možete nas stoga zaplašiti ni s eventualnim balkanskim parlamentima, jer jednostavno tamo ne pripadamo.

Ne bude li se odgodio referendum to će biti dokaz da hrvatske vlasti ne žele pomoći članicama EU-a, pa pozivamo hrvatske građane da na referendumu pokažu i jednima i drugima da, slično francuskom vojnem biskupu, puno više cijene hrvatske vrijednote od onih koje nam propagiraju iz EU-a, a slijepo podržavaju hrvatske vlasti od 2000. misleći na svoje fotelje, a ne na dobrobit naroda.

Hrvatski fokus, 26. prosinca 2011.

akademik Smiljko Ašperger
akademik Andrej Dujella

dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član
HAZU-a

akademik Dubravko Jelčić
mons. Ante Jurić, nadbiskup u miru (+ 20. 03. 2012.)
mons. Vlado Košić, sisački biskup

prof. dr. sc. Stjepan Marčelja, dopisni član HAZU, full member of Australian
Academy of Science, Australia

akademik Josip Pečarić

Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Umjetnosti Znanosti i Literature (EASL), Paris
dr. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog managementa, FESB, Split
mr. sc. Željko Sačić, general u miru
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. sc Vanda Babić, Sveučilište u Zadru
prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb
dr. sc. Mladen Bandić, dipl. ing. grad.
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
prof. dr. sc. Mihovil Biočić, KBC Split, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov, Split
doc. dr. sc. Snjezana Braić, Prirodoslovno matematički fakultet, Split
dr. sc. Morana Brkljačić Žagrović, dr. med.
dr. sc. Miljenko Buljac
dr. sc. Krešimir Bušić
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čivljak, predavač i znanstveni suradnik
doc. dr. sc. Alojzije Čondić, Split
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. Ante Čuvalo, Ph. D.
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. sc. Borislav Dadić
prof. dr. sc. Vlado Dadić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinsakog rata, Grubišno Polje
dr. sc. Ivo Derado, Max-Planck-Institut fuer Physik, Munchen, Germany
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. dr. sc. Boris Dželalija
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgoši- Masnjak, redovita profesorica Edukacijsko-rehabilitacijskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović, patolog, Zagreb
dr. sc. Nikša Glavić
doc. dr. sci. Martinia Ira Glogar
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić

prof. dr. Vinko Grubišić, professor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. Ivan Ilić, professor emeritus, FER, Sveučilište u Zagrebu, bivši veleposlanik
prof. dr. sc. Borka Jadrijević
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstveni savjetnik
dr. sc. Zvonimir Janović, sveučilišni profesor u mirovini
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. sc. Branko Jeren, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof. dr. sc. Ivan Karlić
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, OH USA
doc. dr. sc. Marijan Kirin
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, O. F. M., Duhovni ravnatelj Pokreta Krunice za obraćenje i mir
dr. sc. Jadranka Kraljević, viša asistentica
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, Split
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauč
prof. dr. sc. Velimir Laznibat, redovni prof. Filozofskog fakulteta u Mostaru u miru
doc. dr. sc. Inga Lisac
Maja Lukac-Stier, doktor filozofije i sveučilišni profesor, Buenos Aires, Argentina
prof. dr. sc. iur. Branimir Lukšić
dr. sc. Mislav E. Lukšić, Zadar
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sci. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivica Martinjak
prof. dr. sc. Marko Matić, Split
dr. sc. Tomislav Matić, Canberra, Australia
dr. sc. Josip Matjan, die
dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije

dr.sc. Zvonimir Medvedović
dr. sc. Miroslav Medimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
dr. sc. Zlatko Miliša, red. prof.
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1263 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Zarko Nozica
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
dr. ing. Marijan Papić, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
prof. dr. sc. Mladen Petravić, Sveučilište u Rijeci
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr.sc. Dora Pokaz
prof. dr. sc. Tanja Pušić
dr. sc. Stjepan Razum, povjesničar i archivist
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, Zagreb
dr. sc. Drago Šimundža
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziologinja
Duro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
prof. dr. sc. Kosta Urumović, Zagreb
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
dr. sc. Hrvoje Valpotić, dr. med. vet., Veterinarski fakultet, Zagreb
dr. sc. Mislav Vedriš, dipl. ing. šumarstva
dr. Mile Vidović
dr. sc. Petar Vučić
dr. sc. Zlatko Vučić
dr. sc. Vida Vukoja, lingvist
dr.sc. s. Lucila (Anica) Zovak, Švicarska
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Antonio Žuvela, pravnik, Buenos Aires, Argentina
(...)
Mario Filipi, politolog, novinar, pisac i publicist, teško stradali dragovoljac
(...)

NE U EU PRIJE SLOBODE HRVATSKIM GENERALIMA! POZIV HRVATSKIM GRAĐANIMA

Blizu 1200 hrvatskih ljudi (više od 120 biskupa, nadbiskupa, akademika, sveučilišnih profesora, doktora znanosti) uputilo je zahtjev vlastima RH: *Referendum poslije presude hrvatskim generalima!* U njemu smo posebno istaknuli da je pravo i obveza svake države vratiti svoj okupirani teritorij, a u EU-u nisu držali da to vrijedi za našu zemlju pa su nas i kažnjavali zbog toga. Također smo ih upozorili kako je poštovanje i prilagođavanje Hrvatske odlukama Haškoga suda bio stalan zahtjev EU-a i ostao je do danas, iako je sve vrijeme taj "sud" neistinama lažno optuživao ne samo hrvatske generale nego i hrvatski narod.

Traženje odgode referendumu ključno je moralno pitanje jer Hrvatska ne smije ući u Europsku Uniju žrtvujući nevine generale koji su najzaslužniji za našu slobodu.

Kako smo i dalje uvjereni da bi ulazak u Europsku Uniju bez prethodnog donošenja pravedne presude našim generalima, a to je sloboda, značio veliko poniženje za hrvatski narod i našu državu, a kako se referendum neće odgoditi:

Pozivamo sve hrvatske građane kojima je stalo do istine, ponosa i dostojanstva hrvatskog naroda, do istine o Domovinskom ratu, do slobode zaslужnih i nevinih generala da glasuju protiv ulaska Hrvatske u Europsku Uniju ne samo na ovom referendumu, nego i na eventualno ponovljrenom, sve dok se ne donesu pravedne presude hrvatskim generalima a to je sloboda.

akademik Smiljko Ašperger

akademik Andrej Dujella

akademik Dubravko Jelčić

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Zdravko Tomac

Borislav Arapović, Inozemni član Ruske Akademije Znanosti, Mostar – Stockholm

Ante Glibota, redovni član Europske Akademije Znanosti i Umjetnosti, Pariz

dr. sc. Maja Andrić

dr. sc. Mato Artuković

prof. dr. sc. Ivan Bakran, Zagreb

doc. dr. sc. Senka Banić

doc. dr. sc. Josipa Barić

doc. dr. sc. Zlatko Begonja

dr. sc. Ivana Benzon

prof. dr. sc. Mihovil Biočić, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu

- dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
doc. dr. sc. Snježana Braić
dr. sc. Miljenko Buljac
doc. dr. sc. Ivica Čatić, Katolički bogoslovni fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Ambroz Čiviljak, predavač i znanstveni suradnik
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak
prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, Katolički bogoslovni fakultet
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Serđo Dokoza, Odjel za povijest, Sveučilište u Zadru
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Neven Elezović, FER, Zagreb
prof. dr. sc. Rea Fulgosi-Masnjak, ERF, Sveučilište u Zagrebu
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Asaf Duraković, dr. med.
prof. dr. sc. Ana Marija Grancarić
prof. dr. Vinko Grubišić, profesor emeritus, Sveučilište Waterloo, Germanski i slavenski studiji (Germanic and Slavic Studies), Kanada
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. Milan Jelić, dipl. ekonomist, Argentina
prof. dr. Hrvoje Kačić
dr. sc. Držislav Kalafatić, ginekolog
prof. dr. sc. Ivan Karlić, Katolički bogoslovni fakultet Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Marija Kaštelan-Macan, prof. emeritus, FKIT, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Vladimir Katović, Wright State University, Dayton, Ohio
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Eugen Koren
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač
sveuč. prof. Kuzma Kovačić, akademski kipar
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta Krunice
prof. dr. sc. Šimun Križanac
prof. dr. sc. Mario Krnić
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Slobodan Lang
doc. dr. sc. Inga Lisac, u mirovini
Marko Magdalenić, prof. - dirigent, KBF Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić
dr. sc. Ljubo Marangunić, sveuč. profesor u mirovini
dr. sc. Ivan Marcelić, Split
dr. sc. Ivica Martinjak

dr. sc. Bruno Mayer, dipl. ing. tehnologije
dr. sc. Zvonimir Medvedović, ministar prve Vlade RH
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1272 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
dr. sc. Đurđica Parac-Osterman, redoviti profesor u trajnom zvanju
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Ivan Perić
doc. dr. sc. Ante Periša
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
dr. sc. Damir Pešorda, kolumnist i profesor
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
prof. dr. Sven Seiwerth, Zagreb
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FF Zagreb
prof. dr. ing. Marija Šiško Kuliš
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, anestezijolog iz Zadra
Slaven Šuba, Ph. D.
Duro Tikvica, pijanist, profesor Muzičke akademije u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš
prof. dr. sc. Tomislav Živković
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington DC, USA
(...)
Mario Filipi, politolog, novinar, pisac i publicist, teško stradali dragovoljac
(...)

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA BIH

U našem pismu povodom rasističkih Haaških presuda od 15. travnja 2011. napisali smo vam kako „znamo da je za vas braniti svoj Dom, svoj Narod i svoju Državu samo PLANIRANI UROTNIČKI ZLOČIN!“ To se odnosi i na Hrvate u BiH, a i njima se sudi i sudilo se u vašemu Den Haagu na isti sramotni način.

Ovih dana smo svjedoci kako se i Vatikan pribrojava da bi katolici u Bosni i Hercegovini za koje desetljeće mogli posve nestati. Od oko 800 000 katolika u 1991. godini danas ih je ostalo 440 000. Eliminiranje Hrvata iz BiH, što vojnim što nevojnim sredstvima, zapravo je eklatantan primjer genocida.

Za čiji račun želite očistiti BiH od Hrvata? U što namjeravate pretvoriti tu državu?

Hrvatski narod se ponosi i uvijek će se ponositi onima kojima vaš „Sud“ određuje drakonske kazne pa čak i zbog spašavanja stotinjak tisuća ljudi – samo zato što su muslimani. Jedan od onih koji će zauvijek biti među ponajboljim sinovima hrvatskog naroda, haaški optuženik, ovako govori o ratu između žrtava velikosrpske agresije, muslimana i Hrvata BiH:

Završni govor generala Praljka

I.

Obuka policajaca iz BiH u Hrvatskoj, a koje šalje SDA još 1991. god.

Obuka pilota A BiH u Republici Hrvatskoj.

Obuka i opremanje čitavih postrojba A BiH u Hrvatskoj.

Zbrinjavanje stotina tisuća muslimanskih izbjeglica u RH.

Organiziranje eksteritorijalnog školstva za muslimane izbjeglice u RH i to na, tada još nepostojećem, bosanskom jeziku.

Vremenski neprekinuto naoružavanje A BiH.

Municija, nafta, lijekovi, hrana i ostala potrebna logistika A BiH za vođenje rata.

Liječenje više od 10 000 ranjenih boraca A BiH u hrvatskim bolnicama.

Omogućavanje dolaska više tisuća mudžahedina u A BiH.

Regularni logistički centri A BiH u Zagrebu, Rijeci, Splitu, Samoboru, tijekom cijelog rata.

Itd., itd.

I sve to besplatno.

Nikada u povijesti ratovanja jedan narod – (Hrvati) – nije tako i toliko pomogao drugi narod – (Bošnjaci-Muslimani) – i onda kada su potonji okrenuli svoju vojsku – (A BiH) – protiv Hrvata – (HVO) – u BiH.

Nikada u povijesti ratovanja zapovjednik jedne vojske (HVO-a) nije propuštao konvoje oružja (i ostalog) drugoj vojsci (A BiH) i onda kada je ta vojska (A BiH) to oružje (i ostalo) koristila za napade na one koji su joj to propustili.

- a) A što je s referendumom Hrvata za BiH, koji je preduvjet za postojanje te države?

- b) Priznanje BiH od RH.
- c) Imenovanje veleposlanika RH u BiH.
- d) Potpisivanje svih prijedloga međunarodne zajednice o unutarnjem uređenju BiH a prvi koji su potpisivali bili su predstavnici HZ HB i RH.

To je bila politika dr. Franje Tuđmana, predsjednika RH, to je bila politika Vlade RH i Sabora RH i MORH-a, to je bila politika HVO-a.

To su za tužiteljstvo ovog suda elementi UZP-a.

Takva optužnica služi se logikom koja je uvredljiva i za kognitivni sustav patogenog virusa.

I-1.

Kakvo mišljenje i koji stavovi prethode ovakvoj optužnici?

1. Simon Leach, bivši kvartovski policajac u Velikoj Britaniji, član tužiteljskog tima koji je istraživao zločine Hrvata u Lašvanskoj dolini, na jednom sastanku u tužiteljstvu 1996. godine izvadio je papir na kojem su pisala imena: Franjo Tuđman, Gojko Šušak, Vice Vukojević. Tumačio je i objašnjavao da su to ciljevi do kojih će dovesti njegova istraga.
2. Citiram iz knjige Williama Montgomeryja *Kad ovacije utihnu*. (Struggling with democratic transition; After the cheering stops, 2010), stranica 114:

A. Specijalni ambasador SAD-a za ratne zločine Pierre Prosper pozvao je trojicu američkih ambasadora iz regionala (iz Srbije, Hrvatske i Bosne) da dođu u Haag kako bi se sastali s predstavnicima MKSJ. Dve uspomene naročito su upečatljive. Prva se odnosi na to da smo direktno od Carle del Ponte čuli da se zvaničan pristup njene kancelarije temelji na stavu da su svi ratni lideri svih strana krivi za ratne zločine, a da zatim razmatra koji su to određeni zločini i kako da dokaže njihovu krivicu. Takvo gledište tada mi se učinilo – i još mi se čini – pogrešnim po mnogim osnovama.

Je li gospodin Montgomery vjerodostojan svjedok?

Kakva je reakcija ostale trojice?

Stavovi Carle del Ponte nisu “pogrešni po mnogim osnovama”, to je imperijalna bahatost, degradacija prava na komunističke čistke i nacističke pogrome.

3. U svojoj knjizi *La Caccia – Io E I Criminali di Guerra*, u 10. poglavljju “Zagabria, dal 1999 al 2001”, na stranici 254. piše:

Jedan od tužitelja Suda, Kanađanin dobro poznat u krugu po svojoj duhovitosti i dosjetkama, služio se aforizmom kojim je dobro isticao razliku između Srba i Hrvata koji su pokušavali ometati rad Suda: *Srbi su kopilad, govorio je, dok su Hrvati podmukla kopilad.*

1. Taj tužitelj suda, Kanađanin, služi se govorom mržnje.
1.1. Del Ponte upotrebljava trajni glagol “služiti” (upotrebljavati). To znači da to nije bila “dosjetka” jednom upotrijebljena, već uobičajeni način šovinističkog i rasističkog karakteriziranja HRVATA – *podmukla kopilad*.

1.2. Carla del Ponte prenosi riječi jednog od tužitelja suda bez ikakvih ograda, a to znači da se ona s takvim mišljenjem u cijelosti slaže. I to trajno u skladu sa značenjem glagola “služiti” (upotrebljavati).

2. Potpuno mi je nejasan izostanak bilo kakve reakcije na takav profašistički način govora o jednom narodu. Mene interesira da li je u ozračju takvog mišljenja napisana optužnica protiv mene.

Da sam, kojim slučajem, ja, Slobodan Praljak, napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada, u bilo kojoj formi prema bilo kom narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga 5 godina zatvora. Želim saznati da li na sudu u Haagu vrijedi: *Quid licet Iovi, non licet bovi.* Želim saznati da li međunarodne organizacije koje su osnovale sud i koje se brinu o njegovoј pravičnosti, podržavaju taj stav, izrečen u spomenutoj knjizi.

II.

Tužiteljstvo me uspoređuje s nacistima a moje djelovanje s holokaustom.

Pa da opišem ulogu Goeringa s kojim likom bi, po tužiteljstvu, ja trebao biti sukladan.

- Taj je Goering smjestio svoje Židove (Muslimane) u svoju vikendicu i brinuo se o njima.
- Smjestio je svoje Židove u stan u Zagrebu, hranio ih i liječio.
- Išao je na snajpersku vatru kod vojarne JNA u Grabovini kako bi spasio žene svojih neprijatelja.
- Tijelom zaštitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama.
- Izvukao zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijetnjom oružja. Ne sam. Logor su držali pripadnici HOS-a – pretežito Muslimani.
- Izvlačio ranjene Židove – Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Ne sam.
- Organizirao izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 000 Židova – Muslimana iz Stoca i Dubravsko Visoravni splavom preko Neretve + 3 000 automobila. Ne sam.
- Prevezao ranjenu Muslimanku – Židovku helikopterom iz istočnog Mostara u Split. Ne sam.
- Židovsku (muslimansku) obitelj s djetetom oboljelim od leukemije preuzeo kod Uskoplja i prebacio u Split na liječenje. Omogućio im stjecanje hrvatskog državljanstva kako bi na teret hrvatskog proračuna mogli otploviti u Švicarsku na liječenje. Ne sam.
- Organizira gradnju ceste spaša za Židove – Muslimane kako bi mogli otići u drugu domovinu. Goeringovu, u Hrvatsku. Ne sam.
- Vodio ih i borio se sa Židovima – Muslimanima braneći i oslobođajući Mostar, Čapljinu, Travnik i Konjic, itd. Ne sam.
- Pustio na svoju ruku zarobljene Židove – Muslimane, zarobljene poslije sukoba u Rami – Prozoru.
- Spriječio osvetu nakon što su Židovi – Muslimani počinili zločin u Uzdolu. Ne sam.
- Isto to vrijedi i za Doljane i Grabovicu. Ne sam.

- Kad je trebalo i osobno provodio konvoje s hranom za Muslimane – Židove i konvoje s oružjem i onda kada su 3. K A BiH i 4. K A BiH i 6. K A BiH i dijelovi K A BiH krenuli protiv Goeringa na zapadne granice BiH i u luku Ploče. Nakon što su potpisali primirje sa Srbima. Ne sam.

- Itd. Itd.

- Goering – Praljkovo ponašanje u Sunji će preskočiti.

- Takvim se ponašanjem postaje ratni zločinac sukladno logici tužiteljstva. Tužitelj citira Goetheova "Fausta" – o zrcalu u koje se moramo pogledati. Moji su actus reus moje ogledalo, moj smisao i moja bit, jer proizlaze iz mens rea onoga što nazivamo Slobodan Praljak.

Nažalost, suci Prandler i Trechsel odbili su prihvatići mojih 150 svjedoka, koji svjedoče o činu i aktu i djelu optuženog Praljka, svjedoče istodobno i o općoj situaciji u kojoj su takva djela nužna, nažalost ne uvjek i dovoljna.

A nikako ne razumijem pravnu proceduru koja mi zabranjuje svjedočiti o Mladićevim dnevnicima.

III.

ŽALIM LI ŽRTVE?

Da, žalim sve nevine žrtve svih ratova.

Posebno žalim žrtve onih petstotinjak ratova poslije 1945. a dogodili su se i događaju se usprkos svim moralističkim filipikama koje svakodnevno slušamo. Posebno žalim za svakim onim djetetom koje umre od gladi svake 4 sekunde ovoga našeg realnog vremena.

Mir u diktaturi je priprema za rat. Što duža i gora diktatura, to je više akumulirane negativne energije, to je više krvi i zla poslije.

Radilo se o Titu ili Sadamu, isto je.

I nisu krivi oni koji sruše diktatora i poslije se trude umanjiti zlo koje se javlja snagom fizičkih zakona, nego oni koji su omogućili i šutnjom produžili trajnost diktatoru.

Isto vrijedi i za Jugoslaviju poslije Tita i za Irak poslije Sadama.

Ono sto tužitelj naziva nacionalizmom, kod Hrvata je bila potreba za slobodom, i nacionalnom i građanskom.

U tom smislu ja sam hrvatski nationalist.

Ne odričem se nacionalne politike dr. Franje Tuđmana jer je ta politika stvorila RH i omogućila opstanak BiH kao države.

Ne odričem se smisla i pravnog utemeljenja HZ-HB, izraza volje Hrvata u BiH, suverenog i konstitutivnog naroda u toj državi.

HZ HB, krhkog organiziranošću, omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio BiH i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova A BiH.

A) Muslimanska politika i A BiH, nemoćni da vrate od JNA i VRS-a zauzete teritorije (dobrim dijelom i zbog moralnom ljudskom umu neshvatljivog embarga na oružje) krenula je u ofenzivu prema HVO-u. Oslobađajući BiH od Hrvata počinili su zločine – Konjic, Čapljina, Doljani, Bugojno, Grabovica, Uzdol, itd., itd.

Činjenice su na raspolaganju i za ubijene i za protjerane i za zatvorene Hrvate.

Društveni su odnosi uzročno-posljedični a pokrenuta spirala zla ne opravdava zločin, ali bitno smanjuje mogućnost provedbe prava. Ma tko god, na papiru, bio zadužen to raditi.

Svugdje i uvijek je tako.

HVO se branio od agresije i 1992. i 1993. i 1994. a dužnost zapovjednika je ne izgubiti rat.

Moja savjest je čista.

IV.

Sudski je proces tumačenje zakona i interpretacija činjenica.

Sudski proces je retorički i kao takav ne traži apsolutnu istinu, već istinu koja je vrlo vjerojatna (izvan svake razumne sumnje), kojoj se teško ili nikako ne može proturječiti.

U iznalaženju takve istine nije dovoljno znanje, već je potrebno umovanje, potreban je *logos* – racionalno i logično argumentiranje.

Podatci i činjenice, izjave, statistike... u argumentaciji ne znače ništa ako nisu logičnim zaključivanjem dovedeni u vezu s tvrdnjama.

Tek povezivanjem različitih znanja možemo se približiti istini.

U ovom procesu potrebna su znanja iz sociologije, sociologije rata, znanja o društвima u kojima je potpuno razorena i državna i društvena struktura, u kojima se pojedinci vraćaju u prirodno stanje, potrebna su znanja iz ratne psihologije, znanja ratnih vještina, oruđa, stvarnog sadržaja pojma vojske, itd., itd.

Moguće pogreške u interpretaciji činjenica su i vjerojatne i kobne.

- a) Pretjerana i kriva redukcija pojmovnog aparata i logične povezanosti.
- b) Zaključivanje na osnovu krivih pretpostavki.
- c) Izbjegavanje usporedbe sličnih sustava i fenomena.
- d) Lagodno (intelektualcima tako drago) izjednačavanje pojma "moći" i pojma "htjeti" "željeti", i
 - e) Lagodno upiranje prstom u krvice što svijet nije skladan njihovoј volji i predodžbi.

Sve su to polja logičkih mogućih grešaka u konačnoj prosudbi.

Nadati je se da će se časni suci pridržavati strogih znanstvenih metoda i spoznaja.

IV. -1

U prošlom stoljeću, da ne spominjem daleku prošlost, u sudskim je procesima osuđeno više desetina milijuna ljudi.

Po zakonima rasnim (SAD, Pretorija), diktatorskim, vjerskim, nacističkim (Njemačka, Srbija, Slovačka, NDH), fašističkim (Italija), komunističkim (SSSR, Jugoslavija, Mađarska, Kina) itd. i tome slično.

Sudska retorika predugo je bila pod utjecajem nerazumnih društvenih i političkih sila i zbog toga je i sama osuđivana.

Nažalost, nedovoljno.

Kako ne bi završila u moralnom beznađu, krajnje je vrijeme da postane ono što mora biti – razuman i uman proces.

Imam li se prava nadati?

IV-2

Kakvi god da jesu zakoni ovog suda, oni ne vrijede za Amerikance.

Za ostale narode vrijede zakoni stalnog suda (ICC – Međunarodni krivični sud) a ti se opet zakoni razlikuju od ovih ovdje (ICTY – Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju), po kojima se meni sudi.

Time je ukinut važan uvjet sudske retorike a taj jest “Princip ravnopravnosti sudionika u sudskom procesu”.

Citiram PERELMANA:

“U odnosu u kojem je nejednakost bitno obilježje odnosa među ljudima, nema osnove za razuman i uman proces”.

V.

Nisam krov!

I ne mislim pritom na osjećaj krivnje.

Hladno, racionalno, logikom koja je kritički provjeravana desetine puta – znam da nisam krov.

Časni suče Antonetti; ako vaša presuda bude suprotna mom zaključku, ja ću, poštjući opće načelo opovrgljivosti svakog mišljenja, zaključka ili stava, otvoreno i hrabro preispitati svoj stav o vlastitoj odgovornosti.

Ako spoznam pogrešku, izdržavat ću kaznu jer ste vi pravični.

Znat ću što sam mogao bolje, kako sam mogao bolje, gdje sam mogao bolje i kada sam mogao bolje; i to mišlu, riječju, djelom i propustom.

Ako me ne uvjerite, ako vaše tumačenje činjenica bude nedovoljno dobra ili pogrešno primijenjena spoznaja neke od društvenih znanosti:

Pa postane moguće ono što nije bilo moguće,

Pa postane jednostavno ono što nije jednostavno,

Pa moć da se nešto učini postane prosta zamjena za želju ili htijenje,

Onda ću ja biti u zatvoru samo zato jer je sud sila.

A to zbilja ne bi bilo ništa novo.

Mojih pola sata je isteklo.

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobojidite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Brunu Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazuјete želju za definitivnim elemiranjem Hrvata iz BiH. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo ...

akademik Smiljko Ašperger
akademik Slaven Barišić
akademik Boris Bućan
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Zvonimir Janko, Prof. Emeritus der Universitaet Heidelberg, dopisni član HAZU-a
akademik Dubravko Jelčić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU-a
Ante Jurić, nadbiskup (+ 20. 03. 2012.)
akademik Andrija Kaštelan
hrvatski književnik Slobodan Novak, akademik
akademik Josip Pečarić
akademik Stanko Popović
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
akademik Dario Vretenar
Ante Glibota, redovni član, de l'Académie Européenne des Sciences, des Arts et des Lettres
dr. sc. Zvonimir Šeparović, profesor emeritus Sveučilišta u Zagrebu, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. Kuzma Kovačić, član suradnik HAZU-a, akademski kipar, Split
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management, FESB, Split
prof. dr. sc. Miroslav Akmadža, povjesničar
dr. sc. Maja Andrić
dr. sc. Mato Artuković
prof. dr. cc. Vanda Babić
prof. dr. sc. Ivan Bakran
doc. dr. sc. Senka Banić
doc. dr. sc. Josipa Barić, Split
dr. sc. Osor Barišić
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
dr. sc. Ivana Benzon
dr. Charles Billich, umjetnik
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
dr. sc. Vjekoslav Boban, prof., Zagreb
dr. sc. Srećko Botrić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Zdravka Božikov
dr. sc. Miljenko Buljac, profesor i književnik
dr. sc. Krešimir Bušić, Vukovar
prof. dr. sc. Zvonko Čapko, Rijeka
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet, Đakovo
prof. dr. sc. Marin Čikeš
dr. sc. Ambroz Čivljak
prof. dr. sc. don Josip Čorić
prof. dr. sc. Vera Čuljak

prof. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić, Zagreb
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
doc. dr. sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata, Grubišno Polje
prof. dr. Josip Delić, umirovljeni profesor KB fakulteta Sveučilišta u Splitu
prof. dr. sc. Slavica Dodig
prof. dr. Serđo Dokozla
dr. sc. Žarko Domljan, prvi predsjednik Hrvatskog sabora
doc. dr. sc. Pero Draganić, dr. med.
prof. don Ilija Drmić, Vinica
prof. dr. sc. Boris Dželalija, infektolog, Medicinski fakultet Split
prof. dr. sc. Neven Elezović
prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Nikša Glavić
prof. dr. sc. Vinko Grubišić
dr. sc. Željko Hanjš
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
dr. sc. Zdeslav Hrepic, izv. prof.
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić, FER, Sveučilište u Zagrebu
prof. dr. sc. Krešimir Jakić
dr. sc. Julije Jakšetić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjet.
dr. sc. Zvonimir Janović, redoviti sveučilišni profesor u mirovini
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Držislav Kalafatić
prof. dr. sc. Damir Kalpić
prof., dr. sc. Duško Kardum
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Vladimir Katović, Professor of Chemistry, Wright State University, Dayton, OH
prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
prof. dr. sc. Ivan Kordić
dr. sc. Mirna Koscec
prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
prof. dr. Slavko Kovačić, Split
dr. sc. Goran Kozina, Varaždin
dr. sc. fra Smiljan - Dragan Kožul, Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje
i mir
prof. dr. sc. Šimun Križanac, Sesvete
prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Stipe Kutleša, Zagreb
prof. dr. sc. Ante Lauc
doc. dr. sc. Inga Lisac

dr. sc. Neda Lovričević
prof. dr. sc. Branimir Lukšić
Marko Magdalenić, prof., dirigent – Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Malčić, predstojnik Klinike za pedijatriju Medicinskog fakulteta
Zvonimir Marić, profesor u trajnom zvanju na Građevinskom fakultetu u
Osijeku, bivši generalni konzul RH u Pečuhu
dr. sc. Ivan Marčelić, Split
prof. dr. Jozo Marević
dr. sc. Ivica Martinjak, Zagreb
prof. dr. sc. Marko Matić, Sveučilište u Splitu
prof. dr. sc. Božidar Matijević
dr. sc. Miroslav Medimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat
prof. dr. sc. Vine Mihaljević
dr. sc. Mario Mikolić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Vladimir Mikulićić, Fakultet elektrotehnike i računarstva, Zagreb
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik Hrvatskog kulturnog društva Napredak u
Mostaru u ime 1275 mostarskih Napretkovaca
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. Dubravka Oraić Tolić
doc. dr. sc. Tado Oršolić
dr. ing. Marijan Papich, Vancouver, Canada
prof. dr. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF- u u Splitu
prof. dr. sc. Davor Pavelić
dr. sc. Ivan Perić, red. prof.
prof. dr. sc. Nedeljko Perić
prof. dr. sc. Marijana Peruzović
prof. dr. sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
prof. dr. sc. Ružica Pšihistal, Filozofski fakultet u Osijeku
dr. sc. Dragutin Raguž, lingvist, Zagreb
dr. sc. Stjepan Razum, arhivist i povjesničar
prof. dr. Adalbert Rebić, sveučilišni profesor u mirovini
Prim. dr. sc. Darko Richter, Zagreb
dr. sc. Mirko Ruščić, Split
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, FFZG
prof. dr. sc. Sven Seiwerth
dr. sc. Ivo Soljačić, prof. emeritus
Mirko Strabić
dr. sc. vlč. Mirko Šimić, ravnatelj, Caritas Vrhbosanske Nadbiskupije, Sarajevo
prim. dr. sc. Tatjana Šimurina, dr. med., anesteziolog, Zadar
dr. sc. Igor Šipić, književnik
prof. dr. sc. Marija Šiško Kuliš, dipl. ing. str.
Duro Tikvica, profesor Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Dubravka Tolić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac

prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, saborski zastupnik

prof. dr. sc. Kosta Urumović

dr. sc. Trpimir Vedriš, viši asist., FFZG

dr. Mile Vidović, svećenik, Split

dr. sc. Zlatko Vučić

prof. dr. sc. Tomislav Živković

dr. sc. Darko Žubrinić, red. prof.

dr. Edward Slavko Yambrušić, Washington, D.C. USA

(...)

Mario Filipi, politolog, novinar, pisac i publicist, teško stradali dragovoljac

Domovinskog rata

(...)

VUKOVAR I NJEGOV STOŽER, ZAGREB, 2013.**MARIO FILIPI REAGIRA**

----- Original Message -----

Subject: Mario Filipi reagira (RE: VUKOVARCI BRANE SVOJ
GRAD OD NASRTAJA POKVARENIH CETNIKA!)

Date: Tue, 03 Sep 2013 00:35:14 +0200

From: josip pecaric <pecaric@element.hr>

To: undisclosed-recipients:;

Ne znam zašto se do sada nitko nije sjetio Vukovar braniti pravno, kao što čine lukavi podlaci na vlasti koji s Ustavno uništavaju jedinu nam Domovinu. Nije li Kazneni zakon svih država svijeta propisao da muž ne može naslijediti kuću žene ako ju je prethodno ubio, kao i da se ubojstvom ne može steći osigurnina i tome slično? Budući da tome jest tako, mora biti zabranjeno stvarati etničke promjene, bilo gdje na svijetu, genocidom i ubijanjem. Gdje su pravnici da to istraže i pravno formuliraju? U Vukovaru nedostaje 3.000 poginulih ljudi i još onoliko koliko bi ih se statistički realno moglo rodit do sada. Osim toga, u Vukovar su se doselili Srbi iz drugih dijelova "krajine" koji su tada bježali kó zečevi. To su rezultati zločina i takvo stanje ne može se priznati kao legalno.

Naposlijetku, najvažnije od svega, popis pučanstva je u Vukovaru falsificiran, a to je kazneno djelo na osnovi kojega se ne mogu donositi nikakve zakonske odluke, jer su time automatski nezakonite, jer su rezultat kaznenog djela.

Već je odavno trebalo kontroverzne komunističke zakone napasti sudskim tužbama i kod nas, a kasnije i u EU-u.

To nikako ne umanjuje potrebu za aktivnim otporom kakav je u Vukovaru već nastao i sljedećih dana cijela bi Hrvatska trebala u Vukovaru braniti temelje demokracije. Drugim riječima, po oba kolosijeka treba voziti paralelno.

Srdačan pozdrav vukovarskim braniteljima. Mi zagrebački veterani dragovoljci s vama smo ako bude trebalo i fizički, a za sada u duhu.

Mario Filipi

ZAPRAVO, KAO DA JE NAŠ FILIPI PREDVIDEO AGRESIJU POKVARENIH ČETNIKA NA VUKOVAR. POGLEDAJTE OVAJ NJEGOV TEKST:

TUĐINCI U VLASTITOJ KUĆI

Autor M. Filipi

Petak, 21 lipnja 2013.

POSTUPANJE INSTITUCIJA PREMA HRVATSKIM BRANITELJIMA

Kada smo se vraćali iz bolnica nakon ranjavanja, mislili smo da je naša žrtva svetinja koju se nikada nitko ne će usuditi dirnuti. Ali, uskoro je domoljublje "izšlo iz mode", zatim se je Domovinski rat pretvorio u "gradanski", onda smo ušli u "region" i na kraju nas je "nagazila" vlast iz 2000. g.

MEDIJSKA LAŽ O BRANITELJIMA

Vladajućima su se pridružili i mediji koji su stvorili lažnu predodžbu o nama. Postali smo privilegirani nasilnici, pijanci, narkomani, prolupali ljudi koji siju strah po obiteljima, tuku djecu, maltretiraju žene i ne rade ništa.

Za nas su rezervirane naslovnice i velike slike ako počinimo zločin ili skrivimo nesreću. Ako isto učini netko drugi, naslovi su manji, a ako je netko iz "osjetljivih skupina", onda se pišu sitni inicijali. Hrvatski branitelji većinom su istisnuti iz hrvatske vojske i policije, mnogi otjerani u mirovinu, a neki i u bijedu odakle gledaju kako domaći i svjetski "hohštapleri" rastaču voljenu Domovinu.

VRIJEDIMO MANJE NEGO DIVLJE SVINJE

Gotovo svatko od nas došao je do strašnog zaključka: "Nisam se borio za ovakvu državu". Mnogi su postavili pitanje: "Je li to imalo smisla?", a onda i: "Ima li smisla živjeti?" Cijela jedna brigada pala je u ponor samoubojstva. Željeli su tim strašnim činom probuditi nečiju savjest. Ali, bili su u zabludi. Neki ljudi nemaju savjest. Za njih smo teret, pa svaki umrli predstavlja samo problem manje.

Nitko ne zna koliko ima samoubojstava branitelja. Do kraja 2006. g. bilo ih je 1.751. Koliki je taj strašan broj danas nitko ne zna, jer nitko ne broji. Neki se nisu ubili, ali su zbog nepravdi postali žrtve poroka, a neki su naprsto umrli od tuge. Svi su oni žrtve arogancije karijerista koji su zgazili njihovu žrtvu da sebi prigrabe moć, novac, vlast i sl. Najčešće su to bezvrijedni tipovi, kukavice, deserteri ili muljatori svih vrsta. Da je negdje uginulo 2.000 medvjeda, jelena ili divljih svinja, odmah bi se cijela država digla na noge. A za sudbinu stvaratelja države nikoga nije briga. Svi zajedno, uključujući i ona četiri koji su bili najteži invalidi, vrijedimo mnogo manje od divljih životinja. Kada sami pokušamo učiniti nešto u svoju korist, kao kada je prije nekoliko godina udruga 100 %-nih invalida povela je akciju da se adaptira jedan stari hotel u kojem bi se takvi ljudi mogli odmarati, institucije šute. Ni podrška NATO-a nije pomogla.

IGNORIRANJE JE GLAVNO ORUŽJE

Budući da smo većinom suprotni od matrice o branitelju nasilniku, moćni mediji nas ignoriraju. Ako hrvatski branitelj slika, piše knjige, pleše, pjeva, bavi se znanošću, ili radi bilo što drugo lijepo i dobro, to se "ne događa". Hrvatski branitelj nema pravo biti dobar, pametan i plemenit. Možda ne bismo ni "postojali" da se ne pojavljujemo na misama i svečanostima, ponekad i u odori hrvatske vojske. Ali i tada smo samo kulis koja se ni ne spominje.

Ignoriranje je doživio čak i Darko Kralj, paraolimpijski pobjednik iz Pekinga u bacanju kugle, koji je u jednom danu pet puta oborio svjetski rekord, što je nezabilježeno u svijetu sporta igdje i ikad. Mediji su rekorde "preskočili", a zlato je osvojio "hrvatski predstavnik". Da je on junak Domovinskog rata, jedan od prvih koji je u ratu ostao bez noge, i to je ispušteno. Priča o njemu objavljena je tek kada više nije bila aktualna.

Stvorena je izokrenuta stvarnost. Hrvatski branitelji postaju marginalci, a "slavne osobe" su bezvrijedni likovi kao bogataši sumnjive prošlosti, izoperirane "ljepotice" koje se za njih "kače", glazbenici bez talenta, pjevači bez glasa, radio-spikeri s govornom manom, stare i debele tv-voditeljice, razne vrste LGBT osoba i sl., dakle, oni koji su prirodno marginalci.

Za svaki važniji državni problem moćni mediji pitaju svoje političke "miljenike", "Jugoslovene" koji redovito "pljuju" po svojoj Domovini, njezinim vrijednostima i poštenim ljudima. Hrvatski branitelji nemaju riječ, jer smo "ruralni tipovi",

"seljačine", iako među nama ima pravnika, politologa, doktora znanosti i profesora. Osobno sam politolog.

HAJKE NA LJUDE

Za one koji su se u nečemu istakli vrijedi druga taktika – hajka. Tu najgore prolaze najuspješniji ratni zapovjednici. Zatvaraju se bez dokaza, osuđuju na temelju smušenih proturječnih svjedočenja, "gule" zatvor, izlaze na slobodu, ali ostaje ljaga na njihovom časnom imenu.

Mirko Norac, Branimir Glavaš, Dario Kordić i Tihomir Blaškić samo su najpoznatija imena nedužnih koji robijaju ili su robijali. Vrhunac sadizma je kada zlikovci zatvaraju onoga koji je "kriv" jer se je branio, kao Veljko Marić, uznik u Beogradu. Oni, međutim, koji su se istakli nekim drugim djelovanjem, žrtve su druge vrste hajke. Njima se lijepi etiketa nacizma, čime se bave čak i tako daleki časopisi kao što je "Jerusalem Post" čija tema je Marko Perković-Thompson, dok mu se u Domovini "pakiraju" drugi "specijaliteti".

HAJKA I NA SITNE RIBE

Manje istaknuti ljudi izloženi su drugoj vrsti hajke. Molim vas da mi ne zamjerite što sebe uzimam kao primjer. Moj rad, narav i aktivnosti nikako se ne uklapaju u matricu o nasilnom prolupalom pijancu. Zato moja djela i aktivnosti "ne postoje", ali ja postojim i evo na koji način i tko sve mi zagorčava život.

HEP me tuži od 2003. godine do danas tražeći da platim paušale za električnu energiju na lokaciji na kojoj me nema već 18 (osamnaest) godina. Komunalno poduzeće "Ponikve" iz Krka podiglo je protiv mene do sada četiri tužbe (čekam petu) tražeći da plaćam paušale za vodu koja je isključena i vodomjer odnesen jer sam odbio platiti poskupljenje cijene vode za 1.700 %. Do sada su sve tužbe dobili i iz moje mirovine prisilno naplatili preko 7.000 kuna.

Tuži me čak i Državna uprava da "dugujem" blizu 50.000 kuna (s kamataima i mnogo više), jer su mi navodno godinama isplaćivali preveliku naknadu za tuđu njegu i pomoć. Istovremeno uopće nemam rješenje iz kojeg bih vidio moja prava. I oni su dobili spor u prvom stupnju.

Najviše me boli postupanje policije, jer sam ranjen u društvu hrvatskih policajaca koji su oko mene ginuli, a preživjeli me po cijenu života spašavali. Sada neki njihovi kolege nasrću na mene bez ikakvog razloga i povoda, oslovjavaju me na ponižavajući način, pitaju kuda putujem (čak slovenski i mađarski policajci), zaustavljaju i "prevrću" mi auto u Bavarskoj, Danskoj, Švedskoj i Francuskoj, činim "prekršaj" jer u Bosnu i Hercegovinu želim ući s osobnom iskaznicom, progone me s parkirališta, odvoze mi auto "paukom", a u zapisnik pišu lažno mjesto događaja.

Moj obiteljski mir više ne postoji, jer stalno primam pisma s povratnicom. Do sada sam primio toliko kuverti da njima mogu popločiti skoro cijelu kuhinju. Poštar je najnepoželjniji gost na mojim vratima – ni kriv ni dužan.

KORACI UNATRAG S ORTOPEDSKIM POMAGALIMA

Ortopedska pomagala su nama ključ normalnog života, ali država na njima štedi. Nekada je problem bio čak i jednokratni kateter za paraplegičare, jer je "kvrgavi" bio osam puta jeftiniji od oblog. Tada smo predlagali nekim doktorima i političarima da jeftini kateter uguraju u svoj penis kako bi shvatili zašto ga dečki ne vole. Danas se pojavljuje visoka tehnologija – kompjuterski upravljana i hidraulična pomagala. Njihov razvoj teče sporo, a cijene rastu munjevito. Srednja klasa je slabe kvalitete, a sofisticirana potpuno nedostupna. Kada bih mogao dobiti vrhunsku protezu ruke i noge, na ruci bih nosio BMW, a na nozi "Mercedes", dok vozim "Peugeot" koji je jeftiniji od oba ta pomagala.

ZAKLJUČAK

Stav nekih državnih i paradržavnih institucija, domaćih i stranih, prema hrvatskim braniteljima, osobito najtežim invalidima, jest neprimjeren, nečovječan i ponekad neciviliziran. O tome bi se moralо razgovarati na parlamentarnoj razini i to i u Zagrebu i u Bruxellesu.

BISKUP VLADO KOŠIĆ**PROTUNARODNA VLAST**

Subject: RE: Mario Filipi reagira (RE: VUKOVARCI BRANE SVOJ GRAD
OD NASRTAJA POKVARENIH CETNIKA!)

Date: Tue, 3 Sep 2013 09:43:19 +0200

From: Vlado Košić

To: 'josip pecaric' <pecaric@element.hr>

Poštovani Akademiče,

sve same tužne vijesti: smrt Zvonka Bušića i postavljanje čiriličnih natpis u Vukovaru. Gospođa Renata Pernar mi piše da "Stožer za obranu Hrvatskog Vukovara vapi za mojom riječju". Ne znam što bih drugo mogao reći nego da im dajem svesrdnu podršku i da sam zgrožen brutalnošću vlasti koja pokazuje toliki raskorak od osjećaja svoga naroda. Po ovom vukovarskom bih događaju sad mogao slobodno reći da ova vlast nije samo "odnarođena", kako sam ju nazvao kad je ukinula pokroviteljstvo Sabora nad komemoracijom tragedije u Bleiburgu, nego što više – ova je vlast očito protunarodna! Ona naime ide direktno protiv našeg, hrvatskog naroda, gazi ga i ne poštuje nikakve primjedbe niti opravdane zahtjeve. Svakako, ako postoji i mala opravdana sumnja da podatci o trećini građana grada Vukovara kao pripadnicima srpske manjine nisu točni, nije se smjelo ići s tim. Drugo, zar Vukovar ništa ne znači ovim našim vlastodršcima, zar su oni na pozicijama srpskih osvajača? To je nečuveno u svijetu, toga nigdje nema. Nije čudo da Zvonko Bušić nije mogao više živjeti u takvoj Hrvatskoj, koja postaje – kako rekoh prije godinu dana u Gvozdu – Protuhrvatska! A ne samo Zvonko, toliko branitelja koji su podigli ruke na sebe, kažu više od 1.700. Tko za njih pita? Daj nam, Bože, samo snage da se sve ovo dobro završi, da nitko ne strada i da ova protunarodna vlast već jednom ili prizna svoje pogreške – kao u slučaju lex Perković – i promijeni svoje djelovanje ili odstupi.

Pozdrav!

Vlado Košić

‘AKO VOLIŠ HRVATSKU SVOJU’, ZAGREB, 2014.

**PREDGOVOR KNJIGE MLADENA PAVKOVIĆA
"VELJKO MARIĆ - NISAM KRIV"**

Pred nama je knjiga Mladena Pavkovića "Veljko Marić - Nisam kriv". Na prvi pogled knjiga je slična Pavkovićevim knjigama o Kordiću, Markaču i Gotovini. Dakle, u njoj su objavljeni samo "fakti": optužnica, presuda, izjave svjedoka, faksimile, fotografije... Dakle, to nije roman već dokumentarno-publicistička knjiga, što ponajbolje i može uraditi Pavković jer ima puno materijala o tom slučaju. Međutim za razliku od prethodnih knjiga ova je posebna zato što se nitko nije toliko zauzimaо za pravdu u ovom slučaju kao Pavković. On je naime kao predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.) napisao niz otvorenih pisama o slučaju Veljka Marića i nije dopuštao hrvatskoj javnosti da zaboravi ovog hrvatskog branitelja unatoč takovih želja i vlasti u RH i glavnih medija koji služe istim svjetskim moćnicima kojima služe i vlasti u RH. O tome su pisali i mnogi drugi autori, ali nitko tako sustavno kao Pavković.

Tako Mate Kovačević u tekstu *Uprezanje Hrvata u srpski Memorandum II*. Hrvsijet, 25. listopada 2013. piše:

Premda je, zbog sadašnjih okolnosti, novi Memorandum iz svoga programa odstranio nasilnu taktiku, odnosno "bitke koje mogu biti i oružane", njegovi kreatori nisu odustali ni milimetra od realizacije svoga programa, a po svemu sudeći, vrlo su uspješnu u njegovu provedbu upleli i pojedine visoke hrvatske dužnosnike. U prvoj točki toga programa stoji kako treba umanjiti odgovornost Srbije za počinjene zločine i razaranja te optužnicama, potjernicama i montiranim sudskim procesima protiv državljanina BiH, Hrvatske i Kosova staviti Srbiju u ravнопravan položaj s državama u okruženju.

Žrtvom takve politike postao je hrvatski branitelj Veljko Marić, a nemušti zahtjev ministra Freda Matića za njegovim premještajem ne dovodi u pitanje presudu srbjanskoga suda temeljenu novomemorandumskom politikom na montiranom političkom postupku! Obećanjem da će zatočenoga V. Marića premjestiti iz svojevrsnoga logora u mitrovičku tamnicu, srbjanske vlasti na međunarodnoj razini demonstriraju svojevrsni humanizam, a hrvatsko prihvaćanje Marićeve navodne kaznene odgovornosti jest i svojevrsno prihvaćanje hrvatske ratne krivnje, koju je, nažalost, zorno u Beogradu demonstrirao Ivo Josipović izjavom kako Srbi i Hrvati, odnosno Srbija i Hrvatska moraju "biti ujedinjeni u osudi svakog zločina", što ne znači samo izjednačavanje krivnje, nego i prešućivanje srpskoga zločina agresije na Republiku Hrvatsku.

Poznati hrvatski ratni invalid Mario Filipi u tekstu *Tuđinci u vlastitoj kući* (Hrvsijet, 22. lipnja 2013.) kaže:

Vrhunac sadizma je kada zlikovci zatvaraju onoga koji je "kriv" jer se je branio, kao Veljko Marić, uznik u Beogradu.

Isto tako je 19. travnja 2014. Koordinacija udruga proisteklih iz Domovinskog rata pozvali su danas da se u dane Velikog petka i Velike subote pred mjesnim križevima ili mjesnim trgovima zapale lampioni kao sjećanje na nepravdu koja je počinjena Veljku Mariću i svim hrvatskim zatočenicima. Tu nepravdu, bolje reći zločin prema Mariću oni i opisuju:

Veljko Marić je 18. travnja 2010. godine na bugarsko – srbijanskoj granici na povratku prema Hrvatskoj bio zaustavljen s kamionom kojeg je vozio i to radi rutinskog carinskog pregleda.

„Taj pregled kamiona završio otmicom Veljka Marića od strane srbijanske policije“, istaknuli su te dodali kako je osuđen na dvanaest godina zatvora zbog navodnog ubojstva Petra Slijepčevića u Domovinskom ratu.

„Veljko Marić je tada bio više od dvadeset kilometara udaljen od mjesta pogibije tog hrvatskog državljanina pripadnika srpske nacionalne manjine u Hrvatskoj, koja je tada bila masovno uključena u velikosrpsku agresiju na Hrvatsku i hrvatski narod“, napomenuli su iz Udruge.

„Država Srbija je uhitila stranog državljanina koji je navodno počinio zločin nad državljaninom RH i to ne u Srbiji, nego u svojoj državi Hrvatskoj“, ocijenili su te dodali da je „Srbija izvršila pravnu i fizičku agresiju na Republiku Hrvatsku čija je tadašnja hrvatska vlast tijesno surađivala u pravnoj agresiji na Hrvatsku državu, te tako pogazila hrvatski Ustav i izložila hrvatske branitelje pravnom nasilju bez zaštite naših institucija“.

Pojasnili su da je Veljko Marić hrvatski državljanin, hrvatski dragovoljac i branitelj nije bio u trenutku uhićenja na nikavim međunarodnim tjeralicama, te da je do tada više puta kao autoprijevoznik kroz Srbiju bez problema prolazio kako bi obavljaо svoj posao i time prehranjivao svoju skromnu obitelj.

Pri tome je mnogo veći zločin koji prema Mariću čine hrvatske vlasti. Srbi žele dokazati nemoguće: oni su žrtve, a Hrvati agresori, dakle zločinci. Za tako nešto,

ne preostaje im ništa drugo nego optuživanje nevinih. Ali ne reagiranje na to ogromna je krivica i zločin vlasti RH.

Podsjetimo kako je reagirao biskup Vlado Košić, koji je doista jedna izuzetna moralna i domoljubna vertikala hrvatskog naroda (Glas Koncila, 06. 04. 2014.):

Nakon što je Haški sud hrvatskim generalima odredio drakonske kazne, a Vlada Srbije nastavila progoniti hrvatske branitelje "zbog rušenja Jugoslavije", s čim su se solidarizirali i neki projugoslavenski krugovi u Republici Hrvatskoj, biskup Vlado Košić je otvoreno sugerirao Vladu da žurno prekine diplomatske odnose sa Srbijom

'Naša bi zemlja trebala žurno prekinuti sve diplomatske odnose s vladom te zemlje, dok ona ne prizna istinu! Kako je moguće da Vukovar koji je simbol našeg otpora nepravdi i genocidu nad Hrvatima, službene institucije na drugoj strani proglašavaju mjestom genocida koji su tu tobiože počinili Hrvati? Vidite, mi još nismo završili borbu za našu slobodu', rekao je biskup Košić u homiliji pred okupljenim predstavnicima Ministarstva unutarnjih poslova u povodu blagdana sv. Mihovila, zaštitnika policije.

'Zar nije neobično da se i dvadeset godina poslije tog strašnog zla koje se sručilo na našu domovinu Hrvatsku i susjednu Bosnu i Hercegovinu, još uvijek izokreće istina i – pokreću optužnice protiv 40 branitelja našeg herojskog grada Vukovara, zamislite: za genocid nad srpskim narodom! Ako se to može događati u institucijama te susjedne zemlje, čije je tadašnje državno vodstvo započelo oružanu agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu, zar to ne znači da ta država još ni danas ne odustaje od tih istih ciljeva, samo drugim sredstvima? Kada su se naši branitelji bunili zbog slučaja branitelja Purde, vjerovali smo da je to provokacija, i sretni smo što je to dobro završilo. No sada je osuđen i branitelj Marić, a podignute su i nove optužnice. Zar je moguće da se ta – ja sam ju tada nazvao – pravna agresija na našu domovinu nastavlja? Ako je tako, tada moramo znati s kim imamo posla, tada ne možemo s takvima graditi dobrosusjedske odnose – jer to bi značilo prihvaćati laž kao istinu, omogućiti nepravdi da i dalje vlada', rekao je biskup Košić.

Na žalost, vlasti i ne mogu prihvatiti poziv našega biskupa jer je to i njihov zločin koji se ne sastoji samo u nereagiranju i na prihvaćanju laži kao istine. Njihov zločin je mnogo veći! Naime, kako je i konstatirao Mate Kovačević, vlast RH, na čelu s predsjednikom Josipovićem, izravno je u službi velikosrpskog Memoranduma SANU II.

Danas smo svjedoci s koliko mržnje su svi oni koji ne vole hrvatski narod i hrvatsku državu dočekali slobodu Darija Kordića, za koga sam davno kazao da su mu na suđu dokazali jedino da je Hrvat, i to izuzetni. Istu mržnju iskazali su i prema onima koji su ga dočekali u zračnoj luci i na misi u katedrali. Najviše upravo na biskupa Košića. A Kordića svugdje dočekuju naši ljudi iskazujući tako svoje poštovanje i divljenje tom izuzetnom čovjeku. Zapravo, slično je Kordić

doživljavao i tijekom zatvorskih dana. Tako je u austrijskom gradiću Frohnleitenu nedaleko od Graza u petak 28. ožujka 2014. slavljenja misa za hrvatsku domovinu, za sve žrtve Domovinskoga rata, za one koji su kroz povijest ugradili svoje živote u hrvatsku slobodu, invalide te hrvatske uzničike koji su nepravedno osuđeni u stvaranju hrvatske samostalnosti i slobode. U misnom slavlju koje je bilo prema želji nepravedno u Haagu osuđenoga, na slobodnom danu puštanja Darija Kordića, sudjelovalo je 37 svećenika te više stotina rodbine i prijatelja. Među trojicom biskupa slavlju je predsjedao vojni ordinarij mons. Juraj Jezerinac, propovijedao je sisacki biskup mons. dr. Vlado Košić, a u koncelebraciji je bio i pomoćni biskup zagrebački mons. dr. Valentin Pozaić. Premda skup nije medijski najavljujan, nazočilo je više hrvatskih generala i visokih časnika iz Domovinskoga rata, predstavnika hrvatskih braniteljskih udruga, od specijalne policije do gardijskih brigada, predstavnika Počasnoga bleiburškoga voda, prijatelja i rodbine nepravedno osuđenog Kordića, zatim brojne redovnice, župni zbor i KUD iz Žepča. Govorio je i Kordić:

»*Prisjetimo se predsjednika dr. Franje Tuđmana koji je bio na čelu hrvatskoga naroda u povijesnim trenutcima, i na čelu hrvatskih vojnika.*« Prisjetio se i pokojnih Gojka Šuška te predsjednika Mate Bobana, pozvavši na molitvu za njih. Druga Kordićeva nakana je prikazati Gospodinu hrvatske uzničike »*od dalekoga Haaga, Švedske do Veljka Marića, te svih onih koji su u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini*«.

Kordić je i na Plesu rekao nešto slično:

Ne ću biti sretan dok zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora!

Zapravo te Kordićeve riječi bile su nadahnuće Mlademu Pavkoviću da nam priredi ovu knjigu. Da ne smijemo biti i nismo ni mi sretni dok zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora i dok u Hrvatskoj na vlastima i u medijima imamo one koji su sudjelovali i sudjeluju i tim i takvim zločinima!

Akademik Josip Pečarić

Zagreb, 13. 07. 2014.

OTVORENO PISMO

Tomislavu Karamarku, predsjedniku HDZ-a
Milanu Kujundžiću, koordinatoru Saveza za Hrvatsku
Željki Markić, čelnici druge U ime obitelji

Približavaju se predsjednički izbori. Po našem mišljenju oni su ključna točka mogućeg preokreta. Predsjednik Ivo Josipović već je mjesecima u žestokoj kampanji na državni račun. On stvara široku koaliciju podrške niza stranaka, a ne samo Kukuriku koalicije. Ima skoro potpunu kontrolu medija u Hrvatskoj. Ukoliko bi sadašnji predsjednik Republike pobijedio na predstojećim predsjedničkim izborima, bile bi vjerojatno zaustavljene moguće promjene vlasti u Hrvatskoj, odnosno oni koji su njega podržali, uz njegovu podršku i ogromnu podršku glavnih medija vjerojatno bi pobijedili i na parlamentarnim izborima. Tako se u Hrvatskoj ne bi ništa promijenilo, nego bi se nastavilo nazadovanje koje vodi u propast, a od nje bi se Hrvatska teško mogla oporaviti.

Dakle, smatramo da je nužno sve učiniti kako bi se pobijedilo sadašnjeg predsjednika Ivu Josipovića na sljedećim predsjedničkim izborima.

Kako sada izgleda, malo je vjerojatno da HDZ-ova koalicija, Savez za Hrvatsku i udruge građana i neovisni intelektualci predlože zajedničkog kandidata za predsjednika (iako bi to bio najsigurniji put do pobjede domoljubne opcije). Stoga Vam predlažemo da održite trojni sastanak i da donesete odgovarajuće odluke bez kojih su male šanse za pobedu na predsjedničkim i parlamentarnim izborima, tj. bilo bi nužno usvojiti sljedeću strategiju. U prvi krug moglo bi se ići i s tri kandidata: kandidat koalicije HDZ-a, kandidat Saveza za Hrvatsku i neovisni kandidat udruge građana na čelu s udugom *U ime obitelji*. Ti kandidati trebali bi potpisati sporazum da će u drugom krugu ne samo podržati nego se i uključiti svim snagama u korist onog kandidata koji uđe u drugi krug. Takva strategija bila bi plodonosna jer bi u prvom krugu potaknula mnoge birače koji inače ne bi izašli na izbole (a njih je skoro 50%) da izađu na izbole. Uvjereni smo da bi takav Vaš postupak hrvatski narod zdušno pozdravio. A u drugom krugu bi s velikom vjerojatnošću glasovali za zajedničkog kandidata i oni koji inače ne bi glasovali. Taj model bi trebalo primijeniti i za parlamentarne izbole s prethodnim potpisivanjem sporazuma o poslijeizbornoj koaliciji. Na taj način postigla bi se velika izlaznost na izbole i sigurnost građana koji žele promjenu vlasti da njihov glas neće propasti te da je u krajnjoj liniji svejedno za koju grupaciju glasuju ako svi imaju zajednički cilj, a to je promjena sadašnje vlasti.

Poštovani gospodine Karamarko, poštovani gospodine Kujundžiću i poštovana gospođo Željka Markić, po našem mišljenju Vi ste najodgovorniji za sudbinu Hrvatske i zato Vam se obraćamo ovim otvorenim pismom kako biste na predstojećim i predsjedničkim i parlamentarnim izborima predložili građanima Hrvatske realnu opciju promjene vlasti koja će imati velike šanse za pobjedu. Hrvatsku ponovno trebaju voditi ljudi koji vole ovu državu i hrvatski narod!

Obraćamo Vam se jer nimalo ne sumnjamo da Vi volite ovu državu i ovaj narod te da Vam je veoma stalo do subbine hrvatskog naroda i hrvatske države.

Srdačan pozdrav,

Akademik Josip Pečarić
i prof. dr. sc. Zdravko Tomac

U Zagrebu, 13. svibnja 2014.

Pismo supotpisuju:

Antun Abramović, prof. pov., puk. HV
Duško Abramović, Toronto
Nevena Abramović, Toronto
Katica Amidžić Peročević, dipl oec. Zagreb
Jozo Andrić, Zagreb
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
don Miljneko Babač, ratni vojni kapelan
Dominik Babec, Koprivnica
Leea Babec, Koprivnica
Vesnica Babec, Koprivnica
Ivana Babić, prof.
Damir Babić
Nada Babić
M. Giuseppina Bacchia
Rade Bacelic
Emma Bakovic, Stockholm
Jakov Bakovic, Stockholm
Marija Bakovic, Stockholm
Miro Blaž Bakovic, Stockholm
Ivan Balić
Zdravko Ban
Miro Banović
Milenko Barbir
Krešimir Barković, Paris, Francuska
Sevda Barković, Paris, Francuska
Đurđica Bastjančić, prof.
Iva Bastjančić, nastav.
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Daran Bašić, branitelj/invalid, Mostar
Nikola Bašić, pisac, Vis
Tomislav Batinić, prof., Sarajevo
Dinko Batur, umirovljeni bojnik HV i HRVI

Tomislav Begić, Zagreb
Vlado Begić, Zagreb
Ante Belas, Trogir
mr. sc. Nikola Bićanić, publicist, Zagreb
Marija Bićanić, umirovljenica, Zagreb
Ivan Bićanić, ing., Zagreb
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., Zagreb
Ivanka Bilić, Zagreb
Branimir Bilić, Zagreb
Stanislav Bilić, strojarski tehničar, Krško
Vladimir Biondić
Lidija Blagojević, prof.
Tomislav Blagojević
Vide Blažević, Dubrovnik
Tomislav Bolanča, dip.oec., Zadar
Katarina Bodrožić, Slavonski Brod
s. Janja Boras, Međugorje
Vanda Boras Podravac, Senj-Canberra (Australija)
Damir Borovčak, dip. ing., publicist
Miljenka Botteri
dr. sc. Vinko Botteri
dr. sc. Srećko Botrić, Split
Davor Bozin, mr. sc
Ivan Bradvica dipl. ing. građ., pjesnik
Ante Brčić, novinar
prof. dr. sc. Milko Brković, Poličnik, Briševo
Radoslav Brković, upravni pravnik (dragovoljac Domovinskog rata), Banjevci
Ivan Bukovac, odvjetnik, Županja
Ivo Buntin
Branko Butkovic, Zagreb
Juraj Cigler, dipl. inž. grad., Čakovec
Mario Crnković, umirovljeni časnik HV
Vinko Cujic, dipl. ing. str., Hamburg
Milan Ciliga, dipl. Ing.
Nada Cunjak
Vjekoslav Cunjak, mag.oec.
Vedran Čanić, Zagreb
doc. dr. Ivica Čatić, Katolički Bogoslovni Fakultet Đakovo
Marija Čatlak, Zadar
don Lazar Čibarić
Pejo Čičak
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Ante Čizmić, prof. u mirovini, Zadvarje
Katica Čizmić, prof. u mirovini, Zadvarje
Marija Čokljat, profesorica u mirovini

Anamarija Čuljak, student, Osijek
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica, Osijek
Domagoj Čunko, ing.
Ružica Čavar, oec
Tomislav Čavar, prof., Zagreb
Ante Ćesić, Zagreb
Anto Ćosić, Slavonski Brod
Ksenija Ćosić, Slavonski Brod
prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, KBF
don Marko Ćubelić, Split
Jozo Ćuk, Taylors Lakes, Vic., Australia
Jela Cuk
Ante Marko Cuk
Alojz Ivan Cuk
Kate Jelena Cuk
Tomislav Domagoj Cuk
Krešimir Ćuže, Split
Vlado Dadić
Josip Debelec, Zagreb
Ljiljana Debelec, Zagreb
prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
Dubravko Deletis
Mladen Deletis
dr. sc. Josip Delić, Split
Mirko Dijanek
Vladimir Dobravec, upravni pravnik, Đurđevac
Rosanda Dorotić
Frank Dragash
don Jakov Dragušica, Split
Domagoj Dravinski, Zagreb
Hrvoje Dravinski, Zagreb
Željko Dravinski, Zagreb
Ante Drmic, Svicarska
M. Danijela Dropulja
Tomislav Držić
Kristina Dugan
Malkica Dugeč, prof., hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet.
fra Tomislav Dukić, München
Drago Duvnjak, dipl. ing. grad., Osijek
Katarina Duvnjak, student, Osijek
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Ivica Dužević, Makarska
Ivo Dužević, Makarska-Split
Josip Djukic, USA

Ivica Džajkić
Milenko Džajkić
Vinko Điković, Zagreb
Jana Điković, Zagreb
prof. dr. sc. Neven Elezović
M. Cvetka Erce
Fra Vladimir Vlado Ereš, Voditelj Hrvatske katoličke misije Lausanne-Wallis u Švicarskoj
Pero Faletar, Vinkovci
Mario Filipi
Ivan Filipović, pomorac
Damir Findrik, dipl. ekonomist
Stjepan Fiolic, Buenos Aires, Argentina
Žarko Flanjak
Hilda Marija Foley, USA
Marko Franovic, Sydney, Australia
Andela Galić, Zagreb
Martin Galić, Zaprešić
Mate Galić, Zagreb
Gordana Galić, Split
Mladen Galić, umirovljeni bojnik HV-a
prof. dr. sc Radoslav Galić
Marija Galović, Zaprešić
Mirko Galović, Zaprešić
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Dajana Glavota
Hrvoje Glavota
Krunoslav Gliha, Velika Gorica
Ante Gojević-Zrnić, Rijeka
Marinko Gospić
Matija Grgat
Vinko Grgić, prof.
mr. sc. Josip Grilec
prof. dr. sc. Vinko Grubišić, Sveučilište Waterloo, Kanada
Marija Ruza Habunek Fiolic, Bs.As., Argentina
dr.sc. Beata Halassy, Sveučilište u Zagrebu
p. Vatroslav Halambek, SJ
Branko Haubrich, iur. Mostar
Ivana Haubrich
Marta Haubrich
Marija Haubrih
Ivana Haubrich-Mihovilović
Štefica Himmelreich, Zagreb
Petar Hinić, član Časnog suda HSK Nj, Stuttgart

Tomislav Horvat

prof. dr. sc. Stjepan Hranjec, Čakovec

Branko Hrkač

Hrvoje Hrkać, Zagreb

Stella Hubmayer, urednica radio postaje, Buenos Aires

Mladen Ibler, dr. med.

Katarina Iskra, medicinska sestra

Branko Ivanda, mag. phil. et. croat.

Tatjana Ivanda, dipl. ing. el.

Ivan Jaklin, Varaždin

dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik

prof. dr.sc. Zvonimir Janović, u mirovini

Vjekoslav Jazbec, dr. med. spec., Zgb

Ivica Jelic, ugostitelj, Biograd na moru

dr. Milan Jelić, ekonomist u miru, Buenos Aires, Argentina

Ivan Jeličić, Zagreb

Marko Jerčinović, Zagreb

Dragutin Jeromić, Zagreb

Kruno Jeromić, Zagreb

Stipe Jolić, dipl. teolog

Jelena Jozipović, Zagreb

M. Nada Julardžija

Drago Jurić, Zagreb

Ilija Jurić

Ivan Jurić

Ivan Juricic

Mirjana Juricic

Anto Jurina, dip. ing. ele.

Branko Juroš dipl. oec., Sesvete

Ivan Juroš

Dubravka Jurun, Buenos Aires

Zaviša Kačić-Alesić, prof.

dr. sc. Hrvoje Kalinić, dipl. ing.

Margarita Kaliterna, dipl. ing. mat.

prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu

dr. sc. Drago Katović, prof. emeritus

Vilma Kešina, Split

Ana Kirchmayer-Wonnemann, Osnabrück

mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija Zagreb

Zrinka Klarin, Preko

Ivan Klarić, dipl. ing. grad. u m.

Milivoj Klobucar, dipl. ing. Elektrotehnike, Toronto, Canada

Erena Knez, Sesvete

Ivan Kolak, dipl oecc, Sesvete –Zagreb

Darko Kolic, Švicarska

Mijo (Mile) Kokan, ing., Split
Alojzije Kokorić, ing. stroj., Tribunj
Marija Komar
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Ivan Kostrenčić JP, Perth Western Australia
Ante Kovač, dipl. ing. geod., Split
prof. dr. sc. Srećko Kovač
Kazimir Kovačić, (umirovljenik, 100.), Buenos Aires
prof. dr. sc. Slavko Kovačić, Split
Tomislav Kozjak, Zagreb
Marija Kozjak, Zagreb
dr. fra Smiljan Dragan Kožul, duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir
Ante Kraljević, književnik i leksikograf, Zagreb
Marija Kranjec
Tomislav S. Krcmar
Ante Krišto, Split
prof. dr. sc. Šimun Križanac
Vesna Križanac
Mladen Križanić, dipl.ing., Karlovac
M. Skolastika Krstaš
fra Ante Kukavica, kapucin, gvardijan
Kukina Stjepan, Zagreb
dr. Ante Kunek
Tomislav Kušec, prof.
prof. dr. sc. Stipe Kutleša
prof.. dr. sc. Slobodan Lang
prof. dr. sc. Ante Lauc
Silvija Lažeta, dipl. iur.
Ivan Lehpamer, Zagreb
Ivana Lehpamer, Zagreb
Nenad Lehpamer, Zagreb
Zdravka Lehpamer, Zagreb
Zdravka Leindl, Austrija
Mladen Leko, Canberra
Paulina Leko, Canberra
Ive Livljanić, veleposlanik u m.
Ankica Lojkic, socijalni radnik
Mladen Lojkic, publicist
Katica Lončar, Zagreb
Ivica Lovošević, ing. inf., Našice
Luka Lozo, Zagreb
Jadranka Lučić, tajnica Hrvatskog žrtvoslovnog društva
Ivica Luetić, novinar, Split

prof. dr. Maja Lukac-Stier, direktorica Filozofskog odijela Filozofskog fakulteta,
Argentinskog katolickog sveučilista - Buenos Aires, Argentina
Ivan Lulić, mr. sig.
Damir Ljubičić, ing. telekomunikacija , Zagreb
Ivana Madunić, oec
Marko Magdalenić - Katolički bogoslovni fakultet, Zagreb
Blažena Magdić, umirovljenica,
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Robert Majerić, dipl. ing. el., Zagreb
Josip Malović
Dubravko Malvić, Zagreb
Gordana Malvić. prof. Zagreb
Mijo Maljković, inovator
Anka Maljković, umirovljenica
Marijan Maljković, student
Radica Maljković, tex.tehničar
Mile Mamić
Ankica Mandarić, Mostar
Gordan Mandarić, Mostar
Luca Mandarić, Sarajevo
fra Velimir Mandić, Humac
dr. sc. fra Josip Marcelić, Split
Vladimir Marčinko
Ante Marević
Terezija Margaretić prof.u mirovini, Dubrovnik
Stipe Marić
Zvonimir Marić, sveučilišni profesor, Zagreb
mr. sc. Zdenko Marinčić, dipl.ing.el. / M.Sc.E.E.
Marija Markić, CTC,
Marinko Markić
Slobodan Markić, P. Eng.
Blandina Marković Randić
Ivo Markulin, kap.d. pl; Preko, Bilišće
Josip Maršić, HSP
Danica Martinović
prof. mr. art. Miroslav Martinjak
Dubravka Matanić, Velika Gorica
Ivan Mataric, Austija
Kata Matoković
Miljana Mažar, dipl.inž.
Stjepan Mažar dipl.inž.
Nikola Mažuran Karlobag
Marija Mažuran, Zagreb
don Pavao Medić, Split
dr. sc. Miroslav Medimorec, redatelj, hrvatski branitelj, diplomat

Kazo Mikašek
Ignac Mikulaj, Zagreb
Marijana Mikulaj, Zagreb
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
Gojmir Milat, Sv. Filip Jakov
M. Benedikta Miletić
Branko Milićević, innovator
Marija Milina, medicinska sestra, Nova Gradiška
Željko Milina, medicinski tehničar VŠS, Nova Gradiška
mr.sc. Ante Milinović, muzejski savjetnik u mirovini
Pero Mioč, književnik, Šibenik
Kristiana Misetic
Marijan Mjedvidović
Ivan Mlikota, Zagreb
Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
Branko Mrakužić, dipl. ing.
Franjo Mudrovčić, Zagreb
Domagoj Musa
Jadranka Mustac
Miljenko Mustac
prof. dr. fra Andrija Nikić, u ime Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti – 25
članova i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru – 1381 člana
prof. dr. sc. Milan Nosić
Nenad Novak, dipl. ing., Zagreb
dr. sc. Anto Orlovac
Mate Orlović
Zrinka Orlović
Marijan Osmak
Dubravka Otorepec, odgojitelj, Zagreb
Michael Pack, Engleska
Mirta Padovan Nakić, prof., Zagreb
Dragica Palada
Ivan Pandža
Miroslav Papic, dipl. ing. stroj., Zagreb
mr.sci. Josip Papković, dipl. inž., Zagreb
Marija Papković, dipl. iur. D. Pušča
Josip Paštrović, dipl. ing.
Tomislav Pavacic, dipl. ing., Argentina
Mladen Pavković, novinar i publicist
Alojz Pavlović, mag./dipl. ing. kibernetike, Zadar
dr. sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju
Mario Pehar
Tatjana Pehar
Stipan Perić, dipl. oec
Demokrita Perić

Ivan Perić

Martina Perić, oec

Marija Perić, dipl. oec

mr. sc. Marijan Petek, Zagreb

Alojzije Petracic, umirovljenik

Damir Piljac, dipl.inž. Zagreb

Marijan Pinhak, dipl. ing. el.

Josip Pintarić, Zagreb

Nenad Piskač, književnik

M. Veronika Pivčević

Dubravko Pižeta, dipl. ing. Elektrotehnike

Stipan Plazonić

Miljenko Plisic

Igor Plisic

Katica Plisic

Marin Plisic

Stipo Pokrajčić

Ema Poljak, Zagreb

Ivan Poljak, Duće – Dugi Rat

mr. sc. Kruno Poljak, Zagreb

Dubravka Poljak-Dravinski, dr. st.

akademik Stanko Popović

Siniša Posarić, književnik, Rijeka

Ivica Primorac, prof. (dragovoljac Domovinskog rata, umirovljeni časnik HV-a)

Vera Primorac, prof. i književnica

Damir Privora, dipl. ing.

Željko Prpić, dipl. ing. strojarstva i stož. brigadir u mirovini

Don Vinko Puljić, Siegen

Nikola Radić, Krk

Anton Raff

Antun Raguž, prof., Švedska

Marinko Raguz, Mostar

Vid Raguž, Udruga Dragovoljaca Domovinskog Rata 1991. Dubrovnik

don Dragan Rajković, Split

Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.

Kata Rašić, Zagreb

Stipo Rašić, Zagreb

Božidar Ručević, dipl. inž.

dr. sc. Stjepan Razum, archivist i povjesničar

Branko Reić, dipl. ing.građ. umirovljenik

Petar Renić, Zagreb

M. Zrinka Roglić

prof. dr. sc. Mirjana Rumboldt, Split

prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit., Split

Stjepan Samoborec, Prvi. Hrv. redarstvenik

Marija Senjić (Žarko)
Ivan Sesar, prof.
Vjekoslav Severinac, Zagreb
Roko Sikiric, Bibinje, Zadar
Željko Soldo, Zagreb
Josip Sopta, ing., sudionik rata, invalid 100%, Zagreb
Dragutin Spajić, Zagreb
Višnja Spajić
dr. Josip Stjepandić, Bensheim
Suzana Stojmenovski
Antonio Storić, Zagreb
Mirko Strabić
Davorka Stupin Reić, umirovljenica, Zagreb
Antoaneta Sudarić, dipl. ing. građ., Josipovac
Mirna Sunić-Žakman
Ana Sušac, prof.
Marija Sušac, prof.
Mate Sušac, prof.
Robert Sušac, Zagreb
Vera Sušac soc. radnica
M. Jasna Suvalj-Kondić
Dragutin Šafarić, umirovljenik projektant, Velenje – Slovenija
Danijela Šakota, novinarka
Mario Šaler, Zagreb
Ante Šare
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji hrvatski tamburaši (nekad Zlatni dukati)
Hrvoje Šubić, mag. prava
Oskar Šarunić
Dubravka Šelendić
Mario Šelendić
Katarina Šelendić
Ladislav Šelendić
prof. dr. sc. Zvonimir Šeparović
Marko Šimat
Dobroslav Šimović, dip. iur, Zagreb
Bruno Šimunović, Zagreb
Milan Šincek
Josip Šintić, prof. psih., član Foruma hrvatske slike
prof. dr. sc. Boris Širola
Ivan Škarica
Vesna Školnik-Popović, dr. med. spec. ped., Zagreb
Ivica Škreb, Zagreb
mr. sc. Ljubomir Škrinjar, Zagreb
Franjo Škrobo, Vinkovci
m. M. Marina Škunca

Maja Šnajder (HDZ od 1991.), Split
Branka Šmalcelj, dipl. ing., Zagreb
Donat Šolta, dipl. ing. el.
Nikola Štedul
Kate Šumić, med. sestra, Dubrovnik
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Duro Tikvica, pijanist, red. prof. Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu
Franjo Tkalcic
Marica Tkalcic
Petar Todorović, dipl. ing. str., Zagreb
Miroslav Tomac, mag. ing. el.
Mladen Tomašević, Zagreb
Rudi Tomic
Ruža Tomic
Franjo Tomšić
Robert Tomšić
Sanja Tomšić
Igor Trbušić
Jelena Trbušić
Zvonimir Trusić
Damir Tučkar, dipl. ing.
Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ., Stupnik
Vera Uglešić, Zadar
Ivica Ursić, neovisni katolički novinar i publicist
prof. dr. sc. Kosta Urumović
Ivan Vakula, umirovljenik
Vera Valčić Belić
Vlado Vanjaka, apsolvent teologije, Filozofsko - teološki institut Družbe Isusove
u Zagrebu
dr. sc. Mislav Vedriš
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management,
FESB, Split
dr. sc. Mile Vidović, Split
Marica Vitlov, Zadar
Ante Vlahov, Rijeka
Dunja Vlahov, Rijeka
mr. Sc. Rudi Vlahov, Rijeka
Nevenka Vlaić, dipl. oec.
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
don Ante Vojnović, Split
don Ante Vrbatović, Split
Ivan Vrdoljak, svećenik, Zadvarje
Kristina Vrebac
don Stanko Vrnoga, Split
dr. sc. Petar Vučić

dr. sc. Zlatko Vučić
Jelenka Vučkov, mr.sc.teol.
prof.dr.sc. Šime Vučkov, dr.med.
Lidija Vukalović, dipl. učitelj
don Dušan Vuković, Split
don Pavao Vuković, Split
Ani Vuletic, dipl. ing. gradj.
Petar Vulić, književnik
Robert Vulić, dipl. krim. u mirovini, Koprivnica
Zorka Zane
Milan Zanoški, hrvatski branitelj - poručnik HV, mali poduzetnik
Barbara Zeruk, kontoristin Stuttgart
Ivo Zeruk, umirovljenik, Tribunj
Tonći Zokić, pomorac, Orebić
Ljilja Zovko, Mostar
Amela Žaja, uprani pravnik
Ante Žaja, akademski slikar
Franka Žaja, Aržano
Gordana Žaja, Makarska
Marko Žaja, Aržano
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Žarko
Franjo Žgela, Slunj
Stjepko Živković, Vukovar
prof. dr. sc. Tomislav Živković
Katica Žmire, učiteljica, Sinj
Lovre Žuljević, Split

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**PRVE OPTUŽE ZA IZDAJU NACIONALNIH
INTERESA**

U Vukovaru je održana prva sjednica Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta (HNES) na kojoj se raspravljalo o:

1. veleizdajničkim pojavama u današnjoj Hrvatskoj,
2. utvrđivanju prvih etičkih optužbi i izdajnika,
3. dogovoru o budućem radu.

O veleizdajničkim pojavama i pripremi novih tužbi govorili su: Ante Glibota, akademik Josip Pečarić, prof. Nevenka Nekić, Đuro Vidmarović, Ante Beljo, Rozalija Bartolić, Mario Filipi, prof. Nikola Debelić, dr.dr.h.c, dipl. pravnik Zdravko Vladanović, dok je o stanju u Vukovaru govorio kriminalist Vlado Ilkić, izlaganjem pod nazivom "Kronologija izdaje Vukovara" u ime "Stožera za obranu hrvatskog Vukovara".

Prvoj radnoj sjenici HNES nazočio je veći broj osnivača istog, brojni građani i te ugledni pojedinci iz društvenog, političkog i vjerskog života Vukovara i okoline. Skup su pozdravili i predsjednik SOHV Tomislav Josić, gradonačelnik Vukovara Ivan Penava, predstojnik ureda Župana Vukovarsko-srijemskog Marinko Beljo, prof. dr. Dražen Živić a skup je pozdravio i gvardijan vukovarski, fra Ivica Jagodić. Prve etičke/moralne tužbe za izdaju hrvatskih nacionalnih interesa iznijeli su:

- dr. Zdravko Tomac koji je iznio tužbu za Ivu Josipovića,
dr. Josip Jurčević koji je iznio tužbu za Stjepana Mesića,
dr. Zvonimir Šeparović koji je izni tužbu za Vesnu Pusić,
odvjetnik Željko Olujić koji je iznio tužbu za Milorada Pupovca,

Osnivači-članovi HNES-a:

prof.em. Zvonimir Šeparović, Zg
Akademik Slobodan Novak, HAZU, Zg
Akademik Josip Pečarić, HAZU, Zg
Prof.dr. Branimir Lukšić, St
Prof.dr. Andrija Hebrang, Zg
Prof.dr. Josip Jurčević, Zg
Prof. dr. Zdravko Tomac, Zg,
Prof.dr. Josip Faričić, Zd
Prof. dr. h. c. Nikola Debelić, Zg
Željko Olujić, odvjetnik, zg
Zvonimir Hodak, odvjetnik, Zg
Marko Franović, Sidney
Ante Glibota, Pariz
Josip Botteri Dini, akad.slikar, St
Miljenko Romić, akad.slikar, Zg/Vu
prof. Nevenka Nekić, književnica, Zg
Đuro Vidmarović, književnik,
Slavica Bilić, Udruga Bedem Ljubavi,
Negzana Pavičić, preživjela masakr u Škabrnji,
Rozalija Bartolić, Udruga udovica hrvatskih branitelja Domovinskog rata, Zg
Mario Filippi, predsjednik Udruge 100% invalida Domovinskog rata
Ante Beljo, dopredsjednik HŽD
Joško Čelan, publicist, St
Vlado Ilkić, kriminalist, SOHV, Vu
Tomislav Josić, SOHV, Vu
Ante Deur, Zbor udruga veterana Gardijskih postrojbi HV
Tomo Medved, brigadni general HV, Zg
Dražen Šantić, veterani 7. GBr HV,
Dr. Mario Sosić, Pula
Vinko Šeparović Markota, poduzetnik, Blato na Korčuli
Ante Nadomir Tadić-Šutra, pjesnik, bojovnik, Knin
Dr. Ante Milinović, povjesničar, Zrin
Mr.sc. Ivan Kozlica, povjesničar
Zvonimir Zorić, žrtva komunizma
Vladimir Milinović, publicist

Izlaganje "Kronologija izdaje Vukovara" donosimo u cijelosti dok će ostala izlaganja i tužbe biti prenesene u izvornom obliku narednih dana.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

KRONOLOGIJA IZDAJE VUKOVARA I. RAZORUŽAVANJE TO SRH

I. Tijekom 1988. godine u Vukovaru je održana velika vojna vježba tadašnje JNA i rezervista na kojoj su simulirani oblici napadanja i čuvanja Vukovara.

Od svibnja do srpnja 1991. godine, razoružana je bivša TO Vukovara na način da su oružje i druga vojna oprema odvezeni u Vukovarsku vojarnu odakle su ubrzo prebačeni i distribuirani u sela oko Vukovara nastanjena srpskim stanovništvom. Za to nikada i nitko do danas nije odgovarao.

II. EMBARGO NA UVOD ORUŽJA

Ivica Lučić i Andrija Hebrang otvoreno su prozvali Ivicu Račana i Budimira Lončara za ovo nedjelo.

Vijeće sigurnosti UN-a uvelo je embargo na uvoz oružja za bivšu Jugoslaviju u rujnu 1991. godine, s obrazloženjem da je to jedan od način zaustavljanja rata. No, embargo je de facto pomogao Jugoslavenskoj vojsci i Srbiji jer su njihove zalihe naoružanja bile neiscrpne i neizmjerno veće od količina oružja, streljiva i druge vojne opreme s kojima je raspolagala Hrvatska vojska u nastajanju. U to je vrijeme ministar vanjskih poslova Jugoslavije bio Budimir Lončar. Njegova uloga u nastanku i izglasavanju Rezolucije Vijeća sigurnosti kojom je uveden embargo nije zanemariva.

III. POLITIČKA MANIPULACIJA ERDUTSKIM SPORAZUMOM NAKON TUĐMANOVE SMRTI

1. trgovanje biračkom potporom od strane obje velike stranke
2. njegova pogrešna i nelegalna implementacija u zakone RH.
Moratorij 1- na suvremenu hrvatsku povijest - nelegalno vrijedi i sada

Moratorij 2 – srpskim mladićima na služenje u HV- jednom nelegalno produljen, na traženje Srba

Premda je Erdutskim sporazumom i kasnije Rezolucijom Vijeća sigurnosti kojom je uspostavljena Prijelazna uprava zaustavljeno nasilje i nova ratna razaranja i stradanja, pojedine točke Sporazuma i danas izazivaju različita tumačenja i prijepore. Proteklih godinu i pol dana jasno je pokazalo da je mirna reintegracije u biti nedovršeni proces koji je ostavio niz otvorenih i neriješeni problema – od kažnjavanja ratnih zločinaca do pitanja integracije, odnosno, samogetoizacije srpske nacionalne manjine.

IV. PROMJENA UZOPNM I SNIŽAVANJE CENZUSA SA 50%+1 NA 1/3

Budući je rekonstrukcija pokazala da je 1/3 najbliža prijeratnom broju Srba u gradu Vukovaru, politički se pogodovalo stjecanju prava po "sili zakona", a – kako se pod sadašnjom vlašću pokazalo – na uštrb toga da ta prava proiziđu iz dobrih odnosa dvaju naroda i nakon što politički predstavnici srpske nacionalne manjine u Vukovaru iskreno prihvate _odgovornost dijela srpske manjine _za agresiju Srbije na Hrvatsku i Vukovar kao i ono što se dogodilo u Vukovaru.

Izostanak želje za suradnjom oko pronalaženja nestalih i otkrivanja minskih polja upućuje na mogući stav srpske nacionalne manjine o stanovitoj privremenosti političkih, društvenih i teritorijalnih odnosa na ovom prostoru.

V. METODOLOGIJA POPISA STANOVNIŠTVA I NESREĐENI POPISI

Omogućeno popisivanje svih koji su u Vukovaru fiktivno prijavljeni, a ne samo onih koji u njemu stvarno žive, borave ili prebivaju otvorilo je novi krug nepravdi. Ovo je područje doživjelo veliki broj fiktivnih prijava radi ishodovanja dokumenata i osiguranja različitih oblika zaštite, od mirovina do zdravstvene skrbi, i to ne samo od strane domicilnog stanovništva nego i od strane onih koji su izbjegli s drugih područja Hrvatske nakon Bljeska i Oluje, što je značajno utjecalo na porast udjela stanovnika srpske nacionalnosti u gradu Vukovaru. Smisljeno se zadržava postojeće stanje nesređenosti različitih registara stanovništva (prebivalište, birački popisi i slično), čemu je pridonijela i upitna pouzdanost rezultata popisa stanovništva iz 2011. godine, a koji su državnoj vlasti i političkim predstavnicima srpske nacionalne manjine na lokalnoj i nacionalnoj razini, poslužili kao argument za uvođenje dvojezičnosti što je, zapravo, bila nova agresija na Vukovar.

VI. POLITIČKO-ŽRTVOSLOVNA IZDAJA

Odvila se na vanjskopolitičkom planu, s najtežim posljedicama u Vukovaru. Kroz međunarodnu politiku izjednačavanja krivnje između počinitelja zločina i njihovih žrtava, uz dugogodišnje ignoriranje postojanja žrtve (Sunčica), nepronalaženje nestalih, nebriga za žrtvu, Vukovar je s vremenom postao svojevrsni poligon za umirivanje savjesti Europe i svijeta za nečinjenje dobra i omogućavanje da se nad Vukovarom i Vukovarcima nadviše mračan oblak zla i neljudskosti.

VII. POLITIČKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

1. Neprocesuirani neki od najstrašnijih zločina

- zločinci često poznati, ali mnogi mirno žive, u Hrvatskoj i drugdje, čak i u samom Vukovaru
- neprocesuirani masakri hrvatskih policajaca, zarobljenika i ranjenika, pojedinačna i grupna ubojstva, silovanja, divljačko granatiranje i uništenje grada, smrti djece i civila od granatiranja, uništenje kulturne baštine, zdravstvenih objekata.

2. Nepriznavanje postojanja logora od strane države Srbije (mučenja, ubojstva, silovanja)

3. Mukotrpno priznavanje postojanja sustavnih okrutnih silovanja kao dio strategije etničkog čišćenja, izbjegavanje pravosudnog procesuiranja počinitelja od strane DORH-a, kao i dodatno traumatiziranje žrtava opetovanim davanjem iskaza i dugotrajnošću procesa

Sve navedeno usmjereni je u pravcu prikrivanja, prešućivanja, potpunog iskriviljavanja i krivotvorena istine o onome što se u Vukovaru događalo 1991. godine. Umjesto istine i pravde Vukovaru se nameću „nova pravednost“ i

„politička korektnost“ što nije doprinos izgradnji stabilnog poslijeratnog društva i jačanju međusobnog povjerenja i poštovanja, nego poticaj novim napetostima, traumama, a moguće i sukobima.

VIII. POLITIČKO-USTAVNOPRAVNA IZDAJA

1. Nepoštivanje ustavnog načela ravnopravnosti građana Republike Hrvatske
2. Nepoštivanje čl. 8 UZoPNM - nepoštivanje duha zakona koji je preduvjet za uvođenje dodatnih političkih prava manjina, poglavito se to odnosi na srpsku manjinu
3. Naputak ministra Bauka kojim je počelo postavljanje dvojezičnih/dvopisanih ploča – narušavanje lokalnih nadležnosti vlasti Grada Vukovara

IX. POLICIJSKO-PRAVOSUDNA IZDAJA

Način postavljanja i čuvanja dvojezičnih/dvopisanih ploča, noću i uz kordone interventne, temeljne i krim policije te gelendere kao i uhićivanje, krim obrada, optuživanje onih koji to nisu zbog osobnog iskustva stradanja mogli podnijeti, sudski procesi koji su u tijeku.

Slučaj Pajičić i slučaj Gilja.

Očito je da je u Vukovaru na djelu nova agresija usmjerena prema onima koji su trpjeli, ali koji su i živote dali za obranu Vukovara i Hrvatske, i to od strane onih koji prema vlastitim riječima „ne razumiju osjećaje drugih“. Na Vukovarsku Hrvatsku vrši se svakodnevna medijska i politička agresija, a na vukovarske i druge branitelja primjenjuju se vrlo sofisticirani oblici fizičkog i psihičkog nasilja.

Stožer za obranu hrvatskog Vukovara

Dragovoljac.com, 22. 09. 2014.

RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

Glas Brotinja Siječanj 16, 2015.

Akademik Josip Pečarić o svojoj Hrvatskoj domovini piše i govori s ljubavlju, autor je više od trideset domoljubnih knjiga, ali i jedan od pet matematičara u cijelome svijetu koji je objavio tisuću znanstvenih radova. Često je prešućivan u hrvatskim medijima, no za njega to nije bio razlog da se ne nastavi boriti perom. Njegov posljednji naslov knjige "Ako voliš Hrvatsku svoju" obvezuje nas ne odustati od borbe za slobodu svoje Domovine.

Razgovarali smo za **glasbrotnja.net** s akademikom Josipom Pečarićem nakon što je hrvatski narod položio ispit na predsjedničkim izborima u Republici Hrvatskoj .

Hrvatska ima predsjednicu-veleizdajnik odlazi u povijest, napravljen je prvi korak u vraćanju Hrvatske u hrvatske ruke, prvo poluvrijeme je dobiveno, slijedi drugo?

Da, prvo poluvrijeme je dobiveno, ili kako kaže Ivica Marijačić u Hrvatskom tjedniku od 15. siječnja 2015. to je kraj udbaško-komunističke balkanske krčme na Pantovčaku i uspoređuje je s najslavnijim danima novije hrvatske povijesti. To je itekako važno jer nam predstoji to drugo poluvrijeme - parlamentarni izbori - koje treba osigurati samu našu opstojnost. Slično Marijačiću piše i sjajni hrvatski kolumnist Mate Kovačević (Portal HKV-a, 15. 01. 2015.): „U hrvatskoj politici svršilo je dugo i mračno petnaestogodišnje razdoblje diktature jugoslavizma, koju je nakon smrti prvoga hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana i trećejanuarskoga prevrata 2000. godine nametnuo režim Ivice Račana. Nju je posebnom strašću s Pantovčaka cijelo desetljeće vodio Stjepan Mesić, a zadnjih pet godina i Ivo Josipović pa pobjeda Kolinde Grabar Kitarović na hrvatskim predsjedničkim izborima ima znatno dublje značenje od pukoga stranačkog nadmetanja za predsjedničkom stolicom na Pantovčaku.“ Slično pišu mnogi drugi pa je jasno kako treba osigurati da i Vlada i Sabor budu u rukama onih koji su bili i još uvijek su za hrvatsku državu kako smo svojevremeno u Otvorenom pismu napisali profesor Tomac i ja. **Tek tada se može ozbiljnije krenuti u oporavak hrvatske države, jer je ova vlast vrlo uspješna u ostvarivanju osnovne zadaće koju imaju – uništavanje Hrvatske. O svjesnom ekonomskom uništavanju, nazvao sam ga Poučkom Moše Pijade** (Glas Brotinja, 2. 6. 2014.), govorio sam svojevremeno na Radiju Mariji, a poslije toga su o tome govorili i mnogi drugi. Poslije parlamentarnih izbora može doći do bitnih promjena, jer to će biti prvi put nakon Oca hrvatske države akademika Franje Tuđmana da vlast može biti u rukama državotvornih Hrvata. A tek onda slijedi veliki posao. Treba obnoviti ono što se već 15 godina uništava i što će još uspijeti uništiti do tih izbora. Npr. treba sve glavne medije, koji su očito antihrvatski,

napraviti hrvatskim. Uostalom i Josipović je najavio nastavak borbe. Za njega je to samo izgubljena bitka. On računa na glavne medije koji su i dalje pod njegovom kontrolom. Vjerljivo je svjestan da će teško ostvariti Crvenu Hrvatsku koju je obećao, jer mu tako strašan poraz koji je doživio, to garantira. Međutim ne zaboravimo njegovu ulogu u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2. Iako više nije predsjednik države, mediji i boljevička, velikosrpska opcija u SDP-u ga želi instalirati, mada se tako nešto pokušava negirati, za predsjednika SDP-a. S te pozicije on može nastaviti borbu za velikosrpstvo i Crvenu Hrvatsku.

Za sebe kažete da ste Hercegovac iz Boke kako gledate na pljuvanje gubitnika po hrvatskoj dijaspori i iseljeništvu nakon predsjedničkih izbora?

Kada po vama pljuju oni koji provode velikosrpsku politiku Memoranduma SANU 2 i bore se za Crvenu Hrvatsku, onda je to najveća moguća pohvala. Suočeni s velikim izgledima da im ti ciljevi neće biti ostvareni logično je da pljuju po onima koji su im najveći krivci za to. Dakle, njihovo pljuvanje treba doživjeti kao najveću pohvalu. Ne bi bilo dobro da vas takvi hvale. Kao što je jednom rekao veliki novinar dr. Carl Gustav Stroem: Zabrini se nad svojim djelovanjem kada te neprijatelj tapše po ramenu. A državotvorni Hrvati za to moraju biti ljubomorni na vas. Pa svo vrijeme se vas najviše i napada jer ste, kako je rekao veliki hrvatski književnik akademik Slobodan Novak (Hrvatsko slovo, 13. 09. 1996.), najodaniji hrvatski sinovi koji čuvaju Hrvatsku! Dali ste nam ratnog ministra Gojka Šuška, Darija Kordića, generala Slobodana Praljka i mnoge druge. General Praljak je upozoravao kako je za Hrvatsku svoje živote dalo najviše branitelja koji su rodom ili podrijetlom iz BiH. Simbolično je i to što je Vesna Pusić pozvala novoizabrani predsjednicu da se ne vraća u godine ponosa i dostojanstva, dakle devedesete, već da prihvati njihovu slugansku politiku služenja Velikoj Britaniji i Srbiji. Zapravo, Pusić i ne samo ona poziva novu predsjednicu da krene Sanaderovim putom. Sjećate li se kako je Pusićka na pitanje zašto nije protiv Sanadera odgovorila je: „Zašto bih bila protiv njega kada on provodi moju politiku.“ Uostalom i Kolindin posjet šatoru u Savskoj 66 jasna im je poruka, zar ne?

Nedavno sam to pljuvanje po Izvandomovinskim Hrvatima i komentirao posebno ukazavši na pomoć u samim početcima Domovinskog rata bez koje se ne bi obranili: „A pomoć je bila ogromna. Sjećam se jedne bake u Melbourneu 1992. kad je donijela pomoć - ostatak mirovine pošto je izračunala koliko joj treba za hranu da preživi do slijedeće mirovine. Tamo su bili sakupili novce za novu crkvu, pa je sve otislo za branitelje. Itd. itd. Zato sam i napisao knjigu "Pronađena polovica duše", jer hrvatsko iseljeništvo to i jeste. Na to je reagirao i Mario Filipi, invalid Domovinskog rata, upozorivši:

„Osim što je dijaspora drugi dio hrvatske duše i spas u vrijeme Domovinskog rata, ona je i danas turbosportski motor Hrvatske koji ne može tjerati bolid zato jer je odvojen od njega... A kada dobijemo sposobnu vlast, na posao. Dijaspore će još jednom biti odlučujući faktor renesanse Hrvatske, ali samo uz poštene uvjete i

normalne europske uvjete poslovanja uključujući poreze, administraciju i sve ostalo.“

Jasno je da vlast koja provodi velikosrpsku politiku i bori se za Crvenu Hrvatsku napada i Dijasporu i ne želi ni njihov povratak u Hrvatsku i bilo kakvu pomoć jer su oni uvijek bili i uvijek će biti protiv težnje za povratak u čvrsti velikosrpski zagrljaj. Uvijek mi je na pameti priča iz Adelaide iz 1999. godine. U autobusu je moja supruga slušala razgovor dva Srbina:

- Hrvatsku smo porušili, ali oni će se za dvadesetak godina oporaviti i dobro živjeti.

- Jedino, ako na izborima pobijede komunisti. Oni će opet htjeti s nama, a onda ćemo mi po starome!

Malo je trebalo da to već ovim izborima skoro u potpunosti ostvare, zar ne?

Premijer se nije udostojio čestitati novoizabranoj predsjednici-što mislite što je tomu razlog?

Zapravo, to pokazuje kako on vjeruje da je upravo on najveći gubitnik na predsjedničkim izborima. Pobjeda kandidata njegove stranke osigurala bi mu i dalje čelnu poziciju u stranci, a uz svoga predsjednika na čelu države mogao se nadati i pobjedi na parlamentarnim izborima. Jedom riječju još pet godina vlasti. Sada Josipovića žele na njegovoj poziciji, što će značiti kraj njegovih ambicija. Možda se tada sjeti i mojih pisama. U ovom posljednjem (trinaesto) sam ga upozorio kakav će biti rezultat izbora i što ga čeka nakon izbora Kolinde Grabar Kitarović za predsjednicu, a u onih prvih 12 sam ga, prije oslobađanja hrvatskih generala u Haagu, pozivao da predloži generala Gotovinu za Nobelovu nagradu za mir. Da me je poslušao...

Član ste Predsjedništva Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta koje je Ivu Josipovića prije mjesec dana osudilo za veleizdaju, a odvjetnik Zvonimir Hodak koji je, također, član najavio je prvi sudski proces protiv Josipovića kojega više ne štiti predsjednički imunitet?

U rujnu prošle godine smo u Vukovaru za etičku veleizdaju optužili Josipovića, Mesića, Pusićku i Pupovca. Reagirao je jedino Josipović kazavši za dva člana Predsjedništva HNES-a profesore Tomca i Jurčevića da su bolesnici i luđaci. To je i predmet tužbe o kojoj govori naš istaknuti odvjetnik Zvonimir Hodak. To jest uvreda koja govori o samom Josipoviću kao čovjeku, ali i to kako on ne može odgovoriti na naše optužbe pa mu je samo ostalo to. Drugim riječima to je svojevrsno priznanje veleizdaje. Tu osudu treba cijelu pročitati i teško je u jednom razgovoru kao što je ovaj navesti sve zlo koje je Josipović počinio hrvatskom narodu. Zato ću se zadržati samo na jednoj – mislim – dobro poznatom detalju. Naime znamo kako je on u Knesetu gnušno govorio o ustaškoj zmiji u njedrima. To je spomenuto u točki 7.2. Osude. Ali zanimljivo je vidjeti kako je i to nešto što su ga naučili Srbi. Zapravo, kada je u Zagreb dolazio srpski veleposlanik Radivoj Cvjetičanin posebno su mu ukazali na tri simpatizera jugoslavenske ideje i

titoizmam „ već od svojih davnih orjunaških predaka i simpatizera srpske monarhije“: Josipovića (kodno ime Bledi), Pusićku (kodno ime Živka) i Milanovića (Kodno ime Moljac). U tjedniku 7Dnevno od 26. 12. 2014. opisan je razgovor od „29. novembra 2007“, koji je za Josipovića „slavan datum“. Cvjetičanin će Josipoviću:

- Uvek se setim govora u Srbu 27. jula 1941. koji je održao kraljev otadžbinac vojvoda Mane Rokvić kazavši da deo Hrvata u nedrima neguje ustašku zmiju: ‘Srbine, keva te uči! U Hrvatu zmija čuči!’ -
- Zanimljiva metafora, ekselencijo. To je Mane lijepo rekao. Zapamtit će to! Možda nekad u budućnosti na to i upozorim. Na nekom važnom mjestu! - Josipović je dobro naučio i naučeno izgovorio u Knesetu, zar ne? Zapravo, prije nekoliko dana je HNES, slijedeći zahtjeve mnogih, zatražilo da se pokrene i službena istraga protiv Josipovića i utvrdi istinitost onoga što je dano u našoj Osudi.

U hrvatskim medijima ste prešućivani iako su Vaše zasluge u znanosti neprocjenjive i vrijedne divljenja, naime napisali ste i objavili tisuću znanstvenih radova, u svijetu ste cijenjeni, a u svojoj voljenoj Hrvatskoj prešućivani-Zašto?

Treba naglasiti kako je u povijesti svega nekoliko matematičara imalo toliki broj znanstvenih radova. A ne radi se samo o tome. Samo u Hrvatskoj je iz moje znanstvene škole izašlo preko 40 novih doktora matematike, 3 časopisa koje sam napravio su ušli na svjetske liste najboljih časopisa (u RH ih iz matematike imamo 5, a recimo Srbija 2), a nedavno su na Scopusovoj listi najboljih 50 hrvatskih znanstvenih časopisa zauzeli 1., 2. i 6. mjesto! Zbog zasluga u matematici posvećen mi je jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je četiri godine kasnije i na kineskom u kineskom časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Zbog tih i drugih zasluga u znanosti izabrano je moje sustavno prešućivanje u Hrvatskoj. Pri tome nije samo prešućen moj domoljubni angažman, već i rezultati znanstvenog rada. Npr. povodom tih mojih 1000 znanstvenih radova održana je prošle godine međunarodna konferencija u Trogiru. Mediji je uopće nisu zabilježili iako je to prva takva međunarodna konferencija u čast nekog hrvatskog znanstvenika. Otvorio ju je Splitsko-dalmatinski župan Zlatko Ževrnja. Zanimljivo je da je trebao otvoriti predsjednik Akademije, ali ispostavilo se da ima nekih važnijih poslova, mada mi nije jasno što bi trebalo biti važnije od prve konferencije povodom 1000 znanstvenih radova nekog hrvatskog znanstvenika. I u završnom izvješću o našem radu prošle godine ta Konferencija nije spomenuta iako joj je pokrovitelj bio 2. razred HAZU, pa sam na samoj Skupštini morao intervenirati upitavši je li HAZU znanstvena ustanova. Poslije su me neke kolege akademici u nevjericu pitali radi li se doista o tolikom broju radova u znanstvenim časopisima.

Naglasili ste i to da su i dalje glavni mediji u njihovim rukama, ali eto i bez vodećih medija, odnosno unatoč njima Kolinda Grabar Kitarović je dobila izbore, jesu li pobijedeni pobijedili sami sebe?

Zato je u pravu Marijačić kada piše: „Bila je to veličanstvena pobjeda gospođe Kolinde Grabar Kitarović, HDZ-ove kandidatkinje za predsjednicu države. U neravnopravnoj bitki, u kojoj je aktualni predsjednik imao sve u svojim rukama i posredstvom institucija, medija, marketinških agencija i gotovo neograničenoga novca nadzirao i oblikovao javno mnjenje, ona je uspjela dobiti nešto više od 30 tisuća glasova više od njega.“ Pobijedio je opet hrvatski narod! Jer takav izbor u takovoj medijskoj blokadi pokazuje, (uostalom nisam samo ja na nekakvim crnim listama, već i mnogi drugi koji misle i pišu slično meni), veličinu naroda koji je u većinskom dijelu prepoznao tu „udbaško-komunističku balkansku krčmu“. A da to nije lako pokazat ču na jednom malom primjeru. U istom broju Hrvatskog tjednika sjajna kolumnistica Mirela Pavić kaže: „Nikad, dragi moji čitatelji, nikad do sinoć, nisam bila svjesnija mržnje koji ti ljudi osjećaju spram ove države. Jadne, tuste mržnje koja im izbjija iz rečenica, lica, očaja... Gledajući Pusiću i Milanovića pomislila sam – Bože, ovi ljudi bi me mogli, mrtvi-hladni – ubiti ili dati strijeljati zbog ovoga što pišem.“ Podsjeca li Vas ovo na davno napisane i javno izgovorene moje riječi kako mi je žao današnjih vlasti. Oni su zavidni svojim roditeljima jer su nas njihovi roditelji mogli svojevremeno i ubijati, a oni (još) ne mogu. Pa kada je jedna tako vrsna kolumnistica to vidjela tek sada, kako možemo očekivati od ljudi, kojima je najvažnije sastaviti kraj s krajem da uz takovo medijsko jednoumlje znaju o čemu se radi. Zapravo, razumijem gđu Pavić. Doista je teško razumjeti da bi nas rado i ubili. Na kraju krajeva i Josipović je svojevremeno dobio izbole s Novom pravednošću za koju mu je uzor bio otac. A znamo da je njegov otac bio predsjednik komisije koja je odlučivala o sudbini desetak tisuća Hrvata poslije Hrvatskog proljeća.

Autor ste više knjiga u kojima pišete o ljubavi prema svojoj Hrvatskoj Domovini i njezinim ljudima, domoljubima, ali i onima koji su hrvatska sramota, dolazi li vrijeme pravih ljudi, vrijeme u kojemu ćete pisati o hrvatskoj slobodi i ljudima koji su njezin ponos ili smo tek na početku borbe?

Preko 30 je mojih domoljubnih knjiga Ali, nadam se da će to vrijeme doći doista vrlo brzo, i nadam s kako će to značiti i nestanak razloga za ovakav moj angažman. Još uvijek puno toga mogu dati u matematici. A i mnogobrojni moji suradnici me trebaju. Jesam li Vam rekao da imam preko 200 suradnika po cijelom svijetu?

Genijalno ste predvidjeli hrvatsku zbilju nakon smrti predsjednika dr. Franje Tuđmana, kako vidite Hrvatsku u sljedećih pet godina pod državničkom palicom predsjednice Kolinde Grabar Kitarović?

Vjerojatno mislite na moju knjigu Trijumf tuđmanizma iz 2003. godine. Samo sam vjerovao u svoj narod. Pa i Sveti Otac naš Papa Ivan Pavao 2. je govorio da

smo narod nade, a francuski vojni biskup je svojevremeno i tvrdio kako se divi Hrvatima jer mi Hrvati imamo vrjednote koje nestaju u Europi, a bez kojih ona ne može opstati. Predsjednica Kolinda Grabar Kitarović je krenula Tuđmanovski. Pozvala je sve da idu s njom u borbu za Hrvatsku. Ponudila im je nešto slično Tuđmanovoj pomirbi. Već najnovije ankete pokazuju da su mnogi to i razumjeli. Naime, istraživanje obavljeno na uzorku od 1000 ispitanih pokazuje da bi koalicija okupljena oko HDZ-a, dakle HDZ-HSS-HSP AS-BUZ-ZDS-HDS-HSLS, imao potporu 45,9% glasača, dok bi Kukuriku savez - SDP-HNS-HSU-IDS imao samo 20,1% glasova. Jasno je da mnogi Kukurikavci nikada neće i ne mogu prihvati rad za boljitet Hrvatske. Ali mnogi hoće!

8. Postoji li formula za izlazak iz postojećeg stanja, odnosno može li Hrvatska doživjeti ekonomski i nacionalni procvat?

Ljubav sve može. U ovom slučaju ljubav prema svojoj državi i svom narodu. Nacionalizam, ispravno definiran kao ljubav prema svom narodu dat će potreban zanos za ostvarenje onoga što je gđa predsjednica i obećala odmah nakon pobjede. Valjda su Hrvati naučili iz ovoga što nam se dogodilo u ovih zadnjih 15 godina. Svi su mislili: Imamo državu i ja hoću korist od toga i to odmah. Radili su na taj način da korist imaju oni koji ne vole ni njih ni našu domovinu.

9. Ne skrivate svoju naklonost i ljubav prema Hrvatima u Bosni i Hercegovini, često s ponosom govorite o Hrvatima u dijaspori i iseljeništvu, čime smo zaslužili Vašu naklonost?

To Vam je već odgovorio veliki Slobodan Novak. Ja mogu samo to ponoviti. Pa zar – zapravo – niste bili veličanstveni na ovim izborima kada su vas pred očima cijelog svijeta diskriminirali, ne dozvolivši vam da imate uvjete glasovanja kao i drugi Hrvati, a vi ste to iskoristili da svima pokažete zašto je akademik Novak rekao da ste najodaniji hrvatski sinovi koji čuvaju Hrvatsku.

Razgovarala: Danijela Šakota

OTVORENO PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI BOŽIDARU ALIĆU

Potaknuti najnovijim medijskim napisima, usmjerenim na ugrozu časti i dostojanstva uglednog hrvatskog dramskog umjetnika, hrvatskog branitelja iz Domovinskog rata kao i osvjedočenog domoljuba gospodina Božidara Alića, mi dolje potpisani dajemo punu potporu njegovoj domoljubnoj i rodoljubnoj inspiraciji pri javnom govoru. S obzirom na općepoznate činjenice sadržane u etičkoj osudi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta od 10. prosinca 2014. godine, a kojom je Ivo Josipović etički osuđen za veleizdaju, smatramo da nitko nema pravo na osudu gospodina Božidara Alića zbog izjave koju je dao Hrvatskoj televiziji te izborne noći 11. siječnja ove godine. To pravo nema ni Hrvatsko društvo dramskih umjetnika, jer gospodin Božidar Alić prilikom davanja te izjave nije nastupao u ime te udruge, pa je stoga logično pomanjkanje njihova legaliteta i legitimite u bilo kakvom obraćanju javnosti.

U iskrenoj i dobroj namjeri, ovim otvorenim pismom pozdravljamo gospodina Božidara Alića želeći mu svako dobro. te istodobno izražavamo domovinsku zahvalnost za sve što radi na promicanju slobode misli i govora, istinoljubivosti, vjeroispovijedi, odanosti hrvatskoj državotvornosti te univerzalnim temeljnim ljudskim pravima.

U Zagrebu, 18. siječnja 2015.

1. Prof. emer. dr. sc. Zvonimir Šeparović,
2. akademik Josip Pečarić,
3. prof. dr. sc. Josip Jurčević,
4. dipl. pravnik Zdravko Vladanović,
5. prof. dr. dr. h. c. Nikola Debelić
6. Damir Borovčak, dipl.ing., publicist
7. Ante Brčić, novinar
8. Marito Mihovil Letica
9. Marija Markić, Toronto
10. Slobodan Markić, Toronto
11. Renato Smokrović
12. Nikola Štedul
13. Jadranka Lučić, Zagreb
14. Mladen Kostić, Stuttgart
15. Zvonimir Trusic, Zagreb
16. Marta Čerina – Zagreb
17. Nevena Abramovic, Toronto-Canada
18. Dusko Abramovic, Toronto-Canada

19. Oskar Šarunić, Zagreb
20. Ivo Markulin, pok. Kažimira, Kap.d.pl. iz 23273 Preko, Bilišće 7
21. magistar Fabijan Lovrić - Knin
22. Vlado Glavaš
23. Danica Glavaš
24. Josip Djukic, USA
25. Mladen Galić - dragovoljac Domovinskog rata
26. Ante Periša
27. Ante Glibota, redovni član Evropske Akademije Znanosti, Umjetnosti i Literature, Pariz
28. don Miljenko Babaić
29. Hrvoje Glavota
30. Dajana Glavota
31. Domagoj Musa
32. Seada Musa
33. Dea Musa
34. Đivo Bašić, Dubrovnik
35. mr. Gordana Turić, dipl. inž., bivša saborska zastupnica
36. Stjepan Samoborec, Ph r
37. Prof. dr. sc. Stipe Kutleša
38. Nikša Koncani, Zagreb
39. Ivan Mlikota
40. Marko Alagić, Zagreb
41. Ante Mlikota, Zagreb
42. Marija Vukić
43. Petar Gelo Hrvatski radio most Melbourne
44. Prof. dr. sc. Milan Nosić
45. Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
46. Milenko Barbir
47. Josip Maršić, HSP
48. Vesna Janes, Samobor
49. Miljenko Plisic, Bern
50. Branimir Bilić, umirovljenik
51. Ivanka Bilić, umirovljenica
52. Đurđica Bastjančić, prof.
53. Iva Bastjančić, nast.
54. Ivan Bastjančić, dipl.ing.
55. Nevenka Nekić, prof., Zagreb
56. Roko Sikirić, Vouvry VS, Švicarska
57. Dubravko Deletis
58. Josip Maršić
59. Ante Kraljević, književnik, Zagreb, Ul.
60. Tomislav Stjepanov Krčmar
61. Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig., Zagreb
62. Matko Marušić

63. Ive Livljanić, prof.
64. Mario Filipi, dipl. polit, novinar, publicist, 100% invalid Domovinskog rata
65. Ivan Martinović
66. Ilija Bagarić, dr. med., Požega
67. Mato Artuković, Slavonski Brod
68. Željko Tomašević, član Predsjedništva HŽD-a
69. Janko Bučar, književnik
70. Stjepan Tokić
71. Vladimir Biondić, Zagreb, Bukovačka 159
72. Jozo Andrić
73. Marija Bakovic, Stockholm
74. Mira Martinec
75. Ivan Bradvica, pjesnik
76. Mate Bekavac
77. Zaviša Kačić-Alesić, prof.
78. Stjepan Razum, povjesničar
79. Anka Đonlić
80. Stanko Šarić
81. Ante Beljo, dopredsjednik Hrvatskog žrtvoslovnog društva
82. Đuro Vidmarović, hrvatski književnik, povjesničar, Zagreb
83. Boris Kuzmanovic, Milwaukee, Wisconsin, SAD
84. Ivanka Kuzmanovic, Milwaukee, Wisconsin, SAD
85. Damir Ljubičić, ing. Telekomunikacija, Zagreb
86. Prof.dr.sc. Ivica Veža, Sveučilište u Splitu
87. Vera Primorac, hrvatska književnica
88. Šime Letina
89. Stjepan Trčak, Zagreb
90. ing. Mijo Mile Kokan, Split
91. Mirko Strabic
92. Miljenko Strabić, dipl.ing građ.
93. Mladen Deletis
94. Renata Jendričko
95. Blažena Magdić, umirovljenica
96. Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
97. Dominik Stamać, dipl.ing. prometa u mirovini, Zagreb
98. Nikola Mulanović, Branitelja Dubrovnika 33, Dubrovnik
99. Branko Juroš, dipl. oec. Sesvete
100. Don Lazar Čibarić
101. Krešimir Landeka, Vinkovci
102. don Vinko Puljić, Siegen
103. Alojzije Kokorić, ing., Tribunj
104. Šimun Budimir
105. Mirjana Budimir
106. Hrvoje Budimir
107. Zvonimir R. Došen, Kanada

108. Vesna M. Došen, Kanada
109. Damir Grošinić, Sveti Ivan Zelina
110. fra Miljenko Stojić, književnik i novinar
111. Petar Vulić, Split
112. Prof. dr. Tomislav Sunić
113. don Ivan Vrdoljak, Podgrađe
114. Gojmir Milat Sveti Filip i Jakov
115. dr. Med. Dent. Marija Topić, Zagreb
116. Marija Peakić Mikuljan, književnica
117. Stipe Marić, BiH
118. Marina Cotić, dipl. prav.
119. Jasmina Boch
120. Tomislav Frković, Buenos Aires, Argentina
121. ing. Mijo Mile Kokan, Split
122. Milena Gospić
123. Danica Martinović
124. dr. sc. Petar Vulić
125. Dubravko Pižeta, dipl. ing. elektroteh., Zagreb
126. Branko Prpić, prof.
127. Eva Kirchmayer Bilić
128. Radoslav Maric, M. D., FLEX, ABOBGYN, FLEX, - Oxford, CT, USA
129. prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
130. Damir Beštak
131. Marina Peric, Dubrovnik
132. Vjekoslav Krsnik, Zagreb
133. Ivica Suton, dipl. ing.
134. Miroslav Papić, Zagreb
135. Zvonimir Remeta
136. Saša Pilić, Zagreb
137. Ivan Remeta Johnny- umjetnik
138. Ljudevit Sakal , dipl.ing., dragovoljac domovinskog rata
139. Mate Sušac
140. Blago Zovko - Cleveland USA
141. Ivan Zovko - Cleveland USA
142. Jerko Zovko - Cleveland USA
143. Maria Zovko - Cleveland USA
144. Anka Zovko - Cleveland USA
145. ing. Tonći Zokić
146. Siniša Posarić, književnik, Rijeka
147. dr. Ante Kunek
148. prof. dr. fra Andrija Nikić
149. Stipo Rašić, branitelj Zagreb
150. Jelka Srzentić Ferenčak, Lovran
151. Dolores Špehar
152. Ivan Debeljak, član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva

153. Vid Raguž, Udruga dragovoljaca Domovinskog Rata 1991., Dubrovnik
154. Mateja Mihalinac
155. Zdravko Ban, Zagreb
156. fra Ante Kukavica, gvardijan kapucinskog samostana Gospe od Pojišana u Splitu
157. Vlatko Bilić, dipl. ing.
158. Branimir Bilić, umirovljenik
159. Ivanka Bilić, umirovljenica
160. Ivana Babić, Zagreb
161. Mate Gogić, Zagreb, Zajednice prognanih Posavljaka
162. Marija Kalafatić
163. Damir Kalafatić, dipl. ing. kemije, u.m.
164. Prof. Matko Marušić, MD, PhD, Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
165. Željko Soldo inž. el., Zagreb
166. Mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik HRVATSKOG DRUŠTVA
167. Ante Suton m.i.e.
168. Mislav Benčević, Samobor
169. Žarko Marić, prof., Zagreb
170. Dragutin Bauman, ing kem., član Predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva
171. Ilija Lukanović, teolog i diplomat
172. Stjepan Hodak
173. Vladimir Mrkoci
174. prof. dr. sc. Ivan Kordić
175. Kata Žarko
176. Nediljko Žarko
177. Ana Žarko
178. Marko Žarko
179. Marija Žarko
180. Udruga HIDR-a Černomerec, Renato Šelj, predsjednik
181. dr. Tomislav Djurasovic, München
182. Pejo Čičak
183. Prof. Dr. Vinko Grubisic, University of Waterloo, Waterloo, Ont., Kanada
184. Kazimir Kovacic, Buenos Aires
185. Stella Hubmayer, Buenos Aires
186. Vjera Ljubicic, Buenos Aires
187. Ingeborg Boenel, Buenos Airesa
188. prof. dr. Serđo Dokoza
189. Davor Parlov, ing. Split
190. dr. sc. Henrik Heger Juričan, Pariz
191. Petar Bezjak, ekonomist, bivši predsjednik Hrvatskog studentskog zboru
192. Ivan Vakula
193. Ana Martinović
194. dr. sc. Miroslav Međimorec
195. Marinko Markić

196. Ružica Soldo, profesorica, dipl. novinarka, pjesnikinja, književnica iz Širokog Brijega
197. Dubravka Otorepec
198. Ivica Luetić, novinar, Split
199. Prof.dr.sc. Šimun Križanac
200. Marina Klarić, Mošćenica, odv. A. Starčevića 5
201. Ivan Budimir
202. Prim. dr. Miljenko Raos dr. med.
203. Damir Brakus
204. Danijela Šakota, novinarka
205. mr.sc. Danijel Dugonjić, dr.med.vet., Imunološki zavod d.d., Zagreb
206. Prof dr sci Ivan Malčić, Zagreb
207. Tomislav Beram, Predsjednik Hrvatskog međudruštvenog odbora za zajedničku suradnju Sydney-Australia
208. Davor Ljubičić, Split
209. dr. Ruzica Ćavar
210. Mate Ćavar, hrvatski pjesnik i publicist
211. Pero Tadić, hrvatski književnik
212. Vinko Vice Ostojić, hrvatski publicist
213. Stanislav Bilić, Krško, Slovenija
214. Milivoj Mlikota, umirovljenik, Split
215. dr.sc. Domagoj Jamičić, znanstv. savjetnik
216. Niko Eres, Glavni tajnik Hrvatskog svjetskog kongresa Njemačke
217. Josip Miljak, HCSP
218. Kazimir Mikašek-Kazo
219. mr.sig. Ivan Lulić
220. Kristina Dugan
221. Mirna Filipovic - Koscec
222. Anka Zver, Zagreb
223. Gordana Štampar, Zagreb
224. Vesna Plazibat, Split
225. Dr. sc. Hrvoje Kalinić
226. Mladen Pavković, Koprivnica
227. Ante Šare, dipl.ing.elek.
228. Jure Modrić, dipl. inž. el.
229. Boris Ivancic
230. prof. Snježana Mišura, Šibenik
231. Tomislav Bolanča, dipl.oec, Zadar
232. Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emeritus, Split
233. Prof. dr. sc. Mirjana Rumboldt, Split
234. Krešimir Kraljević, Široki Brijeg
235. Miljenko Buljac
236. Robert Majerić, dipl.ing.el., Zagreb
237. Đurđa Cecelja Čelić, Zagreb
238. Vera Valčić Belić, Vancouver, Kanada

239. Jasenka Polić Biliško, prof.
240. Šimun Dodig, Sesvete
241. Josip Papković, Zagreb
242. Vjekoslav Brajović, umirovljenik
243. Marko Šimat, dipl. inž., Zadar
244. Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
245. Joško Grenc, Split
246. Fra Martin Planinić, BiH
247. Marija Ruza Habunek Fiolic, Argentina
248. Stjepan Fiolic, Argentina
249. Alojzije Petracic, umirovljenik, Canada
250. Ivan Starčević mag.ing.ele., Zagreb
251. Ivan Klarić, dipl.ing.građ. u m.
252. Davorin Štimac
253. Prof. dr. sc. Marin Čikeš, Sveučilište u Zagrebu, Rudarsko-geološko-naftni fakultet
254. Vjekoslava Čikeš, Zagreb
255. Rosanda Dukić dipl. ing.
256. Đuro Knezičić, član predsjedništva Hrvatskog žrtvoslovnog društva, Zagreb
257. Mladen Ban, 73 Doe Trail, Woodbridge ON L4H 3A8, Canada
258. prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
259. Marija Šućur, prof. u mirovini
260. Prof. dr. sc. Boris Širola, Zagreb
261. Stanko Šarić
262. Anka Đonlić

Portal HŽD-a

JEDAN KOMENTAR:

Dragi Josipe,

svim srcem potpisujem "Otvoreno pismo potpore...."I stojim uz hrvatskog glumca Božidara Alića koji je hrabro izrekao svoje mišljenje iza kojega mnogi stoje ali se ne usuđuju to i javno posvjedočiti. Ono što je možda najvrijednije jest to da je između ostaloga Božidar dao bespoštednu dijagnozu ne samo umjetničke udruge kojoj sam pripada nego i drugih kulturnih institucija koje kukavički i pogнутne glave trpe neshvatljiva poniženja i sramoćenje od tzv. Ministarstva kulture i medijskih janjičara raspoređenih po listovima i naročito na HRT.O tome sam u više navrata govorila na tribinama u mom DHK, ali dakako sve je prešućeno i jedina je sreća da imam te tekstove koji svjedoče da nismo svi bili isti, prodani za Judine škude kako bi to rekao naš veliki Predsjednik....Srdačno pozdravljam dragog Božidara, nezaboravnog Jana iz moje tv drame "Obiteljski album", tebe Josipe i sve potpisnike ovog Pisma.

Marija Peakić-Mikuljan
Redakciji Portala direktno,hr.

Poštovani,

U današnjoj kolumni Ivice Blažićka na krajnje neprimjerena način spomenut je član Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta g. Božidar Alić tvrdnjom da je bolestan. Zapravo, nije prvi put da čujemo slične tvrdnje jer je i Ivo Josipović komentirajući optužbu HNESa za njegovu etičku veleizdaju članove Predsjedništva HNESa profesore Tomca i Jurčevića nazvao bolesnicima i luđacima i zbog čaga mu uskoro, po prestanku imuniteta, slijedi suđenje. Slučajno ili ne, ovaj tekst g. Blažićka ste objavili istog dana kada je na drugim portalima objavljen tekst podrške i zahvale g. Aliću nekih članova HNESa:

OTVORENO

PISMO POTPORE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI
BOŽIDARU ALIĆU

(...)

Kao što je u slučaju Josipovića jasno da se radi o njegovoj ocijeni svih članova HNESa, jer su profesori Tomac i Jurčević iznosili samo naša stajališta, moj upit vama je jeste li objavljuvaju kolumnu g. Blažićka htjeli poslati poruku i o nama koji smo potpisali ovo Pismo. Napominjem da mi i dalje skupljamo potpise (i vaši čitatelji to mogu učiniti na adresu: jadranka.lucic@zg.t-com.hr) tako da je sada već veliki broj tih bolesnika na koje bi se odnosila Blažićkova a i vaša tvrdnja o bolesnicima.

S poštovanjem

Akademik Josip Pecaric

Komentar: Besmislena i neprimjerena riječ odmah je uklonjena iz teksta Ivice Blažićka.

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

NOVO PISMO USTAVNOM SUDU RH

Poštovani sudci Ustavnog suda,

Očito je pisati ovakvo pismo Vrhovnom суду besmisleno па ga pišem само vama. Naime, sa zgražanjem sam pročitao odluku Vrhovnog суда RH da Branimir Glavaš ostaje u istražnom zatvoru:

<http://narod.hr/hrvatska/vrhovni-sud-odlucio-glavas-ostaje-u-istraznom-zatvoru/>

Očito je kod Vrhovnog суда, а и код вас, još uvjek na djelu izjednačavanje krivnje u Domovinskom ratu iako je u presudi povodom naše tužbe za genocid Sud u Haagu jasno definirao da je Srbija agresor a Hrvatska žrtva.

Je li slučajno da se odluka vraćanja istinskog ratnog zločinca Šešelja u zatvor "poklapa" s ovakvom odlukom Vrhovnog суда ("Odlučujući u skladu s naputkom Ustavnog суда, Vrhovni je суд zaključio da Glavaš, čovjek koji je najzaslužniji za obranu Osijeka i središnjeg dijela Slavonije od agresije, kako reče prof. Šeparović, ostaje u istražnom zatvoru, koji ne smije trajati duže od 5. svibnja 2016.)?

Doista je strašno da je odluka donesena jedan dan nakon što smo doznali da se Glavašev zdravstveno stanje pogoršalo. Zar nije morbidna ta želja da se Glavaš pošalje u smrt kada je već Šešelj teško bolestan? Je li moguće da je na djelu daljnje provođenje velikosrpskog Memoranduma SANU 2 od strane hrvatskih institucija?

Međutim, neposredni povod da vam se ponovno obratim je pismo koje mi je poslao hrvatski ratni vojni invalid, javnosti itekako poznat Mario Filipi (u prilogu vam šaljem nekoliko riječi o njemu jer vas vjerojatno hrvatski branitelji baš i ne zanimaju pa i ne znate tko je on).

Naime, na moje Otvoreno pismo Vrhovnom судu Filipi mi je napisao:

Tko je god ikad svojim djelovanjem uzrokovao uhićenje ovog heroja nedužnog za ratne zločine biti će sudionik u ubojstvu s predumišljajem ako Glavaš umre u zatvoru.

Sa štovanjem Mario Filipi

Otud i ovo pismo. Zbog g. Filipija moram vas podsjetiti kako su i Vrhovni sud i Ustavni sud još 2006. počeli s progonom g. Glavaša.

O tome kako je Vrhovni sud progonio Branimira Glavaša napisao je nedavno veliki hrvatski general Slobodan Praljak knjigu "*Ex – ili*" *funkcija (Činjenice i pitanja)*. U njoj naš general potpuno razobličuje Vrhovni sud. Naime u knjizi Praljak govori o presudama generalu Branimiru Glavašu. Naime, Županijski sud tvrdi "da tijekom studenog i prosinca 1991. godine HRVATSKA još uvijek nije imala status države" odnosno da je priznata država tek od 15. siječnja 1992. godine. To "ispravlja" Vrhovni sud koji tvrdi da je RH država od 8. listopada 1991. i upravo je to ono što zanima našeg generala. Zapravo, najubitačnije po hrvatsku pravnu "znanost" i sudce Vrhovnog suda su Praljkovih 11 "zabluda" i pratećih 11 priloga! U njima Praljak pokazuje što se sve događalo prije datuma koji spominju ustavni sudci i što bi i osrednji pravnici morali uzeti u obzir pri donošenju nekakve svoje odluke. A vidimo da to kod nas na čine ni županijski, a još strašnije je i sudci Vrhovnog suda. Kako sam o toj knjizi generala Praljka već pisao upućujem vas samo na jedan moj tekst *HVALA BOGU ŠTO IMAMO GENERALA PRALJKA!* Glas Brotinja, 28. 11. 2014.

<http://glasbrotnja.net/kolumnе-akademik-josip-pecaric/hvala-bogu-sto-imamo-general-a-praljka>

Što se tiče ponašanja Ustavnog suda ono i jest vezano za Glavašev štrajk glađu iz 2006. Ni tada mu Ustavni sud nije želio pomoći. Jedino je sudac dr. Milan Vuković izdvojio svoje mišljenje. Objavljeno je u "Narodnim novinama", 20, 19. veljače 2007. Međutim, šaljem vam ga u prilogu da vas podsjetim kako je razmišljaо istinski pravnik koji nije morao čekati odluku američkog sudca Merona da nauči da je nerazumno osuditi nekoga zato što je oslobođao okupirana područja svoje države. Da ste proučili Izdvojeno mišljenje dr. Vukovića znali bi da se isto odnosi i na agresiju.

Istina, vjerojatno je vama veći autoritet Milorad Pupovac i njegovo dijeljenje ljepljive trake (selotejp) isto kao kada je u Saboru nosio žutu traku samo sugerirao

da su (agresori) Srbi progonjeni kao Židovi u vrijeme nacizma. Inače, Hrvatsko nacionalno etičko sudište već je etički optužilo Pupovca za veleizdaju.

Doista malo tko je mogao povjerovati da će poslije oslobođanja generala Gotovine i Markača i gubitka izbora Ive Josipovića i Ustavni sud i Vrhovni sud ustrajati na politici zbog koje je on izgubio izbore unatoč tome što su svi glavni mediji provodili njegovu politiku.

Kako je u svemu tome najvažniji život hrvatskog generala Branimira Glavaša, nadam se da će te ipak naći toliko ljudskosti u sebi i spasiti život čovjeku koji je najzaslužniji za obranu Osijeka i središnjeg dijela Slavonije od agresije.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić
Zagreb, 31. 3. 2015.

Naslov:NOVO PISMO USTAVNOM SUDU RH

Datum:Tue, 31 Mar 2015 09:44:54 +0200

Šalje:pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:Ustavni_sud@usud.hr, Ksenija_Podgornik@usud.hr,
Karmen_Gospodinovic@usud.hr, Vladimira_Vodanovic@usud.hr,
mfilipi1@net.amis.hr

CC:vsrh@vsrh.hr, informacije@vsrh.hr, hina@hina.hr<hina@hina.hr>

PRILOG

MARIO FILIPI, politolog, novinar

Rođen je 24. ožujka 1950. godine u Zagrebu.

U mladosti je bio zanesen pomorstvom i čvrsto je odlučio uzeti plovidbu kao svoj poziv, ali, usred gimnazije otkrio je sport za koji je bio rođen – veslanje. 1968. godine u Amsterdamu postao je juniorski prvak svijeta u dvojcu s kormilarom.

Međutim, zbog zdravstvenih problema odlučio se baviti novinarstvom.

Početkom domovinskog rata postaje slobodni novinar i fotograf na području Slavonije, te s hrvatskim dragovoljcima obilazi ratna područja. U listopadu 1991. u krvavoj bitci za oslobođenje ceste koja vodi u Vukovar u selu Marinice, pogoden je granatom te ostaje bez ruke, noge i mnogih prijatelja.

Proteze su do danas ostale i ostaju do kraja njegova života dio njegova svijeta. Ali uz njih ima mjesta i za sport, prijatelje, glazbu, more, planine i još uvijek ima mjesta za radost. Nakon rata nastavio se baviti sportom kojeg toliko voli, posebice

planinarstvom i plivanjem. Čest je organizator maratona na Jadranu i u Slavoniji, a dva puta pokušao je preplivati LA Manche.

2005. godine objavljuje knjigu "Nikola Tesla ispod paučine", a godinu dana kasnije objavljuje svoju knjigu fotografija i ratnih tekstova pod naslovom "Na istočnom pragu Domovine".

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNU NISMO SPREMNI!, ZAGREB,
2015.**

DR. SC. JOSIP STJEPANDIĆ

**MENTALNI BLJESAK I TEKSTOVNA OLUJA ZA
ISTINU I PRAVDU**

Nekim svojim prirodnim slijedom, početkom svakog semestra izlazi sljedeća nova knjiga akademika Josipa Pečarića, iako nije prvenstveno namijenjena niti studentima, niti akademskoj zajednici. Tako ni ova knjiga nije nikakvo iznenađenje, možda samo njezin opseg, koji zorno pokazuje čime se autor najviše bavio tijekom proteklog ljeta. Budući sam njezino nastajanje pratio iz neposredne (virtualne) blizine, a i doprinio s nekoliko stranica teksta, meni je pripala rijetka čast da napišem predgovor.

Što nam donosi najnovija knjiga? Tu su sabrani dnevnički zapisi, dokumenti i reagiranja tijekom kasnog proljeća i ljeta 2015. godine, koja otprilike tisuću odabranih primatelja primaju u redovitim, katkad dnevnim „mail poslanicama“ akademika Pečarića, a šire čitateljstvo djelomično na međumrežnim portalima. U žiži autorova zanimanja nalaze se kao i uvijek istina i pravda. Ovaj puta povod su dva pisma iz pera akademika Pečarića i njegovih prijatelja upućena visokim dužnosnicima, koja su čim su objavljena zadobila puno istomišljenika i supotpisnika na jednoj strani, te izazvala buru i posvemašnje skidanje maski na drugoj, suprotstavljenoj strani.

Kao i u svim ranijim knjigama, tema je domoljublje, kontekst politika, srž logika, komunikacijska metoda polemika u ozračju gotovo totalitarne netrpeljivosti. Današnja je Hrvatska na žalost država s „tvorničkom pogreškom“, teškim strukturnim problemom koji potječe od nikad provedene lustracije. Slijedom toga,

protivnici hrvatske države iskočili su iz svojih zaklona, čim je oružje zašutjelo, te nastavili tamo, gdje su godine 1990. stali. Posljedica je, da danas mnoge ključne pozicije u državi čvrsto drže neprijatelji hrvatske države, koji ne propuštaju priliku da napakoste državi koja ih hrani, što se može uočiti po absurdnim postupcima u skoro svim sferama javnog života. Na političkoj pozornici malo je sudionika koji su spremni suočiti se i razotkriti takve postupke, što se najbolje vidjelo po njihovu mlakom držanju prema bivšim predsjednicima, koje je Hrvatsko nacionalno etičko sudište u međuvremenu osudilo za veleizdaju. Takvih apsurda svjestan je naravno akademik Pečarić, te ih razobličuje i razara svojom ubitačnom logikom. Pritom ne štedi ni truda ni vremena, ne ustupajući niti pred "medijskim vučjim čoporom", koji je u međuvremenu postao najjača orjunaška falanga.

U prvom slučaju ("Pismo HAZU") skupina povjesničara i njihovih podupiratelja iz drugih zanimanja utemeljila je udrugu građana "Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac", preskačući pritom poneku podmuklu administrativnu prepreku. Da su osnovali društvo za istraživanje kamilice, smilja i drača, sve bi bilo u najboljem redu i vjerojatno bi dobili kakvu državnu potporu. Jasenovac??? Ne, to nikako ne ide, jer je jednom već odlučeno da je Jasenovac najveći srpski grad, što bi se dalo razumjeti da tamo počiva više od 1,200.000 žrtava, koliko Beograd ima stanovnika! I svake godine ih je sve više, onako kako broj žitelja Beograda raste. Dogma se mora slušati, na zapovijed svemoće Partije! Mene su sedamdesetih godina prošlog stoljeća u školi najprije učili da je u Jasenovcu bilo 700.000 žrtava. Dok sam završio studij, ta je brojka po srbjanskim izvorima već bila narasla na 1,300.000 žrtava, da bi poslije bila korigirana na 80.000 žrtava, što bi trenutačno bila službena brojka u Republici Hrvatskoj. Zašto bi netko, tko je doživio takvu jugokomunističku i velikosrpsku propagandu u njezinu najsurovijem originalu, vjerovao da je uopće postojao neki logor, a pogotovo ogroman broj žrtava u njemu, koji nije dokazan tijekom neovisnog istraživanja? Kao što su čitatelji prošle knjige akademika Pečarića „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“ ili Hrvatskog tjednika mogli pročitati, postoje ozbiljne, utemeljene sumnje, da je ova posljednja brojka od 80.000 žrtava također prenapuhana. Da bi se tomu stalo na kraj, povijest logora Jasenovac mora se temeljito istražiti, koristeći najmodernije znanstvene metode umjesto dosadašnje partijske dogme, a da se pritom ishod istraživanja naravno ni u kojem obliku ne prejudicira. Tko zna, možda se na koncu dokaže da je u Jasenovcu bilo puno više žrtava, nego što se dosad mislilo!?

Ta skromna ambicija, da novoosnovana udruga pokrene istraživanje, koje dosad nisu pokrenule moćne i skupe državne institucije poput ministarstava, akademija, instituta itd, iako su imale mnogo razloga za to, izazvala je žestoke negativne reakcije upravo kod onih, koji su tu inicijativu – vjerojatno iz ideoloških razloga – sami propustili pokrenuti.

Da se "antifašisti" bune, može se interpretirati njihovom željom da se makar do njihove smrti možda sakrije neki mračni dio njihove prošlosti, koji bi mogao nesmotreno izviriti na svjetlo dana. Ali "mlade i mlađe zvijezde povijesne znanosti", udruge civilnog društva, "documentirani centri za suočavanje s prošlošću" i ostali nesalomljivi zaštitnici ljudskih prava!? Lijepo li stoji na

međumrežnoj stranici: "Žrtve su predugo čekale. Žrtve nisu brojke. One imaju ime i prezime, ali i bližnje koji su ih voljeli. Pomozite nam u stvaranju jedinstvenog poimeničnog popisa žrtava rata." Zašto su *oni* protiv? Pa upravo to trebamo: poimenični popis svih žrtava, koji se neće više moći manipulirati! Novo bi istraživanje bilo izvrstan povod da se *oni* pokažu kao perjanice istine i pravde, te da se još čvršće stisnu uz državnu, a možda i briselsku sisu.

U takvoj situaciji logično je da netko širu javnost podsjeti na temeljne zasadе demokratskog društva, primjerice slobodu znanstvenog istraživanja. Tu časnu misiju preuzeli su profesori Marušić i Pečarić, napisali pismo HAZU sa zahtjevom da ova doneše Deklaraciju o slobodi znanstvenog istraživanja, sakupili potpise te ga uputili primatelju. Koliko mi je poznat, akademik Zvonko Kusić, predsjednik HAZU, najavio je da će se Predsjedništvo Akademije očitovati o njemu. Dosad mi nikakvo očitovanje niti odgovor Akademije nije poznat.

Dok se u prvom slučaju na povod gleda sa sedamdesetgodišnjim odmakom, pa malo koji suvremenik može govoriti o tome u svojstvu svjedoka, u drugom slučaju povod je tu među nama, dokumentiran na video i audio vrpcama, digitalnim medijima i međumrežju. Usprkos tomu, *oni* (da isti *oni*!) pokušavaju zanijekati činjenicu da su tri riječi (za, dom, spremni) u tom redoslijedu u Domovinskom ratu korištene u različitim sastavnicama Hrvatske vojske, te da su kao pozdrav ili poklič ovjekovječene u pjesmama i drugim djelima. Kako je Domovinski rat ne samo odlukama hrvatskih institucija, nego i rezolucijama Ujedinjenih naroda, te presudama dvaju međunarodnih sudova, utvrđen kao pravedni, legalni, oslobodilački rat, logično bi bilo da se njegova ostavština preuzme u hrvatsku tradiciju. U svojoj najboljoj vjeri hrvatski pjevač Marko Perković Thompson uživo ili s nositelja filma i zvuka uveseljava svoje gledatelje i slušatelje pjesmom "Bojna Čavoglave" koja započinje upravo tim pokličem. Slijedom toga, Thompsonov koncert postao je dijelom tradicije obilježavanja Dana domovinske zahvalnosti i hrvatskih branitelja, te Dana pobjede.

Taj koncert iz godine u godinu prolazi u najboljem redu, u što sam se ove godine osobno mogao uvjeriti: zajedništvo kao na hodočašću. Nikakvog izgreda, kojeg bi pažljivi promatrač mogao uočiti s tribine kninskog stadiona punog besposlene interventne policije. Ali ne, to *nekome* smeta, pa se oko Thompsona svake godine u isto vrijeme plete mreža laži, podvala i ucjena. Režimski su mediji ove godine stvarali ozračje da bi milicija konačno trebala postupati protiv Thompsona.

Ta neugodna spoznaja bila je tema u društvu koje je 5. kolovoza popodne slavilo blagdan na OPG Paje Tošića u Oklaju, u kome se rodila ideja da se takvom ocrnjivanju Domovinskog rata i hrvatskih branitelja može stati na kraj jedino ako se pozdrav „Za dom spremni“ uvede u službenu uporabu u Hrvatsku vojsku, gdje je tijekom Domovinskog rata bio u širokoj uporabi, kako će nas kasnije poučiti Mario Filipi, dragovoljac Domovinskog rata i sam zagovornik ovog pozdrava.

Ideju koju je formulirao Branko Borković Mladi Jastreb akademik Pečarić je uz pomoć nas nekoliko pomagača pretočio u pismo upućeno predsjednicima Republike Hrvatske Kolindi Grabar Kitarović te predsjedniku HDZ-a i vjerojatnom budućem predsjedniku Vlade Republike Hrvatske Tomislavu Karamarku.

Ako je prvo pismo izazvalo buru, onda je reakcija na drugo pismo bio tropski uragan. Kao po zapovijedi, započelo je nabacivanje blatom na nas potpisnike, pri čemu su pale (skoro) sve maske. Akademik Pečarić više je puta bio optužen za "ustašluk", tako da je onako jadan i bijedan mogao pomisliti ili da su ga u snu bez njegova znanja vratili u Beograd ili da su oni njegovi "prijatelji" iz Beograda došli u Zagreb, da mu malo uljepšaju život. Kako mu je bilo u Beogradu, opisao je u jednom poglavljju ove knjige. Za mene je sve to bilo jako zabavno s jedne strane, kako su se nizale teorije ure, jer je bilo očigledno da su protivnici potpuno zanemarili što u pismu stoji, da ih to zapravo uopće ne zanima. S druge strane bilo je vrlo zabrinjavajuće, kako su nas pored svih orjunaških medijskih batinaša primjerice dva sveučilišna profesora s istog fakulteta, „potpuno neovisni“ kolumnisti u dvije naoko suprotstavljene novine, gotovo sinkrono „počastili“ komplimentima o našoj tobožnjoj intelektualnoj ograničenosti i iznimnoj pokvarenosti. Dobro je da nisu pozvali miliciju da nas pohapsi ili pak spremi u ludnicu!

Posebno zanimljivo bilo je postupanje prema biskupima Košiću i Pozaiću, te mnogim svećenicima, koji su potpisali peticiju. Slijedom nepisanog partijskog zakona, da iza društvenih događaja koji se ne dadu objasniti, sigurno stoji Crkva tj. klerofašisti, odmah je krenuo juriš, ultimativni zahtjev za očitovanje i sankcije protiv dvojice biskupa. I tu se pokazala visoka razina koordiniranog agresivnog suglasja, tako da je nadbiskup Puljić, predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, na koncu javno zapitao stoji li iza takvih orkestiranih napada neki medijski dirigent.

Ovaj prikaz ne bi bio potpun, kad bi se preskočile reakcije „dobrohotnih“ čitatelja peticije, koje bi se mogle sažeti u dvije rečenice: „Jeste li vi normalni, što će na to reći NATO, EU, svijet? Oni tako nešto nikad ne će dopustiti!“ Kao da se nekog tiče da li Hrvatska pozdravlja sa ZDS ili s „ja uzduž – ti poprijeko“ odnosno ima li kunu ili talar za valutu.

Primatelji našeg pisma o njemu su se nekako nevoljko očitovali. Predsjednica je preko svog suradnika jednom izrazito orjunaškom portalu poručila da je peticija neozbiljna i na razini provokacije, dok je HDZ priopćio na međumrežju da službenih pozdrava ima dovoljno, te da je potrebno rješavati goruće probleme. Ni jedno ni drugo nisu se pak očitovali o tome, da li Marka Perkovića Thompsona treba proganjati zbog pozdrava ZDS i kako će policija postupati dogodine, kad HDZ bude obnašao vlast, ako Bog da i hrvatski birači tako izaberu. Da o ubogim hosovcima, koji su krvarili svuda gdje je trebalo, ne govorim. Sad bi se i njih tobože trebalo staviti izvan zakona!

Uzgred budi rečeno, u Njemačkoj, gdje živim, člankom 17 Ustava propisano je pravo da se svatko smije obratiti obnašatelju vlasti ili predstavničkom tijelu, što dugi niz godina intenzivno koristim i uvijek dobijem odgovor. Za primatelje peticija u Njemačkoj vrijedi jednostavno pravilo: nema neozbiljne ili provokativne peticije, nego samo odmjereni odgovor!

U uvjerenju, da je dominantno razdoblje u hrvatskoj povijesti bilo od 1991. do 1995. godine, pa prema tome zaslužuje posebnu pažnju u njegovanje hrvatske tradicije, autori se nisu osvrtni na podmetanja, da se peticijom pokušava

rehabilitirati „nacistički/fašistički pozdrav“, u čemu je prednjačila „državna“ Yugovizija. Bilo je zanimljivo slušati uspjenjene „političke analitičare“, povjesničare, profesionalce i amatere, kako se zaklinju, da ZDS nikada, na časnu skojevsku riječ zbilja nikada (!!!) nije bio u uporabi prije 1941. godine. To je izazvalo reakciju mnogih domoljuba koji su imaju posve druge informacije (zato smo ga i nazvali „stari hrvatskim pozdravom“), od kojih bih posebno istaknuo neumornog Miru Banovića, koji je iskopao vrijedne informacije. Ovdje ću navesti podulji izvadak iz lista „Virovitičan“, broj 45 iz srpnja 1921. godine, u kojem se s istim ushićenjem izvješćuje o velikoj sreći, da je kraljević Aleksandar izbjegao atentat, te o zabavici društva „Okrilje“, na kojoj su školska djeca u svome igrokazu slavila za dom i rod spremni:

„Čovjeku stane pamet nad viješću, da je neki krvolok bacio na Vidovdan u Beogradu bombu u kola kraljevića Aleksandra, koja je na veliku sreću cijele Jugoslavije zapela o žicu u zraku, te eksplodirala, tako da su kola s regentom prošla i on ostao neozlijedeđen, dok je više njih od pratnje teško ranjeno.

...

Hvaleći svevišnjem što nam je očuvao na životu kraljevića regenta kličemo iz dna duše:

Živio kraljević Aleksandar!

Zabavica „Okrilja“

Društvo „Okrilje“ ima svrhu odijevati siromašnu školsku djecu u Virovitici i nabavljati im školske knjige, pisaće i risaće stvari, da im se omogući polaziti osnovnu školu i u njoj napredovati....

...

Nastojanjem učiteljstva virovitičkih škola stupila su dne 26. lipnja o.g. javno pred općinstvo školska djeca za svoje siromašne sudslike, što ima zamašnu uzgajnu i oblikovnu (?) vrijednost, koji po đaće, koje javno govorom, pjesmom, sviranjem djeluje, toli po slušatelje. Siromašno je đaće izgovorilo jezgroviti proslov s označenjem što im je „Okrilje“ darovalo, lijepo se zahvalilo i za daljnju potporu preporučilo.

...

Cijeli igrokaz vrlo je poučan, laganim i shvatljivim vezanim sloganom sastavljen. U njem se ponavlja na bajoslovni način zemljopis. U prizornom smislu pripovijedaju očevidci, ovdje lastavice, što su doživjeli i vidjeli u preletemenim (?) dalekim krajevima, spominju se slavnici starih hrvatskih književnika iz Dalmacije. Ističu se na više mjesta i domoljubni osjećaji:

Ne valja, braćo, zaboraviti brata,
A pomoć brza vrijedi poput zlata,
Za brata ginuli su uvijek baš Hrvati,
Za rod i dom spremni život dati...

Svako je dijete svoju ulogu shodnim prikazivanjem razgovijetno i razumljivo izgovorilo....”

Ako su djeca u Virovitici 1921. godine pjevala “Za rod i dom spremni život dati”, možemo si zamisliti što su onda pjevali odrasli? Gdje bi bila Hrvatska, kad bi se njezini sveučilišni profesori povijesti bavili poučnim igrokazima iz 1921. godine, a ne jugokomunističkom, protuhrvatskom propagandom?

Na koncu ovog predgovora moram se kratko osvrnuti na onu drugu, profesionalnu, „matematičku“ stranu akademika Josipa Pečarića. Kada sam prije nekoliko godina čuo tvrdnju da je objavio 1.000 (tisuću!) radova, najprije nisam mogao povjerovati, pa sam išao gledati u međumrežje i znanstvene baze podataka poput Scopus-a. Broj radova je doista tako veliki, da je puno vjerojatnije da je akademik neke radove zaboravio staviti na popis, nego da je nadodao naslove, koji tamo ne pripadaju.

Nekakvu “top listu” najplodnijih znanstvenika po mojim skromnim saznanjima nitko u svijetu ne vodi. Sama pomisao, da bi jedan hrvatski znanstvenik mogao biti pri ili čak na samome vrhu svjetske liste, nije mi dala mira, pa sam ga nagovorio da se registrira u otvorenoj bazi podataka researchgate

(https://www.researchgate.net/profile/Josip_Pecaric), koja podatke popunjava automatskom pretragom na međumrežju. Tamo je s trenutačno 1634 registrirana objavljena rada prvi na listi najplodnijih znanstvenika u svijetu, dok je drugoplasirani na toj ljestvici negdje pri 1250 radova. S takvim opusom u nekoj drugoj zemlji Pečarić bi imao sve pogodnosti, a njegovo ime bi krasilo trgove, ulice i škole. Mnogi napadači na akademika Pečarića primaju plaću od Sveučilišta u Zagrebu, koje polako i sigurno klizi na dolje na popisu najboljih svjetskih sveučilišta. Kako i ne bi kad „zdrave snage“, koje bi akademika Pečarića najradije najurile iz Akademije, kad bi mogle, gotovo nemaju nikakve međunarodno relevantne radove: Ivo Banac (3 rada u Scopus-u), Neven Budak (2), Ivo Goldstein (2), Tvrko Jakovina (2), Hrvoje Klasić (0), Žarko Puhovski (1). Sigurno neću pogriješiti, ako ustvrdim, da bi ovi drugovi morali postati besmrtni, ako bi u svome budućem radu svojim sveukupnim zajedničkim naporima htjeli dostići znanstveni opus akademika Pečarića.

Za usporedbu navest će gospodu Isamu Akasaki, Hiroshi Amano, Shuji Nakamura, koji po Scopus-u (685, 680, 645) imaju više objavljenih radova nego akademik Pečarić (554). Ta trojica fizičara dobili su naime skupno Nobelovu nagradu za fiziku za godinu 2014. Slijedom toga, sigurno nisam u krivu ako tvrdim da bi naš akademik bio ozbiljan kandidat, da se daje Nobelova nagrada u matematici.

Veselim se da je dragi Bog podario Hrvate takvim darom. Još kad bi to moji Hrvati shvatili i malo više slušali akademika Pečarića, pogotovo u ovo predizborni vrijeme!

Dr. sc. Josip Stjepandić, Bensheim, 24. rujna 2015.

MARIO FILIPI

LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI

Prošlost i to ona iz Drugog svjetskog rata posljednjih mjeseci dominira u medijima, pa i među ljudima općenito. Na prvi pogled izgleda čudno. Narod koji ima „pun kufer“ problema u sadašnjosti brine o nečemu što je odavno završeno. Ipak, nije tu ništa čudno. Hrvati su među vrlo rijetkim narodima koji su gotovo 100 godina živjeli u zarobljeništvu laži o samima sebi.

Zarobljeništvu laži bilo je popraćeno tako surovim režimima, da je istina bila doslovno ubijana iz dana u dan, a u „boljem“ slučaju zatvarana u tamnici. Već samo spominjanje istine dovodilo je do strašnog zla. Zato je otkrivanje istine o vlastitoj prošlosti nama Hrvatima uzbudljivo poput otkrivanja nekog novog kontinenta.

Danas imamo kakav-takav demokratski sustav i koliko-toliko nezavisnu državu, iako smo svjesni da je i ova današnja „nezavisna“ otprilike kao i ona u vrijeme Drugog svjetskog rata. Ona je bila pod dominacijom Hitlera, a ova Europske unije, masona, iluminata i kojekakvih drugih svjetskih „meštara“.

Ali ono što nas veseli jest činjenica da za javno iznošenje činjenica, pretpostavki ili samo mišljenja nitko ne ide na robiju, iako biva izložen cijeloj lepezi drugih pritisaka. Istina, ista demokracija koja Hrvatima omogućuje novo otkrivanje istine, omogućuje i mrziteljima Hrvatske bezgranično „pljuvanje“ po našim svetinjama. Ali istini uvijek odgovara sloboda. Kroz nju istina prolazi i ostaje, a verbalno smeće nestaje.

ČETIRI STUPA „ZATVORA LAŽI“

Može li se cijelo stoljeće jedan narod u cjelini držati u uvjerenju o vlastitoj bezvrijednosti a da nitko ne progleda? Na žalost može i mi smo prvi primjer za to. Cijeli sustav temeljio se na vrlo jednostavnoj poruci: „Ako pisneš, pojest će te noć“. Na toj jednostavnoj balkanskoj prijetnji počivao je mrak laži toliko dugo. Onoga časa kada je nestalo te prijetnje, istina se je počela probijati.

Da bi se Hrvatima „začepila usta“ godinama su bila dovoljna četiri stupa laži:

1. Alojzije Stepinac
2. Za dom spremni
3. Jasenovac
4. Ustaše

Tih stupova se grčevito drže i danas svi komunisti, jugosloveni, velikosrbi, plaćeni prodavači Domovine i slični. Kada dođu na tanak led, osobito prilikom nastupa u medijima, kada im „zagusti“, uhvate se za jedan od tih spasonosnih stupova. Nekada su ti stupovi bili čvrsti i pomoću njih su lako potapali protivnike. No vremena su se promijenila i sva četiri stupa se ljuljaju.

KANONIZACIJA ALOJZIJA STEPINCA „POD RUČNOM“

Povijest je puna nedužno osuđenih Hrvata. Ipak, među brojnim pravednicima visoko strši skromni i samozatajni lik kardinala Stepinca. Nakon silnih godina nevjerljivih optužbi na koje nitko nije smio odgovoriti, činjenice su provalile poput bujice i za vrlo kratko vrijeme sve te optužbe postale su smeće.

Stepinac je cijeli svoj život bio svjedok istine i borac protiv zla. Na toj je bojišnici i umro svjedočeći za istinu, jer jedino tako se može slijediti Isusa. Kada je to postalo kristalno jasno ne samo kod nas nego i u Vatikanu, pedantni Bavarac papa Benedikt XVI. zaključio je njegovu kauzu i trebalo je još samo odrediti datum njegovog proglašenja svetim.

Ali vremena se mijenjaju, pa novi papa Franjo, žećeći biti u dobrim odnosima sa Srpskom pravoslavnom crkvom, odgada kanonizaciju Stepinca, ne bi li srpski popovi rekli „svoju istinu“, iako su to mogli i ranije učiniti. Ujedno u Hrvatskoj stalno traje neko „predizborni vrijeme“, pa bi kanonizacija mogla biti shvaćena kao miješanje u domaće izbore. Zato Stepinac čeka na pragu ali pred još uvijek zatvorenim vratima. Ipak, mit o Stepincu zločincu je stup koji je istrunuo i nitko pametan se za njega više ne hvata.

PANIKA OKO „ZA DOM SPREMNI“

Kada je 1991. godine tada još nepoznati Marko Perković Thompson lansirao pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja započinje baš s tim usklikom, nikome nije bilo na kraj pameti prigovarati mladom branitelju zbog toga. Razloga je bilo više. Protivnici Hrvatske bili su duboko u mišnjim rupama i u njihovom kukavičjem srcu nije bilo ni trunka snage za bilo kakvu manifestaciju vlastitoga stava. Osim toga, Thompson je tim usklikom na početku pjesme posvjedočio da se je tako pozdravljalno na bojišnicama širom zemlje, na mjestima gdje si bio siguran jedino da si živ tog trenutka. Niti pet sekundi života unaprijed nije se moglo predvidjeti. Bio je to pozdrav na svim bojišnicama i u svim postrojbama, ne samo u HOS-u. Nije to bio službeni pozdrav proklamiran na nivou države, nego spontana manifestacija otpora na prvoj crti, među nitima mreže smrti, kao poruka neprijatelju. „Čekaju te oni koji su za dom spremni umrijeti“.

S vremenom su jadne kukavice – novinari, politolozi, povjesničari, srpski propagandisti i slični, izišli iz mišnjih rupa i počeli najprije polako, a onda sve jače napadati taj stari hrvatski poklič. Ali nakon što im je pred nosom pao mit o zločestom Stepincu, uhvatila ih je panika. Ako padne i drugi stup, lako bi mogla pasti i cijela kuća laži, a oni sami postali bi ono što već odavno jesu – otpad. Zato su podigli neviđenu hajku na sve nas koji svjedočimo da je poklič „Za dom spremni“ nerazdvojivo dio hrvatskog naroda i zato je neuništiv.

Sada međutim dolazi na red posljednji adut. Ako je Za dom spremni nerazdvojivo dio hrvatskog naroda, onda je to dokaz da su Hrvati doista zločinački i genocidni narod. A za dokazivanje takvih tvrdnjih još im stoje na raspolaganju preostala dva strupa.

JASENOVAC – BALON KOJI SE JE ISPUHAO

Što sve nije napisano o Jasenovcu? „Znanstvene“ rasprave, pjesme, poeme, radiodrame i filmovi nizali su se kao na traki, a nitko nije smio pisnuti ni riječ protiv.

Brojevi su na početku bili koliko-toliko umjereni. Englezi su broj žrtava Jasenovca procijenili na oko 20.000. Pogodili su približni broj, ali to je bio broj onih koji su ušli kao zatočenici u logor (oko 18.000). Velika većina ih je preživjela.

Kasnije su za potrebe ratnih reparacija, a kasnije i za potrebe što većeg blaćenja Hrvata, te brojke krenule na put prema svemiru – najprije na 50.000, a onda dalje sve do 2.000.000. Kasnije su se smanjivale, ali balon je ostao djelomično napuhan. Čak je i sam dr Franjo Tuđman došao do broja od oko 80.000 žrtava. Na tome uprava Jasenovca inzistira i danas iako svi znaju da je u taj broj ubrojen golem broj žrtava s raznih strana, pa čak i onih koji uopće nisu ničije žrtve nego su živjeli još dugo nakon rata, a ima i danas živihi.

A što je doista istina? Potpuno preciznu istinu zna samo Bog. Međutim, Savezni zavod za statistiku objavio je 1966. godine da su u Jasenovcu od 1941 – 1945. godine od svih uzroka umrle 262 osobe i još 141 osoba u Staroj Gradiški. Te podatke je tadašnja vlast zatajila, a otkrio ih je tek 20 godina kasnije stari šef OZNE Jefta Šašić. U vrijeme svoje dugotrajne vlasti Titov režim je istraživao oko 200 mogućih grobišta, od kojih je u samo desetak njih bilo ljudskih ostataka čiji broj ukupno nije prešao 1.000. Ali među tim žrtvama bilo je i žrtava partizanskih zlotvora. U svojoj knjizi „Jasenovac brojke“ Mladen Ivezić objavio je i mnoge druge zanimljive podatke i sve dokumentirano podatcima o izvorima. Tako se je opasno zaljuljao i treći stup te čudovišne „kuće laži“.

USTAŠE – POSLJEDNJA SLAMKA SPASA

Ustaše kao posljednji stup izgledao je čvrsto još do pred koju godinu. Čak i „najdesniji“ političari branili su se od optužbi da su poput ustaša: „Ne, nisam ja ustaša“. „Drug Tito“ i njegovi pajdaši već su 1945. godine definirali ustašu kao „zvijer u ljudskom obliku koji ne zaslužuje zvati se čovjekom“. Razni mrzitelji Hrvatske „zaljubili“ su se u tu definiciju i čuvaju je duboko zamrznuto u svojim lažljivim umovima.

No malo po malo na svjetlost dana dolaze knjige o ustaškoj vojnici (vojsci), oružništvu (žandarmeriji), ali i o ustašama kao politički opredijeljenim ljudima. Svaki redak u bilo kojem dokumentu u bilo kojoj arhivi sve više razotkriva debelu laž iz Titovih usta, pa njegova definicija ustaše sve više postaje otpad.

Ipak, zbog medija, a i trenutne vlasti koja je u cijelosti prožeta mržnjom prema svemu Hrvatskom, istina o ustašama još nije krenula u javnost. No i same knjige, iako zanemarene i prešućene, već su same za sebe zaljuljale i posljednji stup laži. Bliži se čas kada će sve izići na vidjelo. Tek tada ćemo moći reći da smo oslobođili Hrvatsku, ili kako bi rekao naš prvi predsjednik – „Imamo Hrvatsku!“

Mario Filipi/dragovoljac.com

JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?

O sramotnoj Izjavi (navodno cijele) Katedre za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu pišu i ovaj tjedan u dnevno.hr njihovi sjajni kolumnisti Zvonimir Hodak i Marko Ljubić. Hodak piše:

Oni su bili zauzeti svetom borbom Filozofskog faksa protiv krucijalnog problema RH – pokličem ZDS. Povijesničari s Filozofskog fakulteta ističu u svom proglašu da bi potpisnike peticije ZDS znanstvenike, sveučilišne profesore i akademike trebale ocijeniti nadležne institucije. Vjerojatno su se sa sjetom sjetili partijskih čelija, gradskih komiteta, SUBNORA i kaznenih sudova bivše Juge. Drugovi se digoše na zadnje noge! K'o u idilično doba, recimo, sedamdeset i prve godine. Kažu drugovi: "U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli ne samo svoj ljudski nego i znanstveni kredibilitet u pitanje. U tom čemu smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara". Kako iza ovog ljevičarskog pamfleta nije stao prof. dr. Ivo Banac, za očekivati je da će prijava protiv njega ići izravno vojnemu succu Ivanu Fumiću, a ostale potpisnike trebalo bi "prevaspitati". Bože! 2015. g., a recidiv komunizma je galvaniziran u glavama "hrvatskih povjesničara." Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim režiserom hajke Hrvojem Klasićem. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve. Nije sporno što drugovi i drugarice imaju svoj stav. Skandalozno je što ljevičarske perjanice s jednog u suštini neokomunističkog faksa odmah traže isključenje neistomišljenika iz svih strukovnih udruga te dovode u pitanje kako njihov znanstveni tako i ljudski kredibilitet. To su nasljednici i sljedbenici Mladena Zvonarevića koji je sedamdeset i prve javno, zajedno s Jožom Horvatom i Gustavom Krklecom, tražio zatvaranje studenata i svih onih koji su potpisali Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika. Za razliku od tih idiličnih vremena, danas kriptokomunisti mogu pucati samo na osobni i znanstveni kredibilitet te tražiti: "van s njima iz svih strukovnih udruga". I tako drug do druga, eto nam povjesna udruga!

Na veličanstvenom skupu povodom Dana antifašističke borbe na Trgu žrtava fašizma, nisu dominirali antifašistički borci već antifašistički specijalci.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-hitler-nas-je-gledao-829552>

Ljubić piše:

U tim odgovorima ne može ostati nejasno, hoće li hrvatska država u ime hrvatskoga naroda plaćati desetine i stotine navodnih znanstvenika na sveučilištima RH, koji dnevnom ritmikom, krivotvorinama onečišćuju hrvatski identitet, otvoreno zagovaraju velikosrpske i ine ciljeve i interesu i prijete svakome tko im se usudi javno i argumentirano suprotstaviti. Mora se znati, hoće li takvi tipovi, kao u aktualnom zahtjevu povjesničara s Filozofskog fakulteta u Zagrebu, lustrirati Hrvatsku ili će Hrvatska lustrirati njih? Karamarko i HDZ nemaju izbora – ili će lustrirati ili biti lustrirani.

U tim odgovorima ne može ostati nejasno je li Katolička crkva opasnost za hrvatsko društvo, a njeni progonitelji – njegova budućnost i ulaznica za nekakav napredni svijet i nova vremena.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/kako-postati-karamarkov-ne-otici-od-milanovica-829804>

U svezi s Ljubićevim upitom HDZ-u i njegovim ponašanjem povodom očekivanog dolaska na vlast treba spomenuti i tekst Gojka Borića, *Gebelsići, vanjski i unutarnji / Klasić – neznačica, provokator i jugoslavenski komunist bez znanja i morala*, Hrvatski tjednik, 03. 09. 2015., Naime u njemu Borić raščlanjuje djelovanje prof. dr. sc. Hrvoja Klasića, za koga Hodak kaže da je *glavni režiser hajke*, i kroz Borićevu raščlambu neznanja i morala stalno se provlači čuđenje kako netko takav može biti profesor na Zagrebačkom sveučilištu. (Ja bih samo ovdje iznio sumnju da je intelektualni kapacitet kao Klasić u stanju biti bilo kakav režiser, jer je uočljivo već i po Borićevoj analizi njegovoga znanstvenoga djela, da je on postao to što jeste upravo na modelu bespogovornoga služenja autoritetima koje mora slušati i provoditi njihove zamisli, pa i teško se kompromitirati kako u javnosti tako i u znanstvenim krugovima kojima po svemu nikada i nije pripadao. Otprilike po narodnoj – budali i šamar odgovara!) Spomenut će zato samo jednu meni najstrašniju: Klasiću je Domovinski rat bio "građanski", a čak je i Sud u Haagu u presudi tužbe za genocid govorio o genocidnim radnjama u agresivnom ratu Srbije u cilju stvaranja Velike (i homogene) Srbije. Ako se sjetimo i sličnih izjava Teršelićke u Beogradu, koju ogromnim novcima plaća RH, jasno je da se njihovi stavovi poklapaju sa stavovima vlasti i da je njima itekako važno da se ona ne promjeni. Drugo je naime pitanje, kako netko tko nosi zvanje doktora znanosti u bilo kojoj znanosti, smije suvereno javno promovirati stavove koji se ne mogu potkrijepiti ni jednim znanstvenim uporištem, a pogotovo na području pravnih i politoloških znanosti, koje Klasiću očito nisu bitne, jer je dužan odraditi prljavi posao, makar se, kako sam već naveo potpuno kompromitirao. Za Teršelićku čovjek može naći čak i opravdanje, jer njena misija nije u Hrvatskoj nikada bila – misliti, nego blatiti po zadatku, a nije odgovorna štititi znanstveni integritet.

Zato je Ljubićev upit Karamarku itekako važan. Da hoće li se u tom pogledu išta promijeniti osim same promjene vlasti?

Tu treba posebno ukazati na sjajni tekst Maria Filipija (novinar, publicist, dragovoljac, 100% HRVI) LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI u kome on spominje četiri stupa laži:

1. Alojzije Stepinac

2. Za dom spremni

3. Jasenovac

4. Ustaše

Evo njegovog teksta oko ZDS:

PANIKA OKO „ZA DOM SPREMNI“

Kada je 1991. godine tada još nepoznati Marko Perković Thompson lansirao pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja započinje baš s tim usklikom, nikome nije bilo na kraj pameti prigovarati mladom branitelju zbog toga. Razloga je bilo više. Protivnici Hrvatske bili su duboko u mišjim rupama i u njihovom kukavičjem srcu nije bilo ni trunka snage za bilo kakvu manifestaciju vlastitoga stava. Osim toga, Thompson je tim usklikom na početku pjesme posvjedočio da se je tako pozdravljalno na bojišnicama širom zemlje, na mjestima gdje si bio siguran jedino da si živ tog trenutka. Niti pet sekundi života unaprijed nije se moglo predvidjeti. Bio je to pozdrav na svim bojišnicama i u svim postrojbama, ne samo u HOS-u. Nije to bio službeni pozdrav proklamiran na nivou države, nego spontana manifestacija otpora na prvoj crti, među nitima mreže smrti, kao poruka neprijatelju. „Čekaju te oni koji su za dom spremni umrijeti“.

S vremenom su jadne kukavice – novinari, politolozi, povjesničari, srpski propagandisti i slični, izišli iz mišjih rupa i počeli najprije polako, a onda sve jače napadati taj stari hrvatski poklič. Ali nakon što im je pred nosom pao mit o zločestom Stepincu, uhvatila ih je panika. Ako padne i drugi stup, lako bi mogla pasti i cijela kuća laži, a oni sami postali bi ono što već odavno jesu – otpad. Zato su podigli neviđenu hajku na sve nas koji svjedočimo da je poklič „Za dom spremni“ nerazdvojivi dio hrvatskog naroda i zato je neuništiv.

Sada međutim dolazi na red posljednji adut. Ako je Za dom spremni nerazdvojivi dio hrvatskog naroda, onda je to dokaz da su Hrvati doista zločinački i genocidni narod. A za dokazivanje takvih tvrdnji još im stoje na raspolaganju preostala dva stupa.

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/ljuljaju-se-stupovi-lazi>

Odavno je Thompson i njegove pjesme nadrastao čovjeka Marka Perkovića, odavno su upravo njegove pjesme i golemo nacionalno oduševljenje koje izazivaju na svakome mjestu, postale vrlo opasan simbol nacionalnoga otpora nasilnome skretanju hrvatske slobode u naručje dojučerašnjih i novih gospodara. Zbog toga je Thompson stup ovoga društva, zbog toga je toliko napadan, zbog toga je opasna njegova pjesma do te mjere da se čak i na košarkaškom turniru u Zagrebu ni na jednoj utakmici nije smjela pustiti okupljenome narodu – Lijepa li si. To je jedna od tisuća sitnica koje ukazuju mudrome čovjeku da ništa nije slučajno i da se sve događa po minuciozno pripremljenom scenariju zatiranja svega hrvatskoga.

Dodajmo ovome još samo kako je poznati hrvatski znanstvenik Josip Stjepandić, koji živi i radi u Njemačkoj, a jedan je od glavnih organizatora Peticije ZDS,

posebno naglasio kako je samo onaj prvi spot "Bojna Čavoglave" u zadnje dvije godine na Internetu vidjelo nekih 1,500,000 ljudi.

(<https://www.youtube.com/watch?v=cUbCp2WgkYw>)

Ova snimka preuzeta je 1.490.061 puta u posljedne 2 godine s komentarom: "Famous war song from Croatia about a pissant village which was supposedly defended by these guys. ")

A kad vidimo tko su ti kojima je to strašno iz opisa Maria Filipija, jasno je da je to njima doista strašno, zar ne?

A meni kao profesoru na Zagrebačkom sveučilištu zapravo je najstrašnije vidjeti toliku glupost (kako tvrde) cijele jedne Katedre na tom istom sveučilištu. Oni pripisuju potpisnicima Inicijative ZDS ono što i malo dijete vidi da je rekao Mladi Jastreb ("starohrvatski pozdrav"), dakle Thompsona i Bojnu Čavoglave povezuju s Drugim svjetskim ratom (Stjepandić piše Bancu ono što setako odnosilo na CIJELU katedru: *"Ako ste čitali tekst peticije, a bilo bi očekivano jer je danima već dostupna javnosti, a i zbog toga što odgovoran čovjek kojemu je karijerni biljeg znanost ne komentira niti zauzima stavove o nečemu što ne poznaje, sigurno ste uočili da povijest u njoj počinje najranije 1991. godine. Kao povjesničar morali biste znati da se ZDS kao simbol koristio u više postrojbi Hrvatske vojske u Domovinskom ratu, te da jedna vrlo popularna pjesma započinje tim pokličem."*)

Je li cijela Katedra za povijest Sveučilišta takva da im Bojna i hrvatski branitelj Thompson nije dio Domovinskog rata!? Što bi se drugo tada mogli reći osim: Jadne li Katedre. Ali i jadnog li Fakulteta na kojоj je ona i jadnog li sveučilišta koji šute o tome!

Zapravo, sramotno pismo je postalo poznato javnosti zahvaljujući dr. Bancu pa sam ga ja već komentirao na osnovu onoga što je on napisao. Čak se i sam naslov teksta, poslanog Jutarnjem listu koji ga, očekivano, nije objavio odnosi na njih TKO SU ČOSIĆEV SLJEDBENICI U HRVATSKOJ? Tekst završava ovako:

Dakle, slažu pa skupljaju potpise vjerujući da će tako njihova laž postati istina! *"A što drugo reći nego citirati Dobricu Čosića koji za one kojima služe dvije povjesničarske strukovne udruge kaže:*

„Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog: lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.“

Bit će zanimljivo vidjeti tko su Čosićevi sljedbenici u Hrvatskoj, zar ne?"

Doista je li moguće da je cijela Katedra za povijest Filozofskog fakulteta sastavljena od sljedbenika Dobrice Čosića? Srećom nije. Ivo Banac pojašnjava: *"U vezi s izjavom povjesničarskih udruga o kojoj sam pisao prošlog tjedna, Novi list (6. rujna) objavio je članak novinara L. Tomičića u kojemu se tvrdi da sam jedini na Odsjeku za povijest bio protiv ove izjave. Činjenica je da je uz izjavu od oko 35 anketiranih (u nekim mailovima ima ih više, u nekim manje) 17 bilo za, dodatna 3 s rezervama oko pojedinih točaka, 1 protiv, a 15 se nije izjasnilo. Kao uvijek, poluinformacije su specijalitet ideologiziranih medija i njihovih suflera.*

<http://www.jutarnji.hr/kako-unistiti-palmiru/1414740/>

Ipak, možemo samo ponoviti ono što je još uvijek zanimljivo jer pismo Katedre za povijestFF-a s potpisnicima nije objavljeno:

To su Ćosićevi sljedbenici u Hrvatskoj?

ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA

Naslov odgovora Marcela Holjevca (7Dnevno, 18. 09. 2015.) „*Ne ići glavom kroz zid nije kukavičluk*“ bio mi je doista simpatičan. Podsjetio me je na još jednu beogradsku priču. Naime, profesor Borelli koji je bio voditelj Hidro odsjeka na Građevinskom fakultetu i bio dopisni član JAZU (danas HAZU) jednom mi je rekao:

„*Mislio sam da sam ja najtvrdoglaviji čovjek na svijetu, ali Tebi Pečariću skidam kapu.*“

Ali kada sam počeo čitati nisam mogao vjerovati svojim očima. Holjevac misli da sam ja tvrdio da nisam autor peticije. Zar je moguće da njemu nije jasno da sam se, kao znanstvenik kome je itekako važno pitanje autorstva, ogradi vao od svake primisli da je PRIJEDLOG moj.

Pa zar netko uopće može ne razumjeti što znači rečenica iz Peticije ZDS:

„Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba (podcrtao JP) i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj. da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.“

Pa zar netko uopće može pomisliti da autorstvo Peticije ZDS pripisujem Mladom Jastrebu, a on tu Peticiju nije ni potpisao.?

Ili to samo Holjevac i dalje ustrajava na ono što je već napisao – ja sam onaj gluplji!

Zapravo mi se itekako sviđa biti u društvu s biskupima Pozaićem i Košićem i mnogim drugima koji su potpisali Peticiju, a kako nas netko doživljava ne govori o nama nego o njemu! Zato priznajem, ako je ovo njegovo pametno – glup sam!

Dobar dio njegovog teksta je prihvatljiv, ali onda opet kreće s onim što je po meni blago rečeno kukavičluk:

„*Bitno je kako će takav potez, kao što je uvođenje tog pozdrava u HV, biti protumačen u redovima NATO pakta, EU-a, naših prijatelja i saveznika poput Njemačke. Time bismo, naročito Angelu Merkel i druge političare koji podržavaju HDZ kojem ste se obratili, i koji su članovi EPP-a, doveli u vrlo neugodnu situaciju.*

Hrvatska bi bila izložena diplomatskom pritisku, a dobit nam od toga ne bi bila nikakva. To nije, dakle, stvar kukavičluka, već jednostavno procjene je li nam to u interesu, treba li nam to i koja je cijena toga. Politička cijena koju bi Hrvatska platila

bi svakako bila prilična, a što bismo dobili time? Jedno veliko ništa. Što bi Srbi dobili? Argument više da mogu iz svoje zemlje, koja je valjda uzor demokracije i ljudskih prava, lamentirati o "ustaškoj" Hrvatskoj.“

Doista nisam političar pa me doista ne zanima koje bi probleme imali te osobe koje su dopuštali i proganjali hrvatske generale zato što je tim stranim

političarima, a vjerojatno i njima, oslobađanje okupiranih područja svoje domovine bio Udruženi zločinački pothvat. Ono što je po Meronu nerazumno, ti političari se nisu usuđivali niti se danas usude spomenuti. Možda bi kolega Holjevac, koji po prirodi svoga posla mora pratiti što Ti političari rade i govore, mogao podsjetiti me kada su oni na ove „Srpske dobitke“ spomenuli da je i u presudi za genocid jasno rečeno da je izvršena (fašistička – kolega Holjevac bi barem trebao pročitati tekstove prof. Tomca u tjedniku za koji piše) agresija na Hrvatsku u cilju stvaranje homogene Velike Srbije uz niz genocidnih radnji. Tomac kaže:

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam (podcrtao JP uz nadu da i prof. Tomac neće biti uvršten među nas gluplje), jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestračku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Tomac po običaju sjajno pokazuje kako je mnogim Hrvatima važniji Domovinski rat od onog prije. Od Holjevca kao vrsnog kolumniste očekivao sam da svojim tekstovima razbija kukavičluk hrvatskih političara, a ne da ih podržava u tome (mogao bi negdje naći i ono što je kardinal Kuharić govorio o klečanju na koljenima pred velikima). I ovaj njegov odgovor pokazuje kako nije shvatio osnovnu poruku našeg pisma: NIJE BITNO samosvjesnim Hrvatima danas, hoće li ZDS biti pozdrav u HV ili neće, već je presudno bitno da SMIJE BITI te da ta odluka ovisi ISKLJUČIVO od hrvatskoga naroda, a ne od nametnutih stereotipa koji su ga držali i još uvijek drže u okovima.

Nije bitno nadalje, što Srbija misli, bitno je ONEMOGUĆITI njene operativce u Hrvatskoj da hrvatskome narodu nameću njeno mišljenje, a neka ona, figurativno rečeno laje iza granice koliko i što hoće.

A da je bio blizu razumijevanju toga pokazuje ono što dalje piše:

„Tko su ta gospoda kojima smeta Marko Perković i njegova pjesma "Čavoglave" da

bi njima itko iz Hrvatske trebao bilo što dokazivati ili se za bilo što pravdati?

Pa i dokazivati da mi imamo pravo vikati "Za dom spremni"? Da, ako smo demokratska država, ako postoji sloboda govora, imamo. Da, ako je Marko to pjevao za rata i nitko se nije usudio buniti se, neka se ne bune gospoda "srpski dragovoljci, banda, četnici", ni sad. No, trebamo li mi stoga svoje prijatelje i saveznike dovoditi u neugodnu situaciju?"

Sad već ne znam javlja li mi Holjevac da potpisuje Peticiju ZDS.

Ili nije pročitao da ona počinje rečenicom:

"Najavljen je kako će šibenska policija kazniti (podcrtao JP) pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu, Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA. Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda. Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrnjati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?"

Meni je nemoralno kad Holjevac piše što je napisao o Bojni Čavoglave, a ne smeta mu najava kažnjavanja zbog toga! Zato mi je i drago što i nije, ako nije, pročitao Pismo.

Ako jest izgleda mi kao da je Holjevac samo prespavao ovih zadnjih petnaestak godina. Naime, veliki napadi na pozdrav *Za dom spremni* počeli su s promjenom vlasti početkom ovog stoljeća. Odmah se počelo s napadima na Thompsona i Bojnu Čavolave koja počinje s tim pozdravom. Kako svjedoči Mario Filipi *tako se pozdravljalno na bojišnicama širom zemlje, na mjestima gdje si bio siguran jedino da si živ tog trenutka. Niti pet sekundi života unaprijed nije se moglo predvidjeti. Bio je to pozdrav na svim bojišnicama i u svim postrojbama, ne samo u HOS-u. Nije to bio službeni pozdrav proglašen na nivou države, nego spontana manifestacija otpora na prvoj crti, među nitima mreže smrti, kao poruka neprijatelju.. „Čekaju te oni koji su za dom spremni umrijeti“.* To su prepoznali mnogi u Hrvatskoj pa smo pisali otvorena pisma i knjige (vidjeti npr. M. Kovačević i J. Pečarić, Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj, Fortuna, Zagreb, 2008.; J. Pečarić, Hajka na Thompsona, Zagreb, 2012. J. Pečarić, Propade im crvena Hrvatska, Zagreb, 2015. pp.372). Narod je masovno odlazio u Čavoglave.

Bilo je očito da s takvim napadima nisu imali uspjeha. Prije bi se reklo izazvali su suprotno od očekivanog.

Zatim su počeli s policijskim gonjenjem onih koji bi se usudili izgovoriti ZDS.

Je li Holjevac shvatio da smo zbog najave kažnjavanja Thompsona zbog pjevanja Bojne Čavoglave u Pismu i upozorili na oslobađajuće sudske presude u svezi s pozdravom ZDS?

Zar nije logično na prijetnje kažnjavanjem odgovoriti s ukazivanjem na takve presude?

Na portalima se o tome piše i danas:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav-827566>

Obično se spominje i druga takova presuda: Presuda Prekršajnog suda u Zagrebu, 23. 12. 2009.

Postoji i treća koju dajem u prilogu.

Političarima to nije bilo dovoljno. Baš njih briga za sudske presude. (Njima se tresu koljena pred stranim činovnicima nižeg ranga., zar ne?) Nastavili su s pritiscima na pravosuđe. Policija je morala i dalje prijavljivati one koji koriste taj vlastima nepočutan pozdrav. O tome se raspisala Slavica Lukić u Jutarnjem: *JUTARNJI ISTRAŽUJE Znate li koliko je ljudi kažnjeno zbog ustaškog pozdrava 'Za dom spremni'? Rezultati su poražavajući!*

<http://www.jutarnji.hr/na-sudu-od--2010--samo-13-kazni-za-uzvik--za-dom-spremni-/1413042/>

Nju naravno ne zanima zašto se ljudi i dalje proganjaju unatoč sudskim presudama. I još se zgraža što sudci, očito pritisnuti od političari, nisu dosljedniji u svojoj poslušnosti prema političarima pa dosuđuju minimalne kazne.

Evo kako joj se u istom broju 7Dnevno narugao sjajni kolumnist Zvonimir Hodak (čita li ga g. Holjevac?) :

Slavica Lukić je provela u Jutarnjem listu empirijsko istraživanje o neprogresivnom odnosu pravosuđa prema starohrvatskom pozdravu ZDS. Zgrožena, Slavica je uzela kao bazičnu godinu 2010. g. Naslov "Istraga : kako sudovi tretiraju ustaški pozdrav". Kaže naša Slava: "Na sudu od 2010. g., samo 13 kazni za uzvik 'Za dom spremni'". Zamislite, u tih 13 kazni nema čak nijedne doživotne robije. Nema ni smrtnе kazne. Nema ni statistike koliko je "zločinaca" oslobođeno. Ni empirijska istraživanja nisu što su nekad bila.

Spomenimo samo dio njenog teksta:

„Državno odyjetništvo dosad ni u jednom slučaju, pa ni u onom reprezentativca Josipa Šimunića koji je "Za dom spremni" uzviknuo pred punim stadionom i televizijskim gledateljima, taj poklič nije tretiralo kao kazneno djelo.“

Vidite kako oni koji sprovode velikosrpsku politiku u RH, koriste i njihove metode („Laž je Srbima najviše pomogla u povijesti“). Svi znamo da je Joe uzviknuo: ZA DOM. A tridesetak tisuća ljudi je uzvratio: SPREMNI!

A da je ZA DOM stari hrvatski usklik, valjda ni većina staljinista s Katedre za povijest FF-a ne bi negirala (osim Klasića, kako je to nedavno G. Borić u Hrvatskom tjedniku), zar ne?

Druga je stvar, što mnogi od nas smatraju da se uz ZA DOM podrazumijeva i SPREMNI, i da samo postoje inačice jednoga te istoga. Naime, „bilo koji nacionalni pozdrav može biti njegovanje tradicije, ali može i napredovati“, kako je srpski povjesničar Dragan Petrović objasnio to što Srbi koriste pozdrav s tri raširena prsta kojim su slavili sva zvjerstva u Domovinskom ratu i koji je „napredovao“ u Miloševićevu vrijeme! A to naši političari ne smiju reći stranim političarima kada ih optuze zbog ZDS. Holjevac ima pravo misliti da to nije kukavičluk, ali meni jest i to i mnogo toga drugoga.

Holjevac svoj tekst završava ovako:

ZDS u pjesmi je jedno, ZDS na službenim dokumentima nešto posve deseto. To je onda službena politika, pa će se tako i tretirati.

Međutim, predsjednik HČSP-a Josip Miljak me je upozorio na sljedeće:

Poštovani akademice, evo jedan prilog raspravi o pozdravu Za dom spremni i ustaštvu. HČSP je jedina politička stranka koja u službenim aktima ima registriran pozdrav: Za dom spremni. Kada sam zbog toga bio na sudu po prijavi načelnika prve PP Zagreb, Velimira Tišme (inače Srbin), sutkinja Vlatkica Jurić je bila zaprepaštena kako je to moguće da HČSP ima to u službeno potvrđenom Ustavu (Statutu), i morala s velikim žaljenjem donijeti oslobođajući presudu. U definiciji presude je izbjegla jasno određenje, pa sam se ja žalio na tu oslobođajući presudu (naravno da se nemam pravo žaliti na oslobođajući presudu), što mi je drugostupanjski sud i kazao u rješenju. Bila je sporna naša zastava koja je visjela na zgradi u Frankopanskoj 2, Zagreb, na kojoj je ispod stranačkog grba naš pozdrav; Za dom spremni. Sutkinja je mene oslobođila jer kao nisam ja osobno, kao odgovorna osoba izvjesio tu zastavu, pa ne mogu direktno biti odgovoran. Stoga sam se i žalio na presudu, jer se ostavlja prostor za inkriminaciju legalno registrirane stranačke zastave. To je bilo negdje 2009/10.

To je dakle sudski spor o zastavi, a o spomeniku u Splitu i ne tako davnim događanjima oko tamošnjeg spomenika vjerojatno svi dobro znaju.

<http://www.gradjanska-akcija-official.com/mi-pripadnici-ix-bojne-hos-a-smatramo-da-je-za-dom-spremni-isto-sto-i-crkveni-pozdrav-hvaljen-isus-i-marija/>

S obzirom da sam i ja u grupi onih glupljih, normalno je da meni nije jasno zašto službeno potvrđeni Statut jedne hrvatske stranke ne spada u službene dokumente. Na kraju, što reći? Najbolje je citirati Fusnote za fah idiote iz Hrvatskog tjednika, 17. 09. 2015.:

Ante Tomić, Jutarnji list:

„Je li Sanader bio baš takva sramota? Prije bih rehabilitirao njega nego stari hrvatski pozdrav 'Za dom spremni'“

HT: Hrvatti bi se prije odrekli tebe nego svoga starog pozdrava.

S obzirom da sam iznio više nego dovoljno argumenata za stavove koje zastupam, osobno ne namjeravam više polemizirati o ovome pitanju da se ne pretvorи u retoričko nadmudrivanje bez svrhe i novih saznanja čitateljima. Za mene je ova polemika završena.

Akademik Josip Pečarić

REPUBLIKA HRVATSKA
PREKRŠAJNI SUD U ZAGREBU
DEŽURNI ODJEL
I Oranički odvojak bb

Poslovni broj: VII-J-D-3504-2008

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Prekršajni sud u Zagrebu, po sucu Jadranki Pamić, a po nacrtu odluke višeg sudskeg savjetnika Martine Bastić, uz sudjelovanje zapisničara Dragice Bučan, u prekršajnom postupku protiv okrivljenika Mire Bobana, zbog prekršaja iz čl. 6. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, povodom optužnog prijedloga PU zagrebačke, VII Policijske postaje, broj: 511-19-33/5-P-1-392/08 od dana 22. studenog 2008. godine, nakon ispitivanja okrivljenika održanog dana 22. studenog 2008. godine u nazočnosti zastupnika tužitelja Zrinka Klabučara i nakon saslušanja svjedoka Deana Čadonića, održanog dana 23. prosinca 2008. godine u nazočnosti okrivljenika,

p r e s u d i o j e

na temelju čl. 182.t.3. Prekršajnog zakona

okrivljenik Miro Boban, sin Frane i Ive, djevojačko prezime majke Šimić, rod. 04.07.1957. godine u Sovićima, državljanin RH, po narodnosti Hrvat, SSS, po zanimanju komercijalist, umirovljenik sa mirovinom od oko 3.000.00 kune, razveden, otac jednog djeteta, prekršajno nekažnjavan, s prebivalištem u Zagrebu, Mirkovečka br. II.

oslobada se od optužbe

da bi dana 21. studenog 2008. godine u 21.15 sati, u sportskoj dvorani «Dražen Petrović» u Zagrebu, na adresi Trg Dražena Petrovića, prilikom održavanja koncerta pod nazivom «Mate Bulić i prijatelji» na sav glas vikao «Za dom spremni» te bi u znak pozdrava podigao desnu ruku u zrak ponavljajući «Za dom spremni», čime je vrijedao moralne osjećaje nazočnih osoba na koncertu da bi vikao i galanijo na policijskog službenika u civilnoj odjeći, koji je kamerom snimao navedeni koncert, riječima: «pička ti materina, što me snimaš» nastavivši sa vikanjem «Za dom spremni»

dakle, da bi se na javnom mjestu ponašao na naročito drzak i neprištajan način, vrijedajući gradane ili narušavajući njihov mir,

čim da bi počinio prekršaj iz članka 6. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, kažnjiv po istom članku istog Zakona,

Temeљem čl. 140.st.2. PZ-a trošak postupka u paušalnom iznosu pada na teret proračunskih sredstava ovog suda.

Obrazloženje

Policijska uprava zagrebačka, VII Policijska postaja, podnijela je ovom sudu optužni prijedlog protiv okrivljenika, zbog prekršaja činjenično i pravno opisanog u izreci ove presude.

Na navode iz optužnog prijedloga okrivljenik je izjavio da se za prekršaj koji mu se stavlja na teret ne smatra krivim. Okrivljenik navodi da je istina da se dana 21. studenog

2008. godine oko 21.15 sati nalazio u sportskoj dvorani «Dražen Petrović» u Zagrebu za vrijeme održavanja koncerta pod nazivom «Mate Bulić i prijatelji». U trenutku kada je na pozornicu izašao pjevač Thompson viknuo je «Za dom spremni» jer da on to uvijek govori i da će govoriti još smatra da time nikoga ne vrijeda. Isti uzvik navodi da je ponovio dva do tri puta tijekom pjesme koju je izvodio Thompson, a da se radilo o pjesmi «Čavoglave» koja počinje tekstom «Za dom spremni». Poriče da bi pri tome u zrak podigao desnu ruku u znak nekakvog pozdrava, a da je istina da je u jednom trenutku primjetio mušku osobu koja je nešto snimala prema pozornici te da mu je ta osoba zaklanjala vidik, a kako on nije bio jedini već su i drugi fotografirali i snimali, rekao mu je neka se makne jer ništa ne vidi. Ta osoba je njemu odgovorila da neka se ne dreeči, a on je njemu da se goni u vražju mater. Nakon toga ta osoba mu pokazuje znaku tj. legitimira se kao policijski službenik i počinje sa ispitivanjem da što znači taj uzvik «Za dom spremni», traži ga na uvid osobnu iskaznicu i odvodi ga u postaju.

U postupku je sud u svojstvu svjedoka ispitao policijskog službenika Deana Čadonića te je izvršio uvid u spis, pročitao izvješće o uhićenju za okrivljenika, zapisnik o alkotestiranju okrivljenjaka i naredbu o smještanju u posebnu prostoriju do otriježnjena.

Svjedok Dean Čadonić je iskazao da se dana 21. studenog 2008. godine kao djelatnik interventne policije nalazio na koncertu koji se pod nazivom «Mate Bulić i prijatelji» održavao u Sportskoj dvorani «Dražen Petrović» u Zagrebu, te je za vrijeme snimanja kamерom jednog postupanja njegovih kolega prema trećoj osobi, čuo muški glas iza sebe kako više «Za dom spremni», a kada se okreenuo, primjetio je okrivljenika koji je taj uzvik ponovio pogledavši prema njemu. Izjavio je da on te prilike nije bio u policijskoj uniformi i nije imao nikakva druga policijska obilježja jedino je oko vrata imao objesenu akreditaciju. Izjavio je da je nastavio snimati dogadjaj, a kad je sa snimanjem završio okreenuo se opet prema gospodinu koji mu je rekao nešto u stilu, da što on hoće, da koju pičku materinu snima cijelo vrijeme, nakon čega mu je pristupio, pokazao službenu iskaznicu te ga pitao u čemu je problem na što je on nastavio galamiti, a on ga je na kraju priveo u policijsku postaju da je okrivljenik bio u alkoholiziranom stanju.

Na posebno pitanje svjedoku sjeća li se tko je od izvođača nastupao u tom trenutku i sjeća li se možda pjesme, svjedok odgovara da se ne sjeća.

Nakon što je čuo iskaz svjedoka okrivljenik navodi da nema posebnih pitanja niti prigovora na njegov iskaz ali pojašnjava da je on reagirao zato što mu je svjedok snimajući, a ne zna što je snimao, zato što je stajao ispred njega zaklanjao vidik, a da to što je govorio «Za dom spremni» nema nikakve veze sa svjedokom, za kojeg nije niti znao da je policijski službenik.

Optužnim prijedlogom okrivljeniku se stavlja na teret da bi dana 21. studenog 2008. godine u sportskoj dvorani «Dražen Petrović» za vrijeme održavanja koncerta vičući «Za dom spremni», poduzeći desnu ruku u zrak podrava te upućujući psovki drugoj osobi počinje prekršaj iz čl. 6. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, obzirom je zastupnik tužitelja na ročištu dana 22. studenog 2008. godine izmijenio opružni prijedlog u pravnoj kvalifikaciji tako da se okrivljeniku umjesto prekršaja iz čl. 13. i 14. cit. Zakona na teret stavlja počinjenje prekršaja iz čl. 6. istog Zakona, ne dirajući u činjenični opis optužnog prijedloga.

Obrana okrivljeniku u kojoj ističe da je točno da je predmetne zgrade nekoliko puta viknuo «Za dom spremni», da pri tome nije u zrak podignuo desnu ruku u znak pozdrava, a da je policijskom službeniku, za kojeg nije znao da je policijski službenik, obzirom je isti bio u civilu, rekao da se goni u vražju mater sud u cijelosti prihvata budući je takva obrana u bitnim dijelovima sukladna iskazu svjedoka Deana Čadonića. Navedeni svjedok također navodi da je okrivljenik uzvikivao «Za dom spremni», ne spominje da bi okrivljenik podizao ruku u zrak i znak nekakvog pozdrava, a da mu je rekao nešto u stilu da što on hoće i da koju pičku

materinu snima cijelo vrijeme. Takav iskaz svjedoka sud prihvata jer svjedok iskazuje sigurno i uvjерljivo, a sam okrivljenik ističe da na isti nema nikakvih prigovora.

Nakon tako provedenog postupka i utvrđenog činjeničnog stanja sud je trebao presuditi je li okrivljenik time što je vikao »Za dom spremni« te upućivanjem psovke drugoj osobi ostavario biće djela prekršaja iz čl. 6. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira ili eventualno nekog drugog prekršaja iz čitavnog Zakona, a obzirom sud nije vezan pravnom kvalifikacijom već činjeničnim opisom prekršaja. Da bi se ostvarilo biće prekršaja iz čl. 6. cit. Zakona potrebno je da su kumulativno ostvarena tri elementa: 1.- da je prekršaj počinjen na javnom mjestu, 2- da radnja prekršaja predstavlja naročito drsko i nepristojno ponašanje, 3- da radnja izvršenja prekršaja vrijeda odnosno izaziva negodovanje i narušava mir nazočnih osoba. Međutim, obziron na postojeće okolnosti, a te su da se radi o koncertu na kojem su nastupali izvođači koji su u hrvatskoj javnosti poznati i prihvacieli kao izvođači pjesama domoljubnog karaktera, da je jedan od njih bio i Marko Perković Thompson čija pjesma »Bojna Čavoglave», nastala za vrijeme domovinskog rata, uistinu počinje stihom »za dom spremni«, a da je to starohrvatski pozdrav, njegovo uzvikivanje ili govorjenje, tim više što nije praćeno nikakvimi drugim elementima, primjerice gestama ili simbolima koji bi ga eksplicitno dovodili u vezu sa fašističkim pozdravom koji se u modificiranom obliku sa dodatkom riječi »i poglavnik« koristio na ovim prostorima tijekom II svjetskog rata, ne predstavlja naročito drsko i nepristojno ponašanje, niti je tijekom postupka dokazano da bi njegovim uzvikivanjem okrivljenik izazvao negodovanje ili narušavao mir prisutnih posjetitelja koncerta, a niti vrijedao njihove moralne osjećaje pa da bi se eventualno moglo govoriti o prekršaju iz čl. 6. cit. Zakona.

Što se tiče preostalog činjeničnog opisa koji se odnosi na psovku upućenu drugoj osobi, a u ovom slučaju je potpuno relevantno da se radi o policijskom službeniku budući je isti bio u civilnoj odjeći bez istaknutog bilo kojeg drugog obilježja kojim bi se drugima dalo do znanja da se radi o policijskom službeniku, ne može se smatrati da je ovim postupanjem ostvareno obilježje prekršaja jer nije utvrđeno da bi došlo do remećenja javnog reda i mira, budući nije utvrđeno, što niti sam svjedok ne navodi, da bi okrivljenik pri tome vikao već da je samo uputo psovku drugoj osobi. Dakle, neovisno o tome što su se obojica nalazila na javnom mjestu, obziron na način izvršenja radnje prekršaja – bez vike i svade, nije ostvareno niti biće prekršaja iz čl. 13. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, o kojem prekršaju bi se u tom slučaju jedino i moglo raditi, a tim više nije ostvareno niti biće prekršaja iz članka 6.cit. Zakona koji prekršaj je zapravo kvalificiran oblik prekršaja iz čl. 13. cit. Zakona. Sljedom svega navedenog nije dokazano da bi okrivljenik počinio prekršaj koji mu se stavila na teret te je valjalo odlučiti kao u izreći presude i okrivljenika oslobođiti od optužbe.

Temelem u izreći citirane odredbe, okrivljenika se oslobođa plaćanja troška prekršajnog postupka u paušalnom iznosu, koji trošak pada na teret suda.

Zagreb, 14. travnja 2009. godine

Zapisničar
Dragaica Bučan v.r.

Sudac
Jadranka Pamić v.r.

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude okrivljenik i tužitelj imaju pravo žalbe Visokom prekršajnom суду Republike Hrvatske u Zagrebu, putem ovog Suda, u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa ove presude. Žalba se podnosi u skladu čl. 2 (dva) istovjetna primjerka ili usmeno na zapisnik.

TUĐMANOVSKI PRIJEDLOG MLADOG JASTREBA

Zanimljiv je sklad ponašanja prema Peticiji ZDS svih tzv. ljevičara i nekih državotvornih Hrvata.

Prosrpska/projugoslavenska ljevica tvrdi da su autori peticije tvrdili da je ZDS stari hrvatski pozdrav, to su negirali i povezivali ga isključivo s NDH. Naravno, logično je da oni ne govore istinu jer je svakome jasno da je tvrdnja o starohrvatskom pozdravu dio tvrdnje Mladog Jastreba koja se navodi u Pismu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava "ZA DOM - SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi pretci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!

Također je znakovito da oni uopće ne spominju zašto je pismo pisano:

Najavljen je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,

Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

U svezi s kažnjavanjem u pismu je također rečeno:

Postoje i sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.: <http://www.hrvsijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremni-je-stari-hrvatski-pozdrav.>)

U nizu reagiranja ukazao sam na ove činjenice. Naravno to nije moglo utjecati na „naše“ ljevičare jer oni slijede politiku „laž je najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti“.

Međutim, zanimljivo je da su mnogi državotvorni Hrvati zamjerili potpisnicima zato što su prije izbora izašli s ovom peticijom. Meni kome je logika nešto važno u raščlambama nikako to nije bilo jasno. Očito je da „ljevičari“, poslije propasti Josipovića za koga je postalo jasno da ne voli ni svoju državu ni svoj narod, idu s tvrdnjom da oni ih vole pozivajući se na tzv. antifašizam (Huda jama i tako to) i napadaju branitelje gdje god mogu (Vukovarski stožer i Šator u Savskoj).

Čak i redakcija direktно.hr vidi da „ljevičari“ idu u izbole s jednim od najvećih zločinaca prošlog stoljeća:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/25573/Na-izbole-ide-s-Titom-la%C5%BEima-o%C4%8Dajnom-ekonomijom-sva%C4%91om-sa-susjedima-.htm>

Činjenica da „ljevičari“ lažno zanemaruju činjenicu da je peticija napisana zbog najavljenog kažnjavanja zbog izvođenja „Bojne Čavoglave“ jednog od simbola Domovinskog rata, tim državotvornim Hrvatima nije važna. Valjda se boje pokazati stvarni odnos „ljevičara“ prema Domovinskom ratu. Zar ne bi trebali biti sretni što je Peticija ZDS izazvala povjesničare s Filozofskog fakulteta da istupe s sramotnom (fašističko-boljševičkom) izjavom, pa do sličnog ponašanja medija kada je u pitanju pravo Josipa Šimunića da bude pomoći trener reprezentacije. A svi oni koji su dozvolili napade na Šimunića, dozvolili su i rušenje hrvatskog nogometa. Nakon što je godinama uzorno igrao za nekoliko klubova u Njemačkoj skupa s igračima sa svih strana svijeta, otkrilo se da je Šimunić veliki „fašist“ tj. „ustaša“, a zapravo veliki hrvatski domoljub, tek kad je došao igrati u Dinamo. Sad bi ga „antifašisti“ najradije potjerali na smrdljivi Zapad, ako ne ide na Goli otok.

Poznato je da su napadi na „Bojnu“ i Thompsona počeli dolaskom „ljevičara“ na vlast, a kasnije su ljude i tužili. Nisu im dovoljne bile ni oslobađajuće osude, već su nastavili s tužbama pokazujući nepoštivanje sudske vlasti.

Dakle, tim državotvornim Hrvatima bilo je važnije ne pisati Peticiju i tako ne izložiti našim „ljevičarima“ da sve to pokažu, ali im je važno ono što govore ti isti ljevičari o ZDS i NDH. Razumijem da je „ljevičarima“ važniji Drugi svjetski rat jer je doveo do njihove Jugoslavije. Ali zašto je to važno nekim državotvornim Hrvatima? Zapravo, kad bolje razmislim, njima bi Domovinski rat morao biti „svet“, pa prema tomu i „Bojna Čavoglave“ te pozdrav ZDS, koji su prema riječima dragovoljca Marija Filipija koristile mnoge postrojbe, zar ne?

Ako je Srbija izvela genocidne radnje u agresiji na Hrvatsku s ciljem stvaranja homogene Srbije, onda je svaki otpor ne samo legalan, nego obvezatan. Prema tomu, oni koji su se oduprli genocidu, radili su to po službenoj dužnosti, pozdravljajući pritom (između ostalog) sa ZDS. Znači, ZDS je već četiri godine bio u službenoj uporabi u Hrvatskoj vojsci, zar ne? Mi smo našom peticijom tražili samo da se ta četverogodišnja praksa nastavi kao tradicija, kao što to čini Marko Perković Thompson sa svojom pjesmom BOJNA ČAVOGLAVE.

Da su onakvi kakvi nisu, Sabor bi donio deklaraciju o genocidu, proglašio svakog agresorskog vojnika sudionikom u genocidnim radnjama u cilju stvaranja homogene Srbije, te mu oduzeo sva prava, kao npr. svjedočenja protiv hrvatskih branitelja (Norca, Milankovića, Glavaša, Bungura, ...). Tako to radi suverena država!

Istina, moguće je objašnjene da već živimo u Srpskoj Hrvatskoj. Naime, podsjećaju me na jedan osobni doživljaj kod mog (ne)izbora za docenta u Beogradu. Na prvom glasovanju nedostajao mi je samo jedan glas za izbor. Kada su moji suradnici potom pokazali kako ona druga strana laže - dobio sam manje glasova!

Međutim, treba se vratiti prijedlogu Mladog Jastreba. On uspoređuje svoj prijedlog sa sličnim postupkom Predsjednika Tuđmana – uvođenje „ustaške“ kune.

Sjećate li se koliko je državotvornih Hrvata osuđivalo pojedine postupke našeg Predsjednika? Jednom sam to komentirao ovako:

„Predsjednik popušta samo ako smatra da se ne radi o bitnom nacionalnom interesu.“

Kasnije sam znao reći:

„A da sačekate desetak godina – možda će te shvatiti!“

Ili iščitavaju biografiju Mladog Jastreba. Po pravili zaborave i dio koji spominje veliki kolumnist Zvonimir Hodak o dočeku naših Vukovaraca:

...u subotu 19. rujna neke godine Gospodnje dogodio se narod sa cvijećem u Beogradu. Elitna Prva gardijska oklopna divizija JNA (poznatija kao elitna Titova divizija) krenula je prema Vukovaru kojeg su okupirali ustaše koje u njemu žive generacijama. Miroslavivi građani Beograda došli su ispratiti "osloboditelje" sa cvijećem kojim su "prekomerno granatirali" tenkiste koji su ih gordo promatrati iz svojih kupola. I kad su "elitisti" nakon tri mjeseca napokon uspjeli do temelja razoriti hrvatski barokni biser, pobiti ranjenike u bolnici, masakrirati ostale na Ovčari, odvesti skoro 30 tisuća ljudi u logore i mučilišta, pala je pesma "Oj Slobodane Šalji..." I sad nas Aleksandar Vulin, Aleksandar Vučić i Patrijarh Irinej pokušavaju uvjeriti kakve smo sve zločine mi njima napravili. Sve u stilu "prosto ne mogu da verujem" kakve su ustaše ubice. A heroje Vukovara koji su uspjeli preživjeti, dočekala je u Zagrebu Manolićeva komisija. U znak dobrodošlice, Jastreba su odveli u studentski dom u Laščinskoj i batinama na njegovom tijelu napravili apstraktni kolaž crno, bijelo, žutih i crnih masnica. I kad mi je na prvom razgovoru u pritvoru skinuo košulju i pokazao što su mu napravili ni ja "prosto nisam mogao da verujem". Ne vjerujem ni danas. Jer taj izvještaj Manolićeve komisije, koji Jastreba, Totove i druge heroje opisuje kao kukavice i izdajice još i dan danas leži u Saboru RH kao službeni dokumenat. Opet "prosto ne mogu da verujem".

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/gleđajući-taj-stampedo-izbjeglica-izgleda-da-se-ne-zna-tko-pije-a-tko-placa-krivo-zna-se-tko-placa-832476>

Razlikuju li se mnogo naši ljevičari kojima je „Bojna“ zločin koji treba kažnjavati?

Ali vratimo se našim državotvornim Hrvatima. Neki misle da je Tuđman pogriješio s kunom. Kao bilo bi lakše ostvariti neovisnu Hrvatsku da Tuđman nije pokazao čvrstinu i na takovim pitanjima. Jako su nas voljeli moćnici u svijetu pa je bilo poželjno pokazati snishodljivost prema njima, zar ne? Baš, kao što traže i danas. Prema onima kojima je oslobođanje okupiranih područja bio udruženi zločinački pothvat, ili je zločin bio „Oluja“ jer nije napravljen genocid u Bihaću pa nisu mogli proglašiti Srbe pobjedicima u ratu. Itd...

Onima kojima nije bio problem sudjelovati u progonu hrvatskih generala zbog oslobođanja okupiranih područja RH i spašavanja Bihaća od genocida ravnog onima u Drugom svjetskom ratu, ne mora danas smetati ni napad na Domovinski rat preko napada na „Bojnu Čavoglave“ i Thompsona.

Ali tražiti to od drugih?

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić
Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti doneše deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademičče Kusiću,
dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti doneše deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima. Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala:

S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo Vam u privitku.

S poštovanjem,
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti doneše deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator,

organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrta Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da *to (ta knjiga) pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih prepostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljudeo i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podaci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnom sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistjeće iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podatcima i zamislima.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristrand! (U odnosu prema podatcima i zamislima svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijedjanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretnе

argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene eksperzije raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. sc. Matko Marušić

akademik Andrej Dujella

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisacki

akademik Dubravko Jelčić

akademik Marin Hraste

akademik Andrija Kaštelan

dr. sc. Mile Bogović, biskup gospicko-senjski

prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

Ante Ivas, biskup šibenski

akademik Stanko Popović

akademik Žarko Dadić

akademik Ivan Aralica

prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a

akademik Frano Kršinić

dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski

mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski

akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti

prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti

prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management

prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

prof. dr. sc. Ivan Malčić

doc. dr. sc. Dubravko Jelić

doc. dr. sc. Ivan Bokan

prof. dr. sc. Srećko Kovač

dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik

dr. sc. Hrvoje Kalinić

izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Andelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj
Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak

prof. dr. sc. Vladimir Mikulić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i porača
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Medimorec

Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za
obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tirkica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petracic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Andelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stjepo Mijović Kočan, književnik
prof. dr. sc. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potpore Pismu HAZU:

Divo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. Ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. Pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, Vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo markulin,kap.d.pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. Građ., Čakovec
Jasenka Polić Biliško
Branko Prpić, prof. Sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Mate Sušac
Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com
Renato Šelj, umirovljeni bojnik HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić
Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić

Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Ivan Bradvica, dipl.ing. građ., književnik
Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivana Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl.ing., Zagreb
Ivana Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka u publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof. ;
Ivan Bastjančić, dipl.ing stroj. ;
Iva Bastjančić, nastavnica.
mr.sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.
Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic ing brodogradnje
Antun Raguž, prof, Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić dipl.ing.el.
Josip Grilec, mr. sci.
josip vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić Split
Miljenko Mustac, Privilaka/Salzburg
Franjo Žgela dipl.ing.arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim.mr.sc.Miljenko Raos dr.med.
Ivana Babic, prof. hrvatskoga jezika i knjizevnosti
Tonći Zokić, Orebić
Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac Senj-Canberra (Australija)

Petar Gelo, Melbourne
Don Lazar Čibarić
Dr Josip Divic, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. hazud/d, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. Ing. Stroj.,
prof. Ivica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanovic
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl.-ing. Stjepan Poropatić, Štugart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik .Berlin
Jakov Lozar, ekonomist.Berlin
Ante Tokic, HFDV,Berlin-Livno
Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split
Edo Pivcevic
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjkovic
Marta Čerina, Zagreb
mr. sc. Ivan Mance
Lovro Cindori, kanonik, Zagreb
Matija Grgat

**J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.**

GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?

Jučer je bilo puno vijesti. Nekako mi se sve vrti na strašnu istinu kako je pozdrav ZA DOM SPREMNI najveći mogući zločin.

Počelo je sa ZDS:

Naslov: Osijek nikad neće biti Ocek!!!

Datum: Wed, 23 Mar 2016 22:19:27 +0000

Šalje: Stjepandic, Josip

<http://www.vecernji.hr/nogomet/jedina-mrlja-u-osijeku-bilo-je-skandiranje-za-dom-spremni-1070804>

Tko o čemu, neokomunisti o ZDS.

Pogledam i vidim;

"Jedina mrlja na utakmici je što su navijači u dva navrata skandirali "**Za dom spremni**".

Strašno je vidjeti koliko je mnogo Hrvata spremno umrijeti za domovinu, zar ne? Moj imenjak ne razumije kako je to bio pozdrav HOS-ovaca u domovinskom ratu. A ti su bili strašni. Još dok je Hrvatska bila bez oružja utjeravali su strah u kosti srpskim hrabrim ratnicima. Pa s tim pozdravom započinjao je Thompson svoju pjesmu "Bojna Čavoglave". S onom strašnom porukom: Stići će vas naša ruka i u Srbiji. Thompson je očito već tada znao da će sve završiti velikim bijegom zečeva, pardon hrabrih srpskih ratnika u "Oluji".

U Domovinskom ratu Srbima su svi branitelji bili ustaše. Valjda je to bila posljedica tog silnog straha koje su izazivali HOS-ovci i Thompson. Danas su i oni i njihove sluge u RH shvatili da to nisu bili svi već se radilo samo o HOS-

ovcima i Thompsonu. To je vidljivo i iz najnovijeg Biltena SNS.a tj. Milorada Pupovca. Najveći dio je i posvećen pozdravu ZDS, tj. HOSovcima i Thompsonu. Na žalost, za razliku od Pupovčevih Srba, mnogi Hrvati misle kako je HOS bio u Domovinskom ratu dio regularne Hrvatske vojske, pa je napad na ZDS napad na Domovinski rat. Tako je i moguće da Ivan Ljubić čak napiše i članak s naslovom: Zašto vičemo – "Za dom spremni":

<http://kamenjar.com/zasto-vicemo-za-dom-spremni/>

Ne vodeći računa o ulozi ZDS u pravljenju zečeva od hrabrih srpskih ratnika u "Oluji", Ljubić piše:

Upravo je „Za dom spremni“, iako će se svima učiniti kao trivijalno pitanje, pitanje na kojem testiramo koliko vrijedimo kao narod. „Za dom spremni“ je granica hrvatske suverenosti, bio tijekom 90ih kada su hrvatske granice bile тамо gdje su stajale trupe HOS-a, a bio je i tijekom Drugoga svjetskoga rata, bez obzira na sve zločine. Ne znam za Nikolu Šubića Zrinskoga, ali kao da je bitno? Zločini jesu počinjeni i oni su, riječima Hasanbegovića doista najveće moralno posrnuće našega naroda, ali oni ne mogu osporiti, koliko god teški bili, snažnu težnju hrvatskoga naroda da se bori za svoju slobodu. To je univerzalno pravo. I to je, rekao bih, ključan problem. Zašto bi Hrvati bili žilava i zajebana nacija, ako mogu biti nesigurni poltroni koji se mjesecima dvoje poslati vojsku u nadzor vlastitih, tzv. zelenih granica. Jer naravno, hrvatski vojnik će odmah otvoriti vatru na svakog nesretnika kojega vidi. Nema šanse da odradi važan posao logističke ispomoći. Umjesto da Vlada RH poltronski osuđuje poklič „Za dom spremni“, bilo bi mnogo pametnije da upregne sva sredstva koja ima da se u međunarodnom kontekstu taj poklič dekriminalizira i rastumači iz naše perspektive, a ne one Željka Jovanovića ili Zorana Stevanovića. Zanimljivo je također primijetiti da se vikalo ZDS bez ikakvih problema na svakoj utakmici reprezentacije dobrih 15ak godina, sve do trenutka kada je preko noći to postao jasan znak da si fašist te da smatraš rasne zakone pozitivnima. Svojedobno je prvi slavuj među komentatorima Drago Čosić digao glas i protiv pokliča „U boj u boj za narod svoj“. Zemljo otvori se. Da se nastavilo tim tempom od hrvatskih navijača bi se uskoro očekivalo da navijaju za suparničku momčad.

A Zrinski je itekako važan. Kada su usporedili Đokovićev pozdrav s tri prsta nastao u Miloševićevu vrijeme s Šimunićevim, srpski povjesničari su objasnili da je prirodno da se neki nacionalni simbol mijenja i svi su bili sretni i zadovoljni. Glupo je bilo uspoređivati to s Šimunićevim pozdravom jer ZA DOM postoji i kod Zrinskog. Ipak je ZDS u Domovinskom ratu imao za posljedicu pravljenje zečeva od Srba, zar ne? Ali tu vezu koja nije bila jasna kod Čosića postala je jasna iz slijedećeg reagiranja:

**HRVATSKA VITEŠKA BRATOVŠTINA
P E T R A Z R I N S K O G
Časni stol Čakovec**

«Dunja Vežzović jedna je od najvećih opernih umjetnica koje je Hrvatska dala svijetu». Tako počinje intervju novinara Branimira Pofuka s potpisnicom apela

Kulturnjaci 2016., objavljenom u subotnjem broju Večernjeg lista. Na pitanje novinara zašto je digla svoj glas zahtijevajući ostavku ministra Hasanbegovića, Dunja Vejzović odgovara da se s novim ministrom u Hrvatsku ušuljala netolerancija, radikalizam i nacionalizam te nastavlja: Baš kao i mnogi Nijemci, tako i ja začepim uši kad u operi Majstori pjevači dođe ono mjesto Das deutsche Volk, das deutsche Reich, iako jako volim Wagnera. Za mene nema razlike kad slično mjesto dođe i u Zrinjskom..... Svaka država ima svoje nacionalno djelo s takvim mjestima koja izazivaju nelagodu, koja spadaju u prošlost....».

Gospođa Vejzović misli, dakako, na operu Ivana pl. Zajca, Nikola Šubić Zrinski, koja opisuje tursku opsadu Sigeta 1566. godine. Točnije, misli na završnu ariju: U boj, u boj. Dakle, početkom rujna ove godine obilježavamo 450. obljetnicu slavne Sigetske bitke. Ako je veliki francuski državnik, kardinal Richelieu, zapisaо da je spomenute godine samo čudo moglo spasiti Europu, a da se to čudo dogodilo u Sigetu, onda je naša časna zadaća da u prigodi obljetnice te bitke Europu podsjetimo da je to čudo bilo djelo Hrvata. Arija će se izvesti u Sigetvaru, na autentičnom mjestu na kojem se dogodio pokušaj proboga preostalih branitelja iz plamtećeg grada, a koji opisuje arija U boj, u boj. Događaju će nazočiti predsjednici Hrvatske, Mađarske i Turske.

Ideja o postavljanju opere Nikola Šubić Zrinski u Sigetvaru izvorna je ideja Bratovštine Petra Zrinskog – Časni stol Čakovec, pa stoga ljubazno molimo «jednu od najvećih opernih umjetnica koje je Hrvatska dala svijetu» da nam pobliže objasni na koji dio arije bismo trebali začepiti uši.

I zašto. Pogledajmo, dakle, tekst:

*U boj, u boj!
Mač iz toka, braćo,
nek dušman zna kako mremo mi!
Grad naš već gori,
stizi do nas već žar:
rik njihov ori,
bijesan je njihov jar!
K'o požar taj grudi naše plamte,
utiša rik mača naših zvek! K'o bratac brata
Zrinskog poljub'te svi!
Za njim na vrata,
vjerni junaci vi!
Sad, braćo!
Pun'mo puške, samokrese,
naše grome, naše trijese,
neka ore, ruše, more!
Brus'mo ljute naše mače,
neka sijeku jače, jače!
Pun'mo puške, samokrese,
naše grome, naše trijese,
neka ore, ruše, more!*

*Sad zbogom bud',
 dome naš zauvijek,
 oj, zbogom,
 od svud i svud
 na te dušman ide prijek.
 I već u grob
 sveti trup sklada tvoj,
 al' neće!
 Za te sin svak u boj se kreće!
 Dome naš, ti vijekom stoj!
 Hajd' u boj, u boj!
 Za dom, za dom sad u boj!
 Ma paklena mnoš
 na nj diže svoj nož;
 Hajd' u boj!
 Nas mal, al' hrabar je broj!
 Tko, tko će ga strt'?
 Smrt vragu, smrt!
 Za dom, u boj, za dom u boj!
 Za domovinu mrijeti kolika slast!
 Prot dušmaninu!
 Mora on, mora past'!*

Čakovec, 22. ožujka 2016.

mr. sc. Zlatko Bacinger, bacinger@net.hr;
 predsjednik Bratovštine Petra Zrinskog – Časni stol Čakovec

<http://narod.hr/kultura/bratovstina-petra-zrinskog-dunji-vezzovic-na-koji-dio-arije-bismo-treballi-zacepiti-usi>

Pa zar nije sve jasno. Pa koliko li se puta tu ponavlja ZA DOM. Kako je tek gdje Dunji Vežzović poslije učinka pravljenja zečeva u "Oluji" znati da je sve sadržano u:

*Za dom, u boj, za dom u boj!
 Za domovinu mrijeti kolika slast!
 Prot dušmaninu!
 Mora on, mora past'!*

A Hasanbegović je nosio kapu HOPS-ovaca. A on kao povjesničar itekako zna za strah koji su oni izazivali kod hrabrih srpskih vojnika još dok su Hrvati bili razoružani. Kakav je to tek užasan strah bio kada su se Hrvati naoružali. A on se tamo slika s HOS-ovskom kapom. Strašno, zar ne?

Razumijem i 100% hrvatskog ratnog invalida Maria Filipia kada kaže za Dunju Vežzović:

“Jedna od najvećih opernih umjetnica” je ujedno jedno od moralno najbijednijih ljudskih bića u državi

Ali moramo uvažiti koliko je strašan hrvatski genocid pravljenja zečeva od Srba, zar ne. Osim toga gđa Vejzović nam zapravo kaže da nije problem zbog toga što se ZDS koristio i u NDH. Problem je u genocidnosti hrvatskog naroda koji takav narod opjeva i u svojoj najpoznatijoj operi. Srpske sluge u Hrvatskoj, za razliku od gđe Vejzović, u svom strahu to ne smiju otvoreno reći pa upozoravaju samo na NDH. Moramo razumjeti i njih. Od srpskih sluga postati sluge zečevima mora biti strašno.

To ipak počinju razumijevati i kod nas. Jučer sam dobio i ovu vijest:

Naslov: Pravda i pravo

Datum: Thu, 24 Mar 2016 08:03:15 +0100

Šalje: Zenga Croatian

bez lustracije je i ovo moguće

<http://www.vecernji.hr/crna-kronika/alavanja-osloboden-optuzbi-za-zvjerstva-uborovu-selu-sudac-sve-sto-se-zbivalo-u-skoli-posljedica-je-smisljene-akcije-jnateritorijalci-nisu-sami-odlucivali-1070689>

Očito i Zenga kao branitelj ne razumije koliko je strašan genocid pravljenja zečeva. Ali to razumiju u Haagu. Zato je prirodno da se danas, kada je to postalo jasno, smanjuje osuda za uobičajeno masovno ubijanje ljudi. Mora se napraviti razlika između klasičnog genocida i strašnog pravljenja zečeva:

Haaški sud presudom Karadžića pretvorio u srpskog sveca!

...Presuda je bila odavno zacrtana jer čak niti ovakav privremeni Tribunal nije imao izbora, osobito nakon procesa pred stalnim međunarodnim sudom u Haagu. Naime, taj sud je u presudi u procesu Bosna i Hercegovina protiv Srbije za genocid, presudio genocid u Srebrenici, ali nije teretio Srbiju. Srbija je ostala netaknuta. Srbija je i danas u obrazloženju presude ostala netaknuta i to je po mom mišljenju najvažniji element ove presude.

Sve ostalo je posve očekivano...

Ništa se neće dogoditi, prije svega zbog toga što Srbija i danas uz pomoć odavno zasijanih satelita u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, koji danas ostvaruju upravo zakapanje zločina i afirmaciju zločinaca, radi održavanje i uspostavljanja prilagođene velikosrpske paradigmе, vješto kontrolira i posljedice ovakve presude.

U Hrvatskoj to radi pola hrvatske politike, sve nevladine udruge „antifa“ profila, zatim prije svih bivši rukovodioci, političari i vojnici Republike Srpske Krajine, koji su nakon poraza legalizirani pod pritiscima svijeta u hrvatski politički i državni poredak...

Iako je ministar vanjskih poslova Miro Kovač bolje od svih ostalih naglasio nužni pravac korištenja ove presude izjavom: „Radovanu Karadžiću jest presuđeno. Ali još uvijek nije pobijeđen njegov duh, kao ni naslijede njegove zločinačke i genocidne politike. Tek kada se to postigne, moći će doći do pomirenja među ljudima u Bosni i Hercegovini i šire“, veliko je pitanje koliko državne i političke moći ima ovakva Hrvatska postarati se da se trajno politički osudi Karadžićev duh, koji i danas sasvim legalno djeluje u Hrvatskom saboru. Zove se Milorad Pupovac...

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/haaski-sud-presudom-karadzica-pretvorio-u-srpskog-sveca-907481>

Pogledajte npr.:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/posljednji-karadzicev-zlocin-masakr-na-sarajevskoj-trznici-video-907353>

<http://direktно.hr/en/2014/direkt/43073/Presuda-je-skandalozna;-tko-sve-sudi-u-Haagu-dobro-da-nije-i-oslobo%C4%91en.htm>

<http://direktно.hr/en/2014/direkt/43086/Karad%C5%BEi%C4%87eva-presuda-je-politi%C4%8Dki-diktat-po-kojem-ina%C4%8De-Ha%C5%A1ki-sud-postupa.htm>

<http://narod.hr/hrvatska/nazor-kod-presude-karadzicu-problematicno-je-sto-se-sudilo-covjeku-a-ne-i-njegovu-djelu>

<http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-sramota-karadzicu-ista-kazna-ko-paravinji/>

Josip Pečarić

25. 03. 2016.

ODGOVOR MARIU FILIPIU

Dragi Mario,

Doista me je obradovao Tvoj e-mail, tj. Tvoje reagiranje na moj tekst (koji je objavljen na portalu Glas Brotinja
<http://glasbrotnja.net/kolumnne-akademik-josip-pecaric/79239>):

Naslov: RE: GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?

Datum: Fri, 25 Mar 2016 10:30:30 +0100

Šalje: Mario Filipi

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Dragi Josipe

*Za dom spremni je bio pozdrav kojim se je pozdravljalo ne samo u HOS-u, nego i u drugim postrojbama, barem u Slavoniji što osobno svjedočim, a vjerujem i u drugim regijama gdje je bio rat. I danas sam ponosan na taj izvorno hrvatski pozdrav. Da su barem ovi koji vrište na taj pozdrav bili tada s nama pa da su čuli stravičan muk u eteru, jer kad su četnici čuli taj pozdrav, „us**li su se toliko da nisu mogli ništa reći na „motorolu“. Sramota je da naši političari, prije svega povjesničari nisu za 25 godina zaslужili svoju plaću da objasne svijetu ne samo pozdrav Za dom spremni, nego i stvarnu znanstvenu povijesnu istinu o Nezavisnoj državi Hrvatskoj, Anti Paveliću, ustašama, Jasenovcu, Šaranovoj jami i svemu drugom. Ovako nam bilo kakvo bezvrijedno smeće soli pamet o tome gdje je "mrlja". A takve spodobe same nisu više nego upravo to – mrlje.*

Srdačan pozdrav Mario Filipi

Naravno da znam da se ZDS nije samo pozdravljalo u HOS-u već i u drugim postrojbama. HOS mi je posebno bitan jer su regularni dio HV-a u Domovinskom ratu i napadom na njih prokazuju se svi koji su protiv hrvatske države. Dr. Stjepandić me upozorio i kako je to izgledalo u Jutarnjem listu:

Naslov:

AW: AW: GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?

Datum: Fri, 25 Mar 2016 09:17:58 +0000

Šalje: Stjepandic, Josip

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Yutarnji je posve prolupao.

Misljam da im se pričinio Ante P.

<http://www.jutarnji.hr/zidovska-opcina--trebalo-je-odmah-prekinuti-utakmicu/1548482/>

Doista treba dobro pogledati kome ste vi hrvatski branitelji zapravo Ustaše: USTAŠKO SKANDIRANJE U OSIJEKU Na HRT-u tvrde da komentator ništa

nije čuo zbog uputa iz režije, Židovska općina bijesna: 'Zašto niste prekinuli utakmicu!?'

Ustaški poklič "Za dom spremni", koji se za vrijeme prijateljske utakmice između Hrvatske i Izraela mogao čuti u srijedu na stadionu Gradske vrt u Osijeku, osudili su jučer priopćenjem Vlada Tihomira Oreškovića, Hrvatski helsinški odbor te židovska zajednica u Hrvatskoj.

Premijer je bio na utakmici u svečanoj loži s predsjednikom HNS-a Davorom Šukerom, u društvu ministra znanosti Predraga Šustara, a u publici su još bili i ministar poduzetništva i obrta Darko Horvat, vukovarski župan Božo Galić te osječki župan Vladimir Šišljadić. S premijerom je u svečanoj loži bila i izraelska veleposlanica u Hrvatskoj Zine Kalay Kleitman.

Izvješće HHO-a

U izvješću s utakmice HHO piše: "Već na samom početku utakmice, u 2. minuti cijelim stadionom se zaorilo skandiranje 'Za dom spremni' (ustaški pozdrav iz vremena NDH), a u 14. minuti skandira se s tribina stadiona: 'Ajmo, ajmo ustaše'. Od 50. do 52. minute slijedi skandiranje 'Mi, Hrvati! Ustaše, ustaše! Vukovar, Vukovar'. 'Za dom spremni' uzvikuje se opetovano (53. minuta), a u 65. pali se jedna dimna naprava te potom baklja koja je ubaćena na tartan stazu".

Vlada je jučer osudila govor mržnje i isticanje simbola i slogana totalitarističkih režima na sportskim borilištima. "U suvremenom svijetu kada pojedinci koriste različitosti za novu platformu razdora koja svoj vrhunac doseže u posljednjim tragičnim događajima u Bruxellesu, tolerancija i zajedništvo snažnije nego ikad dobivaju svoj puni smisao. U tom kontekstu osuđujemo svaki pokušaj degradacije dosegnutih demokratskih vrijednosti, govor mržnje i vrijedanja. Vlada Republike Hrvatske osuđuje isticanje simbola i slogana kao neprihvatljivu i nepoželjnju pojavu", ističu u Vladi.

Zbog incidenta skupine navijača na stadionu jučer je reagirao i predsjednik Židovske općine Zagreb Ognjen Kraus koji je izjavio da su se opet čuli isti povici i da je zakon jasan: "Trebalo je odmah prekinuti utakmicu!" .HHO pak kaže da na verbalne eskalacije fašizma i seksističkog rasizma nitko nije reagirao. Službeni spiker, koji je redovito izvještavao o događanjima na stadionu, na hrvatskom i engleskom jeziku, nije smatrao potrebnim ni na početku utakmice, niti nakon spomenutih skandiranja, upozoriti gledatelje da je takvo ponašanje suprotno civiliziranim standardima, pravilima UEFA-e, i, u konačnici, kao oblik mržnje, suprotno zakonima RH.

Poruka predsjednice

"Jedini 'disonantni ton' upućen prije utakmice navijačima i hrvatskoj javnosti, bila je poruka predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović na njezinu Facebook profilu: 'Dostojanstveno, s ponosom, bodrimo naše vatrene! Pokažimo da smo navijači koji vole svoje i poštjuju druge. Recimo NE rasizmu!' napisala je uoči utakmice predsjednica. S HRT-a smo pak dobili sljedeći odgovor: - U konkretnome smo slučaju provjerom utvrđili kako je naš sportski komentator pratilo početak utakmice i u trenutku u kojem se događalo sporno skandiranje slušao upute iz režije te nije jasno čuo povike s tribina. Želimo podsjetiti da je HRT u sličnim slučajevima dosad reagirala i ogradiла se od svakog sličnog

neprimjerenog ponašanja i neprimjerenih poruka, a tako ćemo postupati i ubuduće.

Osječko-baranjska policija, kako smo doznali, zasad neće podnosići nikakvu prijavu zbog skandiranja "Za dom spremni".

"Policija tijekom javnog okupljanja, kao što je navedeno, obavlja snimanje i ako se utvrdi da je netko počinio kazneno djelo ili prekršaj, poduzimaju se zakonom propisane radnje. Tako će biti i u ovom slučaju, no zasad u tom smislu nemamo ništa konkretno", poručili su.

Već sam pisao o tome koliko je ova Vlada još uvijek slaba i kako se povinuje ovakvim izjednačavanjem vas branitelja i ustaša. Daleko su od dana kada ćeš i Ti i bilo koji drugi hrvatski branitelj biti važniji od svih ovih koji ovako reagiraju.

U Jutarnjem listu im se i rugaju jer uz tekst stavljuju:

VEZANE VIJESTI

Vijesti

KOMENTAR Zašto je Joe 'Za Dom Spreman' Šimunić izabran za pomoćnika A Joeov slučaj je doista nešto sramotno. Možda ponajbolje opisuje svu ogavnost ljudi (po Sun Tzu-u) koji su sudjelovali u tom.

Sjetimo se. Bila je utakmica u Beogradu. Palila se hrvatska zastava i bila je velika srpska zastava s ciriličnim napisom Vukovar. To nije zasmetalo ni delegatu na utakmici ni hrvatskom ministru! Potom je došla utakmica u Zagrebu. Delegat je tražio da se ukloni velika hrvatska zastava s natpisom VUKOVAR. U glavnom gradu hrvatske države smeta mu zastava te države s natpisom hrvatskog grada! Umjesto da mu pokažu put prema granici RH oni narede da se ukloni zastava! Na kraju utakmice Šimunić pokaže kako ima ponosnih ljudi u hrvatskoj državi. Ostalo znate. Svi ovi koji napadaju ZDS nisu ni riječ rekli u obranu hrvatskog dostojanstva u slučaju Šimunić. Da Thompsona i ne spominjem.

O tome piše možete vidjeti i tekst Ivana Blažićka:

<http://direktno.hr/en/2014/kolumni/43124/Neuspjeh-bomba%C5%A1a-kako-je-premijer-ponosno-sjeo-uz-%C5%A0ukera-iz-%27mo%C4%8Dvare%27.htm>

Vidjeti i:

<http://www.dnevno.hr/sport/nogomet/vlada-o-navijackim-skandiranjima-u-osijeku-osudujemo-govor-mrznje-i-vrijedanje-907555>

Oni koji napadaju ZDS i HOS zapravo pljuju i po Vukovaru i njegovo žrtvi. Kako doznajemo iz najnovijeg "7Dnevno" grad Vukovar će medaljom odlikovati vukovarsku postrojbu HOS-a. Od 58 HOS-ovaca koji su branili Vukovar poginulo ih je 25, a samo dvojica nijednom nisu ranjeni. Kada je pukla crta koju je držao HOS, pao je i Vukovar.

I TO SU DOČEKALI

VUKOVAR HOS-U SKINUO KAPU: Stiže medalja za junaštvo u ratu!

Autor: Snježana Vučković / 7Dnevno / 24. ožujka 2016.

Medaljom kojom će Grad Vukovar odlikovati vukovarsku postrojbu HOS-a s te će se časne postrojbe skinuti i zadnji obris stigme "ustaške paravojske", jedne od rijetkih koja se ne tereti za ratni zločin.

<http://www.dnevno.hr/domovina/vukovar-hos-u-skinuo-kapu-stize-medalja-za-junastvo-u-ratu-907550>

Razlog više da se ZDS napada i danas. Pa u Pupovčevom Biltenu dana je i slika HOS-ove zastave s pozdravom ZA DOM SPREMNI. Jasan znak za sve srpske sluge u RH, zar ne?

Pri tome ne mislim omalovažiti sve druge koje su u Domovinskom ratu pozdravljali sa ZDS, dragi Mario. Dapače, u knjizi DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / Na hrvatsku šutnju nismo spremni! dao sam i Vaš tekst LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI za koji mislim da je nešto ponajbolje napisano na ovu temu. U Prilogu dajem dio Tvoog teksta koji se odnosi na ZDS. Zapravo hrvatska vlast će doista biti hrvatska kada bude dijelila Vaše stavove, a ne stavove onih o kojima govorimo u ovom tekstu. Stavove onih koji nikada nisu podržavali hrvatsku državu.

Ali treba znati iščitati i znakove pozitivnih promjena u novim hrvatskim vlastima. Već sam puno puta pisao o tome kako se hrvatski političari boje čak i navesti što piše u presudi Stalnog međunarodnog suda u Haagu u slučaju tužbi za genocid. A govore o agresiju Srbije u cilju stvaranja etnički homogene Velike Srbije, kao i to da su pri tome vršili i genocidne radnje. Jeste li primjetili kako je Predsjednica u svom priopćenju oko presude Karadžiću koristila riječi "najteži zločini s ciljem stvaranja homogenog srpskog prostora". Za očekivati je da će ona uskoro govoriti što doista piše u toj presudi. Svidjelo se to Britancima, ili ne!

<http://kamenjar.com/109222-2/>

Josip Pečarić

PRILOG:

Mario Filipi,

LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI

Prošlost i to ona iz Drugog svjetskog rata posljednjih mjeseci dominira u medijima, pa i među ljudima općenito. Na prvi pogled izgleda čudno. Narod koji ima „pun kufer“ problema u sadašnjosti brine o nečemu što je odavno završeno. Ipak, nije tu ništa čudno.

Hrvati su među vrlo rijetkim narodima koji su gotovo 100 godina živjeli u zarobljeništvu laži o samima sebi.

Zarobljeništvo laži bilo je popraćeno tako surovim režimima, da je istina bila doslovno ubijana iz dana u dan, a u „boljem“ slučaju zatvarana u tamnice. Već samo spominjanje istine dovodilo je do strašnog zla. Zato je otkrivanje istine o vlastitoj prošlosti nama Hrvatima uzbudljivo poput otkrivanja nekog novog kontinenta.

Danas imamo kakav-takav demokratski sustav i koliko-toliko nezavisnu državu, iako smo svjesni da je i ova današnja „nezavisna“ otprilike kao i ona u vrijeme Drugog svjetskog rata.

Ona je bila pod dominacijom Hitlera, a ova Europske unije, masona, iluminata i kojekakvih drugih svjetskih „meštara“.

Ali ono što nas veseli jest činjenica da za javno iznošenje činjenica, prepostavki ili samo mišljenja nitko ne ide na robiju, iako biva izložen cijeloj lepezi drugih pritisaka. Istina, ista demokracija koja Hrvatima omogućuje novo otkrivanje istine, omogućuje i mrziteljima Hrvatske bezgranično „pljuvanje“ po našim svetinjama.

Ali istini uvijek odgovara sloboda. Kroz nju istina prolazi i ostaje, a verbalno smeće nestaje.

ČETIRI STUPA „ZATVORA LAŽI“

Može li se cijelo stoljeće jedan narod u cjelini držati u uvjerenju o vlastitoj bezvrijednosti a da nitko ne progleda? Na žalost može i mi smo prvi primjer za to. Cijeli sustav temeljio se na vrlo jednostavnoj poruci: „Ako pisneš, pojest će te noć“. Na toj jednostavnoj balkanskoj prijetnji počivao je mrak laži toliko dugo.

Onoga časa kada je nestalo te prijetnje, istina se je počela probijati.

Da bi se Hrvatima „začepila usta“ godinama su bila dovoljna četiri stupa laži:

- 1.Alojzije Stepinac
- 2.Za dom spremni
- 3.Jasenovac
- 4.Ustaše

Tih stupova se grčevito drže i danas svi komunisti, jugosloveni, velikosrbi, plaćeni prodavači Domovine i slični. Kada dođu na tanak led, osobito prilikom nastupa u medijima, kada im „zagusti“, uhvate se za jedan od tih spasonsnih stupova. Nekada su ti stupovi bili čvrsti i pomoću njih su lako potapali protivnike. No vremena su se promijenila i sva četiri stupa se ljujaju.

KANONIZACIJA ALOJZIJA STEPINCA „POD RUČNOM“

(...)

PANIKA OKO „ZA DOM SPREMNI“

Kada je 1991. godine tada još nepoznati Marko Perković Thompson lansirao pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja započinje baš s tim usklikom, nikome nije bilo na kraj pameti prigovarati mladom branitelju zbog toga. Razloga je bilo više. Protivnici Hrvatske bili su duboko u mišjim rupama i u njihovom kukavičjem srcu nije bilo ni trunka snage za bilo kakvu manifestaciju vlastitoga stava. Osim toga, Thompson je tim usklikom na početku pjesme posvjedočio da se je tako pozdravljalno na bojišnicama širom zemlje, na mjestima gdje si bio siguran jedino da si živ tog trenutka. Niti pet sekundi života unaprijed nije se moglo predvidjeti. Bio je to pozdrav na svim bojišnicama i u svim postrojbama, ne samo u HOS-u. Nije to bio službeni pozdrav proklamiran na nivou države, nego spontana manifestacija otpora na prvoj crti, među nitima mreže smrti, kao poruka neprijatelju. „Čekaju te oni koji su za dom spremni umrijeti“.

S vremenom su jadne kukavice – novinari, politolozi, povjesničari, srpski propagandisti i slični, izišli iz mišjih rupa i počeli najprije polako, a onda sve jače napadati taj stari hrvatski poklič. Ali nakon što im je pred nosom pao mit o zločestom Stepincu, uhvatila ih je panika. Ako padne i drugi stup, lako bi mogla pasti i cijela kuća laži, a oni sami postali bi ono što već odavno jesu – otpad. Zato

su podigli nevidenu hajku na sve nas koji svjedočimo da je poklič „Za dom spremni“ nerazdvojivi dio hrvatskog naroda i zato je neuništiv.

Sada međutim dolazi na red posljednji adut. Ako je Za dom spremni nerazdvojivi dio hrvatskog naroda, onda je to dokaz da su Hrvati doista zločinački i genocidni narod. A za dokazivanje takvih tvrdnjki još im stoje na raspolaganju preostala dva stupa.

JASENOVAC – BALON KOJI SE JE ISPUHAO

(...)

USTAŠE – POSLJEDNJA SLAMKA SPASA

(...)

Mario Filipi/dragovoljac.com

25. 03. 2016.

"ZA DOM SPREMNI" I EDUKACIJA

Predsjednica Kolinda Grabar – Kitarović kaže kako na na utakmici između Hrvatske i Izraela nisam čula skandiranje 'za dom spremni':

"Prijе utakmice sam na Facebooku pozvala na dostoјanstveno navijanje protiv rasističkih povika. U svakom slučaju to osuđujem", kaže predsjednica, i dodaje da se zbog toga ne može sankcionirati nogometnu reprezentaciju.

"To je nemoguće kontrolirati, toga se možemo riješiti jedino edukacijom. Policija je odradila sjajan posao, spriječila je sve što se moglo spriječiti."

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/kolinda-grabar-kitarovic-na-stadionu-nisam-cula-skandiranje-za-dom-spremni-1071485>

Da one koje tvrde da je ZDS rasistički pozdrav treba educirati potvrđuje biskup Uzinić.

Gostujući u emisiji "Intervju tjedna" Hrvatskog radija, on je odgovarajući na novinarsko pitanje o hrvatskoj opterećenosti prošlošću te ispadima govora mržnje u javnom prostoru istaknuo kako se nadao da će se nakon izbora prestati baviti ideološkim podjelama i politikanstvom, te kako mu se čini da je nekome u interesu da hrvatski narod ostane razjedinjen. Kao što znamo duboka podjela je najavljena s Milanovićevim ILI MI ILI ONI, a ovo što se nastavilo događati najavio je tvrdnjom da će gubitnici vlastima prirediti pakao. Educiranje oko pozdrava ZDS započeo je biskup rekavši:

"Nadao sam se da će se nakon izbora prestati baviti tim stvarima. Treba se time baviti, ali ne za političke poene nego na povjesnoj razini i utvrditi istinu. Na temelju te istine se može stvarati društvo koje ima zajedničke nazivnike. Ta situacija koja se događa oko ideoloških prepucavanja, a time smo strašno zatrovani zadnjih 5-6 godina, ponekad imam osjećaj da je to dirigirano ili izvana ili možda iznutra. Kao da netko ima interes da kao narod budemo razjedinjeni oko nebitnih stvari. To se odnosni i na pozdrav 'Za dom spremni'. Oni koji to danas kažu ne zazivaju ustaška vremena, ali to isto nije toliko bitan pozdrav da bi oko njega trebali trošiti toliko vremena i da bi on trebao mutiti strasti među nama", rekao je Uzinić.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/43217/Uzini%C4%87-Imam-osje%C4%87aj-da-netko-dirigira-ideolo%C5%A1kom-podjelom-dru%C5%A1tva.htm>

Bivšem pomoćniku ministra socijalne skrbi Vicku Goluži sigurno neće biti jasno da nekome uopće treba edukacija:

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
DOMOVINI KLICAT GLASNO
ZA DOM SPREMAN ŽIVOT DATI
LJUDSKOM UMU NIJE JASNO?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
S KOJOM HRVAT ZA DOM KLIČE
DA JE ŽIVOT SPREMAN DATI
SVE DOK ŽIVI, DOK SE MIČE?

OTKAD ZLOČIN LJUBAV ZNAČI
SAMO KAD JE HRVAT SPREMAN
ZA DOM DATI ŽIVOT GOLI
ZNADE SAMO JUGONEMAN.

ZNADE SAMO MRŽNJA ČISTA
KOJU SVAKA RIJEČ BOLI
JUGOJATA KOJE GRAKĆE
I KAD HRVAT BOGA MOLI.

ZNADE SAMO MRŽNJA ČISTA
SVAKE RIJEČI, SVAKOG ZNAKA
U KOJOJ SE NE NAZIRE
ZLOČINAČKA PETOKRAKA.

Ali zar nije ponajbolji način za biti u paklu: od ljubavi praviti pakao? Može li se educirati npr. uredništvo *Jutarnjeg lista* koja već u naslovu teksta kaže:

PREMIJER JE PRISUSTOVAO NA UTAKMICI NA KOJOJ SE SKANDIRALO 'ZA DOM' Protiv ustašta se ne reagira običnim kurtoaznim priopćenjem

<http://www.jutarnji.hr/premijer-je-prisustovao-na-utakmici-na-kojoj-se-skandiralo--za-dom--protiv-ustašta-se-ne-reagira-običnim-kurtoaznim-priopćenjem-/1548837/>

Zar nije logičnije da oni znaju da je ova država stvorena na Domovinskom ratu u kome su pozdrav ZA DOM SPREMNI koristili HOS-ovci, a i mnogi drugi branitelji, kako nas upozorava stopostotni hrvatski ratni invalid Mario Filipi:

*Za dom spremni je bio pozdrav kojim se je pozdravljalno ne samo u HOS-u, nego i u drugim postrojbama, barem u Slavoniji što osobno svjedočim, a vjerujem i u drugim regijama gdje je bio rat. I danas sam ponosan na taj izvorno hrvatski pozdrav. Da su barem ovi koji vrište na taj pozdrav bili tada s nama pa da su čuli stravičan muk u eteru, jer kad su četnici čuli taj pozdrav, „us**li su se toliko da nisu mogli ništa reći na „motorolu“. Sramota je da naši političari, prije svega povjesničari nisu za 25 godina zaslужili svoju plaću da objasne svijetu ne samo pozdrav Za dom spremni, nego i stvarnu znanstvenu povjesnu istinu o Nezavisnoj državi Hrvatskoj, Anti Paveliću, ustašama, Jasenovcu, Šaranovoj jami i svemu drugom. Ovako nam bilo kakvo bezvrijedno smeće soli pamet o tome gdje je "mrlja". A takve spodobe same nisu više nego upravo to – mrlje.*

Zapravo zar nije upravo to o čemu piše Filipi ono zašto se danas inzistira o "ustaškom" pozdravu. Ima i logike u tome. Toliko mrze branitelje koji su im oteli

njihovu Jugoslaviju, pa im je draže da je ZDS isključivo ustaški pozdrav. Bolje i ustaški, samo da nije braniteljski. Uzgred budi rečeno branitelji su danas jedini istinski antifašisti jer su pobijedili fašističke agresore na svoju državu! A kad je tako jesu li oni koji su protiv hrvatskih branitelja – rasisti? Kako educirati one kojima su HOS-ovci ustaše i fašisti? Kakvi su to ljudi koji tako nešto kažu za one kojima je Vukovar skinuo kapu:

Stiže medalja za junastvo u ratu!

(...)

<http://www.dnevno.hr/domovina/vukovar-hos-u-skinuo-kapu-stize-medalja-za-junastvo-u-ratu-907550>

Da, mogu li se educirati oni koji znaju da je Hasanbegović snimljen s kapom HOS-ovaca, a po onom *Lažu Srbi i to im je od Boga dano* optuže ga da je nosio ustašku kapu?

Mogu li se educirati oni koji u svome podaničkom životu nikad, ni u mislima, nisu napustili *region*? Kad su našega imenjaka Šimunića srpske sluge onako dušmansi napali i osudili, drugi imenjak Stjepandić, pripadnik „neprijateljske emigracije“ u Njemačkoj, počeo se raspitivati po svijetu, kako na taj pozdrav gledaju u drugim zemljama. Vidi zla: koga god je pitao, svi su ZDS, a nitko nije ZRS (za *region* spreman)! Kad hoćete počastiti Nijemca, onda mu kažete da je „heimatverbunden“, a Kinezu „liam shi (恋家)“. U Kamerunu živi 20 milijuna stanovnika, koji govore 200 jezika. U svakome tom jeziku ima naravno i pozdrav ZDS i nitko se od njih zbog toga ne smatra rasistom.

Zar ne može predsjednica Grabar Kitarović preko svoje diplomatske mreže doznati ono što je doznao dobro umreženi znanstvenik Stjepandić? Zašto njega ne pita za mišljenje? Je li problem možda u tome da predsjednica nema nijednog savjetnika iz dijaspora, koji bi joj rekao kako o domoljublju razmišlja u slobodnome svijetu?

Mogu li se educirati oni koji napadnu Predsjednika Sabora akademika Reinera zbog prijedloga da se Hrvatski sabor ponovno nazove imenom koje je promijenjeno 2000. tvrdnjom da je to ustaški naziv? Zar nije očito da oni samo javno manifestiraju svoju mržnju prema hrvatskoj državi? Tko može takove educirati?

Mogu! Ali stalnim ponavljanjem istine. Za edukaciju takovih sigurno može dobro poslužiti i batina, tj. Ne davati im hrvatske (USTAŠKE) kune koji oni tako puno vole, kao ni medijski prostor.

I tko bi tu bili profesori? Oni koji brane jugokomunističku paradigmu u hrvatskoj povijesti kakvo su npr. Jakovina, Goldstein, Klasić,... ili oni koji njeguju hrvatsku paradigmu? Zar hrvatskim političarima ne bi trebalo biti mnogo važnije što kaže bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest prof. dr. sc. Mirko Valentić? Pogledajmo što on kaže o nedavnom Pupovčevom biltenu u "Hrvatskom tjedniku", 24. 03. 2016.:

ZA PUPOVCA JE HRVATSKO DOMOLJUBLJE GOVOR MRŽNJE

...Postavimo društvu oko Biltena SNV te brižnome Miloradu Pupovcu i javnome glasilu "Novosti" otvoreno pitanje: Zašto Srbima u Hrvatskoj smetaju koncerti Marka Perkovića Thompsona i njegova pjesma "Ne čete u Čavoglave niste ni prije", ili njezin uvodni dio koji počinje sa starodrevnim hrvatskim pozdravom "Za dom spremni"... Pravo pitanje glasi: što li se danas mota po glavama izdavača "Biltena no.6" i njihovog idejnog vođe Milorada Pupovca? Gospodo, pravo političko pitanje danas glasi: na kojoj to strani treba tražiti govor mržnje u kojem se napada i Predsjednica Republike Hrvatske: ono najlepše što nam semoglo dogoditi poslije smrti prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana?

Naravno, jasno jedna je govor mržnje očit kod svih onih koji danas u RH sprovode velikosrpski Memorandum SDANU 2.

Edukacija može pomoći samo kod onih koji nesvesno HOS-ovce i druge branitelje i njihov pozdrav poistovjećuju s ustašama.

Ili da budemo pošteniji u tome. Ako su njima oni Ustaše, možemo li mi prihvati dosadašnje historiografiju o NDH, kao istinitu. Očito ne!

Ja zapravo mislim da je ponajbolja edukacija humor, kako nas uče HOS-ovci. Jednostavno – treba im se rugati. A nitko ne zasluzuvi više ruganja nego oni koji zapravo sprovode srpske interese u RH. Čak je i Milošević njihove ratničke idole i njihovu "bežaniju" u "Oluji" usporedio sa zečevima. A oni još uvijek sanjaju zečeve i njihove sluge na vlasti u RH.

Narugao sam im se veći i zbog hajke na ZDS u Osijeku. Naslov teksta bio je: *GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?*

<http://glasbrotnja.net/kolumnne-akademik-josip-pecaric/79239>

Zapravo kada su Srbi i njihove sluge u RH u pitanju nije jasno je li to šala na njihov račun ili je doista istina, tj. Za njih je zaista ZDS i "Bojna Čavoglaver" izazivao toliki strah, da su nakraju doveli do njihove "bežanije" u "Oluji"?

Otkud takova dvojba?

Marcel Holjevac u tekstu znakovita naslova *Ni eksplozije u Bruxellesu ne mogu nadglasati hrvatsku šutnju* daje primjer koji potvrđuju taj stravičan učinak ZDS i Thompsona:

"Ako ćemo iskreno, ima mnogo više Šešelja u RH koji šetaju slobodno, na stadionima uzvikuju 'Za dom spremni', drže koncerte s Paveličevim slikama", ispalio je "mali Sloba" Dačić, danas ministar vanjskih poslova Srbije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/marcel-holjevac-ni-eksplozije-u-bruxellesu-ne-mogu-nadglasati-hrvatsku-sutnju-907733>

Mali Sloba je bio i predsjedavajući Generalne skupštine UN-a (kada je već Slobodan bio mrtav, pa nije on mogao). Dakle, čovjek zauzima vrlo visoke položaje u srpskoj i u svjetskoj politici. Pa kad on zapravo kaže da je pravljenje zečeva od Srba najveći mogući genocid moramo mu vjerovati, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

27. 03. 2016.

PISMO PREDSJEDNICI - TKO POTPISUJE?

Poštovana Predsjednica RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,

Sa žaljenjem vidimo kako se prošlogodišnja priča iz Knina ponavlja. U pismu koje smo Vam tada poslali predložili smo uvođenje pozdrava Za dom spremni u Hrvatsku vojsku upravo zbog incidenta s pjevanjem pjesme Bojna Čavoglave koja predstavlja simbol Domovinskog rata.

Znamo da je prošle godine na Paradi HV-a nastupao i HOS sa svojom zastavom na kojoj piše ZDS, koji jeste pozdrav odobren od hrvatskih vlasti.

Zato nije jasan tadašnji Vaš odgovor da je naš zahtjev koji ima za cilj obranu Marka Perkovića Thompsona i Bojne Čavoglave u kome je rečeno da je on „na razini provokacije“.

Neshvatljivo je kako hrvatskim vlastima smetaju simboli Domovinskog rata kao što je Bojna, pa će Vas sigurno zanimati što o tome kaže nedavni kandidat za Ustavnog suca RH g. Pero Kovačević:

PONAVLJA SE PROŠLOGODIŠNJA PRIČA

PERO KOVAČEVIĆ UPOZORAVA: ZBOG LAJKANJA I DIJELJENJA 'BOJNE ČAVOGLAVE' MOGU VAS KAZNITI!

Autor: I.G. Subota, 06. Kolovoz 2016. u 16:41

"Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu", pita se Pero Kovačević.

Pero Kovačević, pravni ekspert za nacionalno zakonodavstvo na portalu Nezavisni.hr objavio je kolumnu u kojoj se osvrnuo na sinoćnji događaj u Kninu i uručenje obavijesti o počinjenom prekršaju Marku Perkoviću Thompsonu jer je pjevao Bojnu Čavoglave.

UŠUTKAVANJE THOMPSONA: Dobio prekršajnu prijavu zbog glasnog pjevanja 'ZA DOM SPREMNI', nakon toga mu blokirali Facebook stranicu?!

U kolumni Kovačević upozorava da se "ponavlja prošlogodišnja priča, stoga, kaže, pazite i nemojte prenositi pjesmu Čavoglave jer bi mogli prekršajno odgovarati, zbog reproduciranja i lajkanja Bojne Čavoglave možete prekršajno odgovarati".

Nadalje navodi kako oni zaslužni za ovu "čestitku" Thompsonu zaboravljaju "da je samo pjevao jednu od najvećih domoljubnih hitova iz Domovinskog rata, pjesmu koja je dizala moral nama braniteljima. Pjesmu koja nije zabranjena niti je nama braniteljima nitko ne može zabraniti".

"Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu, jer kako će prekršajni sud kazniti Perkovića što pjeva pjesmu nastalu u Domovinskom ratu ili opet rade popis nepočudnih pjesama, kao nekad,

od Vile Velebita itd.. Zar se opet vlast dodvorava četničkim vojvodama Nikoliću i Vučiću, kojima Čavoglave bude loše osjećaje, osjećaje poraza, zaledene krvi i straha kad čuju Čavoglave... „, pita se Kovačević te svoju kolumnu završava riječima A.G. Moatoša:

“Sad samo mogu ponoviti: Hrvatska već vidje dosta raznih čuda, ali ne nađe strika za toliko Juda!”

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pero-kovacevic-upozorava-zbog-lajkanja-dijeljenja-bojne-cavoglave-mogu-vas-kazniti-944787>

S obzirom da g. Kovačević spominje srbijanske čelnike u prilogu Vam šaljem govor Aleksandra Vučića u Glini 1995.

Uvjeren sam da današnja vlast ne misli, kao Vučić da je u pravu kada govori o ustaškoj vlasti i zločinačkom režimu Franje Tuđmana iako se mnogi tzv. ljevičari ili antifašisti u RH itekako slažu s Vučićem. Tome smo svjedoci iz dana u dan.

Ponavljanje prošlogodišnje priče samo pokazuju kako vlast mora uvažiti našu prošlogodišnju peticiju.

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić
Biskup dr. sc. Vlado Košić

P.S. Podsjećamo Vas:

- a) Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerili predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;
- b) da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991(napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;
- c) da je znakovljeno postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.
- d) U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.

Pismo su još potpisali:

Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić
general Ljubo Ćesić Rojs
general Marinko Krešić
general Josip Štimac
general Ivan Tolj
dr. sc Josip Stjepandić
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m.

Prof. dr. sc. Marin Čikeš, RGN, Sveučilište u Zagrebu

Prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak

Prof. dr. sc. Fra Andrija Nikić

Mirela Pavić, kolumnistica

Zvonimir Josip Tumbri

Krunoslav Lukenda, Zadar

Jozo Lukenda, Zadar

Ivan Lukenda, Njemačka

Tereza Klier, Njemačka

Valerija Weiss, Njemačka

Damir Tučkar, dipl. ing.

Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik

Marko Magdalenić, KBF Zagreb

Juraj Cigler, dipl. inž. građ. Čakovec

Vicko Goluža

mr.sig. Ivan Lulic

dr. Ružica Ćavar

Pero Tadić, hrvatski književnik

Vinko Vice Ostojić, hrvatski publicist

Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.

Đurđica Bastjančić, prof.

Iva Bastjančić, baccalaurea

Josip Maršić

Slobodan Maršić dragovoljac DR

Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik

Vera Primorac, književnica

Stjepan Grgic, Toronto, Kanada

Josip Kocijan

Don Lazar Čibarić

Divo Bašić, Dubrovnik

Damir Borovčak, dipl.ing., publicist, Zagreb

Tomislav Beram, Australija

Krešimir Duvnjak, dipl. inž., mag. phil., univ bacc. relig., Zagreb

Zvonimir.R. Došen

Mate Sušac

Dajana Glavota, prof.

Hrvoje Glavota, dipl.ing.

Alojzije Petracic, umirocljenik

Danica Glavaš

Vlado Glavaš

Domagoj Musa mag. dipl ing.

Stanko Šarić, dipl. ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)

Ivo Markulin,kap.d.pl. Preko

Ankica Markulin, prof. Zadar

Blažena Magdić, umirovljenica

Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dusko Abramovic, Toronto-Canada
Nevena Abramovic, Toronto-Canda
Jozo Ćuk, dugogodišni hrvaski javni djelatnik, Melbourne Australia
Mario Filipi
Roko Sikirić, Lausanne
Petar Gelo Urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Don Andelko Kaćunko
Mijo Maljković, inovator
Ivan Filipović, pomorac
Slobodan B. Markic, P. Eng., Toronto
Miljenko Plisic
Branko Haubrich, iur.
Ivanka Haubrich
Ivana Haubrich Mihovilović
Kristina Vrebac
Ivan Haubrich
Manda Haubrich
Stjepan Fiolic, Argentina
Dr. sc. August Janeković
V. Školnik-Popović, dr. med. spec. ped.
Dr. sc. Zvonimir Šeparović, prof. emeritus

07. 08. 2016.

PRILOG:

Govor Aleksandra Vučića (danas predsjednika Vlade Republike Srbije) u okupiranoj Glini 20.03.1995., četiri i pol mjeseca prije oslobođilačke operacije Oluja

Braćo Srbi i sestre Srpske, pozdravljam junački narod srpske Banije i srpske Gline, vas koji ste podigli prvi baklju slobode tamo 26. juna još 91. godine, vas koji ste prvi krenuli na ustašku vlast, vas koji ste prvi oslobodili neke srpske teritorije u Republici Srpskoj Krajini. Nikada više ustaška vlast ovde neće moći da dođe. Nikada više oružanim putem. Nikada više onako kako su to namerili. Onako kako je zločinački režim Franje Tuđmana već pokušao. Vi ste ih u tome na najbolji način sprečili. Pokušaće drugačijim, perfidnijim metodama. Uz pomoć međunarodnih sila, zapadnih zemalja, a preko njihovih slugu u Beogradu – tu mislim na Slobodana Miloševića i njegovu nesrećnu ženu Mirjanu Marković – i njihovih jataka ovde u Krajini, predsednika krajinske vlade Borislava Mikelića. Sećate se da je Slobodan Milošević i onaj njegov kurir Borislav Jović, pri potpisivanju Vanceovog plana, da su rekli da će kod prvog napada ustaških snaga na Krajinu jugoslovenska vojska doći da pomogne, doći da intervenište. Ima ovde ljudi koji se toga sigurno sećaju. Šta je bilo, koliko je puta Hrvatska napala Srpsku

Krajinu? Nekoliko puta! I na miljevački plato, i u medačkom džepu na Divoselo, Počitelj i Maslenicu. Gde je bila jugoslovenska vojska, gdje je bio Bora Jović? Nigde niste mogli da ih vidite, nigde niste mogli da ih čujete. Lagali su! Lagali su jer su to nečasni ljudi, ljudi kojima nije do morala, ljudi kojima nije do srpstva. Šta je još uradio Slobodan Milošević, po nagovoru one njegove žene? Prihvatio je bio onaj Vance-Owenov plan, žečeći – sećate se tad je Republika Srpska trebala da dobije 42% teritorija bivše BiH, ali bez kopnenog koridora za Bosansku Krajinu, bez kopnene veze za Srpsku Krajinu. I rekao bi Milošević: eto braćo, hteo sam da živimo zajedno, a sad ne možemo, nemamo više nikakvu kopnenu vezu, pa ćete morati u Hrvatsku. Sve je to htio predsednik Srbije, ali na veliku sreću srpski narod u Republici Srpskoj i srpski narod u Republici Srpskoj Krajini su odbacili njegove izdajničke namere i dalje se junacki bore za slobodu sopstvenog naroda i za održanje svojih teritorija.

Vi se braćo ovde ne borite nizašta šta nije vaše, već samo da sačuvate ono što je oduvek bilo srpsko. I to mora ostati srpsko. Šta još radi Slobodan Milošević? Sećate se pred tri, četiri godine da je svako veče na državnoj televiziji bilo u Dnevnicima po 20 minuta, po pola sata, o onome što se dešava u Srpskoj Krajini, o onome što se dešava na Baniji, Kordunu, u Lici. Šta sada ima na državnoj televiziji? Ima samo poneko privredno čudo Borislava Mikelića, valjda kako mu borci imaju 30 dinara platu. To je nešto. I šta još ima? Kakvo je vreme u Krajini. Eto šta njih samo interesuje. Ništa više nema od vesti u Krajini. Kao da je to inostranstvo, kao da je to u Hrvatskoj. E neće moći! Nikada Srpska Krajina, nikada Glina neće biti hrvatska! Nikada Banija neće nazad u Hrvatsku! I ono što je ostalo u Srbiji simpatizera Slobodana Miloševića, onih koji tek sad shvataju svu pogubnost njegove politike, kad ih pitate, ne znaju u kakvoj će državi živeti sutradan. Niko više ne zna ni u ovoj sali za kakvu se državu zalaže Slobodan Milošević. Oće li mu to biti Beogradski pašaluk ili nekakva AVNOJ-ska Jugoslavija, kakva će to država biti? Ukoliko srpski radikali pobede i poraze predsednika Srbije, vi znate da ćete živeti u Velikoj Srbiji, jedinstvenoj srpskoj državi i tu odstupanja biti neće! Živeli!

TEKST JE TRANSKRIPT VIDEO ZAPISA IZ 1995.:

<https://www.youtube.com/watch?v=vu5qvsloewU>

VIDEO IZ 2013. U KOJEM VUČIĆ TVRDI DA NIKADA TAMO NIJE BIO:

<https://www.youtube.com/watch?v=ReVwofRQVPY>

**DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB,
2017.****16. 11. 2016.****TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO
SPREMNI” U KRAPINI**

Dozvolite ma da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima velečasnom Tomici Šestaku i g. Krsti Radaku koji je i moderator ove tribine. G. Radak je doista održao sjajno uvodno predavanje. Velika zahvalnost i novoizabranom podpredsjedniku HNiP-a g. Marku Ljubiću, dragom prijatelju i suradniku koji je i pisac predgovora jedne od tri moje knjige koje večeras predstavljamo, na njegovim sjajnom govoru. Hrvatska šutnja je itekako doprinijela da mi tek danas mnogo više govorimo o zločinima nad Hrvatima, o Hudoj jami, Vukovaru, Škabrnji, i drugim hrvatskim križnim putevima. Sam naslov tribine je podnaslov jedne od tih knjiga.

U knjigama su dani moji tekstovi nastali tijekom 2015. i 2016. godine.

U njima je dan niz mojih otvorenih pisama, govorim o navodnim antifašistima u RH koji su zapravo bili na strani velikosrpskog fašističkog agresora, o HNES-u, o Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac itd.

Zapravo moj publicistički rad ponajbolje je definirao doc. dr. sc. Marko Tokić, predstavljajući u Mostaru moju knjigu “Ako voliš Hrvatsku svoju”, govoreći o četiri stupa moje Hrvatske (“Oba su pala”, str. 63-64):

Tokić je naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

«O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izade iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod, pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Iako Tokić govori o mojoj Hrvatskoj, uostalom i dr. sc. Damir Pešorda je svom uvodu u knjigu dao naslov *Pečarićeva Hrvatska*, jasno je da oni misle na onu Hrvatsku koju sam stavio u naslovu knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. Na Hrvatsku kakvu žele svi državotvorni Hrvati.

Također, čini mi se da je dr. Tokić govoreći o četiri stupa Hrvatske govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i najnapadaniji od onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji...

Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Prvo poglavje knjige govori o njegovom povratku iz zatvora. Davno sam rekao da je osuđen tako što su mu dokazali samo da je Hrvat. I to izuzetan.

Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. O njemu sam napisao dvije knjige; s Matom Kovačevićem *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008. i *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam.

A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta ‘hrvatskih’ ljevičara, a posebno biskup Košić.»

U knjizi “Oba su pala” imate cijelo moje predavanje o ovom velikom hrvatskom biskupu a posebno je danas važno pročitati što je on na predstavljanju moje knjige “Vukovar i njegov stožer” na str 66.-69.

Kada već govorimo o četiri stupa na to se sjajno nadovezao stopostotni hrvatski ratni vojni invalid Mario Filipi govoreći o četiri stupa laži, četiri stupa laži protiv hrvatskog naroda i hrvatske države:

1. Stepinac; 2. Za dom spremni; 3. Jasenovac; 4. Ustaše.

Njegov tekst “Ljuljaju se stupovi laži” dan je u knjizi “Dva pisma koja su skinula maske” str. 203.-205.

Zapravo u mojim knjigama naći ćete puno tekstova oko tog trećeg stupa laži - hrvatskog pozdrava ZDS.

Naime, poznato je da sam vodio Peticiju o ZDS kada sam, uz biskupe Košića i Pozaića bio žestoko napadnut u medijima prošle godine. Tada su krili kao zmija noge činjenicu da je peticija bila u obranu Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme “Bojna Čavoglave”, s kojom je Thompson

započeo koncert u Kninu prošle godine. Ove godine napad se ponovio, ali su sada očekujući pobjedu na izborima otvoreno napali i Thompsona i Bojnu. Pokazali su otvoreno da im je cilj napada i tada bio Domovinski rat.

Napadi ne prestaju do današnjih dana i u knjizi "Oba su pala" imate jedno poglavlje o napadima na mene kao znanstvenika. Uostalom slične napade su doživjeli i kolege povjesničari, pa nedavno i voditelj Hrvatskih studija član suradnik HAZU prof. dr. sc. Mario Grčević.

Pozdrav ZDS je njima posebno važan jer su ga koristili mnogi branitelji u Domovinskom ratu a bio je i službeni pozdrav naših HOS-ovaca koji su bili strah i trepet neprijatelju. Činjenicu kako je to i pozdrav iz NDH pokušavaju iskoristiti i nametnuti mnogima svoju važnost jer eto važnija je pobjeda partizana u Drugom svjetskom ratu nego branitelja koji su pobjedom u Domovinskom ratu stvorili njima neželjenu RH! A to je itekako dobrodošlo mnogima u svijetu koji su podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku. Spomenimo samo slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je čirilicom bio napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. I umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!

Kako im je danas pozivanje na tzv. Antifašizam glavno u napadima na svako hrvatstvo, jednu od knjiga koju večeras predstavljamo nazvao sam "Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska. Naime, antifašistima se mogu zvati oni koji su pobijedili fašističku agresiju, a ne oni koji su je aktivno ili pasivno pomagali. A hrvatski branitelji su porazili velikosrpski fašizam!

Blago rečeno porazili.

Čini mi se da nisam slučajno na tapetu u RH kao i mnogi drugi sličnih pogleda. Evo nekoliko mojih tvrdnji koje pokazuju da sam s pravom tako tretiran. Ali eto i to što pokušati objasniti u znaku broja četiri:

1) Prije svega moje stalno ukazivanje na riječi Slobodana Miloševića koji je sedam dana poslije "Oluje" usporedio svoje "borce" sa zečevima, a kao suprotni primjer dao je hrvatske branitelje u Vukovaru. Naslov knjige "Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" izuzetno je loše dočekan. Nedavno sam ponovno pisao o HAZU i predstavljanju te knjige):

U tekstu *HAZU i protunarodna vlast*, dnevno.hr, 10. 05. 2014. opisao sam taj sukob:

Tako već sam naslov moje knjige „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba“ nekim baš i nije drag. Komentirajući naslov, admirал Davor Domazet Lošo (danas član Vijeća za domovinsku sigurnost Predsjednice RH., J.P.) je na samom predstavljanju knjige ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (to posebno izdvajajući i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Nadovezao sam se na našeg admirala ispričavši priču o tom predstavljanju i mojoj Akademiji:

Vjerovali ili ne, zamolio sam da u HAZU pošalju internetom obavijest o ovom predstavljanju. Izgleda da je tako nešto izazvalo pravu paniku. Da se našalim –

pitam se jesu li me izbacili iz Akademije što sam se usudio tako nešto napraviti. A zapravo, Akademija je s Miloševićevom izjavom mnogo ranije trebala upoznati hrvatsku javnost, a ne ja!

Doista je to bio strašan genocid – napraviti od ljudi zečeve. Strašno, zar ne?

A ovakvi kao glavni tajnik HAZU i mnogi političari, umjesto da se rugaju “zečevima”, dopuštaju da im razni pupavci, šerbedije i sl. čak i vladu sastavljuju, da ne spominjemo ostalo.

2) Ovih dana smo svjedoci događaja u Orašju. Bošnjaci su izgubili rat od Srba, spasili ih Hrvati, a žele biti pobjednici. Što im ostaje nego ponašati se po onoj mojoj tvrdnji:

Kad hoćeš od nekog naroda stvoriti neprijatelja - spasi ga od genocida.

A koliko je strašan taj njihov kompleks. Čak i američki vojni ataše kaže kako ih je general Gotovina spasio od genocida ravnom onima iz Drugog svjetskog rata, a oni bi sudili našem velikom generalu!

3) Antifašisti i danas govore o hrvatskim domoljubima kao o ustašama i fašistima. Ovo drugo je naglašeno u zadnje vrijeme jer im to “opravdava” ime, ali posebno je značajno to da smo im ustaše. Kao sve dobre sluge oni znaju što gazde žele, a znamo dobro da su Srbi i mediji i političari i običan narod u Domovinskom ratu hrvatske branitelje nazivali ustašama, a RH Tuđmanovom ustaškom državom. Zapravo, samo su potvrdili moju staru tvrdnju:

Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. A ja ne volim biti sluga.

Kada sam nedavno to ponovio u “Bujici” sutradan me je na ulici zaustavio jedan gospodin i pitao što sam time htio reći. Objasnio sam mu:

Znate, kada vam netko kaže da ste ustaša nemojte misliti da Vas je uvrijedio. Baš suprotno, on Vam je samo rekao da niste srpski sluga. A to je itekako velika pohvala, zar ne? Pa pogledajte te srpske sluge kod nas. Kako netko može biti njihov sluga i pošto su od njih hrvatski branitelji napravili zečeve? Ogavno zar ne?

4) A kako se ponašaju hrvatski političari? Od 2000-e do danas čini se vrijedi moja tvrdnja:

Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.

Izrekao sam je uvidjevši da Sanaderov dolazak na vlast treba moćnicima jer Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu. Nadam se da to i danas nije slučaj i da im ovakva vlast treba da bi osudili mog velikog prijatelja generala Praljka i ostale Hrvate iz BiH.

Akademik Josip Pečarić

14. 12. 2016.

**USTAVNOM SUDU RH JE DOMOVINSKI RAT
ZAPRAVO "POTICANJE MRŽNJE NA TEMELJU
RASNE, NACIONALNE I VJERSKE PRIPADNOSTI"**

Sa zaprepaštenjem sam danas pročitao odluku Vrhovnog suda RH:

**USTAVNI SUD ODBIO TUŽBU JOSIPA ŠIMUNIĆA ZBOG 'ZA DOM
SPREMNI'**

Ustavni je sud zaključio da je ograničavanje Šimunićeve slobode izražavanja utemeljeno na zakonu. Šimunić je tvrdio da je bio diskriminiran jer su u usporedivim slučajevima u Kninu i Zagrebu drugi oslobođeni

Uz izdvojeno mišljenje suca Miroslava Šumanovića, Ustavni sud (bez Ingrid Antičević-Marinović) odbio je ustavnu tužbu Josipa Šimunića protiv odluke Visokog prekršajnog suda kojom je kažnjen s 15.000 kuna jer je na stadionu u Maksimiru nakon utakmice Hrvatska – Island 19. studenoga 2013. s mikrofonom u ruci publiku poticao da na njegov uzvik “Za dom” uzvratи “Spremni”, i tako četiri puta.

Osuđen je za "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".

(...)

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70511/Ustavni-sud-odbio-tuzbu-Josipa-Simunica-zbog-'Za-dom-spremni'.htm>

Kao sutci u RH morali bi biti upoznati s činjenicom da je pozdrav ZDS korišten u Domovinskom ratu. Dakle vi zapravo tvrdite da je Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".

Iako smo svjedoci da je u zadnje vrijeme niz hrvatskih intelektualaca upozoravalo na takove elementarne činjenice što je objavljivano na hrvatskim portalima. Recimo u više tekstova spominju se riječi Siniše Glavaševića koji je govorio da bi "Vukovar pao već u rujnu mjesecu 1991. godine da nije bilo HOS-a".

Ili recimo:

"Spomenimo samo slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je cirilicom bilo napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo

*i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. i umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!,”
<http://narod.hr/hrvatska/akademik-josip-pecaric-pozdravu-dom-spremni-tocnotoliko-smeta>*

Dobro, za pretpostaviti je da naši sutci Ustavnog suda ne čitaju hrvatske portale i ne znaju da je ZDS pozdrav vezan za Domovinski rat. Međutim, dobili su do sada najmanje 3 (TRI) otvorena pisma koja ih na to upozoravaju. Tako sam krajem kolovoza napisao:

Poslije dva pisma Ustavnom суду сада се обраћам и Врховном суду. Наиме у првом писму smo upozорили како „у најчрној манири из времена комунистичке диктатуре Опćинско државно одвjetništvo у Загребу тврди како је Šimunić **bio svjestan** да узвик “За дом” уз одздрав “Spremni” simbolizira službeni pozdrav за vrijeme totalitarnog režima Nezavisne države Hrvatske odnosno da као такав predstavlja manifestaciju rasističke ideologije, prijezir prema drugim ljudima zbog njihove vjerske i etničke pripadnosti te trivijaliziranje žrtava zločina protiv čovječnosti.“ Уставни суд nije odgovorio на то писмо, а онда је дошла и одлука Visokog upravnog суда – прихватио је жалбу државног одвjetništva којом је и овај суд само потврдил да је увредљиве твrdnje Općinskog државног одвjetništva jer је добро познато како је ZDS bio službeni pozdrav постројби HOS-a у Domovinskom ratu, a koristili су га и mnogi drugi branitelji. Doista, kao u најчрним комунистичким временима имамо судове који знају и суде луде zbog онога што они мисле. Уставни суд nije reagirao ni на друго писмо.

To je bilo treće pismo. Nepotpuni popis onih koji su Ustavni sud RH upozorili na to u prvom pismu dan je u prilogu.

Jasno je zašto je Ustavni su donio ovaku odluku. Itekako je važno skinuti ploču hrvatskim braniteljima i to onih kojih su se fgašistički agresori najviše bojali – našim HOS-ovcima. To je imperativ svima onima kojima su hrvatski branitelji oduvijek samo ustaše, a hrvatska država TUĐMANOVA USTAŠKA DRŽAVA! Time se ostvaruju i naredbe iz Srbije. Iz Vučićeva govora to je tako očito:

“...onih koji optužuju naše manjine, koji podupiru teroristima spomenike i najgore nacističke pozdrave, ocjenjujemo kao težak kompleks.

Ne želimo floskule od onih o velikosprskoj agresiji, neka vide koliko su krvi prolili i neka vide kako je ta agresija završila, s više od 250 tisuća prognanih Srba. Valjda bi trebalo da i ono malo protjeraju. Tu cijenu više nećemo plaćati. Nama nitko nije platio cijenu za više od 500 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu i drugim mjestima NDH.

Nećemo dopustiti da nas ponižavaju oni koji pozdravljaju ustaške teroriste i pozdrave i zastave.

(...)

digli ste Za dom spremni u Jasenovcu, Gotovina je savjetnik u Vladi, čak se i Hrvati protive crkvi Alojzija Stepinca u Zagrebu, tu je i ploča ustašama u Sisku.
<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70483/Vucić-spominja-Stepinca-Jasenovac-Srpska-srca-ne-kucaju-za-fašizam.htm>
<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/vuciceva-izvanredna-konferencija-hrvatska-nas-je-jedina-blokirala-njihovi-diplomati-bjezali-su-od-mene-po-bruxellesu-982698/#axzz4SFQ7Qo9G>

Naravno tu je itekako važna ponovna uspostava jugosrpskog mita o Jasenovcu:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/dok-se-rusi-mit-o-jasenovcu-srbi-grade-novi-982650/#axzz4SFQ7Qo9G>

Hrvatski simboli i Jasenovac su im jedino i ostali jer srpske sluge nisu pobijedile na izborima pa se hrvatskim simbolima (osim ustaške kune – ona im je draga) i Jasenovcem mogu pozivati za Drugi svjetski rat (a u mislima i željama im je Huda jama, Križni put,...).

Tako Benjamin Tolić piše:

a sad nas, evo, snađe i novi, mlađahni Davor Bernardić. I nudi, nov i mlad, poslušajmo što: „U zadnjih 20 godina i globalno i lokalno raste društvena nejednakost. Ljudi traže postavljanje humanijih ciljeva. SDP-ov cilj je oživiti humanu agendu. Moramo probuditi duh kolektivizma kao što su to učinili antifašisti 1945. i hrvatski branitelji početkom devedesetih.“

Dakle, doba najcrnjega staljinizma: masovno ubijanje suverenističkih Hrvata, otvaranje logora i seljačkih radnih zadruga? Bero možda ne zna što govori. Ili ipak zna i upinje se iz petnih žila da nam ni Nova godina ne bude nova.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/45251-benjamin-tolic-sve-novo>

Zanimljivo je da su dva teksta od dva autora sa sličnim naslovima jučer tiskana na dva portala:

SOTONIZIRAJU SE HRVATSKA OBILJEŽJA, A GLORIFICIRAJU
PROTUHRVATSKA (NEO)KOMUNISTIČKA
<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/25543-prof-dr-sc-stipe-kutlesa-u-hrvatskoj-vlada-cetnicko-jugoslavenski-a-ne-hrvatski-i-ustaski-fasizam.html>

AKADEMIK PEĆARIĆ: DANAS SU AGRESORSKI SIMBOLI
DOBRODOŠLI, A BRANITELJSKI NISU

<http://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu>

[http://kamenjar.com/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu/](http://kamenjar.com/akademik-pecaric-danas-agresorski-simboli-dobrodosli-a-braniteljski-nisu)

<http://glasbrotnja.net/dom-spremni-vs-zvijezda-petokraka/>

Zapravo jasno je zašto je Ustavni sud donio odluku kojom je Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti" Vučićevu zapovijed je u Saboru prenio od HNES-a etički osuđen za veleizdaju Milorad Pupovac:

HDZ-ovac Dražen Bošnjaković kaže o poginulim HOS-ovcima:

Ti ljudi su bili dio obrambenih snaga RH. Oni nisu bili fašisti, oni su se borili protiv toga.

'Zaboravili ste da ovdje sjedi netko koga svojim riječima vrijedate, napao ga je Pupovac.

["http://kamenjar.com/vesna-pusic-sto-ce-nam-povjerenstvo-nam-sarafciger-a-ne-povjerenstvo/](http://kamenjar.com/vesna-pusic-sto-ce-nam-povjerenstvo-nam-sarafciger-a-ne-povjerenstvo/)

Naravno, Pupovcu je kao i Ustavnom суду Domovinski rat "poticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti".

Da i Pupovcu je kao i Ustavnom суду Domovinski rat Bošnjaković nije u pravu. Nisu se HOS-ovci I branitelji borili protiv fašizma, nego su oni fašisti, zar ne?

Josip Pečarić

P.S. A Nenad Piskač se s pravom pita što bi na sve ovo danas rekao Tuđman:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/25548-n-piskac-franjo-tudman-bio-bi-danas-zadovoljan-danasnjim-stanjem.html>

PRILOG:

Neki od potpisnika Prvog pisma Ustavnom суду

akademik Josip Pečarić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti

general Ljubo Ćesić Rojs

general Ivan Tolj

general Marinko Krešić

Marko Perković Thompson

prof. dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus

sc. Josip Stjepandić

sc. Stjepan Razum

Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru i Hrvatskog kulturnog društva Napredak u Mostaru sa 1410 članova
prof. em. dr. sc Zvonimir Šeparović
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. Serđo Dokozla
prof. dr. sc. Mladen Parlov
prof. dr. sc. Milko Brković
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. dr. sc. Vladimir Ćepulić
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Ivan Kordić
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
prof. dr. dr.h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
prof. dr. sc. Milan Nosić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Marin Čikeš
prof. dr.sc. Boris Širola
prof. em. dr. sc. Ante Čuvalo
prof. dr sc. Ivan Petrović
prof. dr. sc. Tanja Pušić
prof. dr. sc. Ivica Veža
Marko Magdalenić, prof., KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr.. sc. Stipe Kutleša
sc. Drago Katović, prof emeritus
Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof. i bivši diplomat
sc. Ivo Soljačić, prof emeritus
izv. prof. dr. sc. Vladimir Dananić
doc. dr. sc. Snježana Trojačanec
doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
sc. Antun-Ante Delić, dragovoljac Domovinskog rata
dr.sc. Vladimir David
ing. Marijan Papic, Vancouver, Canada
sc. Miroslav Banović
Mladen Smolčec dipl.ing.građ.
sc. Davor Pećnjak, Institut za filozofiju, Zagreb
sc. August Janeković
Duro Vidmarović, književnik
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
sc. Gordana Turić, dipl. ing.
Marija Peakić-Mikuljan, književnica
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin

Nenad Piskač, književnik i kolumnist
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke
Vera Primorac, prof., književnica
Ivan Bradvica, dipl.ing.građ., književnik
Petar Vulić, književnik
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Janko Bučar, književnik i humanist
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Mladen Pavković, novinar i publicist
Rudi Tomic, novinar i publicist, Toronto, Kanada
Smiljana Šunde, novinarka i publicistica
Danijela Šakota, glavni urednik Portala Glas Brotinja
Josip Vučetić, glavni urednik www.dragovoljac.com
Krešimir Kraljević, urednik kamenjar.com
Franislav Stanić, urednik kamenjar.com
Diana Majhen, urednik www.dragovoljac.com
Petar Gelo – Urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolju hrvatski tamburaši
Mario Filipi
Renato Šelj, bojnik, Predsjednik Udruge HVIDR-a Črnomerec
don Miljenko Babaić, ratni kapelan HV
Ante Kukavica, kapucin
don Lazar Čibarić
don Andelko Kaćunko
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Josip Miljak, predsjednik HČSP-a.
Vladimir Mrkoci, prof.
Zdravko Bošnjak dipl. Ing., Zagreb (dragovoljac i branitelj Domovinskog rata)
Vesna Školnik-Popović, dr. med. spec. Ped.
Stipo Pilić, prof. Povijesti
Željko Tomašević, mag. Iur., član predsjedništva HŽD-a
Marito Mihovil Letica, prof. filozofije i religiologije
sc. Marica Đureković
mr .sc. Ante Milinović
sc. Josip Grilec, dipl. ing.
sc. Josip Papković, dipl. inž.
sc. Davor Božin San Pedro, Kalifornija
sc. Zvonko Marušić
Ljerka Smolčec dipl.ing.med.biokem.
Vladimir Biondić, magistar prava
Mijo Maljković inovator iz Požege
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
Ante Kunek, Melbourne
Miroslav Kušek, dipl. Iur.

Jasenka Polić Biliško, prof.
Zvonimir Josip Tumbri dipl.ing. grad.
Ivan Klarić, dipl.ing.građ. u m.
Vlatko Bilić, dipl. ing. arh., umirovljenik, Zagreb
Stipan Perić dipl. oecc Tomislavgrad
Marijan Babić, dipl. Ekonomist
Anto Babić, dipl.ekonomist
Marijana Babić, prof. hrv. i pov.
Iva Babić, dipl. teolog
Tea Babić, dipl. učitelj
Mila Babić, mr. prava
Nevenka Babić
Jelena Mikulić, dipl. ekonomis
Demokrita Perić
Ivanka Bilić. umirovljenica, Zagreb
Branimir Bilić, umirovljenik, Zagreb
Marija Markic, CTC, Toronto
Slobodan Markic, P. Eng., Toronto
Božidar Ručević, dipl. Inž.
Inž. Miroslav Zemljak
sig. Ivan Lulić
Niko Mulanović
Mladen Kostić, član Predsjednistva HNES-a
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil., relig.
Krešimir Landeka, mag. educ. philol. croat.
Ivan Bastjančić, dipl.ing.
Đurđica Bastjančić, profesorica
Iva Bastjančić, nastavnica
Mladen Križanić, dipl.ing.
Franjo Lučić, prof.
ing. Mijo Mile Kokan, Split
Tomislav Kušec, profesor
Davor Parllov, ing. el.
Vjekoslav Jazbec, dr. med.
Darko Omrčen, dipl.ing.el.
Drago Duvnjak, dipl.ing.
Katarina Duvnjak, student
Anamarija Čuljak, student
Jadranka Čuljak – Duvnjak, dipl.iur
Andjela Hodžić, prof.
Dubravko Pižeta, dipl. ing.
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ivo Markulin, kap.d.pl., Preko
Ankica Markulin, prof., Zadar
Ankica Mandarić, dipl. ekonomist, Mostar

Darko Belović kap.
Marjan Perić, ing.inf.
Nikša Koncani, dipl.ing.
Željko Lenić, dipl.ing.
Branko Juroš, dipl.oec.
Tomislav Bolanča, dipl.oec., Zadar
Damir Tučkar, dipl.ing.
Lovrić Kazimir, dipl.ing. drvine ehnologije Frauenfeld-Švicarska
Željko Soldo inž. el, Zagreb
Damir Findrik, dipl. ek.
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.str.
Branko Hrkač
Josip Maršić
Slobodan Maršić, dragovoljac domovinskog rata
Hrvoje Maršić
Alojzije Petracic, umirovljenik
Maja Šnajder
Miro Banović
Mirko Dijanek
Jakov Bakovic, Stockholm
Marija Bakovic, Stockholm
Ivan Mrčela
Blažena Magdić, umirovljenica;
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Vide Blažević – strojarski tehničar – Dubrovnik
Petar Bezjak, ex-predsjednik Hrvatskog studentskog zbora
Gojmir Milat
Oskar Šarunić
Anda Luburic
Dusko Abramovic, Toronto-Canada
Nevena Abramovic, Toronto-Canada
Natko Urli
Josip Djukic
Mile Pletikosa
Milivoj Mikota, umirovljenik, Split
Mladen Deletis
Ivan Vukić
Marija Vukić
Marija Perković
Grozdana Vukić
Tome Vukić
Ante Vukić
Ivan Devčić
Yelka Talaich Realtor w/ Coldwell Banker In California, SAD
Vladimir Dobravec

Mladen Galić
Dragi Ante Doljanin
Pejo Čičak
Katarina Iskra, medicinska sestra, Stuttgart
Dajana Glavota
Hrvoje Glavota
Michael Pack, Engleska
Miljenko Plisic
Stipe Ćurić
Ivan Zvonimir Ćurić
Ilija Ćurić
Katarina Ćurić
Ankica Ćurić
Marija Pavković
Mišel Zaradić
Frano Zaradić
Mišo Zaradić
Ivanka Zaradić
Josip Ivan Brković, Grusi – Poličnik
Hrvoje Ante Brković, Bokanjac – Zadar
Mate Frano Brković, Belafuža – Zadar
Ivo Buntin
Roko Sikirić
Miljenko Baloković
Franjo Filipović
Domagoj Musa
Ante Mlikota, umirovljenik Zagreb
Ivan Mlikota, Zagreb
Marko Mlikota, hrvatski branitelj, Zagreb
Frano Budimlić
Ante Kraljević
Josip Malović, umirovljenik
Marko Šimat, Zadar
Ivanka Koller-Štefančić
Hrvoje Maršić
Mile Pletikosa
Jozo Ćuk
Jelena Ćuk
Ante Marko Ćuk
Alojz Ivan Ćuk
Kate Jelena Ćuk
Tomislav Domagoj Ćuk
Branko Haubrich
Ivanka Haubrich
Ivana Haubrich-Mihovilović

Ivan Balić
Ivo Poljak
Ružica Prišlin
Vicko Goluža, Zagreb
Velimir Čerkez
Zdravko Ban
Vesna Jovicic, Berlin
Ante Babić
Sebastijan Palić, Zagreb
Ile Barišić
Marinko Markic
Carlo Kutniak
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Marija Žarko
Kata Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić.

Napomena:
još potpisa dano je na:
<http://kamenjar.com/otvoreno-pismo-ustavnom-sudu-rh/>

Dano u knjizi:
J.Pečarić, Oba su pala, Zagreb, 2016., str. 371.-381.

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-otvoreno-pismo-ustavnom-sudu-rh/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK,
ZAGREB, 2017**

**OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA
PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR**

Naslov: OTVORENO PISMO: PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA
NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Datum: Thu, 25 May 2017 00:40:11 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, predsjednik@sabor.hr

CC: hina@hina.hr <hina@hina.hr>, kabinet.ministra@mvep.hr,
apostolska.nuncijatura.rh@inet.hr, irczagreb@state.gov,
vbritish.embassyzagreb@fco.gov.uk, veeposlanstvo-ruske-federacije@zg.htnet.hr, embassy.zagreb@mfa.gov,
alinfo@ambalgzagreb.com, exterioris.gov@andorra.ad,
armenia@armembassy.at, austemb.zagreb@dfat.gov.au, agram-ob@bmeia.gv.at, zagreb_mission@mfa.gov.az, zagreb@diplobel.fed.be,
bel.emb@gmail.com, info@missionbenin.ch, mail@byembassy.at,
bohico@govbw.com, embolaustria@of-viena.at,
secretaria.zagreb@itamaraty.gov.br, Embassy.Zagreb@mfa.bg,
s.r@abfvienne.at, mvidacek@varteks.com, b.mocan@prizma-foto.hr,
croatia@mfa.gov.me, zagreb@embassy.mzv.cz, embajada@echile.hr,
zagamb@um.dk, ambasadarpdc@yahoo.com,
veleposlanstvoegipat@gmail.com, embajada@ecuador.hu,
elsalvador@embasal.at, odvjetnik.boris.jukic@inet.hr, comm-rep-zag@ec.europa.eu, EPZagreb@europarl.europa.eu,
philippines.consulate@mail.inet.hr, sanomat.zag@formin.fi,

presse@ambafrance.hr, gambiahighcomuk@btconnect.com,
info@ghanaembassy.it, gremb.zgb@mfa.gr, budapest.emb@mfa.gov.ge,
info@indianembassy.hr, kbri@indonesia.com.hr, iomzagreb@iom.int,
office@iraqembassy.at, iran.embassy@zg.t-com.hr, zagreb@dfa.ie,
konzulat@island.hr, amb.zagabria@esteri.it, info@zagreb.mfa.gov.il,
economy@zr.mofa.go.jp, jemen@net.hr, embroma@jordanembassy.it,
konzulat.jar@email.ht.hr, zagreb@mofa.gov.qa, info@kazembassy.hr,
veleposlanstvo.nr.kine1@zg.t-com.hr, eauustria@cancilleria.gov.co,
embassy.croatia@rks-gov.net, embajadaaustria, costa.rica@chello.at,
secembajador@ecuaustria.at, kuwaiti@volny.cz,
laoembassyinvienna@hotmail.com, info@latvia-consulate.hr,
secretary@lesothoembassyrome.com, embassy.lebanon@inode.at,
libya-embassy.zg@email.t-com.hr, amb.hr@urm.lt,
zagreb.amb@mae.etat.lu, mission.zgb@mfa.gov.hu,
zagreb@mfa.gov.mk, info@malawiembassy.de,
mwzagreb@kln.gov.my, euaffairs.mfa@gov.mt,
Ambassade.zg@maec.gov.ma, mexikokonzulat@gmail.com,
mebrussels@skynet.be, budapest@mfa.md,
ambasciata.in.italia@gouv.mc, mongoliakonzulat@gmail.com,
nam.emb.vienna@speed.at, mission.nepal@bluewin.ch,
embassy@nigerianembassy.hu, zag@minbuza.nl, Emb.zagreb@mfa.no,
nzealandconsulate@email.t-com.hr, info@zagreb.diplo.de,
embassy.oman@chello.at, parepsarajevo@mofa.gov.pk,
panpir5@otenet.gr, consulat.peru@hanzekovic.hr,
hrzagamb@msz.gov.pl, zagreb@mne.pt, koreaembassy@net.hr,
zagreb@mae.ro, stafano.stolfi@esteri.sm, syrianconsulate@zg.t-com.hr,
emb.zagreb@mzv.sk, vzg@gov.si, info@sudanembassy.it

PREDLOŽITE GENERALA PRALJKA ZA NOBELOVU NAGRADU ZA MIR

Poštovana Predsjednice Republike Hrvatske
Poštovani Predsjedniči Hrvatske vlade
Poštovani Predsjedniči Hrvatskoga sabora

Pozivamo vas da podržite Hrvate iz Bosne i Hercegovine kojima će ove godine biti donijeta presuda u Haagu. Poznato vam je da su u prvočlanjskoj presudi optuženi na drastične kazne zbog izmišljenoga zločinačkog pothvata Republike Hrvatske u izmišljenoj agresiji na Bosnu i Hercegovinu. Zapravo, sudi im se zato što je Republika Hrvatska u više navrata sprječila ostvarenje velikosrpskog osvajanja susjedne države i pobjedu velikosrpskoga fašizma kome je kruna trebao biti genocid u Bihaću.

O tome smo svojedobno u dva navrata pisali Vijeću sigurnosti UN-a, ali bez uspjeha:

<http://www.hkv.hr/10680-novo-pismo-hrvatskih-intelektualaca-vsun-a.html>

Vjerujemo da ste svjesni činjenice da će eventualna takva presuda političkoga suda u Haagu itekako utjecati na našu državu. Zato vam predlažemo da svima pokažemo da Hrvatska nikada neće prihvatići kažnjavanje onih koji su spriječili takve zločinačke naume svjetskih moćnika te da pokrenemo postupak kandidature generala Slobodana Praljka za dobivanje Nobelove nagrade za mir. Zapravo prijedlog i obrazloženje možete naći u najnovijoj knjizi prof dr. sc. Zdravka Tomca *Hrvatski patriotizam – što to znači biti Hrvat.*

OBRAZLOŽENJE

Z. Tomac: Slobodan Praljak – junak nad junacima i najveća žrtva protuhrvatske politike

Portal HKV-a: 27. travnja 2017.

Hrvatski general Slobodan Praljak

Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak zasluzio biti barem kandidat za Nobelovu nagradu za mir? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak hrvatski Sokrat koji je u sokratovskom govoru potpuno razobličio lažne optužbe Haaškog suda? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak heroj nad herojima? Zašto tvrdim da je Slobodan Praljak najveća žrtva protuhrvatske politike, a osobito tužiteljstva Haaškog suda koje želi uništiti i Praljkovu obitelj, ni krivu ni dužnu.

Kako su moguće monstruoze optužbe tužiteljstva Haaškog suda koje Slobodana Praljka uspoređuju s nacistima, nazivajući ga hrvatskim Goeringom.

Evo argumenata i odgovora na te podvale i na pitanja koja se nameću.

Slobodan Praljak je, da bi spasio žene i majke vojnika JNA, ugrozio vlastiti život kod vojarne JNA u Grahovini. Bio je dogovor da se prekine vatra, napravljen je brisani prostor između Hrvatske vojske i vojarne. Preko tog brisanog prostora majke i supruge opkoljenih vojnika JNA isle su ih posjetiti. Pri povratku majka i supruga netko ja zapucao, a žene su se našle na brisanom prostoru. I tada iz rova prvi iskače Slobodan Praljak. Ljudina, onako visok i korplentan, trči prema ugroženim ženama i više raširenih ruku: „*Ne pucajte, ne pucajte!*“ Međutim, i dalje nastavljaju pucati. Praljak i dalje trči, dolazi do grupe žena i baca se na njih i svojim tijelom ih štiti da ih koji metak ne bi pogodio. To je junaštvo nad junaštvima, gesta humanosti kojom Slobodan Praljak, general Hrvatske vojske, žrtvuje vlastiti život da bio spasio supruge i majke od neprijatelja, agresora, koji su napali Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Taj junački čin nije bio jedini. Bilo ih je mnogo. Još jedanput je Slobodan Praljak svojim tijelom štitio zarobljene vojnike JNA i brinuo se da sretno stignu svojim kućama. Slobodan Praljak izvukao je zarobljene civile Srbe iz logora u Dretelju prijeteći oružjem HOS-ovcima, pretežno Muslimanima, koji nisu htjeli pustiti zarobljene Srbe. Slobodan

Praljak izvlačio je ranjene Muslimane iz bolnice u istočnom Mostaru. Organizirao je izvlačenje, prebacivanje i smještaj 15 tisuća Muslimana iz Stolca i Dubravske visoravni splavom preko Neretve. Prevozio je ranjene Muslimane helikopterom iz istočnoga Mostara u Split.

Muslimansku obitelj iz Uskoplja s djetetom oboljelim od leukemije prebacio je u Split na liječenje. Pomogao im je stjecanje hrvatskoga državljanstva kako bi na teret hrvatskoga proračuna mogli otpotovati u Švicarsku na liječenje. Pustio je na svoju ruku zarobljene muslimane poslije sukoba u Rami-Prozor.

Navodimo još dva osobna herojska čina Slobodana Praljka i njegove obitelji. Smjestio je Muslimane u svoj stan u Zagrebu, hrano ih i liječio. Isto je to učinio i u svojoj vikendici u kojoj je također smjestio Muslimane i brinuo se za njih. To su samo neka junačka djela Slobodana Praljka. Tijekom rata sprječavao je osvetu nakon što su Muslimani počinili zločine u Uzdolju, Doljanima i Grabovici. Osobno je provodio konvoje s hransom za Muslimane, čak i konvoje s oružjem i onda kad su, pokušavajući osvojiti Srednju Bosnu, krenuli u rat protiv Hrvata.

Umjesto odličja grozni napadi

Toliko je tih junačkih i humanih djela da ne znam za sličan primjer u povijesti ratovanja. Za ta humana djela Praljak zasluzio je da ga Muslimani odlikuju najvećim odličjima, a da mu Međunarodna zajednica oda najviše priznanje. Umjesto toga Slobodan Praljak doživjava grozne napade. Tužiteljstvo Haaškoga suda proglašava ga nacistom, uspoređuje ga s Goeringom, a krivotvorinama i lažima optužen je prvostupanjskom presudom na tešku robiju. I danas je u zatvoru već punih 11 godina i čeka konačnu drugostupanjsku presudu. Kad bi bilo imalo pravde i ljudskosti, onda bi već davno Slobodan Praljak trebao biti oslobođen, a ne godinama tamnovati u Haaškim kazamatima.

Do kraja godine očekuje se konačna drugostupanjska presuda. Kad bi bilo imalo pravde, onda bi sudski pravorijek morao biti oslobođajući. Slobodan Praljak bi morao biti proglašen nevinom osobom. Očito je da Haaški sud nije pravedan kad nakon navedenih junačkih djela proglašava Slobodana Praljka nacistom i Goeringom. Ne bi bilo moguće da Carla del Ponte, tužiteljica Haaškoga suda, otvoreno promiče svoju antihrvatsku rasističku politiku na temelju koje su Hrvati optuženi i suđeni u Haagu. Carla del Ponte je rekla da su Srbi kopilad, a da su Hrvati podmukla kopilad. Nakon što je Tužiteljstvo Haaškog suda nedavno ostalo pri svojim groznim optužnicama, Slobodan Praljak je u svom sokratovskom govoru između ostalog istaknuo: "Da sam ja, Slobodan Praljak, kojim slučajem napisao ili izrekao takvu kvalifikaciju bilo kada u bilo kojoj formi prema bilo kojem narodu ili skupini u vrijeme rata na prostorima bivše Jugoslavije, dobio bih samo zbog toga pet godina zatvora. Želim doznati vrijedi li na sudu u Haagu „Quod licet Iovi, non licet bovi.“. Želim doznati brine li se Međunarodna organizacija, koja je osnovala Haaški sud, o njegovoj pravičnosti, i podržava li taj stav?"

Prikupljanje dokumenata

Slobodan Praljak izveo je još jedno herojsko djelo. U zatvoru je skupljaо dokumente o ratu i argumentima razobličio lažne optužbe, učinio ih je smiješnim. Dokazao je da ono što Tužiteljstvo naziva nacizmom i zločinom da je bila samo borba hrvatskoga naroda za slobodu, nacionalnu i građansku. Praljak je u svojoj sokratovskoj obrani na kraju iznosi dokaze zašto ga se želi uništiti, zašto žele uništiti i njegovu obitelj, zašto samo za njega traže od Hrvatske države da proda njegovu imovinu i da plati milijunske troškove njegove obrane, koju Haaški sud plaća za sve osim za Slobodana Praljka. Njemu ne mogu oprostiti što je argumentima pokazao ne samo da nije Goering i nacist nego da je istinski humanist, jedan od najvećih u povijesti ratovanja. Praljka i njegovu obitelj žele uništiti i zato što se nije bio spreman odreći nacionalne politike dr. Franje Tuđmana, nego je tvrdio da je ta politika stvorila Republiku Hrvatsku i omogućila opstanak Bosne i Hercegovine kao države. U svom sokratovskom govoru rekao je sljedeće: „Ne odričem se smisla i pravnog temelja Hrvatske zajednice Herceg Bosne, izraza volje Hrvata u Bosni i Hercegovini, suverenoga i konstitutivnoga naroda u toj državi. Hrvatska zajednica Herceg Bosna omogućila je stvaranje HVO-a koji je 1992. obranio Bosnu i Hercegovinu i jug Hrvatske, a 1993. spriječio ostvarenje agresivnih planova Armije Bosne i Hercegovine.“

Slobodan Praljak rekao je istinu koju ne žele čuti o muslimanskoj politici u BiH-u. Dokazao je da su Armija Bosne i Hercegovine u nemoći da obrani teritorij od velikosrpske agresije krenula u ofenzivu prema HVO-u. Također, dokazao je da je Armija BiH počinila teške zločine nad Hrvatima u Konjicu, Čapljinama, Doljanima, Bugonju, Grabovici, Uzdolju i drugdje.

Svoj govor zaključio je rečenicama: „*HVO se branio od agresije i 1992. i 1993 i 1994. Godine, a dužnost je zapovjednika ne izgubiti rat.*“ Na kraju je rekao: „*Moja savjest je čista.*“ On je to i dokazao neoborivim argumentima i činjenicama u svojim knjigama i u svojoj obrani.

Neshvatljivo je da je Hrvatska država uvela porez na šund, na te njegove knjige. Tražili su da plati 500.000 HRK-a poreza umjesto da mu zahvale. Moramo ovdje istaknuti da je Zoran Milanović, bivši predsjednik Vlade, tada postupio domoljubno i humano, i na našu prozivku poništio odluku o šundu i oslobođio Praljkovu obitelj plaćanja velikoga poreza.

Međutim, i danas Hrvatska država nema čistu savjest. Haški sud traži od Republike Hrvatske da proda Praljkovu imovinu i plati milijunske iznose za Praljkovu obranu. Umjesto da se Republike Hrvatske pobuni, izvršitelji njezine politike mirno primaju taj nalog i time dovode u pitanje sudbinu i Praljkove obitelji. Možemo stoga reći, što se tiče Slobodana Praljka, da mnogima, ne samo u Međunarodnoj zajednici nego i u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, savjest nije čista. Bez obzira na konačnu presudu Haaškoga suda, doznat će se povjesna istina. Već danas može se utvrditi kako Slobodan Praljak nije samo najveća nevinica žrtva Haaškoga suda i dijela međunarodne politike, nego i protuhrvatske politike u Bosni i Hercegovini i Hrvatskoj.

Izmišljena optužba o miniranju mosta u Mostaru

Sjetimo se koliko smo puta pročitali, čuli i vidjeli kako u hrvatskim medijima kruže izmišljene optužbe da je Slobodan Praljak minirao i srušio most u Mostaru. I nakon što je dokazano da je most miniran iznutra i srušen, a ne topničkom paljbom pod zapovjedništvom Slobodana Praljka, i dalje se te optužbe ponavljaju. Brojne humanitarne organizacije i organizacije za ljudska prava, cijelo su vrijeme šutjele, i ne samo što su šutjele i prešućivale istinu o Slobodan Praljku, nego su i sustavno pomagale da se šire laži i klevete kojima su narušavale njegov ljudski dignitet. Na taj način nije Slobodan Praljak jedina žrtva protuhrvatske politike; žrtva je cijeli hrvatski narod. Žrtve su mnogi poput braće Kupreškić, koji su pred vlastitom djecom uhićivani kao najveći teroristi, koji su godinama tamnovali u haaškim kazamatima, da bi na kraju bili oslobođeni, a da im se nitko za to nije ispričao i priznao krupnu pogrešku. Čega li smo se naslušali u ovim godinama, pogotovo nakon prvostupanske presude na teške robije; što li su sve govorili i pisali o Gotovini i Markaču? Koliko je lažnih optužbi izrečeno na račun dr. Franje Tuđmana, prvog hrvatskoga predsjednika, na račun Oluje, na račun Hrvatske? Iako istina postupno dolazi na vidjelo; na nju i dalje traje agresija izvana i iznutra. Nema u našim medijima tekstova koji bi opisali stvarnu ulogu Slobodana Praljka u ovom ratu i pokazali kako je teško shvatiti da jedan takav čovjek, istinski humanist bude proglašen nacistom i hrvatskim Goeringom. Povijesna istina će se doznati bez obzira na konačnu presudu Haaškog suda. Slobodan Praljak bit će heroj nad herojima hrvatskoga naroda i žrtva nad žrtvama protuhrvatske politike. Trebalо bi na sličan način pisati i o ostalim haaškim optuženicima, herojima i žrtvama. O njima pišemo godinama na našem portalu, a o Gotovini i Markaču sam sam napisao stotine stranica.

Hrvatski narod slavio je kao jedan od najvećih dana u svojoj povijesti, kad je barem što se njih tiče, pobijedila pravda, i kad su proglašeni nevinima. Ali ni ta presuda nije bila dovoljna da bi zaustavila laži i klevete protiv državnoga i vojnoga vodstva na čelu s dr. Franjom Tuđmanom, protiv Hrvata u Bosni i Hercegovini, nego su se nastavile optužbe kao da pravorijeka o nevinosti i nije bilo.

Za hrvatski narod je važno da za sve nas u Hrvatskoj i među našim sunarodnjacima u svijetu utvrđimo istinu i politički se obračunamo s petom protuhrvatskom kolonom. Kao potpredsjednik Hrvatskoga nacionalnog etičkog sudišta s pedesetak istaknutih intelektualaca posljednjih smo godina osudili smo veći broj državnih dužnosnika koji su počinili moralnu veleizdaju hrvatskoga naroda. To nije dovoljno. Morat će Hrvatski sabor, prije ili kasnije, utvrditi istinu i o monstruoznim optužnicama Haaškoga suda i djelovanju pete protuhrvatske kolone te i službeno obraniti hrvatski narod od lažnih optužba.

Umjesto zahvale Praljkove knjige proglašene šundom

Slobodan Praljak u svojim je knjigama učinio više nego svi hrvatski povijesni instituti i povjesničari. Zato je *'prestrašno'* što umjesto zahvale Hrvatske države doživio da su se njegove knjige pokušale proglašiti šundom odnosno što je Država

Hrvatska prihvatila da Praljkovoj obitelji oduzmu imovinu i onemoguće njezin normalan život. Dakle, hrvatski patriotizam pokazuje se na djelu, kad se radi o *Haaškom sudu* mnogo je lažnih patriota i domoljuba, a mnogo izdajnika i veleizdajnika. Najteže je što su neki od njih bili u samom državnom vrhu tako da su mogli nanijeti neprocjenjive štete hrvatskom narodu. Svi smo na neki način krivi što smo dopustili postojanje takve politike i što su mnogi, ne samo mirno gledali nego i pomagali takve monstruoze optužbe i presude. Sve ovo što sam napisao pokazuje i dokazuje da Slobodan Praljak zasluzuje biti kandidat za Nobelovu nagradu za mir i humanost, a da svi oni koji su ga lažno optuživali zasljužuju sudbinu Sokratovih tužitelja u Staroj Grčkoj.

U članku *Gotovina, Carla del Ponte i Sokrat* objavljenu u knjizi *Ante Gotovina* u izdanju UBIJUDR-a *Podravke*, između ostalog sam napisao:

„Velika je pogreška Hrvatske što je prihvatile nemoralne, nepravedne i neistinite optužnice Haaškog suda koji, htjeli to priznati ili ne, pokušavaju krivotvorinama pretvoriti Hrvatsku iz žrtve u agresora, a Srbe iz agresora u žrtvu. Velika je pogreška što je Hrvatska dozvolila da se nevini ljudi proglašavaju ratnim zločincima i što je prihvatile nemoralnu praksu da hrvatski generali i Hrvatska kao država mora dokazivati svoju nevinost. Vrlo je opasno prihvaćati praksu po kojoj se može optuživati nevine koji su onda dužni dokazivati svoju nevinost. Zato se kaže da je pravednije da deset zločinaca bude na slobodi nego jedan nevin u zatvoru. Zaštita nevinih bitna je tema svake demokracije od Sokrata do danas. U staroj grčkoj demokraciji optuženi je mogao birati vrstu kazne. Smatralo se da na taj način on posredno prihvaca suverenitet suda i svoju krivnju. Sokrat je smatrao da je nevin i nije htio priznati suverenitet suda ni svoju krivnju i zato je izabrao smrt, odbivši birati vrstu kazne. Janko Bobetko, upokojeni general Hrvatske vojske, koji je bio uvjeren u svoju nevinost, postupio je kao i Sokrat, odbivši nadležnost Haaškog suda rekavši: „Živ ne idem u Haag.“ Slično je postupio i general Gotovina koji nije prihvatio lažne optužbe i koji nije htio na sudu dokazivati svoju nevinost. Osam od deset Hrvata iz srednje Bosne koji su prihvatali ići dokazivati nevinost u Haag, prije nego što su pušteni, odležali su godine robije a da im se nitko nije ispričao. Zato bi bilo pravedno da se i za Tužiteljstvo Haaškog suda uvede starogrčka praksa po kojoj su, ako se dokaže da su osudili nevine, istom kaznom kazne sudci i tužitelji. Poznato je da su i sami Atenjani, kad bi utvrđili da su tužitelji i sudci osudili nevina čovjeka (Sokrata), istom kaznom osudili i njegove tužitelje i sudce. Šteta što je danas međunarodna pravda znatno ispod starogrčke. Kad bi danas vrijedila atenska pravda, Carla del Ponte bila bi već odavno u zatvoru jer bi morala slijediti sudbinu npr. braće Kupreškić. Otpor Bobetka i Gotovine, koji nisu prihvatali lažne optužnice i floskulu da trebaju dokazivati svoju nevinost, kao i u slučaju Sokratovu, djeluje i djelovat će još više. Njihova hrabrost i moralni čin pridonose da iz dana u dan hrvatski narod sve čvršće i odlučnije odbija nemoralnu trgovinu. Sve veći broj ljudi protivi se slanju nevinih u Haag radi dobivanja ulaznice u Europsku uniju. Bobetko i Gotovina protekom vremena postajat će hrvatski Sokrati, a Carladel Ponte barem na moralnoj razini doživjet će sudbinu Sokratovih tužitelja i sudaca.

Nepravda koju je doživio Slobodan Praljak vapi do neba i traži od hrvatskoga naroda, a posebno od hrvatskih institucija i hrvatske vlasti, da istakne kandidaturu Slobodana Praljka za Nobelovu nagradu za mir jer se samo takvim radikalnim potezom može pokazati apsurdnost optužbi da je Slobodan Praljak hrvatski Goering, odnosno da je borba za slobodu i pravdu hrvatskoga naroda, kojim je spašena Bosna i Hercegovina, agresija na tu državu.

*

Duboko smo uvjereni da će vaš prijedlog o dodjeli Nobelove nagrade za mir generalu Slobodanu Praljku pomoći ostvarenju našeg zahtjeva iz Pisma VS UN-a:

Zato mi ponovno tražimo od vas:

Vratite nam naše branitelje i iz Bosne i Hercegovine, koje ste vi zatočili ili već i osudili bez dokazane krivnje! Oslobodite i generala Praljka i njegove suborce Jadranka Prlića, Bruna Stojića, Milivoja Petkovića, Valentina Čorića i Berislava Pušića, jer njihovom presudom samo pokazujete želju za definitivnim protjerivanjem Hrvata iz Bosne i Hercegovine. Tako ćete spasiti svoju čast i čast svih vas, jer po tome koliko ste bili pravedni i časni, sudit će vam povijest.

Mi, Hrvati, samo to od vas tražimo...

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

Dr. sc. Vlado Košić, biskup

Prof. dr. sc. Valentin Pozaić, biskup

Akademik Dubravko Jelčić

PRILOZI:
HRVATSKE ZAPRJEKE

Slobodanu Praljku, hrvatskom generalu i haaškom uzniku

riječi o miru među ljudima tvoje su starče
koje si u *lisistrati* aristofanovoj
izgovarao glasno među pobunjenim ženama
pamtim tvoje nastupe
u kazalištu eksperimentalnom studentskom
a sada sjećajući se tebe pomislim na
zaprjeke od zalutala metka
mina granata
straha odbijena naguranim ormarom
s knjigama
debelih izdanja i slova masnih
enciklopedija antologija rječnika
gramatika pravopisnih priručnika
knjiga do knjige
zakriljen pogled na sunčanoj strani
moj narod stjeran je u podrume mračne i vlažne
prikazuje kako druge nadmašiti ljudskošću
knjige mu u ogrlicu nanizane
jačaju snagu odlučnost
barem će ublažiti prostrijel metku zalatalu
podmuklu šrapnelu
krhotini što u smrt šalje

knjige ne priječe mostove ceste

zračne luke putove dobročinstva
ne priječe ljudskom rodu
da govori da diše
da majčino mlijeko siše
da istinu svijetu piše

*Bog je na našoj strani
Hrvatska istinom zbori
Hrvat se knjigama brani*

Miljenko Buljac (2017) *Da nebo na nas ne padne i nebesa nestanu*, zbirka pjesama. Split: Naklada Bošković, str. 61.

*

Potpis dajem

*Potpis dajem, razum traži
Od svakoga ljudskog stvora
Da potpisom pravdu snaži
Što pobijedit zločin mora.*

*Potpis dajem svijesti pune
Da u Hagu Praljak brani
Vrh vrhova ljudske krune
Div što svijet nadom hrani.*

*Div što svijetu nadu daje
Za slobodu borbom čistom
I djelima koja sjaje
Braniteljskom čašću istom.*

Vicko Goluža

SUPOTPISUJU:

Adrian Klobucar
Albert Puljić, inženjer informatike
Alfred Obranić, dipl. ing. geolog
Alfredo Brumnić
Alma Ljubić, dipl. oec.
Alojzije Kušanić
Alojzije Petracic, umirovljenik
Ana Barišić, mag. ing. brodogradnje, Bremen
Ana Bilić
Ana Dujic, ministarski službenik
Ana Jurisic, državna službenica
Ana Kirchmayer-Wonnemann prof. i orkestralni glazbenik
Ana Maric, München
Ana Martinović
Ana Šremer
Anamarija Peric, učiteljica
Anda Luburic
Andja Pavković, kemijski laborant
Andréeja Jurašinović, umirovljenica
Andrija Grgić
Andrija Hebrang, Prof. dr. sc. emeritus
Andrija Vlašić, univ. bacc. ing. geod. et. Geoinf
Andjela Hodžić, prof.
Andjela Kovačević
Andjelka Mikulić, dipl.ing.agronomije
Andđelko Kasum, građevinski tehničar
Andđelko Marenić
Anela Čuljak, Cvjetni designer
Ani Vuletić, dipl. ing. grad.
Anica Matić, radnica
Anica Sola, umirovljenik
Anita Čorić, mr.sc. mag pharm
Anka Ivanjek, Diplomirani knjižničar
Anka Klobucar
Anka Starcevic, Ekon. Tehnicar
Ankica Babin, prof. pov. Umjetnosti
Ankica Mandarić, diplomirani ekonomist
Anne Dujmovic, mech. eng. Technologist
Annemarie Schuster, medicinska sestra
Ante Banović, Student
Ante Bilos, umirovljenik
Ante Gavranic, Sydney, Australija

Ante Kukavica, umirovljenik
Ante Maric, München
Ante Menalo
Ante Pavlović, umirovljenik
Ante Pelivan, umirovljenik
Ante Penic, dipl. oec.
Ante Stipic, inženjer brodogradnje
Ante Tokic
Ante Vranjković
Ante Vrdoljak, dipl. ing. Ptt prometa
Ante Vrgoč, student
Anto Čosić, Oec
Anto Križić, Dr. sc.
Anto Orlovac, Dr. sc., svećenik
Anton Roca, poduzetnik
Antonia Sikavica Joler, prof
Antonija Jozić, mr.ekonomije
Antonio Marić
Antun Zebic, umirovljenik
August Janešković, Dr.sc.chem.
Bajo Niko. konobar.Novi Travnik
Barbara Jurisic, student
Bernard Tomic, student kriminalistike
Biljana Ivankovic, Strucni prvostupnik u zdravstvu
Blago Filipovic
Blago Leko
Blandina Marković-Randić, dr. dent. med.(u mirovini)
Blanka Pandža
Blazena Bozic
Blaž Jerković mag. phil
Blažena Magdić, umirovljenica
Bojana Štimac
Boris Ambrožić, VKV električar
Boris Đuzel, Umirovlenik
Boris Grabež, umirovljenik
Boris Perić, dipl.ing agr.
Borislav Mlinarević
Bosiljka Franic Schmucker Frankfurt/Main
Boško Šimunović, diplomirani inženjer građevine /DVO časnik
Božanka Prce
Božena LUKAČIN, Umirovlenik
Božica Strika
Božica Vranjković
Božidar Ručević, dipl. inž.
Božidar Vacek, dipl. ing elektrotehnike

Božo Medić, kuhar
Božo Volić, Ing/Upravitelj HPZS u Zagrebu
Branimir Butkovic, samozaposlen
Branka Sušec, tajnica -penzioner
Branka Škarica
Branko Cubela
Branko Čengić, umirovljenik
Branko Ćurić
Branko Haubrich
Branko Hrkač, samostalni likovni imjetnik
Branko Ivanda, prof.
Branko Juroš diplomirani ekonomista
Branko Kolanovic
Branko Kuhtreiber, CNC operatet
Branko Reić, dipl.ing.grad.
Branko Sesar, prof. povijesti i latinskog jezika
Branko Tinodi, diplomirani pravnik
Branko Vadlja, dipl ing građ. Umirovljenik
Bruno Vidaić
Budimir Pleština, Umirovljeni časnik HV
Dajana Glavota, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Damir Grgić, SSS
Damir Grošinić
Damir Ištvanović, poduzetnik
Damir Ljubičić, Ing. Telekomunikacija
Damir Miler, Kuhar
Damir Nekić, električar
Damir Primorac, informatičar
Damir Žuvela, umirovljenik
Danica Čizić, umirovljenica
Danica Glavaš umirovljenica
Danica Martinović
Danica Novak, sc. mag. iur.
Daniel Znahor
Daniela Delač
Danijela Matusko
Danijela Sekulić, dipl.iur
Danko Beno, umirovljenik
Daran Bašić
Darinka Uglesic , fotolaborantica, u penziji
Dario Jožef, ekonomist
Darko Andjelic, ing.računarstva
Darko Galir, ing
Darko Jurković, atk-strojar

Darko Varga, dipl.ing.el.
Davor Cvitanić, dipl. ing.
Davor Parlrov, ing. elt.
Davor Radić, dipl.ing. Stroj
Davor Radojević, inženjer
Davor Savčić, graf dizajner
Davor Šešo, umirovljenik
Davor Šignjar, umirovljeni časnik HV
Davorka Stupin, umirovljenica
Deana Rendulic, prof.
Dejan Međugorac, student
Denis Hrgović, vozač
Diana Klobucar
Diana Kukoč
Diana Majhen
Diana Rašin, student
Dijana Košić, umirovljenica
Dijana Lekic, penzionerka
Dijana Vranjković
Dinko Bondza, Ing
Dinko Bondža, Viši policijski narednik
Dinko Franchini, oec.
Dinko Matesic, pomorac
Dinko Spahija
Dobroslav Radišić
Doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Doc. dr Snježana Trojačanec
Domagoj Beno
Domagoj Čunko, ing.
Domagoj Leventić, ing. prometa
Domagoj. Musa, mr. dipl. Ing.
Dominik Stamać, dipl. ing. prometa u mirovini
Don Anđelko Kaćunko
Don Đuro Bender, župnik župe Gradina BiH
Don Lazar Čibarić
Don Miljenko Babaić, ratni vojni kap. HV
Dr .sc.. August Janečković
Dr Mirjana Odorčić-Krsnik, radiolog u mirovini
Dr sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član HAZU
Dr. Blazenko Segmanovic, Head of Regional Sales Eastern Europe & RoW
Dr. Ing. Marijan Papic
Dr. Iva Lukac
Dr. Ružica Ćavar
Dr. sc. Davor Pećnjak

Dr. sc. Ivan Jalšenjak, prof. emeritus
Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr.sc. dipl. ing. Milan Čuvalo
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Dr. sc. Profesor Radovan Kranjčev
Dr. Petar Kružić, München
Dr. sc,Petar Vučić
Dr. sc. Stjepan Razum, arhivist
Dr. sc. znanstv. Savjetnik Domagoj Jamičić
Dr. Snježana Borovčak, spec. pedijatar, Zagreb
Dr. Tomislav Djurasovic, München
Dr.sc. Gordana Akrap
Dr.sc. Srećko Botrić, umirovljeni sveučilišni nastavnik
Dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveučilišni profesor, bivši generalni konzul
RH u Pečuhu
Dragan Bojić, dipl. pol.
Dragan Čagalj
Dragan Kirasić , umirovljenik
Dragan Nikolić
Dragan Poljak
Dragan Rukavina, Umirovljenik
Dragan Vidović, muzičar
Dragica Grubišić, Umirovljenica
Dragica Martić, umirovljena
Dragica Palada
Dragica Roso
Dragica Sertic
Drago Duvnjak, dipl.ing.građ.
Dragutin Đurđević
Dragutin Đurinski, umirovljenik
Dragutin Šafarić, umirovljeni projektant, Velenje
Dragutin Šteković, elektromehaničar
Dragutin Vidić, Student
Drasko Kulis, Dr.med
Dražen Dugan, Sesvete
Draženko Kožul, VSS
Draženko Prkačin
Dubravka Frkovic
Dubravka Mihalic
Dubravka Tinodi, profesorica hrvatskog jezika i pedagogije
Dubravko Dubravko, umorovljenik
Dubravko Ljubičić, dipl.ing.arh.
Dubravko Menčik, umirovljenik
Dubravko Milevčić, poduzetnik
Dubravko Pižeta, dipl. ing. el.

Dubravko Sučić, dipl.inž.
Dusko Abramovic, Toronto(Mississauga)
Duško Bešenić, umirovljenik/VŠS
Dzalto Ivica
Dovani De Micheli Vitturi, nastavnik ing.BS mag.managment
Đurđa Elkaz
Đurđica Bastjančić,
Đurdica Horvat, kućanica
Duro Tikvica, Red. Prof. Art., pijanist
Ema Višić-Ljubić, dipl. arheolog
Emilijan Krtalic
Emina Pascuttini, kućanica
Evica Buljan, umirovljenica
Fabijan Dumančić, umirovljeni časnik
Fanika Cvitanić, Dipl. ing. kem. tehnologije
Filip Cavrag
Filip Cutura
Filip Karačić, student
Filip Mamic, ekonomist
Franci Rimac
Franislav Stanić
Franka Nogolica, dipl.ing.arh.
Franjo Kljajić
Franjo Lacić, Strojarski tehničar
Franjo Lučić, prof.
Franjo Novak, dipl. oecc.
Franjo Žgela
Gašper Gaćina, dipl.ing.el.
General Ljubo Česić Rojs
Gojmir Milat, umirovljenik
Goran Burić, djelatnik
Goran Kovačević, majstor
Goranka Samson, profesorica engleskog jezika
Gordan Redovnikovic, strojar
Gordana Bondža, Dipl. pravnica
Gordana Filipović
Gordana Otahal Bjerborn, Biolog
Grgic Kaja
Gverino Tonšić, policajac
Haniel Skender, umirovljenik
Hilda Marija Foley
Hrvatin Jurković, vatrogasac
Hrvoje Glavota, dipl.ing.
Hrvoje Ladašić, Dipl. ing. agronomije
Hrvoje Mandić, mr. povijesti

Hrvoje Matić, Magistar informatike
Hrvoje Žilić
Igor Mikulic, direktor u firmi
Ilija Bagarić, Dr. med.
Ilija Katušić
Ilija Kovačević, ing. Poljoprivrede
Ilija Lijović
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Ina Vukić, prof. mag. psih.
Irena Sesar Funarić, Mr.sc. Dipl. Oecc
Iva Čavar
Iva Grisogono
Iva Hrkač, dipl. ekonomist
Iva Madunic, nezaposlena
Iva Maric, medicinska sestra
Iva Smojver, mag. mus.
Ivan Arapov, ing. strojarstva
Ivan Baslić, Ekonomist
Ivan Bastjančić, dipl.Ing.
Ivan Bradvica, dipl.ing. građ., književnik
Ivan Brnić, mag. pedagogije
Ivan Bukovac, umirovljenik
Ivan Cesic Dip.Ing.
Ivan Cvitanović, pomorac
Ivan Filipović, odvjetnik
Ivan Galov
Ivan Giljanović, Umirovljenik
Ivan Grbesa, ing.
Ivan Grgat, akad. Slikar
Ivan Groznica, transportni poduzetnik
Ivan Iličić, umirovljenik
Ivan Karačić, elektrotehničar
Ivan Karajkovic, Umirovljenik
Ivan Kljajić
Ivan Komšić, vozač
Ivan Lucić
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Ivan Majdandzic
Ivan Martinović, dipl.oec.
Ivan Mikulic
Ivan Mlikota, elektroničar
Ivan Mrčela
Ivan Mustapić, SSS/Odgajatelj
Ivan Petričeić
Ivan Petričević, Profesor emeritus

Ivan Stojanović, Svećenik
Ivan Švagelj, doktor medicine
Ivan Udovičić, građevinski tehničar-umirovljenik
Ivan Vican
Ivan Vidic, dipl. ing. , München
Ivan Vukić, Građevinski tehničar
Ivan Vukoja, elektromonter
Ivana Ašprijan
Ivana Babić, prof.
Ivana Haubrich Mihovilović
Ivana Horvat Lacić, Inžinjer elektrotehnike
Ivana Krešo, kemijski tehničar,radnik na stroju
Ivanka Čuljak
Ivanka Dujic, finansijski savjetnik
Ivanka Haubrich
Ivanka Jurković, ekonomski tehničar
Ivanka Novak, dipl. ing.
Ivanka Zdrilić, prof.
Ive Baljak
Ivica Grlić
Ivica Inkret, dipl. ing geologije
Ivica Kaurin, direktor
Ivica Kresic
Ivica Škiljo, dipl. inž. Elektrotehnike
Ivica Ursić
Ivka Kljajić, Ekonomski tehničar
Ivo Buntin
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ivo Markulin, Umirovljenik, Kap.d.pl.
Ivo Poljak
Ivo Radman, Umirovljenik
Ivo Zeruk, umirovljenik
Jadranka Čuljak-Duvnjak, dip.iur
Jadranka Lučić, umirovljenica, administrator portala www.victimologija.com.hr
Jadranka Radojević, pravnica
Jadranka Radović, bacc.physioth.
Jagoda Topic, umirovljenik
Jakov Vranjkovic, pomorac
Jaksa Tadic, dipl.ecc
Jasenka Polić Biliško, prof.
Jasminka Bošnjak, farmaceutski tehničar/hrvatski dočasnik
Jasna Baljak, ugostiteljski radnik
Jasna Brdar, prof. pedagogije
Jasna Hodko, profesorica francuskoga jezika i fonetike
Jela Bosankuc, asistent

Jela Ćuk, umirovljenica
Jela Jozeljić, upravni referent
Jelena Lučić, agronom
Jerko Lebo, dipl.inž.grad.
Jerko Merčep, komercijalist
Joan Beram, Sydney, Australija
Josip Batinć, magistar pravnih znanosti
Josip Didara, gimnazija
Josip Dijanešić, polj. tehničar
Josip Galić
Josip Grilec, mr. sc. Umirovljenik
Josip Horvat, Umirovljenik (ing. računalništva)
Josip Katavić, vkv elektroenergetičar
Josip Kukuruzović Godin
Josip Kusic, umirovljenik
Josip Ledinić
Josip Ljubomir Brdar, dipl.ing. agronomije
Josip Malović, Umirovljenik
Josip Maršić
Josip Matić, radnik
Josip Papković, mr.sci. dipl.inž.
Josip Puđa, električar
Josip Skender, Sydney, Australija
Josip Stanić, dipl. ek.
Josip Starčević
Josip Tomić, Vlč.
Josip Topić, dipl. ing. prometa
Josip Vidović, acc. ing. elektrotehnike
Josip Zubac, student
Josipa Zovko, kuhar
Joško Grenc
Joyo Ćuk, umirovljenik
Jozefina Karacic, domaćica
Jozo Bešlić
Jozo Ćuk, umirovljenik
Jozo Penavić, dipl. ing. geodezije
Jozo Pliso, umirovljenik
Jozo Radoš, Student građevinarstva
Jozo Zeljko
Judita Rey Hudeček, prof.
Juraj Cigler, dipl. inž. građevinarstva, Čakovec
Jure Antunović, umirovljenik
Jure Baljak, SSS gimnazija
Jure Filipović, Prof.
Jure Francišković dr, dipl ing tehn., kemijski tehnolog

Jure Modrić, dipl.inž.el., Sesvete
Jure Oštrić, dipl.oec.
Jura Radočaj, Sydney, Australija
Jure Tomas, umirovljenik
Juro Mirkovic, elektrotehničar
Karla Andrić
Karmela Grgić
Karmen Rašin, ekonomski tehničar
Karmen Rašin, student
Karol Jurišić
Karino Hromin Sturm, član HZUD-a
Kata Andrijević, Redovnica
Kata Karaula, Umirovljenica
Kata Pejić, radnica
Kata Rašin
Kata Vukoja, ekonomist
Kata Žarko, S.Kraljevec
Kate Legeny
Katarina Duvnjak, student
Katarina Iskra, medicinska sestra
Katarina Petanovic Fizioterapeut
Katarina Tadić
Katica Bosnjakovic, Umirovljenica
Katica Milas, restaurator
Katja Uglešić, nastavnica
Kazimir Lovric, dip. ing. drvine industrije
Kazimir Mikašek, novinar, skladatelj
Klara Matić
Klaudija Babić programer
Koloman Antolek, inženjer telekomunikacija
Kornelija Pejčinović, profesor
Kresimir Pintar, dipl. ing. str.
Krešimir Barković, muzejski radnik
Krešimir Kraljević
Krešo Vegar, dipl. oec
Kristiana Mišetić, dipl. oec.
Kristijan Horvat
Kristina Dugan, računovođa, Sesvete
Kristina Gale
Kristina Matač
Lada Bikić, dipl. pravnik
Lekic Adolf, penzioner
Leopold Lacić, Student
Lidija Frankovic, Prevoditelj, Sudski tumač
Lidija Sablić, komercijalist

Liljana Pamuković umirovljenica (dipl. ecc)
Lončar Danijel, električar
Lucic Marko, mag. rer. nat.
Luka Baljak, student
Luka Dragičević, sport manager
Luka Gudelj, radnik/strojarski tehničar
Luka Nikolić, učenik
Luna Erić
Ljerka Miletic
Ljilja Zovko, Mostar, Izaslanica u Domu naroda BiH
Ljiljana Gregurić, dip. pravnik
Ljiljana Menčik, profesor defektolog
Ljiljana Šuštić, ekonomski tehničar
Ljubica Mauhar
Ljubo Kordić, diplomirani pravnik
Ljudevit Kotnik, dipl.ing.str
Magdalena Lacić, student
Magdalena Rajkovic Bajo
Maja Grozaj
Malkica Dugeč, Profesor, pjesnikinja
Manda Haubrich
Manda Stimac, učiteljica
Manda Vukić, dentalni tehničar
Mara Vican
Marica Mikulić, profe. Hrvat. jezika, književnosti i filozofije
Marica Pavišić, dipl. oec
Marica Puseljic, Pedagog
Marij Matulina, umirovljeni sociolog
Marija Bakovic, Politolog
Marija Budimir, dip. biolog
Marija Ćenan, upr. pravnik
Marija Dujic, umirovljeni trgovac
Marija Haubrih Bellinvia, medicinska sestra
Marija Jerković, Magistar predškolskog odgoja
Marija Kruhek, profesor engleskog i ruskog
Marija Maric
Marija Markić, CTC, Canada
Marija Milićević, umirovljenica
Marija Papković dip. jur.
Marija Pavić
Marija Senjić, ekonomist, Sesvete
Marija Skender, Sydney, Australia
Marija Tušak, domaćica
Marija Vidaić
Marija Vidic, medicinska sestra

Marija Vila, ekonomski tehničar
Marija Žarko, S. Kraljevec
Marija Žuvela, Profesor u mirovini
Marijan Kljajić, Željeznički tehničar
Marijan Knezović, student
Marijan Osmak
Marijan Pinhak, dipl. ing. el.
Marijan Stanešić, teolog
Marijan Štrokač
Marijan Tomic, ekonomist
Marijana Bevanda, profesor
Marijo Brajković, diplomirani inženjer strojarstva, profesor
Marijo Franetović, diplomirani pravnik
Marin Čikeš, Prof. dr. sc.
Marin Kalcina
Marin Kelez
Marin Nikolić, radnik
Marin Skenderović
Marina Katušić
Marina Nikolić, učenica
Marina Radić, mag. oec
Marinka Padovan, umirovljenik
Marinko Markić
Marinko Zovko vozač
Mario Budak
Mario Cerin, Umirovljenik
Mario Đogo
Mario Filipi, novinar umirovljenik
Mario Jurin, dr. med. Internist
Mario Pehar
Mario Soldo
Mario Šaler, dipl. ing.
Marko Baljak, magistar turizma
Marko Culo
Marko Karačić, Umirovljenik
Marko Lovrić, Mag. oec
Marko Magdalenić
Marko Mravak, Mjesni odbor Gala
Marko Sabic, penz.
Marko Soldo, diplomirani psiholog
Marko Špiranović
Marko Žarko, S. Kraljevec
Marta Čerina ekonomski tehničar
Martin Bondža
Martin Ivić, Student strojarstva

Martin Medo, ing
Martina Orlovic, mr sc.
Mate Beljan, poduzetnik
Mate Knezović, odvjetnik, dipl. pravnik
Mate Orlovic, inženjer šumarstva
Mate Pavić, magistar zemljopisa i povijesti
Mate Sušac, umirovljenik
Matea Lhotak
Mateo Zrno, student
Matija Grgat, knjižničarka
Matija Zoričić
Mato Bjelic, SSS bravar
Mato Ivančević
Mato Stojanović Umirovljenik/elektrotehničar
Medenka Barto, prof., umirovljenica
Melanija Kuvačić
Mia Cagalj, njegovateljica
Mihovil Jelinic, zanatlija
Mijo Munitić, kv-radnik
Mijo (Mile) Kokan, Split
Mijo Dujic, neovisni publicist
Mijo Ivanko
Mijo Jozic, Profesor njemačkoga jezika i književnosti
Mijo Maljković, inovator
Mijo Radoš
Mijo. Vuletic, dipl. ing. stroj.
Mila Purišić, umirovljenik
Milada Kuffner, umirovljenica
Milan Bašić
Milan Soldo
Mile Ćavar
Mile Perić, policijski narednik
Mile Pletikosa, dipl. ing. stroj.
Milica Nikolić, radnica
Milivoj Klobucar, dipl. ing.
Milivoj Mlikota, umirovljenik
Milivoj Slaviček, penzioner
Milko Brković, Prof. dr. sc., umirovljenik
Miljenko Milinovic
Miljenko Plisic
Miljenko Raos prm.mr.sc. dr. med.
Miljenko Soldo, diplomirani ekonomist
Mira Andabak, Kućanica
Mira Lovro
Mira Radičević, mag. oec.

Miranda Bajlo, umirovljenica
Mirela Misic
Mirela Pavić
Mirjam Lopina
Mirjana Begičević
Mirjana Bukvić, kućanica
Mirjana Čorić, Dipl. pravnik, profesor
Mirjana De Montis, Hausfrau
Mirjana Karačić, dječji njegovatelj
Mirjana Karamarko Grdović, profesor hrvatske i komparativne književnosti
Mirjana Kutle sociolog
Mirjana Majdandzic, medicinska sestra
Mirjana Špehar
Mirjana Vrkljan Radošević, Dr med
Mladen Deletis
Mirjana Zovkic
Mirko Samardžić, dipl. oec.
Mirko Strabic, penzioner
Mirna Ljubičić, ekonomistica
Miro Andric, redatelj
Miro Bogdan, direktor
Miro Paradžik
Miro Radoš
Miroslav Kušek, dipl. iur.
Miroslav Musa, umirovljenik
Miroslav Zemljak, inženjer -nastavnik tehn. predmeta
Miroslav Zovko, Ing prometa
Mislav Krakan
Mislav Obranić
Mišo Budovac, strojarski tehničar
Mladen Andrić, dipl. ekonomist
Mladen Galić
Mladen Gerovac, prof. zemljopisa
Mladen Kostic
Mladen Križanić, dipl. ing.
Mladen Leko, Knjigovođa
Mladen Pavković, novinar i publicist
Mladen Tipurić, umirovljenik
Mladen Uskok, Profesor Kineziologije
Mladen Vicić
Mladen Zelić
Morana Pandžić, SSS – gimnazija
Mr sc Božo Medić
Mr. sc. Ljubomir Škrinjar
Mr. sc., dipl. inž., Gordana Turić, bivša zastupnica Hrvatskoga državnog sabora

Mr.sc. Željko Černić, umirovljeni časnik HV
Nada Cunjak, Opatija
Nada Čurić-Kelava, Dipl. Oec.
Nada Kos Veliki, upravni tehničar / umirovljenica
Nada Krtalic, dr. med.
Nada Otahal, umirovljenica (dipl.ing.kemije)
Nada Ovas, vatrogasni tehničar
Nada Toman, manager
Natale Bartolo, visi policijski službenik
Nediljko Žarko, S. Kraljevec
Nedjeljko Perić, Prof. dr. sc.
Nenad Avramović vojni umirovljenik RVI Dragovoljac dočasnik HV, Zagreb
Nenad Nimac
Nenad Novak, mag. ing. telekom.
Nenad Piskač, književnik
Nenad Radacic, umirovljenik
Neven Uglesic, fotograf, penzoner
Nevena Abramovic, Toronto, Canada
Nevenka Franko
Nevenko Šimunić, dipl. ing. el.
Niko Bilić, doc. dr. sc.
Niko Senjić, ekonomist, Sesvete
Niko Udljak, strojarski tehničar
Nikola Bašić, umirovljenik/pisac
Nikola Grubišić
Nikola Knez, filmski redatelj i Producent
Nikola Papak, prof.
Nikola Radić, Mons.
Nikola Štedul, profesor filozofije i politolog
Nikša Koncani, dipl. ing./umirovljenik
Nina Martinović, odgojitelj predškolske djece
Ninoslav Mogorović
O Mladen Viskovic
Odorčić- Krsnik Mirjana, Dr medicine, spec. radiolog u mirovini
Olga Ištvanić, ekonomist
Oliver Škrtić
Oskar Bašić, umirovljenik
Oskar Šarunić
Ozrenko Babic, elektri tehničar
Pero Dugandžic, Sydney, Australija
Pava Jukić, dipl. pravnik
Pavica Šubašić, ekonomista u turizmu
Perica Babić
Pero Jurisic, umirovljenik
Pero Raguž

Pero Tadić, hrvatski književnik i bivši politički zatvorenik
Petar Bezjak
Petar Gelo, Urednik i voditelj Hrvatskog radija Melbourne
Petar Josipovic
Petar Mičić, umirovljenik
Petar Panjičanin, umirovljenik
Petar Pavao Lacić, Student
Petar Radoš, Dipl. ing. gradđ.
Petar Rašin, nkv
Petar Šimović, Učenik
Petar Vican
Petar Vulić, književnik
Petra Dobronić, administrativni referent
Pia pozun
Pjesnikinja Marija Dubravac
Prim.dr.sc. Mladen Zemba, dr.med.
Prof, dr. sc. Mirko Valentić, Znanstvenik emeritus
Prof. dr. sc. Ante Lauč
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Damir Kalpić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednik HKD Napredak u Mostaru (1422 člana)
i HAZU (38 članova)
Prof. dr. sc. Ivan Karlić
Prof. dr. sc. Ivan Kordić
Prof. dr. sc. Miljenko Buljac, izv. prof.
Prof. dr. sc. Srećko Kovač
Prof. dr. sc. Vera Culjak
Prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak
Prof. dr. Zvonko Rumboldt, Prof. emer.,
Medicinski fakultet Sveučilišta u Splitu
Prof. dr.dr.h.c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m.
Prof.dr.sc. Vladimir Mikuličić
Prof.dr.sc. Vlado Dadić
Prof.dr.sc. Zvonimir Janović
Radojka Jurin soc. pedagog
Radojka Kuzmanić, turistički radnik, umirovljenik
Radoslav Maric, M. D.
Ranka Milicevic
Ranko Primorac, inž. stroj.
Renata Ćavar
Renata Tominić, upravni referent
Renato Šelj, Umirovljeni bojnik HV
Robert Ante Pinčević, građevinski inženjer
Robert Herceg, alatničar

Robert Kelava
Robert Majerić, dipl. ing. el.
Robert Petris, Manager
Rocco Curać, umirovljenik
Roko Tadić Šutra, student
Roman Uglesic, medicinski tehničar
Romana Menalo, Prof. arheologije, umirovljenica
Rozalija Bartolić, recepcionar
Rozario Ćibarić
Ruza Cavar, umirovljenik
Ruzica Babic
Ružica Horvat, Odgajateljica
Ružica Soldo, profesorica jezika, dipl. novinarka
Ružica Škrtić
Ružica Mazić, student Antropološke med., njegovateljica
Sanda Paradžik, Ing. el. teh
Sanja Timosok
Sanja Vorgić, Umirovljenica
Saša Dadić, SSS
Seada Musa, prof. math.
Silvana Karačić, prof defektolog
Silvana Lozančić
Siniša Posarić, književnik
Sjepan Dodig, dipl.oec
Slavica Balentović, prof. engl. i njem. jezika
Slavica Bilić, umirovljenica
Slavica Budimir
Slavica Čilić, Umirovljenica
Slavica Dodig, Prof. dr. sc.
Slavica Kutle, ekonomistica (VŠS), umirovljenica
Slavica Vučko, Univ. spec. oec, mag. oec
Slavka Ardalić
Slavka Didara, strojarski tehničar
Slavko Alduk, Dipl Ing met./umirovljenik
Slavko Baljak, časnik HV, umirovljenik
Slavko Džapo, dip. ing. strojarstva
Slobodan Markic, P. Eng.
Slobodan Maršić, dragovoljac DR
Smilja Bašić
Snjezana Šindija, frizer
Snježana Karačić, ekonomist
Snježana Mihanović, Prof. logoped
Sonny Kekelj
Sonja Marcic, dipl. ing. geologije/ braniteljica
Srećko Čuljak, dipl. oec.

Stanislav Bilić
Stanko Šarić, dipl. ing.
Stefica Mikšić, kućanica
Stella Hlad, prof
Stipan Perić, ekonomist
Stipan Sabljic, umirovljeni policijski službenik
Stipe Marić
Stipe Topić, mesar
Stjepan Dukic, kuhar
Stjepan Fiolic
Stjepan Furdek, Sydney, Australija
Stjepan Hodak, elektrotehničar
Stjepan Huzjak
Stjepan Miličević, sudski policajac
Stjepan Poropatić, dipl.-Ing.
Stjepan Tokić, Google moderator
Stjepan Varjačić, Učitelj
Stjepan Zetović, umirovljenik
Stjepan Živković, policajac
Svebor Milkovic, odvjetnik
Svetlo Parlov, umirovljenik
Šimun Dodig, Ekonomist
Šimun Pavlović, profesor
Tadija Dankić Zrin, Ing
Tadija Medo
Tea Menčik, dipl. ekonomist
Terezija Mikulić, ekonomski tehničar
Tihomir Kraljević
Tomislav Baričević, svećenik
Tomislav Batinić, profesor-umirovljenik
Tomislav Beram, Sydney, Australija
Tomislav Bolanča, dipl.oec
Tomislav Brekalo, RVI- umirovljenik
Tomislav Čović, ekonomist
Tomislav Haramina, trgovac
Tomislav Jurašinović, Magistar Filologije (jezikoslovija)
Tomislav Jurčević
Tomislav Karačić, elektrotehničar
Tomislav Miličević, stručni suradnik
Tomislav Pavacic, dipl. Inz. Elektromehanike
Tomislav Pipunic, Melbourne, Australija
Tomislav Šremer
Tomislav Vidovic, ugostitelj
Tomislav Vrdoljak, Generalbauunternehmer Ch
Tonći Zokić, ing/pomorac

Toni Marcic, Umirovljenik
Toni Ševelj, pomorac
Toni Vlaho
Tonka Boni
Tonka Dobrinić , umirovljenica
Vanja Jeren, dipl. pravnik
Vedran Dodig
Velimir Čerkez
Velimir Pavelin, Chief Engineer
Velimir Šimičević
Velimir Žigo
Veljko Kovač umirovljenik
Venka Bondža
Vera Primorac, književnica
Vera Uglesic, prof.
Verica Čović, dipl.oec.
Veselka Praljak, Bioterapeut
Vesna Hanich, prof.
Vesna Jovicic
Vesna Katarić
Vesna Kljaic, Srednja ekonomска
Vesna Krajina, domaćica
Vesna Šiško
Vesna Tadic, dr.dent.med
Vice Jović, umirovljenik
Vice Vinko Ostojić
Vicko Goluža
Vid Raguž, dragovoljac, dr. ing. mem.
Vide Blažević, stroj. Tehničar, Dubrovnik
Viktor Arbanas, dipl.ing.
Viktor Božičević, prof. psihologije
Vinka Bondža
Vinko Čujić, Hamburg
Vinko Grgić, Profesor, ravnatelj
Vinko Milicevic
Vinko Ravić, umirovljeni časnik HV
Višnja Grgurić
Višnja Strenja
Vitomir Glavaš
Vitomir Kapraljević, umirovljenik
Vitomir Mikulić, dipl.ing.rud.
Vjekoslav Babić, ing/umirovljenik
Vjekoslav Cunjak, Opatija
Vjekoslav Ćuk, poljoprivrednik
Vjekoslav Jazbec, dr med.spec.

Vjekoslav Mikulić, profesionalni vozač
Vjera Bulat, umirovljenica
Vladimir Dananić
Vladimir Dugandzic, umirovljeni ratni vojni invalid
Vladimir Otahal, umirovljenik -geodeta
Vladimir Puljić
Vladimir Vranjković
Vlado Begić
Vlado Glavaš, umirovljenik
Vlado Milicevic, BOJNIK HVO
Vlasta Morović, učiteljica
Vlatko Dvojković, Ing. elektrotehnike
Vlč. don Vjenceslav Kujundžić. Split
Zaviša Kačić-Alesić, profesor
Zdenka Jackanic
Zdenka Jurjević Jelić
Zdenka Podvorec
Zdravko Ban
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Zdravko Grdović, inženjer
Zdravko Lozar, nastavnik likovnog odgoja
Zdravko Mihlj, umirovljenik
Zdravko Miočić
Zdravko Rašić, ing/ direktor
Zdravko Sondic
Zdravko Škokić, dipl. ing. a
Zdravko Šm, dipl. ing.
Zeljko Bicanic
Zlatko Boni
Zlatko GREGOV
Zlatko Klarin, ing. arh.
Zlatko Vranjković, dipl. ing.
Zora Čusak, medicinska sestra
Zora Gobin
Zoran Ivanković, Dipl. ing šumarstva
Zoran Ljuban
Zoran Puljić
Zoran Rajković, inženjer
Zoran Zovko
Zoran Žilić, umirovljenik
Zorica Milićević
Zorica Rukavina, profesor u mirovini
Zrinka Baljak, magistar medicine
Zrinka Klarin
Zrinka Milevčić, dipl. iur

Zrinka Orlovic

Zvonimir Josip Tumbri, dipl. ing. građ.

Zvonimir Kralj, suradnik u kulturno-znanstvenim ustanovama

Zvonimir Marić, umirovljeni sveučilišni profesor

Zvonimir Milovac, klesar

Zvonimir Sinovec, General Building Contractor

Zvonimir Trusic, umirovljenik

Zvonko Kurjaković, umirovljenik

Zvonko Virag

Žarko Malčić

Želimir Lah, dipl. povjesničar

Željka Vendler Čepelak, liječnik

Željko Leš

Željko Lukašević, dipl. ing .građ.

Željko Marušić, profesor informatologije, diplomirani knjižničar, diplomirani lingvist

Željko Mauhar

Željko Pavlović, Samostalni programer

Željko Soldo, inžinjer elektrotehnike

Željko Šilić, prvostupnik novinarstva

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, ZAGREB 2018.**

HAJKA NA IGORA VUKIĆA

Naslov:Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja

Datum:Tue, 5 Jun 2018 09:44:47 +0200

Šalje:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima:Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>, predsjednik@sabor.hr
<predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>

CC:hina@hina.hr <hina@hina.hr>, Hrvatska Radiotelevizija <hrt@hrt.hr>,
Igor Vukić <igor.vukic.zg@gmail.com>, Razum, dr. Stjepan:
<stjepan.razum@zg.t-com.hr>

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Šaljemo vam naš zahtjev: „Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja“ koji je u tri dana potpisalo 233 hrvatska rodoljuba.

Šaljemo vam ga iako je vama blizak novinar jučer, dakle poslije dva dana sakupljanja potpisa, u Večernjem listu prenio neistinitu tvrdnju kako smo vam ga već poslali tj. „e-mailovima zasuli državni vrh“. Poslije takve neistine, a vaš novinar se zapravo poziva na vas, odlučili smo prekinuti daljnje sakupljanje

potpisa i poslati vam naš zahtjev. Doista nismo očekivali neistinite tvrdnje iz „državnog vrha“.

S poštovanjem

Dr. sc. Stjepan Razum
Akademik Josip Pečarić

ZА SLOBODУ ISTRAŽIVANJA I SLOBODУ ПРЕДСТАВЉАЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАŽИВАЊА

Poštovana Predsjednice RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Niže potpisani hrvatski rodoljubi, zbog skandaloznih reagiranja nekih hrvatskih ili tzv. hrvatskih ustanova na televizijski nastup gospodina Igora Vukića, tajnika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, a u povodu njegove knjige „Radni logor Jasenovac“

(<https://kamenjar.com/htv-se-ograduje-od-istine-a-kad-ce-od-velikosrpske-propagande/>

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/05/30/video-dobar-dan-hrvatska-istina-o-jasenovcu-uredila-karolina-vidovic-kristo/>

<https://narod.hr/hrvatska/video-hrt-se-ogrario-gostovanja-igora-vukica-temu-jasenovca-gi-ivo-pilar-udruge-iz-domovinskog-rata-traze-vracanje-snimke-stranice-hrt-a>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/29544-j-novak-hajka-je-zapoceta.html>)

zahtijevamo

od tih istih hrvatskih ustanova, koje financira hrvatski narod,

da odbace političke mitove i znanstveni dogmatizam,

te dopuste i potaknu hrvatskim znanstvenicima i novinarima istražiteljima slobodno istraživanje i predstavljanje rezultata svoga rada

u svim tiskanim i elektroničkim medijima - pri čemu osobito ističemo obvezu HRT, kao državnog i nacionalnog medija, čija je primarna zadaća omogućiti hrvatskom narodu u cjelini potpune informacije o svim pitanjima koja ga određuju radi samostalnog i slobodnog zauzimanja stajališta i sprječavanja krivotvorina i manipulacija.

Dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za iztraživanje trostrukog logora Jasenovac

Akademik Josip Pečarić

Biskup dr. sc. Vlado Košić

Nenad Piskač, književnik
Dr. sc. Josip Stjepandić
Dr. sc. Mato Artuković
Petar Vulić, književnik
Prof. dr. sc. Nikica Uglešić
Gojmir Milat
Josip Maršić
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stanko Šarić, dipl. ing. („Najbolji hrvatski tamburaši“)
Miljenko Žagar, nekadašnji (Tuđmanov) saborski zastupnik i veleposlanik u miru
Prof. dr. sc. Matko Marušić
Prof. dr. sc. fra Šimun Šito Čorić.
mr. sci. Gordana Turić, bivša zastupnica u Hrvatskom državnom saboru
doc. art. Marko Magdalenić
don Miljenko Babaić, ratni vojni kapelan HV
general Ljubo Česić Rojs
izv. prof. dr. sc. Ivica Čatić, svećenik
August Janeković
Doc. dr. sc. Marko Jukić
Željko Maršić, satnik ZNG RH HV u miru
Tonko Martinis
Matija Grgat
Zdravko Vlaić
Dr. sc. Miroslav Međimorec
Blažena Magdić, umirovljenica
Ivan Magdić, umirovljeni časnik HV-a
Dijana Arbanas, Dubrovnik.
Mario Filipi
Siniša Posarić, književnik
Damir Tučkar, dipl. ing
Stipe Marić Mostar
General Ivan Tolj, književnik.
Dr. sc. Vinko Grubišić, književnik, dopisni član HAZU
Branko Pek
Mladen Galić, hrvatski branitelj dragovoljac domovinskog rata
Dr. sc. Zlatko Matijević, znanstveni savjetnik
Dr. sc. Jure Krišto
Dr. sc. Henrik Heger Juričan, dopisni član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti
Zvonimir Šeparović, predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta
prof. dr. dr. h. c. Nikola H. Debelić
Tomislav Vuković, novinar
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.
Durđica Bastjančić, prof.

Lili Bencik
Ante Nadomir Tadić-Šutra, prof., književnik iz Knina
Ivica Srdelic, Split
Dr. Ružica Ćavar
Prof. dr. sc. Marin Čikeš
Dr. sc. Željka Znidarčić
Angelina Barun
Tatjana Kren, prof.
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist
Branko Hrkač, S.L.U. u miru, dragovoljac ODR-a
Goran Ante Blažeković
prof. dr. sc. Vladimir Horvat SJ
Paško Melvan
Stipo Pilić, prof.
Dr. ing. Marijan Papic
Don Lazar Ćibarić
Ante Kraljević, književnik
Ivan Nađ
Juraj Cigler, dipl. inž. građ., Čakovec
Ing Mijo (Mile) Kokan, Split
Zlatko Janković, Sesvete
Don Andelko Kaćunko
Željko Leš
Mladen Deletis
Vlč. Vladimir Trkmić
Akademik Ante Matić
Vladimir Biondić, magistar prava
Dr. Vjekoslav Jazbec
Dr. sc. Stjepan Kožul, predsjednik Društva za povjestnicu Zagrebačke nadbiskupije "Tkalčić"
Prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
Jasenka Polić Biliško, prof.
Petar Gelo, urednik i voditelj Hrvatskog radia Melbourne
Daran Bašić, Hrvatsko nebo
Vera Primorac, književnica
Prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
Jozo Ćuk
Mladen Križanić, dipl. ing.
Mirko Strabic
Zdravko Ban
Ankica Mandarić diplomirani ekonomist u mirovini iz Mostara
Luka Krilic
Prof. dr. sc. emeritus Andrija Hebrang
Prof. dr. Tomislav Sunić

Mr. sc. dr. med. Jure Burić, prvi župan Dubrovački i bivši zastupnik u Hrvatskom državnom Saboru
prof. dr. sc. Ivan Kordić
Mijo Razum
Kazimir Mikašek-Kazo, novinar
Vjekoslav Krsnik, publicist i novinar
Dr. sc. Zlatko Vučić
Mag. sc. Drago Majić
Ante Šare, dipl. ing. elektrotehnike
Prof. dr. sc. Srećko Kovač, Zagreb
Miljenko Plišić
Katica Plišić
Marin Plišić
Branka Škugor
Igor Plišić
prof. dr. sci. Ivan Malčić
Božidar Ručević, dipl. inž.
Stjepan Tuđman
Martina Orlovic
Zrinka Orlovic
Mate Orlovic
Zlatko Boni.
Mijo Maljković, novator iz Požege
Dr. sc. Tomislav Jonjić
Dr. sc. Ante Čuvalo
Prof. Ivana Čuvalo
Ivanka Haubrich,
Manda Haubrich,
Ivan Haubrich,
Branko Haubrich,
Kristina Vrebac
Ivana Perković, učiteljica
Zorica Gregurić, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara
Nevena Abramovic, Toronto (Mississauga) Canada
Dusko Abramovic, Toronto (Mississauga), Canada
Nevenka Nekić, književnica
Prof. dr. sc. Davor Pavuna
Prof. dr. sc. Mladen Parlov, redoviti profesor na KBF-u Sveučilišta u Splitu
Branko Reić
Marija Markić, CTC
Slobodan Markić, dipl. ing.
Andrija Mažić
Akademik Andrija Kaštelan
Mate Knezović, odyjetnik
Viktor Dukić

Izv. prof. dr. sc. Miljenko Buljac
Ivica Mihaljević, prof. filozofije i religijskih znanosti
Dr. sc. Sanja Bilač
Mr. Alojz Pavlović, dipl. ing.
Prof. dr. sc. Neven Elezović
Goran Zekić
Miroslav Papić, dipl. ing. stroj
Dajana Glavota, prof.
Šimun Pavlović
Ante Krišto, Split
Zdenkica Perković
Vesna Maletić
Bernardica Juretić
Anica Fridl
Marina Škunca
Krunoslav Golubičić (NHT)
Mato Lukačević (NHT)
Zemira Stajner
Nada Tropšek
Vladimir Hodalj
Zlatko Puškaš
Renata Pernar
Marija-Vesna Odobašić
Hrvoje Jajaš
Dragica Dada Podunajec
Albina Anković-Arar
Ankica Livić
Hrvoje Poljičak
Tomislav Stanešić
Vilim Koretić
Štefanija Štefica Škegro
Duško Matušan-Čobi, predsjednik UVDR-RAB, dragovoljac, Hrv-i
Tomislav Bolanča, dip. oec. Zadar
Duro Vidmarović, predsjednik Društva hrvatskih književnika
Prof. dr. sc. Stjepan Sirovec, svećenik
Vlado Razum
mr. sc. Mirjana Jurić
Josipa Maras Kraljević, prof.
Dr. sc. Stipe Kutleša
Vinko Grgić, prof.
Suzana Šikić
Katarina Iskra, medicinska sestra
Divo Bašić, Dubrovnik
Roko Sikirić, zrakoplovni tehničar
Željka Vendler Čepelak, dr. med. spec.obit. medicine.

Akademik Dubravko Jelčić
Mons. dr. sc. Mile Bogović, gospočko-senjski biskup u miru
Željko Soldo, inž. el. Zagreb
Prof. dr. sc. Ante Lauc
Jadranka Čuljak-Duvnjak, odvjetnica
Drago Duvnjak, dip. ing. građ.
Katarina Duvnjak, student
Krešimir Duvnjak dipl. ing., mag. phil. et relig.
Prof. dr. sc. Boris Širola
Mr. sc. Mila Dundić
Vesna Školnik-Popović
Ivan Balić
Alojzije Kokorić, Tribunj
Bosiljka Bačura, dipl. iur.
Anto Periša
Marko Kutleša
Alojzije Petracic, umirovljenik
Pavao Brnada
Stjepan Svedrović
Ivana Babić
Hrvoje Budimir, Split
Mladen Kostic
Renata Nevistić, prof. defektolog
Ivan Nevistić, dipl. ing. strojarstva
Josip Papković, mr. sci. dipl. inž. fizike iz Zagreba
Ilija Vučur, doktorand
Kata Andrijević
Renato Smokrović
Ivo Poljak
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Marko Žarko
Ana Barišić
Marija Senjić
Niko Senjić
Kristina Dugan
Dražen Dugan
Ankica Pečarić, profesor povijesti
Zvonimir Josip Tumbri
Dr. sc. Ambroz Čivljak, viši predavač
Dr. sc. Marko Jerčinović
Dr. sc. Ivan Tepeš
Tomislav S. Krčmar
Ing. Krešimir Jurković
Eva Kirchmayer Bilić

Radoslav Maric, M.D., LMCC, FLEX, ABOBGYN, ECFMG,
Marija Peakić-Mikuljan, hrvatska književnica
Prof. dr. fra Andrija Nikić, predsjednik HAZU i HKD Napredak u Mostaru
Prof. dr. sc. Ivica Veža
Prof. dr. sc. Branko Jeren
Prof. dr. sc. Mihovil Biočić
Prof. dr. sc. Darko Žubrinić
Prof. dr. sc. Alojz Hoblaj
Dr. sc. Zlatko Hasanbegović
Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
<https://kamenjar.com/za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/11282-za-slobodu-istrazivanja-i-slobodu-predstavljanja-rezultata-istrazivanja>

Naknadno stigli potpisi:

Prof. dr. sc. Josip Jurčević
Dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
Doc. dr. sc. Hrvoje Kalinić
Dr. sc. Rozina Palić-Jelavić, muzikologinja i kroatologinja
Ive Livljanić, veleposlanik u miru
Zdravko Bošnjak, dipl. inž. stroj.
Prof. dr. sc. Zvonko Rumboldt, prof. emerit.
Danica Glavaš
Vlado Glavaš
Ljudevit Kotnik, dipl. ing.
Katarina Peročević
Stjepan Ptček, generalni vikar Bjelovarsko-križevačke biskupije
Hrvoje Glavota
Diana Majhen
Josip Vučetić, dragovoljac.com
Damir Gracin
Zdravko Škokić, dipl. ing.
Vera Đurenec
Ivica Škiljo
Prof. dr. sc. Stanko Uršić
S. Zvonimira Nimac
Prof. emer. dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojzije Čondić, KBF Sveučilišta u Splitu
Dr. sc. Božidar Duplančić dr med.
Ljilja Zovko, izaslanica u Domu naroda Parlamentarne skupštine BIH
Prof. dr. sc. Marinko Erceg
Ivan Baćić
Đuro Jelović

Anto Čurić
Prof. dr. sc. Stojan Polić
Tomislav Čiček, dipl. ing.
General Hv Željko Prpić, dipl. ing. stroj.
Prof. emeritus, dr. sc. Bernardin Peroš
Izv. prof. dr. sc. Alojz Ćubelić, KBF
Red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist
Ivan Novak
Branimir Petener, osobno i u ime HOR-a, Hrvatskog Obranbenoga Reda
Mate Rupić
Maksim Buljanović
Ankica Babin, prof.
Miroslav Tomac, mag. ing. elektrotehnike
Marta Čerina
Branimir Nevistic
Josip Nevistic
Dr. sc. Žarko Nožica
Ante Perković
Mr.sc. Niko Vidović
Rudi Tomić, novinar, pisac, publicist, Kanada
Ivana Orešić, prof.
Andela Hodžić, prof.
Stjepan Asic, predsjednik AHK
Milan Zanoški, hrvatski branitelj, poduzetnik
Zvonimir R. Došen - Kanada
Prim. mr. sc. Miljenko Raos, dr. med.
Polona Jurinić
Zdenko Jurinić
Rok Jurinić
Miroslava Bahun
Vjekoslav Vrabec
Katarina Furjan
Josip Vuković
Zlatko Barišić
Ante Babin, dipl. ing. brodogradnje, Kaštel Stari
Đuro Janči, ilustrator, karikaturist
Mr. sc. Marica Đureković
Tomislav Beram, Hrvatski međudruštveni odbor za zajedničku suradnju,
Sydney Australia
Tomislav Pipunic, Melbourne, Australia
Andrija Grgurevic, Geelong, Australia
Ivo Lukic, Sydney, Australia
Ante Gavranic, Sydney, Australia
Ivana Beram, Sydney, Australia
Ivan Uremovic, Sydney, Australia

Tomo Beram, HOP, Australia
Stjepan Furdek, Sydney, Australia
Mile Beram, Sydney, Australia
Krunoslav Gliha, umirovljenik
Terezija Užarević, dipl. ing. šumarstva
Dr. sc. Milko Brković

ZAVRŠNI TEKST

INTERVJU

MARIO FILIPI

**Stopostotni invalid Domovinskog rata i vukovarski
dragovoljac iz Zagreba**

**UZALUD JE ŠATOR STAJAO 555 DANA,
Država nam nije bolja, bit će još gora dok ne dobijemo
ponizne vođe I dok narod ne prestane birati Jugoslavene I
ateiste**

Razgovarao: TOMISLAV JELIĆ

Mario Filipi nedavno je nekoliko dana novoizabranom predsjedniku Vrhovnog suda Radovanu Dobroniću uputio otvoreno pismo povodu njegova stajalištada pozdrav *Za dom spremni* nije prihvatljiv ni u kakvim prigodama.

Pismo su malobrojni hrvatski mediji izvorno prenijeli, kao i društvene mreže, ali jugoslavenski brojni mediji u Hrvatskoj su, kao i najčešće do sada, to posve ignorirali, odnosno prešutjeli. Mario Filipi u Domovinskom je ratu bio pripadnik 83. Zagrebačkog bataljuna, u listopadu 1991. Teško je stradao braneci Vukovar. U eksploziji tenkovske granate ostao je bez lijeve ruke i desne noge te je od tada 100-postotni ratni vojni invalid. Zagrepčanin dalmatinskih korijena nikada se nije prepustio beznDU, nego vrlo aktivno sudjeluje u društvenom životu.

Kada smo dogovarali ovaj intervju, lako smo se sporazumjeli da se nađemo u prostorijama Hrvatske pravoslavne crkve (koju HDZ po nalogu Pupovca uporno odbija registrirati) u Domjanićevoj ulici u Zagrebu. Premda po vjeroispovijedi katolik, Filipi briljantno sudjeluje u **pravoslavnoj liturgiji**.

Što Vam je bio motiv da se javnim pismom obratite novoizabranom predsjedniku Vrhovnog suda Republike Hrvatske Radovanu Dobroniću?

Šokiralo me je da čovjek koji je tek sjeo na stolac predsjednika Vrhovnog suda počinje voditi politiku umjesto da se bavi pravosuđem koje je sada pravo ruglo Hrvatske. Umjesto da čisti po svojoj novoj kući koja je u totalnom neredu, on se bavi sloganom "Za dom spremni". Posebno me je pogodilo što on nastupa pristupom "odozgo" i metodom svršenog čina. Rekao je da to nije ideološko, nego civilizacijsko pitanje. Drugim riječima, svatko tko se ne odrče tog slogana je necivilizirani divljak. Isti stav pokazali su zlotvori koji su ubijali 1945. godine, a to pokazuju još neki i danas. Hrvati su uglavnom necivilizirani divljaci, dakle treba ih pobiti. Tako je bilo 1945. godine. Danas nije moguće tako jednostavno ubijati, ali ideološki to je potpuno isto. Sa svog položaja on mnoge od nas može strpati u zatvore, što znači da će Hrvatska dobiti mnogo političkih zatvorenika i to zbog "verbalnog delikta" duboko u 21. stoljeću i u koliko-toliko demokratskom režimu. On nije ničim argumentirao zašto misli da je to civilizacijsko pitanje, ali očito aludira na NDH i ustaše. Čak je i rekao da se je pod tim "pokličem" ubijalo po kriterijima koji ne smiju postojati. Nije rekao iz kojih je on izvora dobio takvu informaciju. Ali znamo da su to isključivo komunističke knjige i pjesme pune maštarija koje nemaju nikakvu vezu sa stvarnim događajima. Ovakav predsjednik Vrhovnog suda potpuno je neprihvatljiv. Bilo bi mu najbolje odmah podnijeti ostavku, jer kada bude ipak morao otici biti će mu mnogo teže.

Začuđuje me i nedostatak inteligencije tog čovjeka. Ako je već odlučio obrušiti se na slogan "Za dom spremni" koji ima dugu povijest koju on ne zna, trebao je taktički šutjeti ili odgovarati diplomatski neodređeno dok se ne učvrsti na svom položaju. Ovako je istrčao na ledinu, a tko tako čini sva oružja tuku po njemu. Očito misli da mu nitko ništa ne može.

DOBRO JE ŠTO BAREM NISMO OPET PALI U ZAGRLJAJ SA SEBIJOM

Jeste li zadovoljni medijskim praćenjem Vašeg otvorenog pisma?

Jako sam iznenađen odjekom tog pisma kojega su izgleda svi pročitali osim Dobronića, jer je nakon pet dana ponovio doslovno istu rečenicu. Da je barem malo ublažio komunističku retoriku, moglo bi se pomisliti da se s njime može komunicirati. Ali on se je na taj slogan zaletio kao bik na crvenu krpu i ne odstupa. Mnogi mediji su moje pismo prenijeli u cijelosti ili djelomično što me je iznenadilo, jer sam i ranije znao pisati po nekim portalima, a nitko to nije ni primijetio. Očito je da je tema "vruća", a moj tekst otvoren i bez dlake na jeziku.

Evo prošlo je 30 godina od vašeg teškog ranjavanja u Vukovaru. Kada se danas prisjećate tog strašnog vremene I događaja nad čime ponekada zaplaćete,a koja sjećanja Vam navuku osmijeh od uha do uha?

Zbog istine moram reći da nisam ranjen u Vukovaru nego ispred Vukovara, između Nuštra i Marinaca. Nakon toliko godina emocije više nisu tako silne kao ranije, pa o tom događaju mogu pričati kao da se je nekom drugom dogodilo. Ipak, i danas je strašno kada se sjetim da je šest mladića neposredno pokraj mene otišlo u vječnost, a većina su mi po godinama mogli biti sinovi. To je bol koja ne prolazi. Ali dok sam bio čitav, družio sam se s ljudima koji su se cijelo vrijeme šalili i smijali dok su gotovo svaki dan hodali uz rub smrti. Tada sam shvatio što znači rečenica: "Smrt ga gleda, on se na nju smije". A za vrijeme odmora u improviziranoj vojarni imali smo prave predstave. Jedan vojnik radio je preko motorole "radio-emisije" u ponoć. Započinjao je uvijek ovako: "Ovdje hrvatski radio, studio Zemun". Srbi su to čuli jer smo imali iste valne dužine. S naše strane u centrali je bio domaći čovjek Slavonac koji je "glumio" Albanca s ekstremno albanskim naglaskom. Na drugoj strani Srbin je glumio Crnogorca. Njihovi dueli bili su kao humoristična emisija. Smisao za šalu nije nas napustio niti u mukama i bolima, na liječenju u austrijskom gradu Wiener Neustadtu. Tamo je njemački jezik bio problem. Lijepa mlada fizioterapeutica radila je vježbe s čovjekom do mene. Uhvatila ga je za nogu i rekla mu: "Ziehen!" (Povući). Kad on nije reagirao, ponavljala je više puta i to se je čulo kao: „cin, cin, cin“. On joj je odgovorio: „Zvoni ti do sutra, kad te ja ne razumijem“.

Koliko ste zadovoljni trenutnim društvenim stanjem u Republici Hrvatskoj?

S tako loše vođenom državom nitko normalan ne može biti zadovoljan. Nije riječ samo o današnjoj vladajućoj ekipi. Niti jedna vlada do sada nije riješila ni jedan ozbiljan problem. Ne bih nabralao po čemu smo sve ruglo Europe. Jedino po čemu je Hrvatska doista dobra jest činjenica da nije propala, odnosno da se nije ponovo "skompala" sa Srbijom i drugim bivšim republikama. A inače imamo sjajnu državu po prirodnim ljepotama i bogatstvima i brojne pametne ljude, poduzetnike, sportaše, umjetnike i dr. Ali svatko tko dođe na vlast čim sjedne odmah zaboravi na državu i misli samo na sebe. Ali nije ni narod nevin. Ljudi su pretežito sebični. I običan čovjek misli samo na sebe. Na primjer, brojni vjernici odu u nedjelju na misu, poslušaju propovijed, prime pričest, a onda odu na glasačko mjesto i zaokruže ateiste i "jugoslovene". Zato stojimo u mjestu.

DOBRONIĆ JE TOTALNI MILANOVIĆEV PROMAŠAJ

Jesu li Vas razočarali predsjednik države Zoran Milanović,premijer Andrej Plenković i ministar brasnitelja Tomo Medved?

Nisu oni ni bolji ni gori od prethodnih. Uklopili su se u sivilo u kojem Hrvatska stoji u mjestu kao brod kojemu se je pokvario motor. Milanović me je zapravo ugodno iznenadio s nekim potezima, osobito u odnosu prema braniteljima i Hrvatima u Bosni i Hercegovini. Kada nešto smatra ispravnim, ne štedi riječi. On je čudan svat. Kao da su u njemu dva čovjeka – jedan dobar, drugi zločest, pa čas

vodi jedan, čas drugi. Kvari ga odnos prema "Za dom spremni", a Dobronić mu je totalni promašaj. Čini se da obojica ne mogu izići iz svoje mentalne spilje u kojoj su komunisti obojici oprali mozak i nisu spremni prihvatići prave činjenice s dokazima i argumentima.

Plenković je također potekao iz komunističkog miljea. Njegov otac Mario je profesor komunikologije. Moji mlađi kolege su morali učiti po njegovim udžbenicima. Zato je Andrej pragmatičniji od Zorana, ali sudeći po njegovim djelima, on je "zarobljenik" birokrata iz Bruxellesa kojima ne zna reći "ne".

Medved je hrvatski ratnik bez mrlje na ratnom putu. Ali kao ministar ima samo jedan izbor: ili se uklopiti u pragmatizam Plenkovića, ili podnijeti ostavku. Dometi njegovog odlučivanja su jako mali. No da je podnio ostavku, bi li braniteljima bilo bolje? Malo je vjerojatno. On barem održava stanje "ne talasaj" glede branitelja.

Zašto šuti braniteljska populacija, osim malobrojnih časnih iznimaka?

Ne zamjeram kolegama zbog te pasivnosti. Većina ih je prošla velike patnje. Mnogi su se žestoko borili da se ova država učini boljom, ali nitko od nas nije uspio. Šator je stajao 555 dana, ali malo se je toga pomaknulo. Ljudi su se uvukli u sebe, "gledaju svoja posla" i misle da stalno mogu tako. Neki su dobili i udobne položaje, pa se osjećaju kao i vlastodržci: "Meni je dobro. Briga me za državu".

Jeste li član ijedne stranke? Ako niste ima li trenutno političar kojem najviše vjerujete?

Nikada nisam bio član ni jedne stranke. U nekim trenutcima privlačili su me nekad davno HSP, kasnije suverenisti, pa Domovinski pokret. Ali svaki put je dolazilo do nekog razdora i razočaranja. Danas imamo više stranaka domoljubnog svjetonazora. Svaka za sebe ne može učiniti ništa. Kada ljudi primijete da negdje postoji "šef" s velikim egom, ne podržavaju takva društva. Mi smo pretežito kršćanska zemlja. Odlika kršćana trebala bi biti poniznost. Vodeći političari trebali bi imati stav i držanje slično kao nogometni izbornik Zlatko Dalić. Državnik bi trebao biti ponizan pred Bogom, a odlučan, ali ne grub, prema protivnicima. Takve osobine ima malo tko. Hrvatska još čeka takvog čovjeka. Ivan Penava pokazuje neke odlike koje bi ga mogle dovesti do toga da bude vođa poput Orbana. Ali mora stalno raditi na sebi i oko sebe postaviti ljudi koji će ga stalno upozoravati na njegove nedostatke. Bez tog ljudskog korektiva svatko lako zastrani i postane ohol, a to je put u propast. No u Domovinskom pokretu ima i drugih sjajnih ljudi. Ali ako svi mali "vođe" ne suzbiju vlastiti ego i ne ujedine se oko glavne ideje, a to je obnova zaglavljene države, nitko ništa ne može učiniti, pa ni Domovinski pokret.

NAJVAŽNIJA JE SAMOSVIJEST NARODA

Tko je više učinio za Republiku Hrvatsku, HOS-ovac pokojni Žarko Crvenkapa ili sudac Radovan Dobronić?

Ha ha ha! To je bilo humoristično pitanje, kao da pitate što je veće Rusija ili San Marino. Crvenkapa je bio za dom spremam umrijeti i to mu se je doista dogodilo. A na što je spremam Dobronić još ne znam, ali slutim da je spremam i na neke gadosti.

U Republici Hrvatskoj postoje politički centri moći koji nam pod svaku cijenu skrivaju daleku povijest iz vremena kralja Tomislava i poslije njega, a noviju povijest posljednjih stotinjak godina mučki iskrivljuju i javnosti plasiraju jugokomunističke krivitvorine. Tko su ti ljudi i zbog čega ne dopuštaju povjesničarima i historiografima da se na temelju činjenica i znanstvenih metoda ne pozabave novijom hrvatskom poviješću?

Povijest je velika boljka našeg naroda. Komunisti su nakon Drugog svjetskog rata napisali svoju povijest punu laži i vrlo maštovitih bajki u kojima su na sva usta hvalili sebe, a do zemlje ponižavali sve druge, osobito Hrvate. Ali paralelno s time išla je i propaganda iz Srbije koja već više od 100 godina nastoji "ukinuti" hrvatsku povijest. Oni to rade sustavno. U posljednje vrijeme svoje napore su još pojačali do kraja. Žele potpuno "ukinuti" svaku hrvatsku državu prije NDH, a nju opet sotonizirati do kraja. Sada "ukidaju" hrvatski jezik. Nisu prvi. Prije 250 godina to je pokušao Vuk zajedno sa Slovencem Kopitarom. Zapravo to je njihov "preventivni napad", jer je sve bliže vrijeme kada će morati priznati da ne postoji srpski jezik. Nikada ga nije bilo, jer Srbija u svojoj povijesti nije imala nezavisnu državu. Njihovi kraljevi i carevi su plod mašte. Zato nisu ni razvili svoj posebni jezik, a sada ih hvata panika jer to izlazi na vidjelo.

Ali hrvatsku povijest prikrivaju i strani povjesničari iz zemalja koje bi željele da Hrvatske nema. To se osobito vidi u priči o Mongolima. Naši povjesničari tvrde da nije bilo ni jedne bitke nakon bitke na rijeci Šajo. A Mongoli su pola te 1242. godine ganjali kralja Belu i nisu ga ulovili. Na kraju su naprosto otisli nakon što su se malo okupali i osunčali u Jadranu. To nije priča ni za dječji vrtić. U stvarnosti je to bila jedna od najsajnijih pobjeda hrvatske vojske nad do tada superiornom silom. Ali palo je na desetke tisuća hrabrih i vrijednih ljudi zato da bismo danas imali što braniti. Sada se njihova plemenita žrtva taji zato da hrvatski narod ne bi postao samosvjestan, jer kad postane samosvjestan onda je nezaustavljen. Ipak, svi dijelovi povijesti će doći na vidjelo. Pitanje je samo vremena.

Ponekad i mi sami uništavamo vlastitu povijest. Sada su na primjer u tijeku pripreme za gradnju hidroelektrane Senj 2. To je vrlo ambiciozni projekt, jer bi ta elektrana trebala imati oko 400 megavata instalirane snage, što je više nego hrvatski dio Krškog. Ali za tako veliku elektranu treba mnogo toga potopiti. Na žalost pod vodu sada ide Kosinjska dolina koja je u ranijim razdobljima bila središte života Like. Tamo su stolovali knezovi Kosinjski, a kasnije Frankopani. Ivan (Anž) Frankopan VIII. Brinjski tamo je imao svoj dvorac i u njemu jedan od prvih tiskarskih strojeva u Europi. Tamo su otisnute najstarije hrvatske knjige koje zovemo inkunabule, a to su one vrlo rijetke knjige koje su otisnute prije 1500. godine. Hvala Bogu, sama lokacija stare tiskare ne će biti potopljena, ali to će se dogoditi s plodnom Kosinjskom dolinom uključujući sva naselja, pa i Gornji Kosinj zajedno s crkvom. Tamo je gotovo svaka kuća spomenik kulture, a na tom

području ima preko 30 arheoloških lokacija. Upravo ovih dana prekopano je kosinjsko groblje. Zamislite da je prekopano srpsko groblje. Za nekoliko dana o tome bi brujile sve svjetske institucije, a srpski mediji bi se zgražali kako „ustaše ruše srpska groblja“. A Hrvatima koji tu žive 1.500 godina može se činiti bilo što. No i sami Kosinjani su djelomično odgovorni za to što im se događa. Gradnja elektrane planira se godinama, a oni su tek sada podigli glas kada je vjerojatno prekasno za bilo kakvu promjenu, jer je sadašnja vlada tu elektranu proglašila svojim strateškim projektom. Iz toga se vidi što se događa kad narod propušta priliku da upotrijebi svoju snagu. Uzgred, poglavarstvo općine Perušić je odredilo velik dio svog područja za obnovljive izvore energije (sunce i vjetar). Ali čini se da to nikoga ne zanima.

Što je za Hrvatsku veća opasnost, vazalska politika ili nabujala korupcija?

Korupcija je rak koji ždere državu. Od nje nastaje pljačka nove vrijednosti nastale teškim radom vrijednih ljudi. Korupcija je put u propast. Tamo gdje ima više korupcije nego u Hrvatskoj, tamo je umiranje od gladi. Tamo gdje je korupcija minimalna, materijalno blagostanje je gotovo bezgranično, iako duhovnost u pravilu ne prati to materijalno blagostanje.

Ne bih rekao da je Hrvatska ičiji vazal ni danas, kao što nikad nije ni bila, osim kratko za vrijeme kneza Borne. Više mi se čini da da sadašnja vlast ispunjava sve "glazbene željice" birokrata u Bruxellesu, iako se može djelovati mnogo samostalnije. Primjeri Mađarske i Poljske to pokazuju. To je samo pitanje sazrijevanja naroda. Dok god mislimo da smo "mali" i da moramo slušati "velike" doista ćemo biti "mali". Ali kada "mali" pokaže zube "velikima", oni ga počnu poštovati.

Kako sada izići iz te kaljuže u kojoj smo zaglavili?

Djelomično sam na to pitanje već odgovorio. Najvažnija je samosvjest. Svaki Hrvat mora znati da nije ni gluplji ni nesposobniji u bilo kojem smislu od drugih naroda. Ne moramo imati kompleks pred nikim. Ključ za put prema boljoj Hrvatskoj je optimizam. Ako smo kolektivno u psihičkoj "komi" i vjerovanju da se "ništa ne može učiniti" i da se "ništa ne će promijeniti za našeg života", onda doista ne ćemo učiniti ništa. Iako je dobar politički vođa važan preduvjet za napredak, vođa nije ni superman ni spasitelj. Boriti se moramo svi. Ako čekamo da nas vođa "spasi" a mi spavamo, ništa se dobro ne će dogoditi. Vođa prije ili kasnije nestaje ili umire. Narod koji "čami" ne će postići ništa. Narod koji bježi Njemačku i Irsku postati će nesretan kao i oni koji su ostali. Treba ostati, vratiti se i boriti za bolju Hrvatsku. Ako su naši predci, pa i mi sami, mogli domovinu braniti krvlju i oružjem, onda ju i nove generacije moraju braniti bez oružja politički, optimizmom, radom, ponosom, rađanjem novih ljudi koji će jednom preuzeti odgovornost. Na kraju želim naglasiti i ono najvažnije – duhovnost. Vjera u Boga i ponizna molitva krasile su mnoge generacije Hrvata u prošlosti. I mi sami branitelji iz 1991. godine bili smo vjerojatno jedina vojska na svijetu koja je oko vrata nosila krunicu. Dok smo god molili, pobjeđivali smo. Kada smo počeli psovati Boga, padali smo u glib. Sada je vrijeme za novu molitvu i svijet će se

čuditi koliko će Hrvatska visoko poletjeti, baš kao i nogometna reprezentacija prije nekoliko godina.

Hrvatski tjednik, 11. 11. 2021.

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti. Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocku te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Danas je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti.

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1250 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitaniji hrvatski matematičar, a ima preko 220 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima: Google Scholar: citata: 11533, H-index: 40; MathSciNet: publikacija: 1314, citata: 6043, H-index: 25;

Scopus: publikacija: 771, citata: 6271, H-index: 34; WoS: publikacija: 782, citata: 5820, H-index: 31).

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2537. mjestu njihove liste od 160,000 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 7146.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 19 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijelog svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element, Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (dan je tkođer Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavlјivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 100 publicističkih knjiga.

11/11/2021.